Vladimir Dubkovskiy
Valeria Dubkovskaya

Nectar Pentru Suflet

București 2016

NECTAR
PENTRU SUFLET

Vladimir Dubkovskiy, Valeria Dubkovskaiya
Nectar pentru suflet

Copyright © 2016 Vladimir Dubkovskiy, Valeria Dubkovskaiya

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Editura: BEAUTY PUBLISHING
Adresa: Piatra Neamț, jud. Neamț
str. Ecolului, nr. 4, bl. G12, ap. 9
www.beautypublishing.ro
elena.cimpoesu@beautypublishing.ro
facebook.com/NectarPentruSuflet
facebook.com/groups/227931367538225

Coperta: ????
Redactor: ????
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: ianuarie 2016
Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

VLADIMIR DUBKOVSKIY
VALERIA DUBKOVSKAIYA

NECTAR PENTRU SUFLET

București
2016

Pildă orientală

Un conducător oriental a dorit să afle întreaga istorie a omenirii. Astfel, înțeleptul curții i-a adus spre studiu cinci sute de cărți. Dar împăratul era prea încărcat cu treburi de stat și i-a poruncit înțeleptului să sintetizeze informația într-o formă mai comprimată. Înțeleptul s-a întors peste douăzeci de ani și a adus doar cincizeci de volume. Regele era însă prea bătrân pentru a parcurge atâtea lucrări. El iarăși a trimis înțeleptul cu aceeași sarcină de a rezuma totul. Au mai trecut douăzeci de ani și mult-îmbătrânitul înțelept i-a adus conducătorului o singură carte ce conținea înțelepciunea întregii lumi. Dar împăratul deja era pe patul de moarte și nu i-a rămas timp să citească măcar o pagină din această carte.

(Din cartea lui W. Somerset Maugham „Of human bondage")

Noi știm foarte bine că oamenii contemporani (moderni) – atât liderii mondiali cât și muritorii de rând – sunt în mod egal împovărați cu griji, ca și împăratul oriental. Nici ei nu au timp poate să citească cincizeci de cărți care deschid sensul vieții. De aceea miliarde de oameni trăiesc în suferință și mor în ignoranță, nebănuind chiar cum se reflectă acestea în viața veșnică.

De aceea ne-am asumat munca de a rezuma daca nu chiar „toată înțelepciunea lumii", măcar o parte importantă a ei, pe care v-o oferim spre lectură fără să așteptați patul de moarte. Noi am denumit-o „Nectar pentru suflet" deși desigur s-ar fi potrivit și alte denumiri precum „Enciclipedia totului" și „Ghid de viață – pământească și veșnică". Sperăm că ajungând la final veți fi de acord cu această afirmație.

Autorii

Cuprins

Despre autori **9**

Capitolul 1. Unde se ascunde fericirea? **11**

Exilarea lui Napoleon pe insula Sf. Elena. Tragedia personală a lui Abraham Lincoln – al 16-lea președinte al Americii. Care a fost motivul suferiței unor figuri marcante ale istoriei? De ce sunt nefericite majoritatea familiilor? Care este bagajul de cunoștințe necesar pentru obținerea fericirii și care este formula acesteia. Cine și în ce fel crede în Dumnezeu? Rețeta antică a sumerienilor pentru atingerea succesului. Povestea unei femei de 43 de ani care s-a tratat de infertilitate.

Capitolul 2. Adio, ignoranță **34**

Cauzele reale ale încălzirii globale, dezastrelor naturale, crizelor economice și ale altor procese negative. Pulsul planetei (rezonanța Schumann) și axa de rotație a Pământului. Progresul tehnologic și degradarea spirituală, materialismul împotriva Creatorului. Sfârșitul *Epocii Ignoranței* și *Marea Tranziție* către *Era Vărsătorului* – epoca de aur a omenirii.

Capitolul 3. După credința voastră fie vouă **48**

În ce fel ipotezele false și ignoranța pot priva o persoană de posibilitatea obținerii fericirii. Principalele tipuri de ideologii: religioasă, științifică, filosofică și sceptică. De ce persoanele sceptice sunt sortite nefericirii. Care este mai importantă – religia, cunoașterea sau religia bazată pe cunoaștere? Opt remedii pentru vindecarea ignoranței. De ce nu sunt eficiente majoritatea cărților despre puterea gândirii pozitive? Dovezi privind materialismul gândirii și puterea cunoașterii: ipoteze științifice și experimente practice. Care este contribuția credinței și a cunoașterii la îndeplinirea dorințelor? De ce nu sunt auzite rugăciunile credincioșilor și cum ar trebui să fie acestea. Povestea canonizării Papei Ioan Paul al II-lea. Minunile săvârșite de academicianul rus Gheorge Sytin. Minciuna și ipocrizia lui Lourdres.

Capitolul 4. În cine să credem? **72**

Concepțiile greșite ale cercetătorilor de factură materialistă privind originea Universului și a omului. Cum au reușit urmașii teoriei evoluției lui Charles Darwin să

manipuleze milioane de oameni. Eșecul teoriei Bing Bang-ului, considerat a fi cadrul apariției Universului. Istoria Flatlandiei – o lume bidimensională. Doctrine celebre privind existența lui Dumnezeu și crearea universului. Cum sunt create, în realitate, marile descoperiri și capodoperele artistice? Ce reprezintă fizica cuantică și cum putem să ne schimbăm și să îi influențăm pe cei dragi, cu ajutorul acesteia. Matricea Divină. Formula modificării realității înconjurătoare.

Capitolul 5. Experți și martori **104**

Cine suntem noi – creatorii propriului destin sau marionete? Soarta: un ghinion, o coincidență de circumstanțe sau creația voinței noastre? Cronicile Akasha – ficțiune, invenții ale strămoșilor sau câmp informațional al planetei? Cine este capabil să pătrundă și să interpreteze aceste cronici? Habitatul sufletelor? Canalele de comunicare cu lumea Subtilă – Lumea Sufletelor. Apeluri și scrisori către și dinspre Lumea Cealaltă. „Profetul adormit" Edgar Cayce, clarvăzătoarea de origine bulgară Baba Vanga și alți călători astrali.

Capitolul 6. Viața pământească, viața veșnică **143**

Experiențele hipnozei regresive. Reîncărnările lui Barack Obama, Marilyn Monroe, Dalai Lama, John F. Kennedy. Fenomenul reîncarnării și creștinismul. Reabilitarea Mariei Magdalena. Pocăința Papei de la Roma. Cum se împlinesc rugăciunile.

Capitolul 7. Viața dinainte de viață **173**

Sursele de informații. Interpretarea lui Dumnezeu. Nivelurile în Lumea Sufletelor. Planul unei încarnări: cine și cum îl stabilește. Vârstele sufletului. Karma. Principalele sarcini ale sufletului în perioada încarnării pe Pământ. Rolurile sufletelor pe Pământ.

Capitolul 8. Teatrul vieții pe Pământ **194**

Motivele abaterilor de la Planul de incarnare. Conflictul intre minte si suflet. Menirea omului pe Pamant. Formula de depășire a obstacolelor. Destinul și liberul arbitru. Istoria Împăratului Nicolae al II-lea. Istoria sufletelor lui Vladimir Putin, Gerhard Schroeder, Dmitri Medvedev, Napoleon Bonaparte, Viktor Ianukovici, Iulia Timoșenko. Speranța de viață a omului. Semnele destinului: cine le transmite și cum pot fi interpretate. Ajutoarele noastre invizibile – îngerii păzitori. Interpretarea viselor. Coincidențe și paralele între viețile regelui italian Umberto I și a președintelui SUA Barack Obama.

Capitolul 9. Ce e de făcut? **238**

Legile Universului. Obținerea armoniei interioare. Parteneriatul suflet – minte. Teoria doctorului Kappas și armonia sexuală. Esența relațiilor conjugale. Căutarea sufletului pereche. Armonia cu lumea vieții pământești. Parabola despre sensul vieții.

Capitolul 10. Când se lasă cortina **255**

Pregătirea pentru trecerea în Lumea Sufletelor. Credințele false referitoare la viața de apoi. Cartea Raiului și Iadului. Șapte păcate de moarte. Realitatea despre viața de apoi. Primul nivel al Lumii Sufletelor – Iadul. Cine și de ce suferă în Lumea de Apoi. Ce se întâmplă cu sinucigașii. Al doilea nivel în Lumea Sufletelor – Raiul. Drumul în Rai prin creșterea vibrației personale.

Capitolul 11. Efectul fluturelui **277**

Era Schimbărilor și reorganizarea omenirii. Salvarea omenirii. Cei 144 000 de iluminați și saltul cuantic în conștiința oamenilor.

Capitolul 12. Înainte și după 21 decembrie 2012 ..... **282**

Bibliografie **299**

În această carte veți găsi răspunsurile la cele mai importate preocupări și reflecții umane:

- cine suntem noi – „o variantă îmbunătățită" ca urmare a evoluției naturale a maimuței sau o creatură a lui Dumnezeu?
- cine și în ce fel planifică viața noastră pe Pământ?
- care este sensul vieții umane?
- cum putem găsi rostul în viață și sufletul pereche?
- ce s-a întâmplat cu planeta noastră în ultimele decenii? Care este cauza cataclismelor și a crizelor și când putem aștepta finalitatea acestora? Ce semnifică Marea Tranziție ce va urma?
- de ce există atât de multă nedreptate și suferință?
- cum putem obține armonia în relațiile familiale?
- de ce nu sunt auzite rugăciunile credincioșilor și cum trebuie să fie acestea?
- cum putem schimba lumea și pe oamenii dragi nouă? Cât de mare este puterea conștiinței noastre?
- care este „Formula fericirii"?
- unde se duc sufletele după moarte și cum este organizată lumea subtilă, precum și multe alte informații utile.

Despre autori

Vladimir Dubkovskiy s-a născut în anul 1953 în Leningrad (acum Sankt Petersburg). După absolvirea Facultății de Drept a Universității din Leningrad a obținut un post în organele de procuratură militară în calitate de căpitan de justiție. Ulterior, a lucrat în calitate de procuror în departamentului de investigare a Procuraturii din Leningrad, colaborator al companiei sovieto-americane „Ermitaj", a scris scenariul pentru primele două filme documentare despre prostituție din Uniunea Sovietică. Din 1989 până în 1999 s-a implicat în afaceri – a fost fondatorul și managerul mai multor companii comerciale din industrie, vânzări și asigurări. În 1999, împreună cu Valeria – soția sa și partenerul de afaceri – au înființat școala, și mai apoi Academia de Business Sistemic. Filialele acestei academii activează cu succes în Rusia, Ucraina, Belarus, Moldova și Kazakhstan. În cadrul acestora au fost instruiți zeci de mii de manageri de la diverse societăți comerciale. Pentru succesele obținute, Vladimir și Valeria au primit de 15 ori premiul cel mare acordat de Academia de Business a Eurasiei, fiind desemnați drept cei mai buni formatori de business, autorii celor mai bune programe de instruire și ai celor mai bune cărți din acest domeniu, al căror număr atinge cifra de 50 și care au avut tiraje de peste un million și jumătate de exemplare. Pentru contribuția sa la dezvoltarea relațiilor culturale ruso-americane (în perioada în care a lucrat la „Ermitaj") Vladimir Dubkovski a primit distincția de „Cetățean de onoare al orașului Memphis (Tennessee, Statele Unite ale Americii). De asemenea, acesta a fost ales membru colaborator al Academiei Internaționale de Informatizare afiliată ONU, laureat al concursului „Elita Mondiala a Informaticienilor".

Valeria Dubkovskaiya a absolvit Facultatea de Drept a Universității din Leningrad, unde a studiat împreună cu Vladimir cu care s-a căsătorit în 1975. Timp de 12 ani a lucrat în calitate de șef al departamentului de înregistrare a actelor de căsătorie, după care a devenit partenerul de afaceri al lui Vladimir. Din 1999, împreună cu Vladimir conduce școala și Academia de Business Sistemic. Considerată drept un formator de succes în cadrul seminariilor desfășurate în Rusia și în alte țări, autor al unor prelegeri și traininguri pe teme de psihologie, orator desăvârșit, membru titular al Academiei de Bussines a Eurasiei, deținător al numeroase premii și distincții acordate pentru contribuția sa la instruirea managerilor, Valeria – mama a doi copii – este expresia

elocventă a materializării „începutului feminin" în afaceri. „Sufletul Academiei", „Purtătoarea de lumină", astfel este numită de către elevii săi recunoscători. Valeria a obținut admirația acestora și datorită trainingurilor muzicale „Casa visurilor mele", „Omul de factură nouă" și multe altele, iar popularitatea i-au adus-o profețiile sale, care se îndeplinesc de fiecare dată.

UNDE SE ASCUNDE FERICIREA?

Mă uit scârbit la tot, și-aș vrea să mor...
William Shakespeare, Sonet 66
Ignoranța – cauza tuturor suferințelor umane
Socrate

Abătut și trist, Napoleon Bonaparte se plimba pe malul insulei Sf. Elena. Se întâmpla în anul 1818-al treilea an de la exilarea sa, după înfrângerea suferită în bătălia de la Waterloo și abdicare. La fel ca toți deținuții condamnați la sentințe de privare a libertății pe viață, Napoleon mai trăia doar prin prisma amintirilor, amintindu-și zilnic de viața sa tumultoasă și glorioasă. A recapitulat în mintea sa, de zeci de ori, toate episoadele înfrângerilor și aventurilor amoroase, momentele de loialitate și trădare, toate victoriile și greșelile sale.

– În viața mea au fost trei zile minunate: Marengo, Austerlitz și Jena, dacă este să nu luăm în considerare și a patra zi, atunci când i-am dat o audiență împăratului austriac pe câmpul de luptă, într-un șanț – a rupt el tăcearea dintr-o dată.

Însoțitorul lui Napoleon la această plimbare, contele Emmanuel de Las Cases s-a oprit și a scos carnetul de notițe.

– Nu pot să cred, Majestate! – a exclamat el, în timp ce scria grăbit de frică să nu-i scape niciun cuvânt.

Las Cases a fost ofițer în suita lui Napoleon, un slujitor credincios, care s-a oferit voluntar să-l însoțească în exil pe împăratul său învins. El îl acompania frecvent pe Napoleon în scurtele sale plimbări zilnice, în timpul cărora scria cu atenție în carnețelul său toate destăinuirile împăratului.

– Cu toate acestea, este adevărat, – a răbufnit cu tristețe Napoleon.

– Dar gloria de care v-ați bucurat, nu a avut-o nici măcar Alexandru cel Mare! – a replicat Las Cases – și aceasta a strălucit deasupra lumii întregi mulți ani!

– Dacă este să reflectăm asupra a ceea ce reprezintă gloria, vom ajunge la concluzia că aceasta nu înseamnă mai nimic, – a răspuns Napoleon.

Indiferent de ce au spus ignoranții și proștii, indiferent de aprobarea sau critica mulțimii, în aceste lucruri nu există nimic din ceea ce ar putea constitui un prilej de mândrie.

– Îmi amintesc foarte bine de onorurile și elogiile pe care le primeați din partea soldaților și a poporului după fiecare victorie glorioasă. Oare atunci nu erați fericit?

– Onorurile sunt plăcute doar la începutul misiunilor finalizate cu succes, – a clătinat din cap cu tristețe Napoleon. Cei care caută onoruri sunt precum îndrăgostiții: obținerea lor le reduce valoarea.

– Dar, ați fost cel mai bogat conducător din Europa, toți împărații vă invidiau luxul! – insistă Las Cases.

– Cei care caută fericirea în lux și extravaganță sunt precum oamenii care preferă sclipirea lumânării în loc de strălucirea soarelui, – a subliniat Napoleon. După un scurt răgaz, timp în care Las Cases a notat această frază, Napoleon a continuat:

– Cei care au spirit puternic evită plăcerile la fel cum marinarii evită pietrele.

Napoleon nu poate fi suspectat de nesinceritate. Împăratul destituit nu avea reținere în a recunoaște că viața sa publică a fost nefericită. Orice îndoială dispare după ce ajungi să cunoști destăinuirile sale, pe care Las Cases le-a trecut conștiincios în carnețelul său pentru a le transmite generațiilor viitoare. În prezent, oricine are acces la ele și le poate citi – după moartea lui Napoleon carnețelul lui Las Cases a fost publicat în Franța sub titlul „Maxime și gânduri ale prizonierului insulei Sf. Elena. Manuscris găsit în agenda lui Las Cases".

Ce anume îi lipsea lui Napoleon pentru a fi fericit? Până la urmă, acesta a obținut lucrurile la care visează toți oamenii: faimă, putere și bogăție. Poate iubirea? În scrierile lui Las Cases nu se precizează nimic despre acest lucru, însă istoria a păstrat scrisorile lui Napoleon către Josephine, scrise cu 20 de ani înainte de exilul său, care dezvăluie adevărul privind relația lor. Scrisorile au fost multe, dar sunt suficiente doar două pentru a înțelege cine iubea în acest mariaj și cine se lăsa iubit.

Scrisorea lui Napoleon din decembrie 1795:

„M-am trezit și gândurile îmi sunt pline de ființa ta. Chipul tău și seara amețitoare pe care am petrecut-o ieri mi-au răvășit simțurile. Dulce, incomparabilă, Josephine, ce efect ciudat ai asupra inimii mele! Ești supărată? Te simt uneori tristă? Ești îngrijorată? Sufletul meu luptă cu durerea absenței, și nu există odihnă pentru iubitul tău. Mai am de trecut prin multe, oare, atunci când, predându-mă simțirilor profunde care mă copleșesc, sorb de pe buzele tale, din inima ta, o dragoste care mă mistuie în flăcări? Ah! Abia noaptea trecută mi-am dat seama ce falsă imagine a ființei tale îți reflectă portretul! Vei pleca la prânz, te voi vedea peste trei ore. Până atunci, mio dolce amor, o mie de sărutări; nu-mi dărui nici una în schimb, căci ar face să-mi clocotească sângele."

Scrisoarea lui Napoleon din 13 noiembrie 1796:

„Nu te mai iubesc. Dimpotrivă, te detest. Ești o femeie rea, perversă și lipsită de rațiune Nu îmi scrii niciodată, nu îți iubești soțul. Tu știi prea bine câtă bucurie îi aduc scrisorile tale și, totuși, nu te obosești să-i scrii măcar câteva rânduri, aruncate pe hârtie în câteva

minute. Prin urmare, cu ce te ocupi întreaga zi, stimată doamnă? Ce treburi importante îți ocupă tot timpul și te împiedică să îi scrii soțului tău? Unde este iubirea tandră și veșnică pe care i-ai promis-o? Cine este acest cuceritor, cine este noul iubit care îți răpește tot timpul, și nu te lasă să-i oferi soțului tău tot devotamenulul și atenția pe care o merită?

Ai grijă, Josephine. Într-o noapte liniștită, ușile tale se vor deschide și acolo voi apărea eu. De fapt, sunt îngrijorat, iubirea mea, de faptul că nu am mai primit nici o veste de la tine. Scrie-mi, te rog, patru pagini de cuvinte tandre, care îmi copleșesc inima cu emoție și bucurie. Sper să te strâng în brațe curând... te voi acoperi cu un million de sărutări, arzătoare ca soarele ecuatorial."

Scisori asemănătoare au fost multe, răspunsuri – puține.

Se poate remarca o frază din scrisoarea lui Napoleon către Josephine din 8 iunie 1796: *„**Niciodată nu am crezut în fericire**"*. Mai târziu, vom avea nevoie de alte două declarații ale lui Napoleon, care s-au păstrat în carnețelul lui Las Cases:

„Cred că abilitatea de a gândi este un atribut al sufletului: cu cât mintea se apropie mai mult de perfecțiune, cu atât inima devine perfectă."

„S-au scris atât de multe prostii despre suflet, în timp ce noi trebuie să îl cunoaștem singuri și să îl descoperim cu mintea noastră, indiferent de opiniile altora."

Cum credeți, Napoleon avea șanse să fie fericit în mariajul cu Josephine? Noi susținem că da și, lecturând această carte, veți înțelege care este cauza certitudinii noastre. Noi credem că fiecare persoană care este capabilă să renunțe la închipuirile false pentru a se deschide în fața unor cunoștințe noi, poate deveni fericită – indiferent de circumstanțele vieții sale în acel moment. În această carte vom expune aceste cunoștințe noi, dar, până atunci, vă prezint o altă poveste a unei figuri marcante – al 16-lea președinte al Statelor Unite ale Americii, Abraham Lincoln (1809-1865). Acesta a fost un om deosebit de inteligent și curajos, care a avut o contribuție semnificativă la unificarea țării. El a câștigat respectul prietenilor și al dușmanilor, însă nu și al soției sale, care a fost principala cauză a suferințelor lui Lincoln, care sunt relatate de către psihologul american Dale Carnegie în cartea „Cum să câștigi prieteni și să influențezi oameni".

„Căsătoria a fost o mare tragedie în viața lui Abraham Lincoln. Remarcați – nu asasinarea acestuia, ci mariajul lui. Atunci când a fost împușcat, Lincoln nu a avut timp să realizeze că a fost asasinat, în schimb, timp de 23 de ani, aproape zilnic, acesta a cules ceea ce partenerul său, juristul Gerndon, a descris ca fiind „fructele amare ale neînțelegerii conjugale". „Neînțelegeri conjugale" – puțin spus. Timp de aproape un sfert de secol, doamna Lincoln l-a chinuit pe soțul ei. Ea își exprima mereu nemulțumirea față de acesta, îl critica – el nu era, după părerea ei, așa cum ar trebui să fie un bărbat. Lincoln avea postura puțin aplecată și mersul fragil: când își așeza picioarele, la fel ca și indienii, nu le putea îndoi la genunchi. Ea se plângea că mersul lui nu era elegant, iar mișcările – rafinate; îl cicălea într-un mod insistent, și îi cerea ca în timpul mersului să-și țină piciorul cu degetul în jos, așa cum a învățat ea la internatul Mantel Madame din Lexington. Ei nu îi plăcea că

urechile lui enorme atârnau sub un unghi drept față de cap; îi reproșa până și faptul că nasul lui nu era drept, iar buza inferioară – prea umflată; îi spunea că arată ca un pacient bolnav de tuberculoză, că are mâinile și picioarele prea lungi, iar capul – prea mic. Abraham Lincoln și Mary Todd Lincoln erau diferiți din toate punctele de vedere: educație, origine, temperament, viziune. Se aflau mereu în dispută și se simțeau iritați unul față de celălalt. Senatorul Albert J. Beveridge, cel mai bun cunoscător al vieții lui Lincoln din generația noastră, a scris: „Vocea stridentă a doamnei Lincoln putea fi auzită până în capătul opus al străzii, iar despre momentele ei de furie aflau toți care trăiau prin apropiere. Adesea, mânia ei se materializa nu doar în cuvinte, – la noi au ajuns o mulțime de povești reale privind izbucnirile ei violente. Iată un astfel de caz. La scurt timp după nuntă, Lincoln și soția sa s-au stabilit în Springfield, la doamna Jacob Earley, văduva unui doctor. Într-o dimineață, în timp ce luau micul dejun, Lincoln a făcut ceva care a iritat-o puternic pe soția sa. Ce anume a făcut, nimeni nu mai știe, însă doamna Lincoln, într-un exces de furie a aruncat o ceașcă de cafea fierbinte în fața soțului ei, scenă la care au fost martori toți cei prezenți în casă. Lincoln nu i-a zis nimic, stătea umilit și tăcut, până când doamna Earley i-a șters fața și hainele cu un prosop umed. Gelozia doamnei Lincoln era atât de lipsită de rațiune, atât de acerbă și incredibilă, încât simpla relatare a unor scene sfâșietoare și rușinoase pe care ea le provoca soțului ei în public, chiar și după 75 de ani din momentul în care s-au petrecut îi lasă pe cititori fără cuvinte. Se poate afirma că soția sa își pierduse mințile și, probabil, cea mai indulgentă apreciere ar fi să dăm vina pe temperamentul ei, care s-a format sub influența nebuniei incipiente de care suferea (3).

Ați putea spune că Lincoln, la fel ca și Napoleon, nu a avut noroc cu soția. Însă, dacă este să urmărim cercetările sociologilor, vom vedea că 90% din populație „nu a avut noroc" în mariaj. Statisticile înregistrează o fragilitate a alianței în familiile din întreaga lume. În medie, aproape fiecare a doua căsătorie se termină cu un divorț, iar din jumătatea rămasă, trei sferturi dintre cupluri cred ca relația lor este „rutină – indiferență", „mai rău de atât nu se poate". Aceste mariaje se păstrează juridic din mai multe motive: refuzul de a împărți proprietatea, legislația complexă, teama de a fi judecați de societate. Între timp, căsătoriile „accidentale" sau cele „eșuate" nu mai sunt atât de frecvente. Despre felul în care puteți obține fericire în mariajul dumneavostră, sau cel puțin liniște și confort, veți afla în paginile acestei cărți. Nu vă grăbiți să le răsfoiți prea repede în căutarea acestei informații – rețetele noastre funcționează doar în cazul în care veți studia cu atenție toate capitolele acestei cărți.

Problemele familiale – nu sunt singurele cauze ale suferinței umane. Oamenii suferă de nedreptate și din cauza neputinței lor de a o combate, de frica bătrâneții și a sărăciei, de durerea cauzată de pierderea celor dragi, de eșecurile pe plan profesional, de singurătate și de boală...

Explorând tema infinită a „suferinței umane", noi am descoperit o serie de oameni din epoci istorice diferite și aparținând unor categorii sociale diverse care au fost profund nefericiți. Pe lângă oameni simpli, o serie de somități regale, personalități politice, direc-

tori de companii multinaționale, modele de top și vedete de la Hollywood nu au putut ocoli nefericirea.

Visul multor tinere de a deveni super modele este atractiv doar pe coperta revistelor glossy. Despre ce se întâmplă, „sub copertă", a povestit celebrul model de origine germană Claudia Schiffer în cadrul unui interviu acordat revistei „Fivetonine": „Topmodelele mor precum mamuții, nerealizate pe plan familial; ele cad victime drogurilor, alcoolului și a dezmățului" [4].

Un mare număr de personalități artistice și oameni înstăriți au fost nefericiți.

Nikolai Gogol (1809 – 1852), celebrul prozator și dramaturg rus, îi scria prietenului său într-o scrisoare: „Spânzuratul sau înecul îmi par a fi ca un medicament și ca o ușurare".

Lev Tolstoi (1828-1910**),** renumit scriitor rus, considerat de către critici ca fiind unul dintre cei mai importanți romancieri ai lumii, autor al operelor „Război și pace" și „Ana Karenina", în una din scrisorile sale, editate în 1878, a mărturisit: „Seara, când rămân singur, ascund frânghia ca să nu mă spânzur în camera mea. Eu nu mai merg la vânătoare cu pistolul, ca să nu cad pradă tentației de a mă împușca. Am impresia că viața mea a fost o farsă proastă".

Gustave Flaubert (1821-1880), scriitor francez, se plângea în scrierile sale: „Îmi este silă de tot. Cred că m-aș spânzura cu plăcere în acest moment – doar că mândria nu mă lasă..." [5].

Flaubert a reușit să se abțină de la sinucidere, în timp ce mulți dintre colegii săi celebri nu au putut să facă acest lucru.

Marele scriitor american **Ernest Hemingway** (1899 – 1961) este asociat de către cititori cu eroul renumit al romanului său „Bătrânul și marea", al cărui slogan era „Niciodată nu renunțați, sub nicio formă!". Câștigător al premiului Nobel, pescar de succes, vânător excelent, într-un cuvânt, un bărbat adevărat – inteligent, puternic și cu simțul umorului. dar aceasta a fost doar o mască, sub care se ascundea adânc un suflet cuprins de suferință, Hemingway a încercat în repetate rânduri să își pună capăt zilelor. Chiar în drum spre spitalul, unde urma să se interneze pentru a se trata de o depresie cumplită, acesta a încercat să se arunce din avion, iar mai apoi, după aterizare a avut o altă tentativa de sinucidere în lamele rotative ale unui propulsor. După tratament, când s-a întors acasă, Hemingway a reușit să ducă la bun sfârșit ce și-a propus. Astfel, în ziua de 2 iulie 1961, s-a sinucis cu pistolul său preferat. Nepoata scriitorului, frumoasa Margaux, a fost o bună perioadă de timp cel mai bine plătit topmodel al Americii, apoi a ajuns o actriță de succes. Nici ea nu a putut evita depresia. Pe fondul unui consum exagerat de alcool aceasta s-a sinucis, marcând astfel, într-un mod destul de neobișnuit, aniversarea a 35 de ani de la moartea bunicului ei.

Istoria tragică a vieții lui Hemingway este strâns legată de tragedia unui alt scriitor american – **Jack London (**1876–1916**),** care s-a sinucis în urma unei depresii îndelungate, agravată de alcoolism.

Și Jack London a promovat în operele sale dragostea pentru viață. Personajele romanelor și poveștilor sale au reprezentat pentru multe generații de cititori modele de curaj

și perseverență, care pot depăși orice obstacole. Însuși autorul semăna, la început, cu multe dintre personajele sale prin faptul că a reușit să depășească o serie de greutăți și lovituri ale sorții. Aparent, el era mereu vesel, energic, cu poftă de viață și de muncă. Toate operele sale cumulate alcătuiesc 40 de volume, scrise în doar 15 ani.

Dar și acesta purta o mască. Încă din copilărie, Jack London suferea de depresie.

Copilăria lui Jack London a fost marcată de crize depresive, însă niciunul dintre prietenii și camarazii lui nu știau acest lucru. El era mereu plin de viață, energic și chiar și în cele mai grele momente ale vieții zâmbea și îi încuraja pe ceilalți. La vârsta de 37 de ani Jack London devenea cel mai bine plătit scriitor din lume și proprietarul unei suprafețe enorme de pământ, unde au fost plantați 140 de mii de arbori de eucalypt. Marele scriitor era un bun cunoscător al vieții umane, însă lucrurile pe care le-a descoperit în viață i-au provocat inițial o suferință profundă, iar, mai apoi, o depresie severă. London a căzut în patima alcoolului și acesta a fost începutul sfârșitului. Mai întâi, el s-a arătat decepționat de toți oamenii din jurul lui, mai apoi de arborii lui preferați de eucalipt și apoi de literatură. Ajuns într-un impas psihologic, Jack London s-a sinucis, după ce a băut o doză letală de otravă, pe data de 22 noiembrie 1916.

Nici scriitrorii japonezi nu s-au diferențiat prin optimism.

Yukio Mishima (1925 – 1970) cel mai renumit scriitor japonez al secolului al XX-lea, s-a sinucis prin actul seppuku[1].

Yasunari Kawabata (1899–1972) laureat al premiului Nobel, s-a sinucis prin intoxicarea cu gaz în biroul său.

Debutul din 2008 al crizei financiare a determinat o serie de oameni de afaceri și bancheri să se sinucidă.

Această enumerare poate continua la nesfârșit – doar lista celebrităților care au ales să-și pună capăt zilelor se întinde pe zeci de pagini.

Există persoane care cred că oamenii renumiți și bogați exagerează în abordarea problemelor pe care le au – dacă aceștia ar fi nevoiți să se gândească în fiecare zi cum să câștige o bucățică de pâine, ei nu ar mai avea timp și motive să se plângă de suferință. Însă, dacă este să coborâm pe scara socială, vom descoperi că un om simplu nu suferă mai puțin decât un rege, un topmodel sau un geniu artistic. Diferența între unii și alții este că tragedia unei vedete reprezintă o poveste demnă de un roman, sau de materiale ample în mass-media, în timp ce suferința a miliarde de oameni simpli este doar o statistică pentru sociologi.

Conform Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), stresul și depresia s-au transformat într-o epidemie care a afectat întreaga umanitate. La nivel mondial, a crescut dramatic rata de suicid: potrivit datelor oferite de OMS, aproximativ un million de oameni se sinucid zilnic (sau o persoană la fiecare 40 de secunde). Numărul oamenilor care mor ca urmare a unui suicid este mai mare decât numărul celor care mor contra voinței lor în urma

1 – Seppuku desemnează un mod de sinucidere prin spintecarea pântecelui cu pumnalul sau cu sabia, practicat mai ales de samuraii japonezi

unor războaie sau atentate criminale. Numai în China, se înregistrează zilnic 250 de mii de sinucideri.

Dacă este să analizăm „suferința" ca fenomen, involuntar apare ideea că întreaga planetă este o reședință a răului și a tristeții, iar omenirea este sortită să-și trăiască viața pe Pământ în chinuri și durere.

Acest punct de vedere a cunoscut o răspândire largă încă din secolul al V-lea, când Sf. Augustin (354 – 430) a vorbit despre „păcatul originar", săvârșit de către Adam și Eva în Rai. Patriarhii creștini în „Mesajul credinței ortodoxe" (1723) au afirmat: „Noi credem că primul om creat de Dumnezeu a trăit în Rai, de unde a plecat după ce a încălcat porunca Lui, urmând sfatul șarpelui viclean. De aici s-a transmis păcatul strămoșesc în posteritate, astfel încât nu există niciun trup născut care să fie liber de această povară și să nu simtă consecințele căderii în viața reală. Judecata lui Dumnezeu a pedepsit omul pentru neascultarea sa prin chinuri interioare, suferință, infirmitate trupească, dureri la naștere, existență apăsătoare la o anumită vârstă, îndepărtare și rătăcire și, într-un final, moarte trupească" [6].

Prin urmare, potrivit versiunii creștine, pentru toate necazurile omului contemporan sunt vinovați Adam și Eva. Fiind seduși de șarpele viclean, aceștia au mușcat din fructul cules din pomul cunoașterii binelui și răului, lucru care le-a fost interzis de către Dumnezeu. Pentru neascultare, Creatorul i-a alungat pe Pământ, ca să se chinuie acolo în sudoarea frunții lor. Evei – cea mai vinovată de această izgonire – i-a fost menit să „aibă copii în suferință" și să fie supusă soțului ei. Odată cu aceștia, Dumnezeu a blestemat și Pământul pe care i-a trimis pe neascultători (Geneza. 3:16-19).

Sfinții Părinții erau fermi și consecvenți în opoziția lor față de cunoaștere. Timp de multe secole, în focurile Inchiziției au ars nu doar oameni de știință, dar și o mulțime de cărți care conțineau cunoștințele interzise. Călugărul spaniol Diego de Landa Calderón (1524-1579), trimis în 1562 în Statele Unite pentru a converti indienii la creștinism în 1562, a ars o mulțime de manuscrise ale civilizației Maya. Pentru acest lucru, dar și pentru alte „merite", el a fost hirotonit ca episcop, iar omenirea a pierdut pentru totdeauna monumentele neprețuite ale culturii maya și acum încearcă să descifreze profețiile mayașe despre Marea Tranziție de la 21 decembrie 2012.

Declarând că „înfruptarea" din Pomul Cunoașterii este motivul pentru toate suferințele primilor oameni și ale urmașilor lor, Sf. Augustin și adepții săi au amplificat această problemă și i-au conferit interpretări greșite. Prin urmare, ei sunt cei care au condamnat milioane de oameni la suferință, nu Dumnezeu.

Celor care cred în păcatul originar și în toate implicațiile acestuia nu le rămâne nimic altceva decât să sufere sau să se spânzure (să se împuște, să se otrăvească etc.). Ce poate să mai facă un om condamnat de Dumnezeu (!) la suferință pe un pământ blestemat de Dumnezeu (!)?

În realitate lucrurile sunt total opuse – cauza pentru toate suferințele oamenilor este ignoranța, iar dobândirea cunoștințelor este singura modalitate de a scăpa de cele două

rele. Această problematică a fost tratată, cu o mie de ani înainte de nașterea Sf. Augustin de marele filosof grec Socrate (469 – 399 î.Hr.). **Socrate considera că ignoranța este motivul pentru toate dezastrele și suferințele umane**. „Singurul bine este cunoașterea, singurul rău este ignoranța" susținea acesta. După cum bine știți, Socrate a fost desemnat de către Oracolul din Delphi drept cel mai înțelept om al timpului său. Milioane de oameni din întreaga lume i-au dat dreptate, ulterior, oracolului antic. Socrate ne-a lăsat diagnosticul corect al problemei (ignoranța) și rețeta pentru tratarea acesteia (cunoașterea). Logica sa este incontestabilă, deoarece ignoranța reprezintă, pur și simplu, o lipsă a cunoașterii. Acest termen nu ascunde nimic ofensator, deoarece ignoranța nu înseamnă prostie, ea este, pur și simplu, absența instruirii într-un domeniu sau altul, nimic mai mult.

Corectitudinea învățămintelor lui Socrate a fost confirmată de istorie – în lume există, totuși, oameni fericiți. Simpla existență a acestor cazuri infirmă ipotezele false privind păcatul originar și responsabilitatea veșnică a oamenilor pentru ispășirea acestuia. După cum s-a demostrat, fericire au reușit să obțină doar acele persoane care au înțeles sensul vieții, menirea lor pe Pământ (adică au câștigat cunoștințe cu privire la aceste aspecte) și au fost capabile să le pună în aplicare (au învățat cum să facă acest lucru). Mărturie sunt rezultatele cercetărilor îndelungate care aparțin unor savanți recunoscuți la nivel internațional, cum ar fi cele ale psihologului american Abraham Maslow (1908-1970) [7].

Prin urmare, Socrate a constatat o ignoranță totală a semenilor săi pentru preocupările privind originea ființei umane, sufletul acesteia și sensul vieții – exact acele aspecte a căror cunoaștere deschide drumul spre izbăvirea de suferință și atingerea fericirii. Acum să urmărim ce schimbări au avut loc în acest domeniu în ultimii două mii de ani de la moartea lui Socrate. A reușit omenirea să depășească ignoranța globală? În ce măsură noi, oamenii secolului XXI, am devenit mai deschiși către cunoaștere decât comtemporanii lui Socrate? Sau am rămas la fel de ignoranți ca strămoșii noștri? Potrivit calculelor realizate de către oamenii de știință, pentru dublarea volumului de cunoștințe existent la începutul erei noastre au fost necesari 1750 de ani, a doua dublare s-a produs în anul 1900, a treia – în 1950. În anii '70 ai secolului al XX-lea, volumul de cunoștințe al omenirii a crescut de două ori în 10 ani, apoi în anii '80 – în cinci ani, iar de la finalul anilor '90 volumul de cunoștințe se dublează în fiecare an.

Cantitatea de informație, în special cea digitală a crescut vertiginos. Dacă este să transformăm în cărți toată cantitatea anuală de informații generată de omenire, se vor obține 12 stive, fiecare dintre ele egală cu distanța de la Pământ la Soare (150 milioane de kilometri). Evoluția cunoștințelor poate fi analizată prin prisma dezvoltării tehnologice. Telefonul modern este dotat cu un microprocesor care depășește puterea totală a tuturor microprocesoarelor, care au exitat pe nava spațială Americană „Apollo", care a zburat în 1969 pe Lună!

Pentru instruirea oamenilor, în întreaga lume există mii de colegii și universități. Majoritatea statelor direcționează către educație și cercetare bugete semnificative. De exemplu, SUA alocă în fiecare an până la 260 de milioane de dolari pentru acest domeniu.

Prin urmare, volumul și cantitatea de cunoștințe sunt în regulă – cu acest indicator am reușit să-i depășim de o sută, chiar și de o mie de ori pe contemporanii lui Socrate. O singură întrebare survine: care este direcția acestor cunoștințe? De exemplu, ce știe inventatorul unui telefon ultramodern despre conștientul și subconștientul său? Ce cunoaște un creator de mașini luxoase despre sufletul său, despre sensul vieții, despre ritmurile sexuale ale soției sale, până la urmă? Ce știe, de exemplu, președintele unei bănci sau a unei corporații industriale despre misiunea lui în viață? Dar oamenii de rând, care dețin diplome ale unor universități cu renume sau fără? Cât de multe cunosc aceștia despre Cronicile Akasha și experimentele Institutului Monroe (SUA) care cercetează lumea sufletelor? Ce știu oamenii despre realizările din domeniul fizicii cuantice cu privire la conștiința umană și materialismul gândurilor noastre, despre ciclurile de dezvoltarea ale civilizației și cauzele reale ale schimbărilor climatice?

Noi susținem că 90% din populație nu cunoaște răspunsurile la aceste întrebări și, nici măcar nu a reflectat asupra lor. Am ajuns la această concluzie în urma unor cercetări pe care noi le realizăm de mai bine de zece ani în rândul elevilor noștri, a căror cifră a ajuns în toți acești ani la 50 000 de persoane. De unde atât de mulți elevi? În 1999, autorii acestei cărți au înființat o „școală de business" pentru formarea managerilor care activează în domeniul vânzărilor directe și își propun să dezvolte afaceri de succes. În Rusia există peste 200 astfel de companii, iar problema instruirii profesionale a managerilor acestora rămâne o problemă delicată.

Experiența noastră vastă în acest acest domeniu a înregistrat o cerere impresionantă din partea publicului, astfel încât această școala s-a extins rapid la nivel internațional, deschizându-și filiale în Ucraina, Belarus, Republica Moldova și Kazahstan. La cursurile noastre se înscriu regulat sute, uneori chiar și mii de oameni pe care noi îi supunem inițial unei anchete pentru a afla problemele cu care se confruntă, nivelul de cunoștințe, nevoile și interesele lor. Studenții noștri reprezintă clasa mijlocie a țărilor enumerate mai sus, manageri de toate vârstele (de la 20 la 60 de ani), majoritatea cu studii superioare, într-un cuvânt, oameni care au un nivel înalt de instruire și educație. Dar puțini dintre aceștia posedă cunoștințe cu privire la lucrurile pe care le-am enumerat mai sus.

Nivelul scăzut de cunoaștere al populației, chiar și în unele chestiuni care se regăsesc în programa școlară și universitară, este o constatare a unor studii de cercetare desfășurate în diferite țări. În Rusia, de exemplu, 40% dintre persoanele adulte nu citesc cărți, iar cei care, totuși, citesc, se delectează, în principal, cu romane sentimentale și polițiste.

Cercetând nivelul de instruire al populației, englezii au descoperit cu surprindere și consternare faptul că unii copii (cu vârsta între 8 și 15 ani) cred că ouăle sunt făcute de vaci, nu de găini. Nici britanicii adulți nu excelează în acest domeniu. Conform estimărilor Ministerului Educației al Marii Britanii, aproximativ 16 milioane de persoane adulte angajate din populația totală a Angliei „nu se ridică" nici măcar la nivelul școlii primare (care corespunde nivelului unui copil de 11 ani).

În Statele Unite ale Americii, 60% din populația adultă chestionată au răspuns că Homer – este eroul principal al serialului „The Simpsons" și doar 20,5% au știut că poetul antic grec este autorul capodoperei „Iliada" și „Odiseea". În urma unei cercetări ample, oamenii de știință de la Universitatea Michigan au ajuns la concluzia că doar 28% dintre americani, 14% dintre europeni și doar 5% dintre japonezi pot fi considerați a fi oameni „alfabetizați științific". Cu toate acestea, pentru a putea accede la categoria „instruiți științific", o persoană trebuie să știe, de exemplu, ce reprezintă o moleculă, un neuron, un nanometru, ADN-ul și alte „noțiuni complicate". Conform acestor date, 70% din populația SUA nu este capabilă să înțeleagă articolele care sunt publicate în ziarul New York Times la categoria „știință". Remarcați, nu vorbim de o revistă științifică, ci de un ziar care se adresează publicului larg și unde toate materialele sunt realizate pentru a putea fi citite și înțelese de către cetățeni simpli, nu de către oameni de știință.

Rezultatele tuturor studiilor indică în mod clar faptul că nivelul de cunoștințe generale al oamenilor din lumea întreagă este foarte scăzut. Nivelul de cunoștințe privind sensul vieții și tainele sufletului este infim.

Noi am prezentat deja statisticile îngrijorătoare și triste ale divorțurilor și tabloul sumbru al vieții pe care îl trăiesc majoritatea cuplurilor. Se pare că de vină pentru această situație este, în principal, ignoranța oamenilor. În primul rând, absența cunoștințelor elementare privind relațiile sexuale. În cartea lui Dale Carnegie „Cum să câștigi prieteni și să influențezi oameni", despre care am menționat mai sus, există argumente convingătoare în favoarea acestui punct de vedere.

„Doctorul Paul Popnoy este unul dintre cei mai renumiți specialiști americani în domeniul relațiilor familiale. În calitate de director al Institutului de Relații Familiale, acesta urmărește problemele pe care le au mii de cupluri. Acesta consideră că eșecul unui mariaj intervine pentru unul din următoarele patru motive. Iată și ordinea în care acesta le enumeră:

1. Incompatibilitate sexuală;
2. Diferențe de opinie cu privire la modul de petrecere a timpului liber;
3. Dificultăți financiare;
4. Anomalii mentale, fizice sau emoționale.

Vă rog să remarcați fapul că pe primul loc se situează relațiile sexuale și, cât ar părea de ciudat, dificultățile financiare ocupă poziția a treia.

Toți specialiștii în problematica divorțului susțin că relațiile și compatibilitatea sexuală sunt esențiale pentru stabilitatea unui mariaj. De exemplu, iată ce a declarat, în urmă cu câțiva ani, judecătorul Hoffman – magistrat specializat în probleme de familie: „Nouă din zece divorțuri sunt cauzate de divergențe sexuale". „Sex-ul – spune doctorul Butterfield – reprezintă doar una din nevoile de bază ale unui mariaj, însă dacă relațiile sexuale nu funcționează, nimic altceva nu va funcționa".

Reticențele sentimentale trebuie înlocuite cu capacitatea de a discuta liber și obiectiv toate aspectele legate de practicile vieții în comun. Această abilitate poate fi dobândită cu ajutorul unei cărți scrise cu multă competență și bun gust" [3].

Unul din autorii acstei cărți este Valeria, care timp de doisprezece ani (1980-1992) a condus Departamentul de înregistrare a actelor de stare civilă din Leningrad (în prezent Sankt – Petersburg). În toți acești ani, prin departamentul ei au trecut zeci de mii de cupluri, care au consemnat momente importante din viața lor, inclusiv căsătorii, nașteri și divorțuri. Iată care este părerea personală a Valeriei cu privire la acest subiect:

„Cele mai multe dintre căsătoriile pe care le-am înregistrat demarau cu o dragoste puternică. Mai mult decât atât, apropape toți tinerii însurăței susțineau că sentimentele lor sunt suficiente pentru o „alianță civilă durabilă și solidă". Dacă la aceste sentimente se mai adăugau și niște condiții de trai bune, atunci ei considerau că reușita mariajului lor este asigurată. Despre regulile, dar și problemele vieții familiale acești tineri nu aveau nici cea mai mică idee. Ei au descoperit latura sexuală a căsătoriei din propria practică, fără a bănui că există cărți speciale pe acest subiect. Astfel, la scurt timp – de regulă după trei ani – eram nevoită să anulez jumătate din căsătoriile oficiate. Sunt sigură că motivul principal pentru aceste finaluri nefericite a fost inadaptarea sexuală, lipsa de cunoștințe a partenerilor în domeniul relațiilor sexuale".

Rețeta simplă, dar eficientă pentru armonizarea relațiilor sexuale a fost descoperită încă de la mijlocul anilor '50 ai secolului trecut. De-a lungul activității noastre, am realizat că prietenii și cursanții noștri nu au auzit niciodată despre acest lucru. Constatând această lacună de cunoaștere, am hotărât să includem în programa școlii noastre tema „Metodele de gestionare a energiei sexuale", care propune un studiu detaliat asupra acestui domeniu. La doar o lună de la desfășurarea acestui curs noi am început să primim mesaje prin care zeci de cupluri (!) ne anunțau că și-au îmbunătățit în mod considerabil relațiile lor. Unii ne-au comunicat, chiar, că au revenit la relațiile caracteristice pentru luna lor de miere! Pentru aceasta, a fost suficientă parcurgerea unui curs de trei ore. Apropo, afacerile acestor persoane, care au găsit armonia pe plan sexual, au înregistrat și ele o ascensiune. Rețeta relațiilor sexuale armoniose, dar și alte sfaturi practice și utile, vor fi prezentate pe larg în capitolul al 9-lea.

Putem observa că motive pentru suferința umană sunt mai mult decât suficiente. O serie de filosofi au reflectat asupra acestui lucru de-a lungul istoriei omenirii. În acest timp, oamenii de rând căutau remedii populare pentru depășirea stresului. Sociologii au aflat care sunt „medicamentele antistres" întrebuințate de oamenii moderni:

– televizorul – 46%;
– muzica – 43%;
– alcoolul – 19%;
– alimentația – 15%;
– medicamentele – 15%;
– sportul – 12%;
– sexul – 9%;
– Yoga, meditația – 2%.

Toate însumate depășesc 100%. Acest lucru înseamnă că unii respondenți au selectat două sau chiar mai multe variante de răspuns, de exempu, luați o doză consistentă de

alcool și mergeți la un concert rock. Consecințele acestui tip de „tratament" au fost prezentate, în nenumărate rânduri, de către Organizația Mondială a Sănătății, care a semnalat creșterea masivă a cazurilor de stres, boli mintale și sinucideri.

Pe lângă ignoranță, adică necunoaștere, cea mai mare parte a omenirii se află într-o eroare profundă privind înțelegerea proceselor și evenimentelor care se întâmplă în viața noastră, trăind într-un sistem de false ipoteze și percepții. Aceste mituri și concepții greșite sunt impregnate în societatea modernă. Ele sunt atât de multe, încât doar simpla descriere a acestora se întinde în cinci volume din „Enciclopedia de false percepții" care a apărut la editura rusească ECSMO, în 2004 [8].

O publicație similară, având titlul „The book of general ignorance" a fost editată în Occident de către Stephen Fry. „Multe dintre lucrurile în care noi credem și le considerăm de necontestat, sunt, de fapt, simple invenții, iar multe dintre cunoștințele noastre sunt erori. Trăim într-o lume a ignoranței și a confuziei, însă ne este rușine să recunoaștem acest lucru", susține autorul cărții, cu care este imposibil să nu fii de accord [9].Cu toate acestea, trebuie să subliniez următoarele: nu orice ignoranță este periculoasă și nu orice confuzie este tragică pentru o persoană. Credeți că fericirea noastră poate fi afectată de faptul că nu cunoaștem numele inventatorului cizmelor de cauciuc sau că facem o confuzie atunci când credem că nuanța roșie înfurie taurul? În realitate, taurii nu disting culorile. Aceste exemple fac parte din categoria confuziilor inofensive.

Cu toate acestea, există o anumită doză de obscuritate în zona cunoștințelor și o serie de concepții greșite care blochează posibilitatea atingerii fericirii. Acestea fac parte din categoria ipotezelor umane fundamentale:

- Cine suntem – un produs al evoluției sau o creație a lui Dumnezeu?
- De unde venim pe această lume și unde plecăm după moarte?
- Este adevărat că omul are suflet și că acesta este nemuritor?
- Există viață după moarte, dar Rai și Iad?
- Care este sensul vieții umane? Există o misiune specifică pentru fiecare om și cum poate fi aceasta descoperită?
- Cine scrie destinul uman? Poate fi acesta influențat sau în această viață totul este premeditat?
- De ce există atât de multă suferință și nedreptate?
- Sufletul uman se reîncarnează după moarte, sau trăiește o singură dată?
- Este adevărat că oamenii au îngeri păzitori și cum se poate stabili contactul cu aceștia?
- Ce semnificație au visele noastre? Pot fi acestea considerate o simplă reflecție a dorințelor și temerilor noastre ascunse?
- Există în această lume, pentru fiecare persoană, un „suflet pereche" și cum poate fi găsit acesta?

Lipsa unor răspunsuri veridice asupra acestor întrebări se poate transforma într-o reală problemă pentru o persoană, atât pe această lume, cât și pe cealaltă, indiferent dacă

aceasta crede sau nu în existența vieții după moarte. Oamenii care nu cunosc răspunsurile la întrebările enumerate mai sus, sau au concepții greșite cu privire la acestea, vor avea parte în viață doar de plăceri trupești și bucurii efemere. Noi credem că fericirea este o stare continuă a sufletului, care se materializează în urma unui program de cunoaștere personală.

Doar în acest caz „sufletul cântă de fericire". Doar sufletul, și nu trupul, este capabil să cânte de bucurie (nu neapărat de fericire) cu privire la obținerea unui lucru pământesc sau îndeplinirea unei plăceri trupești. Este posibilă realizarea unui program personal, fără a ști de existența acestuia? De fapt, a bănui că există, însă a nu avea o imagine clară privind conținutul acestuia. Desigur că nu. Iată de ce, pentru oamenii ingnoranți fericirea este un deziderat greu de atins.

Una dintre cele mai nocive reprezentări care derivă din ignoranță este părerea că omul a fost creat pentru a fi fericit. Aceasta reprezintă opusul teoriei „păcatului orginar" și este la fel de periculoasă. Și aceasta are un număr consierabil de adepți, inclusiv în rândul persoanelor cu autoritate.

A devenit celebră declarația titanului literaturii mondiale – Lev Tolstoi: „omul trebuie să fie fericit". În Rusia, este deosebit de populară afirmația unui alt scriitor rus, Vladimir Korolenko (1853-1921): „Omul este creat pentru fericire, la fel ca pasărea pentru zbor". Numele și opera acestuia au fost demult uitate, însă această frază a ajuns renumită, fiind îndrăgită de toată lumea.

O contribuție semnificativă la înțelegerea fenomenului destinului uman a avut și fondatorul pedagogiei științifice din Rusia, Constantin Ușinski (1824-1871), care a declarat: „Dreptul la fericire este cel mai legitim drept al omului". Întrucât Ușinski era unul din cei mai mari pedagogi din Rusia, dictonul său a fost inclus în toate programele școlare, nu doar în Rusia țaristă, dar și în cea Sovietică. Și, din nou, oamenii au tras concluziile cu care se simt confortabil: din moment ce fericirea este un drept, cineva (o altă persoană decât cea în cauză) trebuie să îl asigure.

Rătăcirea și confuzia privind sensul vieții au depășit granițele rusești si s-au extins la nivel mondial. Dezvoltarea și cunoașterea sensului vieții este strâns legată de scrierile marelui filosof grec, Epicur (342-241 i.Hr.), care a avut o influență majoră asupra atitudinii și concepției a milioane de oameni din generațiile care au urmat. „Noi considerăm plăcerea, începutul și sfârșitul vieții fericite", spunea Epicur. Plăcerile înlocuiesc suferința și ne conduc spre fericire – aceasta este esența filosofiei lui Epicur, care a prins rădăcini în Grecia, iar mai apoi s-a răspândit în toată lumea.

Celebrul scriitor și filosof francez al Renașterii, Michel de Montaigne (1533-1592), considera că omul a fost creat pentru a fi fericit, nu pentru a-și costrui idealuri morale pe care să le respecte cu strictețe. În cartea sa „Experimente" acesta scria: „Fericirea sau nefericirea noastră depinde doar de noi"; „Omul trăiește pe Pământ nu pentru a deveni bogat, ci pentru a deveni fericit". De aceeași părere era și faimosul scriitor francez Gustave Flaubert (1821-1880), care a avut o influență deosebită asupra formării sistemului de reprezentări umane a milioane de persoane din Franța și din toată lumea. Este același Flaubert care

scria în „Note" (1853): „Mă simt dezgustat și sătul de toate. Cred că m-aș spânzura în acest moment cu plăcere, dar mândria nu îmi permite...". Însă, puțini sunt cei care cunosc această latură a creației sale. Cert este faptul că depresia lui Flaubert a izvorât, printre altele, tocmai din cauza ideilor sale false privind sensul vieții și lipsa totală de viziune asupra armoniei universului.

Filosoful indian Maharishi Mahesh Yogi (1914-2008) a avut o contribuție importantă în dezvoltarea conceptului privind menirea omului. În urma unui program de instruire în India, Maharishi Mahesh a înființat în 1957 sistemul global „Mișcarea Renașterii Spirituale", după care, în 1958, a plecat pentru a răspândi ideologia sa, mai întâi în America și apoi în Europa. La începutul secolului al XXI-lea, centrele sale de meditație s-au extins în toată lumea, iar numărul adepților săi a ajuns la cinci milioane. Aceasta este filosofia pe care Maharishi a propus-o lumii:

„Viața este o grație divină. Omul este creat pentru a se bucura de milostenia lui Dumnezeu. Fiți mereu sub fluxul harului divin și al naturii, iar acest flux va avea grijă de toate".

Desigur, această filosofie nu putea să nu fie pe placul a milioane de oameni aflați în suferință. Le rămânea doar să găsească acest „flux de fericire", să se cufunde cu capul în el și să uite de toate necazurile, precum și de toate problemele și responsabilitățile. Acest flux se va ocupa de toate. Filosofia lui Maharishi a contribuit în mod intenționat, sau nu, la dezvoltarea mișcării hippie, care a acaparat Occidentul la mijlocul anilor 1960. Adepții hippie protestau împotriva culturii tradiționale și militau pentru pace și uniune cu natura, purtau părul lung și haine neglijente, ascultau muzica rock'n'roll, fumau marijuana, erau pasionați de meditație, sex, budismul Zen și taoism. Desigur, aceștia nu lucrau nicăieri și trăiau în „vâltoarea grației divine și a naturii" – exact cum a recomandat Maharishi. Însă, lexemul hippie este doar aparent similar cu lexemul happy (fericit). Mișcarea hippie s-a consumat și s-a stins în anii 1970, însă filosofia pe care au promovat-o aceștia a persistat. Astfel, în prezent, peste 200 de milioane de persoane dependente de droguri (potrivit datelor ONU) își caută refugiul în acel „flux", care le fură nu doar fericirea, dar și viața.

În corul celor care susțin posibilitatea existenței Raiului pe Pământ, aproape că nu se aude deloc vocea lui Lessing Gotthold (1729-1781), dramaturg și filosof german, care răsună tocmai din adâncimea secolului al XVIII-lea: „Principala cauză a nemulțumirii noastre cu privire la viață, reiese din convingerea că avem dreptul la fericire, că oamenii sunt făcuți pentru a fi fericiți, ipoteză care este nefondată".

Și atunci, apare întrebarea de unde izvorăsc presupunerile, mai exact, certitudinile lui Tolstoi, Ushinsky, Flaubert și ale altor iluștri gânditori. Probabil din dorința puternică de a obține fericire. Pentru că toți își doresc să fie fericiți, afirmațiile unor astfel de persoane cu autoritate au fost, în acele vremuri, păstrate și transmise generațiilor următoare. În consecință, milioane de oameni din toată lumea sunt convinși că s-au născut pentru a fi fericiți.

Impactul dintre sistemul de reprezentări false și realitatea dură provoacă, inevitabil, scântei de stres, care se transformă rapid în depresie și suferință. De aici rezultă depresia

lui Flaubert, gândurile triste ale lui Gogol și suferințele îndurate de milioane de oameni din întreaga lume. Cât de multă tristețe și dezamăgire provoacă această simplă iluzie! De altfel, există multe alte idei preconcepute care au prins rădăcini în conștiința oamenilor!

Noi suntem convinși că întâmplările triste nu sunt cauza nefericirii noastre, ci mai degrabă percepția noastră despre ce este bine și ce este rău și despre cum ar trebui să fie în realitate lucrurile. Această idee îi aparține împăratului și filosofului roman, Marcus Aurelius Antonius (121-180). După ce s-a stins din viață, acesta a lăsat generațiilor viitoare nu doar un oraș prosper și o cetate sigură – Roma, dar și o colecție de gânduri înțelepte, care au fost, mai târziu, adunate într-o carte cu titlul „Reflecții". Iată câteva pasaje din această carte:

„Elimină certitudinea și se va elimina și nemulțumirea față de rău. Elimină nemulțumirea față de rău și se va elimina și răul în sine [10]. Prin urmare, totul se rezumă la gândurile noastre, la relațiile noastre cu oamenii, obiectele și evenimentele din jurul nostru. Astfel, gândurile, convingerile și viziunea noastră asupra lucrurilor reprezintă principalul indicator al calității vieții noastre, în niciun caz circumstanțele fantasmagorice și ireale.

Printre cei care împărtășesc convingerile sănătoase ale lui Gotthold Lessing, se numără și filosoful de origine germană Artur Schopenhauer (1778-1860) care afirmă:

„Există doar o singură eroare înnăscută – convingerea că oamenii sunt creați pentru a fi fericiți". Dar nici Schopenhauer nu a fost auzit, deoarece, de regulă, oamenii aud doar ceea ce își doresc să audă. În schimb, ideile compatriotului lor Friedrich Nietzsche (1844-1900) s-au extins la nivel mondial. Printre acestea, se regăsește ideea suicidului ca soluție la o situație dificilă. Astfel, dacă nu ați găsit fericirea, puteți să vă luați rămas bun de la viață și să scăpați de stres și suferință. „Mă laud vouă cu moartea mea, o moarte liberă, care vine către mine pentru că mi-o doresc". Nietzsche era atât de atras de ideea sinuciderii, încât a poetizat-o: „...Fie o să mă sting, ca o lumânare arsă, care se stinge nu pentru că a suflat-o vântul, ci pentru că a obosit și s-a potolit ea însăși. Fie, în cele din urmă, mă voi stinge eu singur, ca să nu mă ard".

Oare și faimosul Nietzsche poate fi considerat un ignorant? De ce nu? Cine l-a trecut pe lista marilor filosofi ai tuturor timpurilor? Acest lucru rămâne un mister, în schimb este cunoscut faptul că Nietzsche a suferit, în ultimii 20 de ani ai vieții sale, de boli psihice și fizice grave. Anume în această perioadă Nietzsche a creat cele mai importante opere filosofice ale sale. Ce altceva poți aștepta de la un om care are trupul și mintea bolnavă decât un imn al unei morți izbăvitoare.

Am menționat deja despre rezultatele unor cercetări proprii privind „problemele emoționale" realizate în rândul discipolilor noștri. Nivelul lor de cunoaștere s-a dovedit a fi mai mult decât modest. Să vedem, însă, care este situația în rândul populației, aparținând diferitor state ale lumii – în ce cred oamenii, cât de multe cunosc aceștia despre logica și rostul existenței lor? Vom începe cu analiza asupra Statelor Unite ale Americii, deoarece aceasta este țara în care există cele mai multe universități și centre de cercetare și în care se investește foarte mult în educația cetățenilor. Însă, toate aceste instituții academice și eforturi financiare s-au dovedit a fi ineficiente în instruirea populației cu privire

la chestiunile globale ale existenței lor. Raportul Centrului Internațional de Opinie Publică Gallup a oferit o statistică care a conturat un tablou dramatic al ignoranței americanilor, care depășește orice limite ale științei tradiționale.

Iată care sunt datele obținute de Centrul Gallup în urma unui interviu telefonic realizat în luna iulie 2005 pe un eșantion de 1002 persoane cu vârsta de peste 18 ani:

– 59% nu cred în capacitățile extrasenzoriale umane;
– 68% nu cred în existența fantomelor oamenilor morți;
– 69% nu cred în telepatie;
– 74% nu cred în posibilitatea de a dezvălui trecutul și de a prezice viitorul;
– 79% nu cred în contactul cu spiritele celor morți;
– 80% nu cred în renașterea sufletului și reîncarnare.

Doar 1% dintre americani cred în toate fenomenele expuse mai sus, iar 27% nu cred în niciunul dintre ele. Aceste rezultate vin în contextul în care toate aceste fenomene au fost demonstrate în mii de experimente și descrise în sute de cărți! Se pare că oamenii neglijează aceste cărți și preferă, în schimb, să se delecteze cu romane polițiste sau de dragoste.

Cercetările realizate în acest domeniu în Europa de Vest și Rusia au avut rezultate asemănătoare.

Centrul Gallup oferă, de asemenea, date interesante privind ponderea celor care cred în Dumnezeu și în viață după moarte. Aparent, toate aceste cifre ar trebui să coincidă, deoarece toate religiile susțin nemurirea sufletului. Iată care sunt rezultatele sondajului:

Țara	Cred în Dumnezeu	Cred în viață după moarte
SUA	96%	69%
Canada	89%	54%
Italia	88%	36%
Australia	80%	48%
Belgia, Luxemburg	78%	48%
Anglia	76%	43%
Franța	72%	39%
Germania	72%	33%
Scandinavia	65%	35%

Cât de mult cred în Dumnezeu cei care neagă viața sufletului după moartea trupului? Am căutat să vedem dacă există studii similare realizate de alte organizații și am obținut unele date contradictorii. În urma unui chestionar online – „Credeți sau nu în Dumnezeu?" – desfășurat pe site-ul *www.yesnogod.com* la care au participat 121215 de persoane din toată lumea au rezultat următoarele:

Zona	Total	Da	Nu
	121215	**46%**	**54%**
Europa	77037	45%	55%
Orientul Mijlociu	631	65%	35%
Asia	2820	49%	51%
Insulele Caraibe	322	62%	38%
Africa	356	79%	21%
America de Sud	9346	54%	46%
Oceania	1400	28%	72%
America Centrală	3054	65%	35%
America de Nord	26249	43%	57%

Astfel, cele două statistici prezentate mai sus oferă cifre diferite cu privire la numărul celor care cred în Dumnezeu. În iulie 2006, în ajunul vizitei Papei Benedict al XVI-lea în Germania, Institutul German de Sociologie a realizat un studiu în rândul populației germane. Doar 50% dintre respondenți și-au declarat credința în Dumnezeu, dar 65% dintre germani aparțin, în mod oficial, bisericilor protestante sau catolice. Rezultă că 15% dinte germani aparțin unei biserici, însă nu cred în Dumnezeu?

Aceste rezultate contradictorii ne-au determinat sa realizăm mai multe sondaje în rândul cursanților noștri și ne-au întărit convingerea că cercetările prezentate mai sus nu reflectă situația reală. Motivul este unul simplu. Fiecare persoană a răspuns prin prisma propriilor sale viziuni și reprezentări ale realității.

Încercând să răspundă la întrebări printr-un singur cuvânt – „da" sau „nu", fiecare respondent și-a construit replica în funcție de propriile sale viziuni și reprezentări, care s-au dovedit, ulterior, a fi foarte vagi sau, chiar inexistente.

Astfel, și-au declarat credința în Dumnezeu cei care nu au citit niciodată Biblia (60%), cei care nu participă la ceremonii religioase (82%), cei care nu se mărturisesc preotului (99%), cei care nu au nicio idee despre viața sfinților (93%) și cei care nu cunosc aproape nimic despre viața lui Iisus Hristos (75%). Rugăciunea „Tatăl nostru..." au reușit să o reproducă doar 15% dintre respondenții „credincioși", iar „cele șapte păcate" nu a putut să le enumere integral nicio persoană chestionată.

Cei care obișnuiesc să respecte practicile religioase nu au știut să explice semnificația acestora, proveniența și rolul lor în dezvoltarea spirituală. „Credincioșii" nu au putut explica esența doctrinei creștine sau însemnătatea învățăturii lui Iisus „oferă și obrazul drept, când ți-a fost lovit cel stâng" sau „iubește-ți dușmanul" și de ce sunt „fericiți cei săraci cu duhul". Puțini au fost cei care au reușit să indice toate cele zece porunci sfinte, dar și mai puțini au recunoscut că le respectă cu strictețe.

Dar, cea mai dureroasă concluzie a acestei cercetări este faptul că majoritatea persoanelor chestionate au o percepție primitivă și un nivel scăzut de cunoștințe asupra existenței lui Dumnezeu. Mulți își imaginează că Dumnezeu este o ființă care îi monitorizează

pe toți și le contorizează faptele bune și cele rele, pentru ca după moarte fiecare să primească după meritele sale. Această viziune este similiară cu cea care a predominat în rândul strămoșilor noștri cu mii de ani în urmă.

Unii oameni se consideră a fi creștini doar pentru faptul că, uneori, merg la biserică, alții declară că sunt creștini doar pentru a fi ca toți ceilalți semeni, care se consideră, la rândul lor, „creștini". Unii au convingerea că pentru a fi un adevărat creștin este suficient să nu ucizi, să nu furi și să mergi la biserică cu ocazia sărbătorilor religioase.

Nici oamenii care s-au autoidentificat ca fiind atei nu dețineau cunoștințele necesare pentru a motiva raționamentul poziției lor negative față de existența lui Dumnezeu. „Nu cred" – afirmau cu orgoliu aceștia. „În ce anume nu credeți?" – insistam să concretizăm noi. „Nu cred nici în Dumnezeu, nici în Diavol". „De ce nu credeți în existența acestoraș", „Nu cred și punct".

Această situație pare a fi desprinsă dintr-o pildă renumită:

Pilda despre un Mare Ateu

În antichitate, cu mai bine de o mie de ani în urmă, printre oamenii de rând se remarca un tânăr care susținea cu tărie că este ateu. În acele vremuri, s-a răspândit zvonul că există un Mare Ateu, care putea învinge orice preot în bătălia disputei despre existența lui Dumnezeu. Astfel, tânărul a decis să-l găsească pe acest Mare Ateu și să devină ucenicul lui. După peregrinări îndelungate, băiatul a ajuns la o colibă, unde i se indicase că trăiește Marele Ateu. A bătut la ușă. La scurt timp, i-a răspuns un bătrân cu glasul obosit:

– Cine e acolo, în toiul nopții?

– Eu îl caut pe Marele Ateu pentru a deveni discipolului lui – a strigat tânărul.

Bătrânul l-a invitat să intre în casă și l-a luat la întrebări.

– Ce anume vrei să înveți de la mine? – a fost prima întrebare care a spart gheața.

– Cum să mă „duelez" în disputele cu preoții. Eu nu cred nici în Dumnezeu, nici în suflet, nici în viață după moarte, însă nu am suficiente argumente pentru convingerea mea.

– De ce nu crezi? – întreabă curios bătrânul.

– Toate acestea sunt niște inepții! – a exclamat băiatul; pur și simplu, nu există!

– Tu ai citit Biblia sau Coranul?

– Bineînțeles că nu! Eu sunt ateu – a răspuns cu mândrie tânărul.

– Dar cu preoți ai discutat vreodată?

– Până acum nu am reușit, acesta este și motivul pentru care am venit aici – să învăț cum să îi contrazic.

– Ce cunoști tu despre moartea clinică?

– Deocamdată nimic.

– Ai încercat vreodată să ieși din corpul tău?

– Nu! Este oare posibil acest lucru?

– Cu oameni care afirmă că nu trăiesc pentru prima dată, ai discutat vreodată?

– Nu am întâlnit astfel de persoane până acum.

– Dar despre reîncarnare știi ceva?

– Nici măcar nu știu ce înseamnă acest cuvânt.

– Ei bine, tinere, atunci tu nu ești ateu – a concluzionat bătrânul, locul tău nu este aici și eu nu te pot ajuta cu nimic.

– Și atunci, cine sunt eu? – întrebă uimit tânărul. Eu doar nu cred în nimic!

– Ești un ignorant, a oftat cu o profundă compasiune Marele Ateu.

De ce analizăm atât de meticulos aceste aspecte ale credinței? Oare pentru a deveni fericit este necesar să fii un creștin adevărat, să cunoști toate canoanele religioase și să respecți cu sfințenie toate poruncile lui Dumnezeu?

Desigur, nu. Noi abordăm tema credinței în Dumnezeu deoarece credem că fără o percepție clară a sufletului și a relației acestuia cu Dumnezeu este imposibilă înțelegerea sensului vieții umane și a scopului acesteia și, implicit, atingerea fericirii și depășirea suferințelor.

Astfel, noi am stabilit o corelație puternică între ignoranța oamenilor cu privire la problemele de ordin global ale vieții și suferințele lor. Cauza bolii este clară, însă cum putem să o tratăm? Oare cunoștințele pot servi drept leac pentru vindecarea ignoranței? Și ce fel de cunoștințe ar trebui să obținem pentru a deveni fericiți?

Rezultatele studiilor noastre îndelungate au dus la concluzia că autocunoașterea, găsirea sensului vieții umane, a rostului existenței noastre și transpunerea acestora în viața reală sunt cele mai sigure modalități de a obține fericirea.

Fericirea începe acolo unde se termină ignoranța.

Am ajuns la această concluzie bazându-ne pe experiența noastră conjugală de 36 de ani, dar și pe experiența elevilor noștri, dintre care mulți au reușit să evolueze și să se transforme din persoane depresive și frustrate în persoane împlinite și fericite. Această schimbare nu ascunde nici un secret – oamenii au început să studieze cu mai multă seriozitate, încercând să pătrundă anumite subiecte despre care nu știau nimic sau despre care aveau concepții greșite. Bineînțeles că succesul a fost de partea celor care, pe lângă frecventarea cursurilor, au încercat să lucreze asupra mentalității și personalității lor, aplicând o metodă specială la care ne vom referi în paginile ce urmează.

Am menționat deja faptul că în 1999 am deschis o „școală de afaceri", iar mai târziu o Academie de formare *profesională* a managerilor de societăți comerciale. Într-adevăr, noi inițiem elevii noștri în tehnicile vânzărilor de succes. Dar tematica abordată nu se rezumă doar la acest lucru. În programa școlii și Academiei noastre sunt prevăzute zeci de subiecte care se referă la dezvoltarea personală. Aceste teme „sufletești", așa cum obișnuim să le numim, au avut o influență majoră asupra evoluției profesionale a cursanților noștri. Astfel, în cadrul școlii și Academiei noastre încercăm să nu delimităm informațiile care contribuie la evoluția profesională de cele care stimulează dezvoltarea personală. Îmbinate, acestea reprezintă cunoștințe care oferă totul: sănătate, succes în afaceri, înțelegerea sensului vieții și, într-un final, fericire.

Totuși, care sunt cunoștințele ce ne-au ajutat pe noi și pe cursanții noștri să-și schimbe radical viața, să pună capăt tristeții și să obțină, astfel, o stare dacă nu de fericire, cel puțin de liniște și armonie interioară?

În primul rând, sunt necesare cunoștințele care se referă la caracterul divin al universului și al omului ca parte integrantă a acestuia, scopul procreării și menirea existenței lui. În acest sens, ne-au fost de mare ajutor cele mai recente descoperiri ale cercetătorilor în domeniul fizicii cuantice.

Sunt esențiale cunoștințele privind ciclurile de dezvoltare ale planetei și ale societății, despre cauzele reale ale evenimentelor alarmante care se produc pe Pământ: încălzirea globală și dezastrele naturale, criza economică și cea demografică, creșterea nivelului de violență și a cazurilor de boli psihice, corelația dintre aceste fenomene și dependența lor față de factorii cosmici și, nu în ultimul rând, precesia axei Pământului;

– cunoștințe despre energia internă a ființei umane, capacitatea de a controla fluxurile de energie din propriul organism și metodele de terapie holistică;

– cunoștințe despre materializarea gândurilor noastre și a mecanismului de transpunere a dorințelor în viața reală, precum și descoperirea „Formulei visului";

– cunoștinte despre puterea extraordinară a cuvântului și contribuția acestuia la vindecarea bolilor și la consolidarea încrederii în sine;

– cunoștințe referitoare la baza fiziologică a relațiilor familiare și a ciclurilor sexuale.

În cadrul școlii și Academiei, noi le oferim cursanților noștri o gamă largă de cunoștințe și îi ajutăm să-și descopere capacitățile. Noi pornim de la ideea că fiecare om, la naștere, este înzestrat cu o diversitate imensă de calități, însă, odată cu scurgerea timpului acestea trec în umbra temerilor și a percepțiilor false. Ca urmare, omul se transformă într-o ființă complexată, nefericită și neîncrezătoare în forțele proprii. Prin abordarea unor tehnici specifice și a unor cunoștințe speciale noi îi ajutăm pe acești oameni să îndepărteze, strat cu strat, acea coajă care s-a format deasupra calităților lor, să le descoperim adevărata esență divină și natura reală a potențialului lor. Experiența noastră ne arată că acest lucru stă în puterea celor care își doresc, cu adevărat, o schimbare în viața lor și sunt capabili să-și învingă lenea.

În următoarele capitole vom dezvălui principalele surse ale cunoașterii și vom deduce informația esențială pe care trebuie să o reținem. Desigur, este imposibil să cuprindem întregul curs al școlii și Academiei noastre în paginile unei cărți mici, dar nici nu este necesar. Astfel, această carte vă oferă un volum de cunoștințe suficient pentru aplicarea lor practică imediată, precum și unele indicii care vă vor ajuta să parcurgeți individual acest traseu, pe care l-au străbătut mulți dintre cursanții noștri.

Am promis că vom prezenta în paginile acestei cărți o metodă specială de studiu, care oferă rezultate uimitoare. În realitate, aceasta este o metodă de autoinstruire care reprezintă un procedeu de asimilare individuală a materialului de studiu. Metoda este foarte simplă și necesită doar un singur lucru – perseverență. După o scurtă observație personală vom descrie în detaliu această tehnică.

În procesul de pregătire a subiectelor pentru întocmirea programei didactice, noi am găsit o mulțime de materiale utile pentru fiecare temă în parte. De exemplu, pe tema succesului au fost scrise mii de cărți, care conțin sute de sfaturi utile și rețete eficiente pentru obținerea acestuia.

În ciuda acestei resurse abundente de materiale și cunoștințe, în prezent există milioane de oameni care nu reușesc să atingă succesul și continuă să sufere din punct de vedere fizic, material și emoțional. Care este obstacolul din calea materializarii acestor rețete în reușita efectivă a oamenilor?

Răspunsul este simplu: abordarea greșită a materialelor. Multe persoane cumpără cărți inteligente, le citesc, apreciază informațiile prezentate acolo și, imediat, le așează pe raft. Apoi, cumpără alte cărți, pe care, la fel, le citesc, cad de acord cu cele expuse, după care le aruncă pe același raft. Astfel, oamenii colectează biblioteci întregi de cărți utile, care nu au nici o finalitate și nu le aduc nici un plus de valoare.

Metoda noastră este următoarea **(vă recomandăm să o folosiți în lucrul cu această carte pentru a obține rezultate maxime):**

Mai întâi de toate noi am refuzat să considerăm surse tipărite de cunoștințe ca fiind **cărți**. Dacă este să le tratăm ca pe niște cărți atunci se va confirma procesul descris mai sus: ai citit-o, ai lăsat-o pe raft și ai uitat-o. În interpretarea comună, cărțile (cu excepția tratatelor științifice) servesc pentru **lectură,** unii le citesc din plăcere, iar alții pentru a-și umple timpul.

În percepția noastră, sursele tipărite de cunoștințe reprezintă **instrumente pentru dezvoltare**. Astfel, această abordare schimbă caracterul acțiunilor noastre. Cu instrumentele se **lucrează** în mod constant, în timp ce cărțile sunt, pur și simplu, citite.

Procesul se desfășoară după cum urmează: luăm un marker albastru, de exemplu, deschidem instrumentul pentru dezvoltare și începem să **studiem** fiecare frază în parte. A studia înseamnă a înțelege, a pătrunde esența informațiilor. Atunci când un material este mai dificil sau mai complex și intervin lucruri neclare trebuie să insistăm și să recitim până când vom înțelege, fără a încerca să ocolim pasajele complicate.

Trebuie să acordăm o atenție deosebită frazelor care sunt evidențiate prin caractere diferite și să încercăm să ne gândim care a fost motivația și rațiunea autorului pentru aceast lucru.

Fiecare gând, prezentat de autor, îl atribuim propriei persoane – ne întrebăm: Cum aș fi procedat eu în situații asemănătoare celor descrise? Care este nivelul meu de cunoștințe cu privire la acest subiect ?

Conturăm cu markerul expresiile pe care le considerăm a fi cele mai importante. După ce am parcurs întreg materialul, revizuim părțile pe care **noi** le-am evidențiat și întocmim un **plan scris** de schimbare/completare a programului nostru de activitate. După finalizarea acestor etape plasăm instrumentul pe raft și începem să aplicăm în practică rețetele acumulate.

După o lună sau două, revenim asupra instrumentului respectiv și îl recitim, dar de data aceasta cu un marker roșu. Subliniem doar frazele care ne-au trezit interesul la a doua lectură. Vom constata că sunt o mulțime de lucruri care ne-au atras atenția prima dată. Astfel, coeficientul de eficiență și utilitate a instrumentului va crește. Și la a treia lectură, când vom folosi un marker verde, cu siguranță, vor apărea și alte fraze pe care vom simți nevoia să le evidențiem. Dacă instrumentul este cu adevărat valoros, la final, el va

fi acoperit integral cu diferite culori de marker, iar ideile prezentate acolo vor deveni o parte componentă a viziunii noastre, **după care începem să lucrăm.** Apropo, majoritatea autorilor renumiți care au creat cărți pentru motivare și dezvoltare personală recomandă recitirea acestora de mai multe ori. De exemplu, Og Mandino (1923-1996), în paginile best-seller-ului său „Cel mai bun vânzător din lume" propune recitirea capitolelor care conțin afirmații pozitive de 90(!)de ori, presupunând, pe bună dreptate, că altfel acestea nu vor reuși să ajungă la nivelul subconștientului.

Iată un exemplu simplu de utilizare a materialelor de studiu:

Atunci când cursanții noștri studiază tema formării gândirii pozitive cu ajutorul cuvintelor motivaționale, ei primesc de la noi un instrument tipărit (sub forma unei broșuri mici) care conține un fragment motivațional de origine sumeriană, care are o vechime de peste cinci mii de ani. Arheologii au găsit acest text pe una dintre tăblițele de lut descoperite în urma săpăturilor:

BINE AI VENIT, O NOUĂ ZI!
OFERĂ-MI NOROC!
TRANSFORMĂ MINUTELE TALE
ÎN CEASURI LUNGI ȘI FERICITE!
FII BUNĂ CU MINE,
O NOUĂ ZI,
ȘI ÎNSENINEAZĂ-MI CALEA.

Așezați acest cartonaș pe noptiera din dormitor și citiți-l cu voce tare în fiecare dimineață. De asemenea, puteți plasa acest cartonaș în baie (pe care, cu siguranță, nu o veți ocoli), lângă chiuvetă – important este ca acesta să fie amplasat astfel încât să atragă mereu privirea și atenția dumneavoastră.

Este necesar să îndepliniți acest lucru în fiecare zi. **Doar atunci motivația va pătrunde la nivelul subconștientului și va începe să funcționeze**. Dacă această broșură va fi pur și simplu citită și uitată pe raft, atunci efectul va fi egal cu zero, iar timpul și banii cheltuiți pentru acest seminar vor reprezenta o pierdere.

Cel mai dificil este formarea obiceiului **zilnic** de a îndeplini recomandările primite în cadrul orelor și cele însușite din sursele tipărite. Altă cale nu există. Transformarea conștiinței este un proces meticulos care necesită mult timp. Durata acestuia depinde de gradul de „infectare" al conștiinței, cantitatea și rezistența reprezentărilor false, acumulate pe parcursul întregii vieți. Însă, rezultatul merită tot efortul!

În arhiva noastră se regăsesc o mulțime de scrisori de mulțumire primite de la persoanele care au obținut rezultate bune, aplicând în pactică cunoștințele obținute la școala noastră. Aceștia ne anunță că viața lor s-a schimbat – au constatat o îmbunătățire a stării de sănătate și a relațiilor familiale și au progresat în carieră.

Odată, însă, am primit o scrisoare mai specială, venită din Ucraina. Aceasta era semnată de o doamnă care a urmat un modul de formare în cadrul școlii noastre, însă care nu

a reușit să ajungă la cursul final pentru a obține certificatul de absolvire. Vă prezentăm mai jos această scrisoare:

Bună ziua, Vladimir și Valeria!...

Vreau să vă împărtășesc bucuria mea și să vă povestesc cum s-a aranjat viața mea după finalizarea programului de formare susținut de dumneavoastră.

M-am înscris la cursurile organizate de școala de Afaceri în vara anului 2007, iar prima temă abordată avea titlul „Cine este vinovat și care este soluția?". Acest subiect s-a potrivit foarte bine cu situația în care se afla familia noastră la acel moment. După multiple încercări de a rămâne însărcinată, doctorii m-au anunțat că sunt infertilă. Ascultând această temă am înțeles care este cauza problemei noastre, dar și a multor cupluri care se tratează ani de zile prin spitale și nu reușesc să depășească acest moment dificil. Timp de doi ani de zile am pus în practică aproape toate sistemele predate de dumneavoastră la școală. Am lucrat cu chakrele și cu gândurile după modelul din filmul „Secretul" regizat de Rhonda Byrne, am ascultat muzica maestrului Leonid Timosenko, am făcut un colaj al visurilor mele, am folosit apă magnetică și pușculița recunoștinței, am aplicat „capcanele somnului" și terapia holistică, am adoptat o atitudine optimistă și pozitivă etc. REZULTATUL – URMEAZĂ SĂ AVEM UN COPIL, care se va naște în lună martie. În acești doi ani am devenit un alt om și am evoluat profesional, devenind unul dintre managerii de top ai companiei. Însă cel mai important este că am o familie fericită.

Pentru noi, aflați la vârsta de 43 de ani, venirea acestui copil este un moment important, o binecuvântare și o răsplată pentru toate faptele bune pe care le-am făcut și continuăm să le facem pentru oamenii din jurul nostru... Este nevoie de o credință puternică în tot ceea ce faci. Mi-aș fi dorit foarte mult să ajung la cursul final și să primesc certificatul de absolvire, însă nu am reușit. Cu gândurile, suntem alături de dumneavoastră, iar cel mai important certificat îl așteptăm acasă – nașterea copilului.

Cu drag, Ivanita Tatiana, or. Amvrosievka, reg. Donețk.

După două luni, am primit a doua scrisoare:

Dragii noștri Vladimir și Valeria,

Vrem să vă împărtășim bucuria noastră. Pe 26 februarie s-a născut fiica noastră Arishka. Totul a decurs minunat, iar acum suntem deja acasă.

Am început să primim o mulțime de scrisori de la prietenii noștri care ne întreabă cum am reușit? Avem un singur răspuns – descoperiți-vă cu ajutorul cărților și, ce este cel mai important, realizați cel puțin 10% din tot ce este prezentat acolo, iar rezultatul nu va întârzia să apară. Principala setare trebuie produsă la nivelul psihicului nostru. Primesc telefoane de la femei care au aceeași problemă pe care am avut-o eu în trecut și recent am obținut un rezultat interesant. Una dintre doamnele căreia am încercat să îi insulfu atitudinea mea pozitivă, m-a sunat la două luni de la conversația noastră și m-a anunțat că este însărcinată, după cinci ani de încercări nereușite. Vă MULȚUMESC PENTRU TOT!

Cu respect, Tatiana, Andrei și Arishka

Adio, ignoranță!

Cunoștințele false sunt mult mai periculoase decât ignoranța.
George Bernard Shaw (1856-1950),
Scriitor britanic, laureat al Premiului Nobel

Probabil, mulți dintre cititorii acestei cărți se simt dezamăgiți de umanitate, resentimente izvorâte din acuzațiile de ignoranță care au răsunat de-a lungul timpului pe primele pagini ale ziarelor. Oamenii nu cunosc sensul vieții, rolul și misiunea pe care o au în această lume, nici despre ritmurile sexuale nu au auzit vreodată. Într-un cuvânt, lumea este plină de persoane ignorante, care suferă în captivitatea iluziilor și a percepțiilor false.

În realitate, noi nu am acuzat oamenii de ignoranță, noi am constatat acest fenomen. Noi suntem conștienți că omenirea nu este vinovată pentru această situație. Învinuirea omului modern de nivelul scăzut de cunoștințe este precum condamnarea ursului pentru latența acestuia din timpul iernii. Este natural și firesc ca ursul să hiberneze în anotimpul rece, ca florile să-și închidă petalele pe timpul nopții, ca frunzele să se usuce și să se desprindă de ramurile copacilor toamna. Cine a conceput aceste legi? Dumnezeu! El a rânduit ca omenirea și întreg universul să se dezvolte conform unor cicluri și ritmuri prestabilite. Omul este supus unor cicluri: sugar, copil, adolescent, adult, bătrân, se trezește dimineața și merge la culcare seara. Aceste cicluri și ritmuri ne marchează existența. Ele sunt caracteristice pentru planete, pentru civilizația umană și pentru fiecare individ, fiind, în același timp, interdependente.

De exemplu, frecvența vibrațiilor planetei noastre, cunoscută și sub numele de „Rezonanța lui Schumann", s-a menținut constantă la nivelul de 7.83 Hz de-a lungul a mii de ani. (Frecvența vibrațiilor reprezintă numărul ciclurilor complete ale sursei de mișcare oscilatorie produse într-o secundă. Unitatea de măsură a frecvenței – Hertz (Hz), numărul de cicluri pe secundă). Aceasta era atât de stabilă, încât militarii își setau aparatele în funcție de ea.

La scurt timp după această descoperire, în anul 1952, de către fizicianul german Otto Schumann s-a constatat că un creier uman sănătos, în timpul somnului, pulsează cu aceeași frecvență – 7,8 Hz. Atunci s-a demonstrat că intensitatea rezonanței (frecvența)

lui Schumann afectează în mod direct activitatea sistemului nervos al omului, precum și capacitatea sa intelectuală.

Omul reprezintă un sistem electromagnetic complex, astfel încât frecvența lui Schumann poate fi considerată, pe bună dreptate, un diapazon al vieții, iar fiecare modificare produsă în „sunetul" acestuia afectează activitatea creierului uman. Pentru stabilirea ritmurilor cerebrale vom avea nevoie de următoarea informație:

Creierul uman generează semnale electrice, iar frecvența acestora depinde de starea persoanei. În timpul somnului, aceasta este mai mică de 8 Hz, în procesul de trezire frecvența crește până la 12 Hz, iar în stare activă, creierul emite unde în intervalul 13-30 Hz.

În 1994, frecventa lui Schumann a început să crească și a atins nivelul de 8,6 Hz. Treptat, aceasta a ajuns la 12 Hz! În aceste condiții, s-a modificat și tensiunea câmpul electromagnetic al planetei noaste. Acum 2500 de ani, aceasta era cu 1,5 mai mare decât în prezent. O scădere semnificativă de intesitate s-a produs cu 500 de ani în urmă. În ultimii 200 de ani aceasta s-a redus la valoarea care predomină în prezent.

De asemenea, s-a înregistrat și deplasarea polilor magnetici ai Pământului. Pentru prima dată, aceasta a fost notificată în 1885. De atunci polul magnetic sudic s-a deplasat cu 900 km spre Oceanul Indian, iar cel nordic – spre estul Siberiei. A crescut și viteza de deplasare. Până în 1970, polul magnetic sudic s-a deplasat cu viteza de 10 km pe an, în timp ce în anii '90 viteza a crescut până la 40 km pe an. În prezent aceasta atinge 50 km pe an.

Pământul nu este singura planetă pe care s-a înregistrat o deplasare a polilor magnetici. Procese similare au fost identificate și pe alte planete ale sistemului solar. Aceste procese se reflectă și pot fi observate cu claritate în natură și în societate, în general.

Uraganele, cutremurele, inundațiile au lovit Pământul. Numărul dezastrelor naturale, comparativ cu deceniul anterior s-a dublat, de la 130 la 288 pe an.

De asemenea, intensificarea activității vulcanice din ultimii ani provoacă neliniște în rândul populației. Cercetătorii au calculat că din 1973 aceasta a crescut de patru ori. Luând în considerare faptul că la nivel mondial se înregistrează aproximativ 12 000 de vulcani, dintre care 1000 sunt activi, aceste preocupări sunt justificate. În aprilie 2010, erupția vulcanului Eyjafjallajökull din Islanda a paralizat transportul aerian din Europa timp de o săptămână. Din cauza zborurilor anulate au fost afectate sute de mii de oameni. Acesta, însă, nu este cel mai mare vulcan!

Încălzirea globală reprezintă un alt fenomen alarmant care constituie o preocupare atât a experților, cât și a șefilor de stat și a cetățenilor obișnuiți. Până recent, majoritatea oamenilor de știință susțineau că încălzirea globală este cauzată de producerea masivă a emisiilor de gaze cu efect de seră. Dacă această ipoteză era veridică, problema putea fi atenuată prin reducerea emisiilor de gaze poluante. În prezent, însă, cercetătorii și-au recunoscut eroarea.

Principalele surse de emisie a dioxidului de carbon în atmosferă sunt activitățile vulcanice și incendiile. Încălzirea globală actuală este un fenomen care nu este o premieră pe Pământ. Anomalii termice ca acelea cu care se confruntă omenirea în secolul XXI, „s-au

înregistrat pe această planetă cu milioane de ani în urmă, și acestea au un ***caracter ciclic***". Aceasta este concluzia participanților la simpozionul ruso-francez privind problemele climaterice, care a avut loc în decembrie 2007 la Sankt Petersburg.

Pe lângă acestea, probele de gheață de la puțurile de mare adâncime din Antarctica și Groelanda au arătat că variații semnificative de dioxid de carbon în atmosferă și încălziri ale climei s-au produs și în epoca preindustrială. Mai mult decât atât, creșterea concentrației de CO_2 ***nu a fost precedată*** de încălzirea climei, ci ***a fost o consecință*** a schimbărilor climaterice.

Acest lucru înseamnă că teoria încălzirii antropogenice este greșită. Deși acest punct de vedere este susținut de oamenii de știință americani și chinezi, guvernele acestor țări, dar și altele au refuzat să semneze Protocolul de la Kyoto, care obliga statele să reducă emisiile de gaze cu efect de seră. Într-adevăr, clima Pământului se află într-o permanentă schimbare, ***care nu este cauzată de activitatea umană, ci de procesele repetitive (cicluri)***, care au loc în relația Pământ – Soare – Univers.

Modificările câmpului magnetic și deplasarea polilor magnetici ai Pământului au o influență puternică asupra biosferei, din care fac parte oamenii și lumea sălbatică. În ultimii ani, la unele animale, care realizează migrații sezoniere, se înregistrează dereglări ale „sistemului de navigație". Presa semnalează nenumărate cazuri de sinucideri în masă ale unor familii mari de balene și delfini care se aruncă pe uscat.

Desigur, nu poate fi vorba despre „sinucideri" reale ale balenelor. Acestea se orientează după liniile magnetice, fără să știe că vectorul traseului lor s-a deplasat spre uscat. Același lucru se întâmplă și cu „busola" păsărilor. Aceasta s-a demagnetizat și indică direcții greșite. În ultimele decenii, Marea Britanie este invadată de stoluri de papagali tropicali, care provin din India. Zilnic, numărul acestora crește cu o treime. Aproximativ 20000 de astfel de păsări exotice au acaparat grădinile și parcurile Londrei. De exemplu, pe teritoriul unui complex sportiv din Surrey a fost identificat un adăpost cu 3000 de papagali sălbatici, deși climatul ploios din Anglia nu este propice pentru dezvoltarea acestei specii.

În 2004, sute de porumbei voiajori din Suedia, trimiși în Atena din Arad (România) pentru a marca deschiderea Jocurilor Olimpice s-au rătăcit. Aceștia nu au mai revenit la adăpostul lor. Mai exact, din 850, doar 50 de porumbei au reușit să ajungă înapoi acasă, la cuibul lor. Același lucru s-a întâmplat și cu prorumbeii maghiari: din 1500, doar 40 s-au întors în colivia lor. Aceste păsări minunate „dotate" de natură cu un GPS ajung mereu acasă indiferent de locația la care au fost trimise să zboare.

Sute de ani, în Parcul Central din Dakota de Nord (SUA) soseau într-o anumită perioadă a anului 28 000 de pelicani. În sezonul trecut păsările nu au mai ajuns pe aceste meleaguri. Acestea s-au rătăcit pe drum, consideră ornitologii. Cuiburile lor au rămas goale. Pe lângă acestea, a dispărut și pelicanul maro, o specie rară din California de Nord.

Nivelul record de alcoolism, criminalitate, boli mintale, scăderea drastică a natalității în țările dezvoltate sunt o reacție și un răspuns al omenirii la schimbările cosmice globale. Se poate afirma că și „sistemul de navigație" al oamenilor s-a defectat. Conștiința noastră

este legată de câmpul magnetic al Pământului la fel de puternic precum un embrion care este dependent de corpul mamei. De aici provine un nivel crescut de criminalitate, stres, abuz de substanțe halucinogene, oboseală cronică, tulburări psihice și multe alte fenomene negative pe care le observăm în viața de zi cu zi.

Fiecare poate urmări schimbările dramatie care se produc asupra omenirii, însă puțini sunt cei care cunosc principalele cauze ale acestor evenimente. Ignoranța asupra acestei probleme generează suferința, care poate fi tratată doar într-un sigur mod: înțelegerea specificului dezastrelor naturale și a sursei cataclismelor, modificarea atitudinii față de acestea prin prisma cunoștințelor acumulate și adoptarea unor măsuri eficiente pentru îmbunătățirea stării de spirit a oamenilor.

Fiecare persoană poate lucra asupra sa cu scopul de a crește nivelul de vibrație proprie și a-l aduce în armonie cu nivelul de vibrație al planetelor. Fiecare schimbare se produce paralel, atât în viața unui individ, cât și în lumea planetară. Un „întreg" și componentele sale vor fi mereu în relație de interdependență, influențându-se reciproc.

Probabil ați remarcat, deja, în exemplele de mai sus importanța ***ciclurilor și a ritmurilor***, la care se supune întreaga noastră existență. Apropo, și economia este influențată de acestea. Cercetătorii au descoperit că economia, la fel ca Soarele, are perioade mai pasive și mai active, cicluri mai scurte și mai lungi, care au o durată determinată.

Celebrul cercetător rus Alexander Ciyevski (1897-1964) a demonstrat în anii '30 ai secolului trecut natura ciclică a tuturor fenomenelor fizice, biologice, economice și sociale, precum și ***dependența acestora de fluctuațiile radiațiilor cosmice și activitatea electromagnetică solară.***

La mijlocul secolului al XX-lea au apărat sute de lucrări realizate de oameni de știință de diferite naționalități care atestă ciclicitatea tuturor proceselor care au loc pe Pământ – sociale, istorice, economice, de mediu, demografice – precum și relația acestora cu ciclurile cosmice.

Suntem aproape de înțelegerea răspunsurilor la întrebările legate de cauzele ignoranței umane, de motivele cataclismelor globale care au avut loc pe această planetă în ultimele decenii.

Acestea se referă la precesia axei Pământului sau precesia echinocțiilor (lat. praecessio aequinoctiorum). Ciclul de precesie stă la baza multor procese care se produc și vor continua să se producă în viitorul apropiat pe planeta noastră.

Precesia echinocțiilor reprezintă o mișcare lentă a axei de rotație a Pământului pe un con circular față de stele fixe. În prezent echinocțiile se deplasează cu un arc de 50,3 secunde pe an, iar, dacă ar păstra această viteză, s-ar repeta o dată la 25 920 de ani. Acest fenomen se aseamănă cu un titirez, care se rotește în jurul axei sale, realizând mișcări oscilatorii, care se intensifică prin reducerea vitezei de circulație a titirezului.

Planeta Pământ nu reprezintă o sferă perfectă, aceasta este aplatizată la poli și convexă la ecuator. Nucleul Pământului este deplasat de la centru spre suprafață, iar efectul gravitațional al Lunii și al Soarelui este inegal. În consecință, survine precesia în care axa Pământului se mișcă în con circular, indicând constelații diferite, cunoscute sub nume de

Zodie: Pești, Berbec, Taur, Gemeni, Rac, Leu, Fecioară, Balanță, Scorpion, Săgetător, Capricorn, Vărsător – douăsprezece constelații.

Proiecția axei Pământului traversează fiecare semn zodiacal într-un interval de 2160 de ani (25920: 12), iar oamenii numesc aceste perioade epoci sau ere: Era Taurului; Era Peștelui etc. Aceste epoci reprezintă un tip de cronologie în funcție de care se ***schimbă conștiința oamenilor*** și starea psihologică a omenirii. Traversând toate cele douăsprezece constelații, proiecția axei Pământului se intestectează cu două puncte importante: distanță maximă și minimă de la centrul Galaxiei Calea Latee. Câmpul magnetic din centrul Căii Lactee este de zece ori mai puternic decât în celelalte părți ale galaxiei, aspect care este deosebit de important pentru omenire.

Celebrul cercetător Drunvalo Melchizedek a descris în detaliu precesia axei Pământului în cartea sa „Secretul străvechi al Florii Vieții", care a devenit renumită la nivel modial. În această carte este prezentată o imagine care ilustrează precesia echinocțiilor (punctele în care ecuatorul ceresc al Pământului se intersectează cu ecliptica acestuia) ca urmare a rotației lente a Pământului în jurul axei perpendicular pe planul eclipticii (Fig. 1).

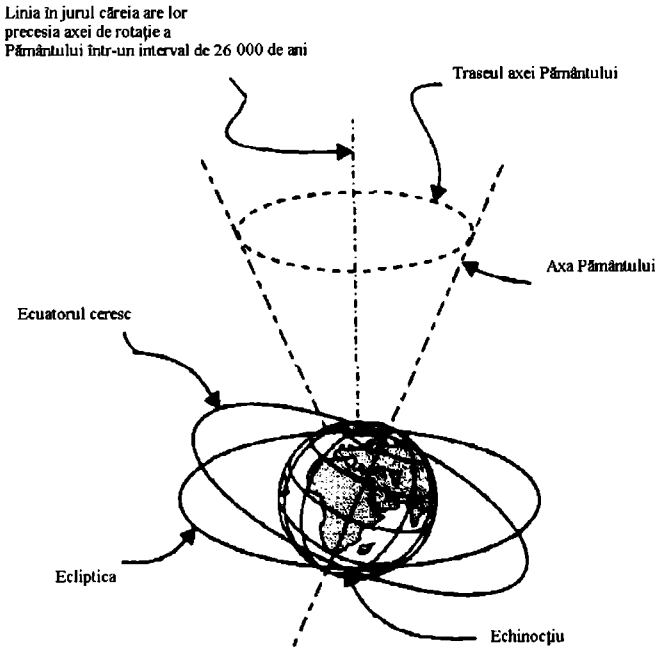

Fig. 1

Ecuatorul ceresc reprezintă cercul mare al sferei cerești, al cărei plan este perpendicular cu axa Pământului.

Ecliptica este cercul mare al sferei cerești care rezultă din intersecția acesteia cu un plan paralel cu planul ecliptic. Ecliptica este calea pe care pare să o urmeze Soarele pe cer

în decursul unui an. În planul ecuatorial al Soarelui se află în zilele de toamnă (23 septembrie) și de primăvară (21 martie) echinocțiile, atunci când ziua este egală cu noaptea.

Mișcarea de oscilație a axei Pământului are forma unui oval, iar în Fig 2., luată din aceeași carte, ovalul mare reprezintă această oscilație. Extremitatea dreaptă a axei ovalului se numește apogeu și este orientată către centrul Galaxiei. Jumătatea inferioară a ovalului reprezintă mișcarea axei de proiecție a planetei în direcția centrului Galaxiei, în timp ce jumătatea superioară indică momentul în care axa, revenită în punctul inițial, se îndepărtează de centrul Galaxiei.

Drunvalo Melchisedek a scris: „Marile schimbări nu se produc la extremitățile acestui oval, ci la punctele care sunt situate spre interiorul acestuia, marcate în Fig. 2 prin semnele A și C. Transformările adevărate se produc în aceste două puncte... În prezent (în anii '90 ai secolului XX și începutul secolului XXI) omenirea se află în poziția marcată de punctul A. Acesta este momentul schimbărilor radicale și al metamorfozelor profunde. În ultimele decenii, câmpul magnetic al Pământului a cunoscut un proces de transformare fără precedent."

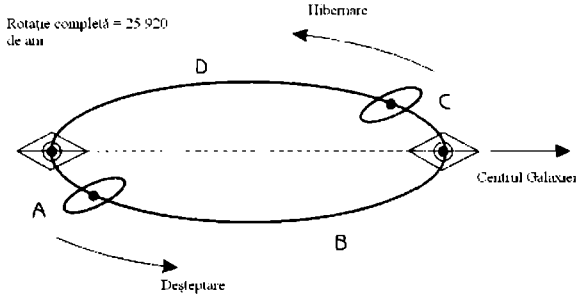

Fig. 2

Prin punctele B și D, Drunvalo Melchisedek a marcat în imagine locurile unde sunt posibile schimbări de amploare. În continuare acesta scrie: „Punctul A este locul în care ne aflăm în prezent, iar punctul C este perioada în care a avut loc distrugerea Atlantidei. De asemenea, punctul C marchează momentul de schimbare a polilor magnetici, iar cercetările științifice au demonstrat că acest proces s-a produs anume în perioada respectivă. Atunci a avut loc Marele Potop cu Arca lui Noe și topirea calotelor glaciare ca urmare a tuturor tranformărilor care au avut loc pe Pământ în acea perioadă" [11].

Prin urmare, cu aproximativ 13000 de ani în urmă, atunci când s-a încheiat jumătate din ciclul de precesie a axei Pământului s-a produs o schimbare radicală în magnetosfera planetei noastre, care a provocat o perioadă de cataclisme naturale. După acest proces de metamorfoză globală, planeta și-a recăpătat liniștea și a intrat în „perioada de hibernare". Conștiința oamenilor care au supravetuit după aceste cataclisme, a fost cuprinsă de o stare de repaus și somnolență. Astfel, pe parcursul următorilor o mie de ani nu s-a înregistrat nicio evoluție. Vânătoarea, pescuitul și culesul au fost principalele îndeletniciri ale omenirii. Cu 6000 de ani în urmă (punctul D din fig. 2), această „perioadă de hibernare" a fost

brusc întreruptă. Atunci, s-au dezvoltat simultan, în diferite regiuni ale Pământului, diferite civilizații mari în Sumer (pe teritoriul Irakului de astăzi) și în Egipt. Această evoluție nu a putut fi explicată de către cercetători, deoarece s-a produs fără nicio rațiune științifică sau convențională. Ca într-o magie, triburile de vânători și pescari, dintr-o dată, și-au cizelat limbajul, scrisul, iar mai apoi au acumulat cunoștințe solide în domeniul agriculturii, astronomiei, matematicii, geometriei, hidraulicii și alte științe, inclusiv din domeniul precesiei echinocțiilor.

Cauzele unor astfel de evenimente ciudate nu sunt incluse în cuprinsul acestei cărți, deoarece analiza lor ne-ar duce departe de obiectul studiului nostru. Menționăm doar că răspunsurile la aceste frământări sunt cunoscute și pot fi citite în cartea lui Drunvalo Melchisedek „Floarea vieții și taina ei străveche", precum și în alte studii realizate de cercetătorii moderni, care demonstrează influența pe care au avut-o civilizațiile asupra dezvoltării omenirii. Printre acestea sunt remarcabilele cărți ale lui Graham Hancock „Amprentele zeilor" și „Misterul Sfinxului", scrise de el în colaborare cu Robert Bauval. Scriitorul cu renume mondial Zacharia Sitchin a scris o serie de cărți foarte interesante cu privire la originile și dezvoltarea civilizației noastre: „Regatele pierdute", „Codul Cosmic", „Leagănul civilizației" și altele.

Cititorul curios le va găsi cu ușurință pe rafturile librăriilor dar și în mediul virtual. Pe noi, însă, ne interesează alte circumstanțe: de ce după o scurtă perioadă de prosperitate aceste civilizații, egipteană și sumeriană, au cunoscut un regres? De ce acestea au început să decadă, în loc să-și continue ascensiunea pe scara evoluției?

Problema este că toate cunoștințele surprinzătoare însușite de triburi nu au reprezentat o consecință a evoluției acestora, ci au fost obținute dintr-o sursă externă. Triburilor sălbatice le-a fost „pompată o injecție puternică de cunoștințe". Odată ce efectul injecției a încetat, iar următoarea nu s-a mai realizat, omenirea a fost, din nou, cuprinsă de o stare de hibernare. Astfel, civilizațiile antice au înregistrat un regres, care este ***în conformitate cu natura ciclului de precesie*** în care s-au aflat. Vă mai amintiți despre frecvența pulsului planetei, care s-a menținut constant în utimele milenii? Acesta înregistra 7,8 Hz, valoare care corespundea cu vibrațiile creierului uman în stare de somn. Până în 1994, când frecvența lui Schumann încă nu începuse să crească, ***Pământul și omenirea se aflau în stare de hibernare, iar ignoranța era o stare firească a oamenilor***. Ritmurile cosmice determinau caracterul conștiinței și al planetei, precum și al locuitorilor ei. Sclipirile rare din conștiința unor indivizi nu aveau amploarea și forța de a influența starea mentală generală a omenirii. Despre precesia axei Pământului, oamenii au aflat din nou abia în 133 î.Hr., atunci când a fost redescoperită de astronomul grec Hiparh.

Au fost uitate multe dintre descoperirile ingenioase ale lui Heron din Alexandria, care a trăit în Egipt în sec. I al erei noastre. Heron a inventat în jur de 80 de mecanisme diferite, care funcționau pe principii hidraulice și pneumatice și care au fost „reinventate" abia în secolul XVIII. Încă din mileniul III î.Hr., medicii antici efectuau cu succes intervenții chirurgicale la nivelul craniului, iar rata de supraviețuire a pacienților era de două ori mai mare decât, de exemplu, la Spitalul „St. George" din Londra, în anii 1870-1877.

Despre piramidele egiptene au fost scrise atât de multe cărți, încât din ele însele se poate construi o piramidă întreagă. Cu toate acestea, metodele de construcție ale egiptenilor antici au rămas un mister, iar informațiile criptate de pe pereții piramidelor sunt uimitoare.

S-a constatat cu veridicitate că în proporțiile piramidelor din Giza sunt criptate cu precizie principalele dimensiuni ale globului pământesc, lungimea anului calendaristic, numărul, valoarea de precesie a axei Pământului și gradele longitudinale, precum și o serie de parametri fundamentali și caracteristici ale Pământului, planetelor și ale sistemului solar. Specialiștii moderni, experți în domeniul construcțiilor au analizat piramidele din perspectiva gradului de dificultate al execuției unui astfel de obiect arhitectural. Aceștia au declarat că deși nivelul actual al științei și tehnologiei a cunoscut o evoluție fulminantă, construcția unei piramide poate întâmpina dificultăți uriașe.

Problema nu constă doar în transportatea blocurilor de piatră, care pot ajunge până la câteva tone. De exemplu, există un detaliu mai puțin cunoscut. Axa meridională a Marii Piramide din Giza se abate de la direcția „sud – nord" cu 3/60 de grade, în timp ce clădirea Observatorului Greenwich se abate de la același parametru cu 9/60 de grade, adică de trei ori mai mult. Precizia în aranjarea pietrelor în carul unei piramide depășește de trei ori exactitatea fixării plăcilor ceramice în cadrul unei nave spațiale.

În 1978, un grup de cercetători japonezi a încercat să construiască o piramidă de 11 metri înălțime, utilizând aceleași metode, pe care, potrivit versiunii oficiale, le-au abordat și constructorii antici egipteni. „Constructorii de piramide" japonezi posedau cunoștințele și experiența civilizației contemporane și aveau acces la toate realizările științifice. Cu toate acestea, demersul lor a eșuat. S-a constatat că tehnologia japoneză modernă nu permite nici măcar zdrobirea pietrelor cu precizia cu care au lucrat constructorii piramidelor.

Prin urmare, declarațiile oficiale ale egiptologilor, care susțin că piramidele au fost create de sclavi primitivi pentru satisfacerea megalomaniei faraonilor nu sunt fondate. Apropo, cronicarii faraonului Keops, care au surprins și au relatat fiecare pas important al stăpânului lor, nu menționează niciun cuvânt despre construcția unei piramide gigantice cu greutatea de 6,5 milioane de tone, creată din 2,6 milioane de blocuri de piatră. Acest lucru se întâmplă în contextul în care aceștia au descris în detaliu dificultățile și complexitatea procesului de transportare a unui singur bloc de piatră pentru realizarea sarcofagului. Chiar și unui cercetător nepărtinitor îi este clar că potențialul intelectual al civilizației care a proiectat și a construit piramidele din Giza nu corespundea epocii faraonilor, depășind chiar și epoca contemporană.

Oamenii de știință menționează în cercetările lor și despre realizările civilizațiilor antice care au locuit pe continentul american. Piramidele solare de la Teotihuacan și de la Cholula sunt de două ori mai mari decât piramidele lui Keops și poate la fel de misterioase. În multe domenii, știința indienilor maya devansa știința grecilor și a romanilor. Cunoștințele și descoperirile în domeniul matematicii și astronomiei le-au permis acestora să desăvârșească până la perfecțiune cronologia și știința calendarului. Ei au construit

observatoare ale căror cupole erau mai bine orientate decât cupola Observatorului din Paris din secolul XVII. Ei au stabilit că durata anului solar este de 365, 2420 de zile, în timp ce oamenii de știință moderni au ajuns, după calcule îndelungate, aproximativ la aceeași cifră – 365.2422 de zile.

În timpul cutremurelor frecvente din munții Anzi, casele din orașele antice nu au suferit nicio singură dată, în timp ce multe dintre clădirile care au fost realizate mai târziu în acea zonă, utilizând tehnologiile moderne de construcție au fost distruse de cataclismele naturale. S-a constatat că fiecare bloc din structura caselor antice era ca o interfață pentru blocul vecin, asemeni unui puzzle sau unei rețele, formând o conexiune permanentă. Această modalitate de construcție rămâne un mister.

În India, în apropierea orașului Delhi, se află un pilon antic din fier de dimensiuni impresionate, care a pus în dificultate oamenii de știință. Aceștia nu reușesc să determine modalitatea realizării pilonului, procedeul prin care s-a conservat și s-a prevenit oxidarea fierului sub influența fenomenelor atmosferice. Specialiștii metalurgi moderni nu cunosc nici până în prezent secretul fabricării fierului inoxidabil.

În India, a supraviețuit până în zilele noastre, Templul Soarelui Konark, cunoscut sub numele de „Black Pagoda", care a fost construit în secolul XIII. Acoperișul acestuia a fost „încoronat" cu un monolit de 2000 de tone. Chiar și echipamentele moderne de construcție nu pot ridica astfel de greutăți.

Romanii antici dețineau cunoștințe vaste în domeniul arhitecturii și urbanismului. La acest nivel de performanță în construcție, arhitecții europeni de cupole au ajuns abia la sfârșitul secolului XVIII.

Arheologii au desoperit că în lumea antică – Babilon, Sumer, Egipt – funcționau instalații sanitare de apă și sisteme de canalizare. Acesteau au existat și în Roma antică, fiind construite încă din secolul VI î.Hr. În timp, acestea au fost uitate. Evul Mediu a fost un dezastru din punct de vedere al curățeniei și igienei. Nici măcar casele nobililor sau castelele nu erau dotate cu sisteme de canalizare sau instalații de apă. Murdăria și reziduurile erau aruncate afară printr-un jgheab improvizat. În 1270, în Paris a fost emisă o lege specială, care prevedea amenzi pentru persoanele ce aruncau deșeurile de la geamurile superioare ale caselor, deoarece acestea riscau să ajungă în capul trecătorilor. Leonaro da Vinci, unul din reprezentanții Renașterii italiene (1452 – 1519) a fost invitat la curtea regelui Francisc I. Acesta a fost atât de îngrozit de duhoarea din Paris, încât a proiectat o toaletă specială pentru rege. Abia în secolul XIX, în unele orașe din Europa a început să apară sistemul de canalizare, similar celui care a existat în regatele antice cu mii de ani în urmă.

Astfel, afirmațiile privind degradarea omenirii din ultimele milenii, imersiunea acesteia în Epoca Ignoranței au la bază o mulțime de dovezi. Din lista invențiilor antice uitate poate fi scrisă o carte întreagă. De altfel, această idee a fost materializată de scriitorul rus Alexander Belov în cartea „Detectiv antropologic", din care am luat multe din exemplele de regres ale umanității prezentate mai sus [12].

În timp, s-au pierdut cunoștințele și tehnologiile antice. Aceeași soartă au avut-o și descoperirile din domeniul energiei planetelor și a ființei umane.

În secolul XX, a avut loc o proliferare a cunoștințelor privind așa-numitele rețele bioelectromagnetice – liniile electrice care se intersectează pe suprafața Pământului. Punctul de intersecție emite un flux ascendent de energie, care este dăunător oamenilor. Astfel de radiații, apar, de asemenea, peste majoritatea anomaliilor subterane, precum fluxurile de ape subterane și intersecțiile lor, fracturile geologice, cavitățile subterane (peșteri) etc. Zonele nefavorabile pentru sănătatea umană au fost numite geopatogene, iar știința care studiază impactul energiei naturale asupra omului – geobiologie.

Rețeaua de linii de energie a fost denumită „Rețeaua Hartmann" cu numele savantului german Ernst Hartmann (1915 – 1992), care a avut cea mai mare contribuție în cercetarea acesteia. El a constatat că rețeaua „împânzește" tot Pământul, iar mărimea celulelor acestei rețele este de 2,0 x 2,5 m. Există și alte rețele de energie cu celule mai mari, dar care emit mai puține radiații nocive.

S-a demonstrat că anticii știau despre existența acestor câmpuri de energie. Astfel, în mânăstirile vechi din Himalaya, chiliile călugărilor erau amplasate și orientate astfel încât să se încadreze în celulele rețelelor de energie, unde, de regulă, se observa o zonă neutră.

Liniile și fluxurile de energie erau luate în calcul de către strămoșii noștri în realizarea oricărui tip de construcție: rezidențială sau de cult. De asemenea, aceștia știau că forma și materialul obiectului influențează natura radioactivă a acestuia. Cunoștințele fundamentale ale strămoșilor noștri despre proprietățile neobișnuite ale mediului natural, elementele sale, precum și efectele asupra sănătății umane, inclusiv asupra psihicului uimesc și în același timp șochează cercetătorii moderni. De exemplu, s-a constatat că toate renumitele „drumuri ale cuceritorilor" romani au fost construite în conformitate cu rețelele de energie, astfel încât acestea să faciliteze inhibarea sentimentului de frică al ostașilor care străbăteau aceste căi rutiere.

Aceste fapte, cărora le-au fost dedicate o mulțime de cărți atestă faptul că de-a lungul timpului omenirea nu a evoluat, ci s-a degradat. „Vinovată" pentru această situație este precesia axei Pământului, care a încuiat omenirea în „împărăția somnului".

Ați putea constesta: Dar ce se întâmplă cu progresul contemporan? Până la urmă, ***noi înșine am ajuns să descoperim treptat*** acceleratorul de particule, am realizat primul zbor în Cosmos. Sau nici aceste realizări nu ne aparțin. Vă propun să elucidăm aceaste aspecte.

În primul rând, vom examina problema fericirii, scoasă din contextul sensului vieții și al rostului omului pe Pământ, care provine din înțelegerea naturii universului și a sufletului. Acceleratorul de particule nu are are nicio legătură cu subiectul de față, acesta nu a adus nimănui fericire sau înțelegerea sensului vieții, la fel ca toate progresele tehnologice. Dimpotrivă, au devenit obstacole în obținerea acestora.

La prima vedere aceste afirmații pot părea ciudate. Însă, dacă examinăm mai atent, vom avea o imagine diferită.

În primul rând, s-a constatat că creierul uman nu dezvoltă și nu prelucrează ideile, acesta doar le recepționează și le traduce pentru sistemul nervos. Nașterea sau transferul ideilor provine de la un fel de „principiu mental", care se află afara omului. Aceasta este părerea laureatului Premiului Nobel pentru Fiziologie și Medicină John Carew Eccles

(1903-1997), care este împărtășită de majoritatea colegilor săi și este confirmată de numeroasele cazuri de normalitate ale unor oameni care trăiesc fără creier. Vom reveni mai detaliat asupra acestui aspect în capitolul următor, aici constatăm, doar, veridicitatea ipotezei privind sursa progresului uman.

În al doilea rând, trecerea de la o epocă la alta nu se produce instantaneu, ci necesită o anumită perioadă de timp. Aceasta se aseamănă cu trezirea firească, fără alarmă. În faza finală a ciclului de somn, influența factorilor care l-au declanșat se diminuează treptat și intervine deschiderea și posibilitatea recepționării informațiilor noi. Amintiți-vă, am prezentat mai sus detalii despre tensiunea câmpului magnetic al pământului: „Acum 2500 de ani, aceasta era cu 1,5 mai mare decât în prezent. O scădere semnificativă de intesitate s-a produs cu 500 de ani în urmă. În ultimii 200 de ani aceasta s-a redus la valoarea care predomină în prezent".

Acest lucru înseamnă că acum 500 de ani, adică în secolul al XVI-lea s-a deschis „fereastra de oportunitate" pentru progres. Acest moment coincide cu dezvoltarea științei, al cărei început cercetătorii îl asociază cu perioada denumită revoluția științifică, care a avut loc în Europa de Vest în secolul XVI – XVII. Toate lucrările realizate anterior acestei perioade sunt considerare a fi „prestiințifice".

Acum 500 de ani, omenirea a fost nevoită să aleagă căile dezvoltării sale. Acestea erau două: spirituală și tehnologică. Și, deși biserica avea în acele vremuri foarte multă autoritate, omenirea a ales a doua cale: mai departe de Dumnezeu și mai aproape de materialism.

Era recunoscut ca fiind științific doar ceea ce putea fi măsurat, cântărit, studiat cu ajutorul instrumentelor fizice și reprodus în condiții de laborator. Sufletul uman nu intra în această categorie, motiv pentru care a fost exclus din domeniile importante de cercetare. Unii oameni de știință contestau, chiar negau existenta acestuia.

Cercetătorii care încercau să combată fenomenul ignoranței, studiind domenii „interzise" care nu se încadrau în limitele științei tradiționale, erau expulzați din comunitatea științifică oficială. Majoritatea comisiilor pseudoștiințifice îi hărțuiau fără milă pe cercetătorii mai curajoși, indiferent de realizările academice ale acestora.

De exemplu, în Uniunea Sovietică, savantul emerit Igor Tamm a fost criticat de către comunitatea științifică deoarece a îndrăznit în cartea sa „Bazele teoriei electricității" (1946) să abordeze teoria câmpurilor de tensiune, care influențează procesele biologice. Acest subiect nu se încadra în limitele tradiționale ale reprezentării materialiste dominante în acea perioadă și „mirosea" a idealism. În consecință, afirmațiile și ipotezele care „compromiteau știința veritabilă" au fost eliminate din carte, iar Tamm, la fel ca Galileo", a fost constrâns să renunțe la viziunile sale. Academicianul Tamm s-a ales doar cu o „sperietură ușoară", iar mai târziu, în 1958 a devenit laureat al Premiului Nobel pentru Fizică.

Istoria ascunde multe exemple similare de persecuție a unor cercetători care manifestau o gândire progresistă. În trecut, mulți dintre „pionierii acestui demers" erau nimiciți în focurile inchiziției, închiși în spitale de boli mintale sau executați prin decapitare cu ghilotina.

În acest context, merită să ne amintim de legea conservării universale care prevede: „Dacă într-un loc ceva s-a adăugat, înseamnă că în alt loc ceva s-a redus din cauza aceasta". În cazul nostru, se poate afirma că ***înclinarea puternică în direcția materialismului a condus la o scădere drastică a cunoștințelor (în unele situații chiar și ștergerea din memorie) despre suflet***. Cercetătorii care îndrăzneau să expună în comunitățile științifice, pentru care știința oficială era o autoriate supremă, teme despre lumea sufletelor, îngerii păzitori, telepatie sau comunicarea cu sufletele celor morți erau acuzați de nebunie și prostie, iar ideile lor erau considerate „mistice".

În al treilea rând, dezvoltarea tehnologică reprezintă o amenințare pentru întreaga omenire.

În aprilie 2009, cele mai importante agenții de știri din lume au difuzat materiale din raportul cercetătorilor americani, care au studiat comportamentul Soarelui. Raportul a fost intitulat „Amenințările spațiului cosmic: consecințe sociale și economice" și conținea informații despre posibilitatea abaterii asupra Pământului, în septembrie 2012, a unei furtuni magnetice solare. În consecință, oamenii de știință au prezis că Pământul va fi supus unei catastrofe electromagnetice: se vor deregla toate sistemele de electricitate, se vor arde toate transformatoarele, iar înlocuirea acestora vă fi imposibilă, deoarece fabricile unde acestea au fost produse vor fi și ele paralizate.

Probabil, nu este nevoie să fim experți ca să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă lumea va rămâne fără electricitate.

De fapt, raportul nu trebuia intitulat „Amenințările spațiului cosmic: consecințe sociale și economice", ci „Amenințările procesului de evoluție tehnologică pe care noi înșine l-am ales nechibzuit acum 500 de ani".

În realitate, furtunile magnetice reprezintă o manifestare frecventă a Soarelui, iar furtunile de calibrul celei anunțate de cercetătorii americani, s-au produs pe Pământ de nenumărate ori fără a provoca dezastre sau catastrofe. Ultima furtună de acest fel a avut loc în 1859, însă omenirea nu a avut de suferit în niciun fel de pe urma acesteia. În acele vremuri, lumea nu era dependentă de electricitate, care abia atunci începuse să fie folosită.

Cu toate acestea, nu vă grăbiți să intrați în panică. Cercetătorii ruși, care monitorizează activitatea Soarelui la fel de atent precum colegii lor americani, nu împărtășesc pesimismul acestora. Boris Somov, șeful departamentului de fizică din cadrul Institutului Astronomic Sternberg a declarat că nivelul științei actuale nu permite vizualizarea exactă a acestor evenimente naturale la distanțe prea mari de timp. „Blițurile" și erupțiile solare pot fi prezise cu maxim o săptămână înainte de producerea acestora.

Noi împărtășim pe deplin opinia cercetătorului rus. În prezent, știința nu poate calcula nici măcar data exact a erupțiilor vulcanilor, care sunt împânziți cu senzori, nu poate monitoriza asteroizii masivi care se apropie de Pământ la o distanță periculoasă. Fenomenele naturale precum tsunami, uragane, cutremure se abat asupra Pământului, de cele mai multe ori, în mod neașteptat. Chiar și prognoza meteo pentru o săptămână este, frecvent, departe de realitate.

Desigur, există o amenințare teroretică cu privire la aceste catastrofe. Cu siguranță, cele șase milioane de locuitori ai Canadei nu au uitat evenimentul din 1989, atunci când timp de nouă ore au rămas fără energie electrică în urma unei furtuni magnetice. Printr-o experiență similară au trecut în 2006 peste 10 milioane de locuitori ai unor țări din Europa în urma dereglării de curent produsă în Germania.

Astfel, putem concluziona că, la începutul secolului XX, omenirea era avansată din punct de vedere tehnologic, dominată de principii materialiste și ignoranță spirituală (excluzând excepțiile). Traseul dezvoltării acesteia este binecunoscut. Epoca ignoranței a cuprins puternic întreaga omenire, însă presiunea acesteia asupra civiliziatiei a scăzut cu fiecare an. Concomitent, oamenii au început să simtă energia pozitivă a viitoarei Ere a Vărsătorului.

S-a născut și s-a dezvoltat fizica cuantică, care a descifrat misterele conștiinței umane și ale construcției universului. Treptat, s-au „actualizat" cunoștințele străvechi, care a dezvăluit tainele creației umane. Tot mai mulți oameni au început să descopere că posedă abilitați extraordinare.

Experții susțin în unanimitate că Era Vărsătorului va aduce omenirii înțelegere și armonie, un nivel înalt de spiritualitate și cunoaștere. Era Vărsătorului va uni toate națiunile și va elimina toate frontierele, iar bogăția spirituală va fi mai importantă decât cea materială. Se vor produce schimbări majore. Se va modifica însuși tipul civilizației umane, nu doar știința și ideologia mondială. Omenirea va renunța, în sfârșit, la traseul distructiv al dezvoltării tehnologice și se va orienta către valorile spirituale. În această eră se vor produce multe descoperiri științifice legate de puterea conștiinței umane (telepatia) și altele.

Rămâne întrebarea: când va veni Era Vărsătorului – Epoca Cunoașterii și a Armoniei? Părerile experților sunt împărțite. Unii consideră că schimbul dintre ere s-a produs deja pe 13 ianuarie 1996, atunci când Uranus a intrat sub semnul Vărsătorului. Alții indică date diferite – 21 martie 2003, 21 decembrie 2012 sau 20 ianuarie 2013. Cu toate acestea, majoritatea experților susțin că această tranziție nu durează o zi, este vorba despre o perioadă întreagă de timp, a cărei durată este, potrivit unor estimări, între 20 și 160 de ani.

Opinia noastră este următoarea: Schimbul dintre epoci a avut loc în 1994, atunci când a început să crească frecvența lui Schumann. Vârful perioadei de tranziție a fost atins pe data de 11 august 1999, iar Vărsătorul va căpăta drepturi depline abia pe data de 20 ianuarie 2013, atunci când Soarele va intra sub semnul acestuia. (O coincidență interesantă: pe 20 ianuarie 2013 expira mandatul lui Barack Obama, al 44-lea președinte al SUA). Totuși, prin ce s-a remarcat ziua de 11 august 1999? În prezent, majoritatea persoanelor au uitat această dată, însă pe toată durata acelui an omenirea așteaptă îngrijorată Sfârșitul Lumii. Acest eveniment a avut la bază o serie de motive:

Renumitul astrolog Michel Nostradamus a prezis venirea pe Pământ, pe data de 11 august 1999 a marelui Rege al Terorii (Secolul 10, Catrenul 72).

În al doilea rând, se știa că în acea zi va avea loc o eclipsă solară, care va proiecta pe cer o cruce imensă. Bara verticală a crucii o vor forma Soarele, Luna și Uranus, iar cea

orizontală – Marte și Saturn, planete malefice, potrivit astrologilor. Conform canoanelor astrologiei medievale, această configurație pe cer aduce omenirii necazuri îngrozitoare.

În al treilea rând, unii specialiști, care au decriptat texte incredibil de grele din Biblie, au indicat că data de 11 august 1999 marchează a doua venire pe Pământ a lui Hristos. Apropierea sfârșitului de mileniu a alimentat această panică. Profeții mapamondului au realizat pronosticuri privind felul în care se va produce Sfârșitul Lumii, sugerând, chiar, căderea pe Pământ a unui asteroid uriaș (nimeni altul decât Regele Terorii).

Și renumitul designer de modă de origine franceză, Paco Rabanne, a pus gaz pe foc în această conjunctură de evenimente. Acesta a declarat că a reușit să descifreze celebrul catren al lui Nostradamus de unde a aflat că în timpul eclipsei de pe data de 11 august 1999 Parisul va fi șters de pe fața Pământului în urma prăbușirii navei spațiale „Mir".

Pe 11 august 1999, timp de trei ore, omenirea a stat cu sufletul la gură, urmărind eclipsa, la finalul căreia a răsuflat ușurată – nici Mesia, nici Regele Terorii nu și-au făcut apariția. La scurt timp, eclipsa a fost dată uitării. În multe țări, aceasta a coincis cu perioada vacanței de vară, astfel încât oamenii și-au continuat concediile, și-au reluat activitățile recreative și s-au bucurat de viață. ***Totuși, în acea zi s-a produs un eveniment grandios, pe care nici oamenii obișnuiți nu l-au remarcat, nici cercetătorii nu l-au reclamat.***

În timpul eclipselor, specialiștii monitorizează cu atenție câmpul magnetic al Pământului, care protejează planeta de radiațiile cosmice. O astfel de observație astronomică este descrisă de către fizicianul rus Victor Rogozkin în cartea „Eniology": „În momentul în care Luna a acoperit treptat toate petele solare, Pământul a cunsocut a agitație puternică. Parametrii câmpului electromagnetic ai acesteia s-au schimbat drastic. În acele momente, planeta noastră a aruncat în spațiul cosmic toată energia acumulată. Apoi, potențialul acesteia a scăzut până a ajuns egal cu zero. În continuare, Pământul a început ușor să părăsească starea de moarte clinică: „inima" electromagnetică a început să lucreze din nou, însă parametrii acesteia erau deja alții, câmpul vectorial și-a schimbat direcția, adică planeta noastră a reînviat cu o altă capacitate și într-o altă calitate...

Aparent, 11 august 1999 va rămâne o dată de referință, marcată cu „semnul zero" în calendarul proceselor evolutive ale Pământului. A început o nouă eră, cea a Vărsătorului!" [13].

Obosită de mii de ani de suferințe, omenirea a botezat noua eră „Epoca de Aur". Și pe bună dreptate. Perpectivele și oportunitățile care se ivesc sunt fulminante. Însă, există o nuanță de care trebuie să fim conștienți: „Epoca de Aur" trebuie câștigată. Aceasta nu presupune un flux de bunăstare care va cădea din cer și va ferici în mod automat fiecare persoană oropsită. Toate aceste fluxuri posedă un grad ridicat de vibrații (rețineți frecvența lui Schumann), iar oamenii trebuie să își planifice traseul, sincronizând și armonizând vibrațiile personale cu cele planetare.

Pentru a realiza acest lucru, este nevoie să lucrați asupra dezvoltării individuale prin exploatarea unor noi surse de cunostere. În prezent, acest lucru nu este greu și nici periculos – focurile inchiziției au fost stinse demult. Trebuie să existe voință! Dacă aceasta este, vă invităm să explorați capitolul următor.

După credința voastră fie vouă...

Omul nu suferă din cauza a ceea ce i se întâmplă,
ci din cauza percepției sale asupra a ceea ce i se întâmplă.
Michel de Montaigne
Filosof francez (1533-1592)

Una dintre celebrele afirmații ale împăratului și filosofului roman Marcus Aurelius este „Dacă te supără ceva din afară, durerea nu se datorează cauzei în sine, ci dimensiunii la care tu apreciezi situația, în acest sens, tu ai puterea de a anula totul". În esență, Michel de Montaigne, a cărui afirmație este prezentată mai sus, repetă peste mii de ani, cu alte cuvinte, vorbele lui Marcus Aurelius. În acest context, se pot aduce o mulțime de citate înțelepte care confirmă prioritatea conștiinței noastre asupra circumstanțelor externe. Prin urmare, **fericirea, care este o stare a sufletului, nu este determinată de lucrurile care se întâmplă cu noi și în jurul nostru, ci de atitudinea noastră față de cele întâmplate.** În prezent, există o mulțime de cărți care conțin acest adevăr, dar puțini oameni care le citesc, deoarece interesele și preocupările acestora sunt altele. Vom expune mai jos un exemplu relevant care prezintă unul din interesele tipice ale omului modern.

În iunie 2010, compania Apple a anunțat lansarea pe piață a noului smartphone IPhone 4. În acea perioadă, o mulțime de oameni au format din timp cozi imense în fața magazinelor care urmau să comercializeze acest produs. Presa a relatat pe larg cazul lui Wagoner Justin din Dallas, care s-a aliniat la coadă cu o săptămână înainte de începerea vânzărilor. Acesta a amplasat un cort în fața magazinului, s-a aprovizionat cu apă și alimente necesare pentru o săptămână, un scaun pliant și un sac de dormit, toate acestea pentru a deveni primul deținător al noului smartphone. Tableta iPad, produsă de aceeași firmă, a fost vândută în milioane de exemplare în doar 22 de zile.

Este greu de crezut că un asemenea succes îl poate avea chiar și cea mai înțeleaptă carte. În sistemul de valori a milioane de oameni, noul smartphone cântărește mai mult și este mai interesant. **De aceea există milioane de oameni nefericiți, nemulțumiți de viața lor, care încearcă să se lupte cu circumstanțele în loc să își schimbe lumea interioară, viziunile, deoarece acestea reprezintă cauza tuturor problemelor.**

Trebuie să detaliem acest subiect, deși ne-am dori să trecem la expunerea unor teorii interesante și metode eficiente de obținere a fericirii. Noi știm foarte bine că toate aceste rețete concrete și teorii „de fier" se vor lovi și se vor afla în conflict cu sistemul uman de reprezentare a realității. De aceea, înarmați-vă cu puțină răbdare și urmăriți cu atenție traseul prezentării noastre. Astfel, toate rețetele și recomandările vor fi înțelese corect și vă vor aduce beneficii reale.

Toate lucrurile se reduc la perspectiva și deschiderea umană, care reprezintă un sistem alcătuit din viziuni, principii și convingeri. În funcție de acestea se stabilește raportul față de realitate, percepția asupra existenței lumii înconjurătoare și a locului pe care îl ocupă fiecare.

Astfel, în situații similare, o persoană va fi fericită, alta nu, ca în pilda celebră a celor doi călători însetați în deșert. Atunci când aceștia au întâlnit un om care le-a oferit câte o jumătate de pahar cu apă, unul a sărit în sus de bucurie, remarcând **jumătatea plină** a paharului, celălalt s-a întristat, observând **jumătatea goală** a paharului.

În aceeași situație s-au aflat în 2008 miliarde de oameni asupra cărora s-a prăbușit criza economică. Criza i-a afectat pe toți oamenii în egală măsură, însă aceștia au avut reacții diferite.

Pe data de 6 ianuarie 2009 în Germania s-a sinucis, aruncându-se sub tren, unul dintre cei mai bogați oameni din Europa, miliardarul Adolf Merckle.

„Situația disperată în care se afla compania sa, provocată de criza economică, evoluția incertă din ultimele săptămâni și sentimentul neputinței l-au distrus pe acest mare antreprenor, care era dedicat afacerii de familie, determinându-l să se sinucidă", se menționează într-o declarație de presă oferită de către familia acestuia.

Pe 23 februarie 2009, în Chicago, s-a împușcat în cap un alt miliardar – Steven Good, președintele companiei Sheldon Good & Company Auctions International. Societatea sa se ocupa de vânzarea bunurilor imobiliare prin intermediul licitațiilor.

Acestea sunt doar două exemple din multitudinea de cazuri de suicid ale unor oameni, care au pierdut o parte semnificativă din averea lor în timpul crizei economice. În același timp, alții se bucurau că nu au pierdut totul. Diferența dintre unii și alții este percepția asupra rolului pe care banii îi joacă în viața unui om, și într-un final sensul acestei vieți. Dacă sensul vieții constă în acumularea miliardelor, desigur că pierderea lor va reprezenta un motiv întemeiat pentru realizarea unui act de sinucidere. Necunoașterea și ignoranța privind ceea ce va urma după moarte, transformă cauza acesteia într-un eveniment.

Atunci când realitatea intră în conflict cu sistemul de valori personale intervine criza de personalitate.

Din această cauză, este important să explicăm când, cum și cine formează sistemul uman de valori.

Părinții sunt cei care pun bazele acestui proces. De la aceștia copilul primește informații cu privire la existența sa și a lumii înconjurătoare. Principalele valori și viziuni sunt formate încă din copilărie și se păstrează pentru tot restul vieții.

Ce anume determină afilierea religioasă a omului? Sunt puține persoanele care își aleg această apartenență la maturitate, având discernământ. Marea majoritate, însă, primește religia de la părinți. Celebrul cercetător rus în domeniul credinței și al religiei, Victor Niuhtilin scrie în cartea sa „Melhisedec":

„La o simplă privire a credincioșilor din jurul nostru, vom remarca cu tristețe faptul că credința fiecăruia reprezintă o aderare automată într-un anumit club religios înființat pe principiul teritorialității, al nașterii sau al unei tradiții ancestrale. Creștinii ortodocși din întreaga lume nu cunosc însemnătatea sărbătorilor lor și nu le cinstesc, musulmanii nu știu că Allah este același Dumnezeu, care în unele cazuri se numește Iehova, iar în altele Trinity, nu știu nici măcar o strofă din Coran și îl consideră pe Hristos dușman al Islamului, în timp ce Hristos este considerat unul din cei mai mari proroci ai lui Allah... Odată, rugându-i pe niște budiști de origine rusă să îmi explice diferența dintre carul mare Mahayana și carul mic Hinayana, am ajuns să mă amuz teribil de răspunsul lor: noi nu suntem budiști ca să ne umplem mintea cu astfel de prostii. De ce atunci? Apartenența la o religie se conferă la naștere și reprezintă mai mult o formă de exteriorizare a patriotismului, decât un sentiment de prezență interioară a lui Dumnezeu.

De aceea, poate ar fi oportun să ne întrebăm: percep religia mea ca pe o relație intimă și strânsă cu Dumnezeu, sau ca pe o tradiție moștenită de la părinți, pe care o primesc rațional, însă nu și sufletește. Credința mea este un stil viață impus de normele și conduita socială sau este o creatură care locuiește în sufletul meu?

Este ciudat să trăiești cu ideea că dacă te-ai fi născut cu 500 de km mai la sud, în prezent erai musulman și nu ortodox, sau dacă soarta i-ar fi adus pe părinții tăi mai aproape de ecuator, acum erai budist. Practic, în aceste situații omul nu are de ales! El primește religia împreună cu certificatul de naștere. Cultele religioase au împărțit deja globul pământesc în sfere de influență, iar cel care se naște în una din aceste sfere, primește încă din primele zile ale vieții o religie pe care nu a ales-o el.

Astfel, există o mulțime de oameni care au religie, dar care nu au credință. „Din nefericire, religia „înnăscută" nu presupune existența obligatorie a credinței, rezumându-se, doar, la respectarea unor ritualuri prestabilite" [14].

Pe măsură ce se dezvoltă și înaintează în vârstă, omul ia contact cu prieteni, profesori, diverse surse de informare, cărți, filme, etc. Unele informații sunt respinse imediat ce au fost primite, altele supraviețuiesc doar într-o anumită măsură și doar o parte din ele contribuie la formarea personalității și a orizontului de cunoaștere. Desigur, din oceanul de informații existent la nivel global, omul asimilează doar o picătură, restul rămâne în neant. Astfel, atunci când în viață apar anumite întrebări, a căror răspuns se află dincolo de cunoaștere, omul face greșeli.

Există o mulțime de cazuri în care părinții se află în conflict cu copii lor. Cu toate acestea, puțini sunt cei care știu faptul că în ultimele două decenii s-au născut foarte mulți „copii indigo". S-a demonstrat, deja, că acești copii sunt diferiți și deosebiți, deoarece nivelul lor de imunitate și coeficientul de inteligență depășesc cu mult media normală. În

esență, aceasta este o nouă generație de oameni, care se deosebește de noi chiar și prin codul genetic pe care îl are.

Comunicarea cu aceștia necesită cunoștințe și competențe speciale, absența cărora poate genera nu doar conflicte, ci și tragedii. În ochii acestor copii inteligenți chiar și la o vârstă fragedă, oamenii maturi par a fi lipsiți de judecată și nedemni de respect. Astfel, atunci când acești „proști" încearcă să își „educe" și chiar să își pedepsească copiii „deosebiți", încercând să îi facă să pară ca toți ceilalți, copiii indigo devin agresivi. S-au înregistrat și cazuri de violență a acestor copii asupra părinților „neînțelegători".

Pe internet există sute de site-uri dedicate acestor copii, iar în librării au apărut cărți de specialitate, care oferă soluții și recomandări pentru o comunicare eficientă cu copiii indigo. Oare părinții și profesorii posedă aceste cunoștințe? Suntem siguri că nu. Din experiența noastră acumulată în urma comunicării cu sute de oameni care participă la seminariile pe care le desfășurăm, am ajuns la concluzia că majoritatea acestora nici măcar nu au auzit despre copiii indigo.

Am menționat deja despre ignoranța oamenilor în ceea ce privește educația sexuală. Însă, pentru construirea și menținerea fericirii unei familii, aceste cunoștințe nu sunt suficiente. Astfel, este necesară cunoașterea și înțelegerea elementelor care stau la baza unei căsătorii. Există o mulțime de bărbați în al căror sistem de reprezentări femeia ocupă, concomitent, trei funcții: menajeră, dădacă și mașină de sex. În același timp, bărbații cred că datoria lor este să asigure confortul financiar al familiei și să îi aducă soției câte un buchet de flori de sărbători. Apoi, ajung să se întrebe: oare de ce soția mea tandră și cuminte s-a transformat într-o scorpie? – asemeni doamnei Lincoln, a cărei poveste a fost prezentată anterior.

Gloria Brown Taylor, președintele asociației americane „Femei înțelepte" susține: „Este timpul ca bărbații și femeile să vadă unii în alții ceea ce ei sunt cu adevărat. Noi toți ar trebui să ne descoperim și să devenim noi înșine, pentru binele tuturor celor care sunt interesați de acest lucru. Dacă eu tind să am o relație pozitivă cu un bărbat, eu trebuie să văd în el tot ce are acesta mai bun. Va trebui să ne susținem reciproc, ca și cuplu, dar și ca personalități individuale.

Va trebui să respectăm Zeul și Zeița din noi. Acest respect este exprimat de indieni atunci când pronunța „Namaste" – „Mă închin în fața divinității din tine". Va trebui să învățăm să vedem unii în alții tot ce e mai bun, pentru a putea spune: „Zeul din mine îl cinstește pe Zeul din tine". Pentru realizarea acestui deziderat, noi trebuie să revizuim reprezentările noastre asupra a aceea ce înseamnă relațiile interumane.

Există mai multe tipuri de relații. Pentru mulți oameni sexul reprezintă un instinct animalic necesar reproducerii și asigurării continuității speciei. Cu toate acestea, putem depăși nevoile trupului pentru a construi o relație bazată pe spiritualitate". [15]

Aceasta este o viziune idealistă asupra vieții, care poate fi însușită prin studierea unor cărți specializate și frecventarea unor seminarii susținute de oameni precum Gloria Brown.

Cercetătorii disting patru tipuri de orizonturi de cunoaștere: religioase, științifice, filosofice și sceptice. Probabil, aceștia au dreptate – în societate există reprezentanți din

fiecare categorie. Cu toate acestea, o persoană poate avea, combinat, două tipuri de viziuni. Noi nu le vom analiza în detaliu. Ne interesează doar proporția dintre acestea. Convingerea noastră este că aproximativ 90% dintre oameni sunt sceptici.

Am demonstrat deja că majoritatea celor care se consideră a fi credincioși nu cunosc nici măcar bazele religiei lor. Viziunea științifică aparține cercetătorilor, iar cea filosofică – filosofilor. Aceștia împreună constituie doar o mică parte din societatea umană. În schimb, scepticii sunt atât de mulți, încât s-au unit și au format cluburi și asociații prin care se mândresc cu scepticismul lor, considerându-l o caracteristică a inteligenței supreme. Cu toate acestea, noi nu putem fi păcăliți sau mințiți, noi nu suntem niște prostănaci naivi, cărora le poți insufla orice aberație.

Principalele principii ale gândirii unui sceptic sunt îndoiala, ideea de irealitate sau falsa reprezentare a acesteia în domeniile care depășesc zona sa de confort. De cele mai dese ori, în spatele scepticismului se ascunde ignoranța, de care unui sceptic îi este rușine și pe care acesta o maschează prin orgoliu și negarea tuturor lucrurilor pe care el nu le poate înțelege din cauza cunoștințelor sale limitate. După cum am demonstrat mai sus, toate cunoștințele unui sceptic izvorăsc din experiențele sale nesemnificative și neglijabile, precum în renumita parabolă despre gemeni.

Parabola „Dialog între gemeni"

„Doi gemeni discută în pântecele unei femei însărcinate. Unul dintre ei crede în existența viitoare a vieții, al doilea este sceptic cu privire la aceasta.

Al doilea: Tu crezi în viața după naștere?

Primul: Da, desigur. Toți știu că viața după naștere există. Noi suntem aici pentru a deveni suficient de puternici și a ne pregăti pentru viața care ne așteaptă.

Al doilea: Aceasta este o mare prostie! Nu există viață după naștere! Tu ai putea să îți imaginezi cum arată această viață?

Primul: Eu nu cunosc toate detaliile, însă cred că acolo este mai multă lumină și că noi vom putea să mergem pe picioarele noastre și să ne hrănim singuri cu gura noastră.

Al doilea: Ce aberație! Este imposibil să mergi pe picioarele tale și să te hrănești singur cu gura ta! Este ridicol! Noi avem acest cordon ombilical care ne hrănește. Știi, aș vrea să înțelegi că nu există viață după naștere, deoarece viața noastră legată de acest cordon ombilical este foarte scurtă.

Primul: Eu sunt sigur că acest lucru este posibil. Totul va fi diferit, important este să credem și să ne imaginăm cum va fi.

Al doilea: Dar de acolo nimeni, niciodată nu s-a întors! Viața se termină odată cu nașterea. Și în genere, viața este o suferință consumată în lumea întunericului.

Primul: Nu, nu! Eu nu știu cu certitudine cum va arăta viața noastră după naștere, însă cred că noi o vom cunoaște pe mama noastră care va avea grijă de noi.

Al doilea: Pe mama? Tu crezi în existența ei? și unde se află aceasta?

Primul: Aceasta este pretutindeni, noi trăim în interiorul ei, datorită ei noi ne mișcăm, fără ea nu am putea să existăm.

Al doilea: Ce aberație! Eu nu am văzut nicio mamă, prin urmare aceasta pur și simplu nu există.

Primul: Nu sunt de acord cu tine. Știi, uneori când se lasă liniștea, se aude glasul ei care ne cântă și se simte mâna ei care ne mângâie. Eu sunt convins că după naștere viața noastră abia începe."

În această carte vom prezenta lucruri care pot părea pentru unii la fel de stranii precum părea viața pentru cel de-al doilea dintre gemeni. Din această cauză, chestiunea privind religia, alegerea acesteia și rolul ei în formarea unei viziuni care marchează tot restul vieții, necesită o analiză mai detaliată. Trebuie să menționăm un lucru pozitiv: religia și viziunea se pot schimba, uneori chiar rapid și radical.

Prin urmare, prejudecățile și scepticismul nu reprezintă un diagnostic fatal. Eliberare totală, iluminare și deschidere mentală pot obține toți cei care își doresc cu adevărat aceste lucruri. Cei care râvnesc la fericire trebuie să se trateze de ignoranță. Acest lucru este posibil în cazul în care se întrunesc toate condițiile de mai jos:

Prima: nemulțumire puternică față de propria viață.

Subliniem cuvântul „puternică". Simpla nemulțumire persistă aproape în toate cazurile, însă aceasta nu este suficientă pentru a produce o schimbare. Insatisfacția față de poziția ocupată în viață, evoluția acesteia trebuie să fie atât de profundă și acută, astfel încât să provoace, la nivel minim, insomnii severe.

A doua: recunoașterea faptului că experiența personală este prea limitată și prea puțină pentru descoperirea propriului drum în viață (să ne amintim de renumitul Socrate și afirmația sa „Eu știu că nu știu nimic").

A treia: este important de reținut faptul că în lume există totuși oameni fericiți, iar acest lucru înseamnă că obținerea fericirii este posibilă.

A patra: respingerea fatalismului, renunțarea la ideea că există o putere absolută care hotărăște soarta fiecărui om deasupra voinței acestuia. Noi suntem de părere că în această carte există o mulțime de informații utile pentru îndeplinirea acestei condiții.

A cincea: acceptarea faptului că omul nu se naște fericit, acesta devine fericit. Prin urmare, există o serie de rețete reale (necunoscute de către majoritatea populației) pentru obținerea acestei stări sufletești.

A șasea: este esențial să înțelegeți că existența rețetelor de viață fericită semnifică faptul că fericirea există, că metodele de obținere a acesteia au fost cândva consemnate scriptic, trebuie doar găsite și citite.

A șaptea: manifestarea unei deschideri pentru acumularea de noi cunoștințe și distrugerea fricii și a barierei față de recepționarea acestora.

Din experiența noastră de lucru am concluzionat că modificarea viziunii și a orizontului de cunoaștere se produce prin două metode.

Prima modalitate: schimbarea naturală și lentă a conștiinței ca urmare a obținerii treptate a unei cantități de informații noi. Atunci când prima porție de informație a fost asimilată și acceptată, se oferă a doua, apoi a treia... Astfel, pas cu pas, se naște (sau se

transformă) sistemul de reprezentări. Aceasta este maniera prin care are loc procesul de învățare în școli și universități.

A doua modalitate: un salt ambițios și fulgerător, atunci când întreaga perspectivă asupra vieții se schimbă radical sub influența puternică a unui factor extern. În categoria acestor factori intră, în primul rând, moartea clinică. Toți cei care i-au supraviețuit se întorc pe această lume oameni diferiți, complet schimbați. Această certitudine a noastră se bazează nu doar pe sutele de cazuri similare reale prezentate în cărțile celebrului doctor Raymond Moody, ci și pe experiența personală a unuia din autorii acestei cărți, care a supraviețuit de două ori morții clinice.

Traumele severe, ca în cazul clarvăzătoarei Vanga, imersiunea în hipnoză regresivă sau lovitura de fulger reprezintă alți factori care produc schimbări fundamentale la nivelul psihicului uman. Astfel, sub influența acestor factori oamenii își conturează o nouă perspectivă asupra realității, asupra lumii și a locului pe care îl ocupă ei în cadrul acesteia.

Schimbările sistematice ale sistemului de reprezentări, altele decât moartea clinică și loviturile de fulger pot fi analizate în următorul exemplu. Încercați să depășiți calitatea de cititor și să vă transformați într-un participant la acest experiment de metamorfoză a conștiinței.

Să presupunem că ați auzit că o persoană poate trăi fără creier. Sunteți de acord cu această afirmație?

Dacă ați răspuns „da" atunci următoarea întrebare este „de ce?", iar apoi va trebui să aduceți argumente în favoarea acestui punct de vedere. Dacă le aveți înseamnă că deja le-ați recepționat de undeva: le-ați auzit, le-ați citit, le-ați văzut într-un film documentar etc.

Dacă nu ați luat niciodată contact cu această chestiune, veți oferi două variante posibile de răspuns. Primul: „Nu sunt familiarizat cu acest subiect, prin urmare nici nu voi aproba, nici nu voi nega ipoteza cu privire la existența umană fără creier". Al doilea, sceptic, sună astfel: „Ce prostie! Acest lucru este imposibil".

Vă propunem să parcurgeți atent următoarele informații:

● În Germania, în anul 1336, pe vremea domniei regelui Ludwig al Bavariei, în timpul executării lui Dietz von Schaumburg a avut loc următoarea întâmplare. Dietz, condamnat pentru rebeliune, ca ultimă dorință, l-a rugat pe rege să îi promită că va grația patru soldați care au participat la aceeași revoltă, dacă el (Schaumburg) fără cap (după executare) va merge pe lângă cei patru soldați poziționați la o distanță de opt pași unul de altul. Regele a trebuit să își onoreze promisiunea publică oferită condamnatului, deoarece Dietz von Schaumburg a reușit să meargă pe lângă toți cei patru mercenari, aflați la o distanță de opt pași unul de celălalt.

Faceți pauză și timp de un minut meditați asupra atitudinii voastre față de exemplul prezentat. Atunci când v-ați format-o, citiți în continuare:

● În referatul doctorului Robinson de la Academia de științe din Paris este descris un caz și mai frapant. Un bărbat în vârstă de 60 de ani a fost rănit în regiunea parietală cu un capăt ascuțit de baghetă și a sângerat puțin. Timp de o lună, rana nu s-a manifestat în

niciun fel. La scurt timp, victima a început să se plângă de vedere slabă. Cu toate acestea, omul nu simțea nici o durere. După o perioadă, bolnavul a murit subit, manifestând simptome de epilepsie. O autopsie a relevant faptul că persoana decedată nu avea creier – s-a păstrat doar o coajă subțire a substanței creierului care conținea un produs în stare de putrefacție.

Din nou, luați o pauză și adresați-vă aceeași întrebare: cum percep aceste lucruri? Dacă credeți că acestea sunt anecdote istorice, care nu v-au convins și nu v-au schimbat atitudinea în niciun fel, citiți în continuare alte întâmplări reale, de această dată mai contemporane:

● În anul 1935, în spitalul St. Vincent din New York s-a născut un copil fără creier (absența congenitală a creierului se numește *anencefalie*). Cu toate acestea, în ciuda tuturor conceptelor medicale, acest copil a trăit timp de 27 de zile, a mâncat și a plâns, la fel ca toți nou-născuții. Și comportamentul copilului, potrivit martorilor oculari, a fost complet normal. Nimeni nu a bănuit absența creierului la copil, până când nu a fost realizată autopsia.

V-am pus pe gânduri? Dacă nu, citiți în continuare.

● În 1940, doctorul Augustin Iturricia a lansat o declarație senzațională în cadrul Societății de Antropologie din Sucre (Bolivia) și i-a pus pe colegii lui în fața unei dileme, care rămâne un mister până în prezent. Acesta împreună cu doctorul Nicolas Ortiz au studiat un timp îndelungat boala unui băiat de 14 ani, pacient în clinica doctorului Ortiz. Adolescentul se afla internat aici deoarece a fost diagnosticat cu o tumoare pe creier. Băiatul era perfect rațional și s-a menținut în stare de conștiență până în ultima zi a vieții sale, plângându-se, doar, de o durere în zona capului. În momentul realizării deschiderii calotei craniene, medicii au rămas uimiți. Creierul s-a separat de structura care îl susținea, iar tumoarea a paralizat întreaga suprafață a acestuia. A apărut întrebarea: Cu ce anume gândea acest băiat?

Cazul cu care s-au confruntat doctorii Iturricia și Ortiz nu a fost atât de enigmatic precum cel pe care l-a experimentat renumitul specialist german Hufland. ***El și-a revizuit complet toate opiniile și concepțiile anterioare*** după deschiderea calotei craniene a unei persoane lovite de paralizie. Până în ultimul minut al vieții sale, bolnavul și-a păstrat toate abilitățile fizice și mentale. Rezultatul s-a dovedit a fi șocant: în locul creierului, doctorul a descoperit 300 de grame de apă.

● În 2002, o fetiță din Olanda a fost operată ca urmare a unei neuroinfecții (diagnostic – sindromul Rasmussen). Acesteia i-a fost înlăturată emisfera stângă a creierului, unde se consideră a fi localizate centrele de vorbire. În prezent, copilul continuă să îi uimească pe medici cu faptul că stăpânește perfect două limbi și o învață pe a treia. Fetița comunică cu sora sa în olandeză, iar cu mama sa în turcă. Doctorul Johannes Borgstayn, care o

supraveghează pe micuță, mărturisește că le-a recomandat, deja, studenților săi ***să uite toate teoriile neurofiziologice*** pe care le-au studiat în trecut.

În capitolul anterior am menționat câteva informații despre creierul lui John Carew Eccles, laureat al premiului Nobel. La acestea se adaugă și părerea celebrului chirurg și om de știință Valentin Voino – Iasemetki (1877-1961), care este la fel de renumit și sub numele de Luca, arhiepiscopul bisericii ortodoxe ruse. În cartea sa, „Duh, suflet și trup", acesta scrie că „prin însăși structura sa creierul demonstrează că funcția sa este transformarea unui stimul străin primit într-o reacție concretă. Sistemul nervos, în special creierul, nu este un aparat de reprezentare și recunoaștere, ci doar un instrument de proiecție".

Chiar dacă creierul lipsește, semnalele externe pot fi recepționate de alte organe. Mai sus am prezentat exemplul în care Dietz von Schaumburg a mers decapitat mai bine de 20 de metri. În cartea lui Valentin Voino – Iasemetki este expus un alt exemplu: „Dacă unei broaște fără cap i se provoacă iritații ale pielii, aceasta va manifesta o reacție defensivă orientată către înlăturarea iritației, iar în cazul în care acestea nu încetează broasca fuge și se ascunde ca și cum ar avea cap. În armatele de furnici, care nu au creier, s-a constatat existența premeditării și implicit și rațiunea, care nu se diferențiază în niciun fel de cea umană".

Studiind o cantitate importantă de materiale cu privire la creier, am observat că în ultimele două decenii știința a recunoscut, în cele din urmă, faptul că creierul uman nu generează independent procesul de gândire și că toate funcțiile mentale se află, de fapt, în exteriorul lui. Filosoful antic Heraclit din Efes (544–483 î.e.n.) știa acest lucru acum 2500 de ani: „Puterea gândului este în afara corpului" afirma acesta.

Acum, fiți sinceri: în ce măsură s-a schimbat părerea dumneavoastră despre funcțiile creierului după lecturarea ultimelor patru pagini? Trebuie să recunoaștem că și noi am fost surprinși și, în același timp, reticenți atunci când am luat contact pentru prima oară cu acest fenomen și cu toate informațiile care îl explică. În acel moment, sistemul nostru de valori excludea cu desăvârșire posibilitatea existenței umane în lipsa creierului, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. Însă, pe măsură ce am acumulat informații și dovezi (în această carte sunt prezentate doar o mică parte din ele) opinia noastră a suferit o serie de modificări, care s-au produs treptat în sistemul nostru de valori și credințe. Și, în prezent, este imposibil ca cineva să reușească să ne convingă să revenim la viziunea anterioară. Noi nu doar ***credem*** în existența umană în lipsa creierului, noi ***știm*** că acest lucru este posibil. Convingerea noastră asupra acestui subiect este fundamentată pe informații solide.

Pentru omul modern, cu mintea deschisă, doar convingerea bazată pe cunoaștere este cea care are sens.

Doar aceasta poate deveni o sursă pentru o viziune nouă, care deschide un drum către o viață nouă și care contribuie la creșterea nivelului vibrațiilor personale (acestea trebuie corelate cu nivelul vibrațiilor planetare). Din această cauză noi nu ne rezumăm doar la simpla constatare a unor fapte care sunt adevăruri în sistemul nostru de reprezentări, ci încercăm să aducem argumente și exemple care să vină în sprijinul acestora.

Noi înțelegem că acest lucru îngreunează procesul de lecturare, îl face mai puțin interactiv, însă altă modalitate nu există din moment ce noi ne dorim ca această carte să le aducă cititorilor noștri ***beneficii practice și reale***, nu doar o extindere abstractă a orizontului de cunoaștere.

În cadrul acestei cărți noi ne vom referi doar la metodele facile și naturale de modificare a sistemului de valori, realizate prin acumularea treptată a unor cunoștințe veridice noi.

În acest caz apare o întrebare legitimă: de unde se pot obține cunoștințele ***veridice*** cu privire la suflet, univers și sensul vieții? Cum să separăm „grâul de neghină" dacă noi trăim într-un ocean de confuzie și false credințe? (amintiți-vă de volumele „Enciclopedia confuziilor", la care ne-am referit în capitolul întâi). Cum să evităm căderea dintr-o iluzie în alta, mai periculoasă? Care este pragul și nivelul de cunoaștere în care putem avea încredere?

În prezent, rafturile librăriilor și bibliotecilor sunt ticsite cu cărți care pretind a fi „manuale de viață", care ne învață cum să trăim. Printre acestea există, desigur, și cărți inteligente și eficiente de schimbare a conștiinței, însă scepticismul cititorilor le fac inutile. Pentru a face o diferență reală, autorul trebuie să aducă suficiente argumente calitative în apărarea opiniilor și viziunilor sale, în caz contrar, cartea sa va întâmpina ostilitate sau indiferență chiar după primele tentative de utilizare a acesteia. Cititorul atribuie eșecul cărții autorului ei, fără a înțelege că inutilitatea acesteia este dată tocmai de lipsa de încredere a cititorului în rețetele propuse în paginile ei.

Problema este că ***absența credinței este tot o credință,*** doar că are în față semnul minus. De exemplu, dacă omul nu crede în capacitățile sale, el crede în faptul că nu le are. Astfel, puterea credinței cu semnul „plus" este identică cu forța credinței cu semnul „minus". Din această cauză, chiar și cea mai mică îndoială asupra unei informații este capabilă să o neutralizeze complet.

În anii 2006-2007, în multe țări ale lumii au devenit extrem de populare filmul documentar „Secretul" realizat de producătoarea de televiziune și scriitoarea de origine australiană Rhonda Byrne, precum și cartea acesteia „Secretul", scrisă pe baza filmului. Filmul, în varianta DVD și cartea au cunoscut un succes fulminant, fiind distribuite în milioane de exemplare în întreaga lume. În 2007, revista „Time" a inclus-o pe Rhonda Byrne în lista celor mai influenți oameni ai planetei, după care, la scurt timp, aceasta a intrat în topul Forbes „100 cei mai faimoși oameni ai planetei". Sensul cărții „Secretul" poate fi redat astfel:

gândurile noastre sunt materiale și formează realitatea înconjurătoare în concordanță cu legea atracției, potrivit căreia „lucrurile care se aseamănă se atrag"; trebuie doar să gândiți pozitiv și viața voastră se va schimba în mod miraculos în toate aspectele sale: familial, financiar, amoros și altele.

În sprijinul acestei idei, Rhonda Byrne a intervievat zeci de oameni, pe care i-a prezentat ca fiind „profesori" și „experți".

Orice creație renumită – film sau carte – care provoacă un ecou public puternic, inevitabil, împarte telespectatorii, respectiv cititorii în două tabere: susținători entuziaști și adversari înverșunați. Deoarece tema filmului și a cărții scriitoarei Rhonda Byrne are tangențe și puncte comune cu unul din subiectele abordate în cartea noastră, noi îi vom dedica acesteia o atenție sporită.

În primul rând, trebuie să menționăm care este poziția noastră: noi sprijinim în totalitate ideea de bază a peliculei „Secretul" și considerăm filmul și cartea scriitoarei Rhonda Byrne corecte și extrem de utile. Însă, în același timp, suntem nevoiți să constatăm un lucru trist: aceste creații s-au dovedit a fi ineficiente. Mărturie sunt sondajele realizate cu discipolii școlii noastre, în rândul cărora filmul „Secretul" este la fel de popular precum este în toată lumea.

În rândul cursanților noștri nu am găsit nici un oponent al filmului „Secretul", toți aveau doar aprecieri favorabile și cuvinte de laudă la adresa acestuia, însă la întrebarea: „cum a influențat filmul viața voastră", majoritatea au răspuns: „în nici un fel". Firește, noi nu am fost satisfăcuți de acest răspuns și am încercat să aflăm cauza. La acel moment noi lucram, deja, la această carte și eram preocupați de eficacitatea și finalitatea ei și iată ce am aflat:

Aproape niciunul dintre respondenți ***nu a lucrat*** cu cartea „Secretul". Aceștia au citit-o, după care au așezat-o pe raft. Ei nu au subliniat în carte frazele esențiale, nu le-au transcris în carnețel, nu le-au recitit, într-un cuvânt nu au făcut nimic pentru ca ideile cuprinse în carte să pătrundă în subconștient și să devină o parte a orizontului lor de cunoaștere. ***Iar ideile care nu pătrund și nu se fixează în subconștient nu funcționează!*** Doar atunci când o idee ajunge în subconștient, aceasta începe să creeze, să genereze în mod automat reacții adecvate, atât în lumea înconjurătoare (atrăgând și formând evenimente), cât și în propriul organism (vindecând, modificând figura și formele etc.).

Al doilea motiv pentru eficiența scăzută a cărții „Secretul" constă în faptul că majoritatea cititorilor (subliniem că ne referim doar la cursanții noștri) ***nu credeau în legea atracției și în materializarea gândurilor.*** Aceste idei i-au împiedicat în formarea timpurie a unei viziuni materialiste, iar dovezile expuse de autorul cărții „Secretul" nu au fost pentru ei suficient de convingătoare.

Un sistem nou de credințe îl poate ***înlocui*** pe cel vechi (în special pe cel opus) doar sub influența unor argumente foarte puternice, îl poate ***învinge*** doar prin forța dovezilor. Însă, în cartea scriitoarei Rhonda Byrne, noi am descoperit puține astfel de argumente și dovezi. Cu privire la „profesorii" și „experții" din cartea „Secretul" s-au făcut următoarele afirmații:

„Aceștia nu sunt experți, ci niște propagandiști ai gândirii pozitive la fel ca Rhonda Byrne, nimic mai mult". În realitate, printre cei pe care autoarea i-a atras în calitate de experți, existau psihologi, antrenori de motivare și dezvoltare personală, „experți în obținerea succesului".

Aceștia au expus idei corecte, însă nu le-au fundamentat cu cercetări științifice, probe, experimente sau experiențe. Câteva referințe științifice nu au fost capabile să influențeze

poziția de neîncredere a cititorilor. Între timp, au apărut o multitudine de ***dovezi științifice*** cu privire la materializarea gândurilor și legea atracției pe care noi le vom prezenta în paginile cărții noastre.

Baza științifică deficitară a cărții „Secretul" a oferit scepticilor ocazia de a aduce lucrării critici, chiar și acuzații grave. „Psihologie absurdă și ineptă", „o istorie ocultă falsă", „flecăreală profesională", „o legătură strânsă cu vrăjitoria și mișcările păgâne", „nu conține nimic științific", „"vampir lacom care suge tot sângele din victimele sale" – aceasta este lista sumară a „epitetelor" prin care a fost descrisă cartea „Secretul" și autoarea ei de către Jean-Charles Condo și Natacha Condo-Dinucci în cartea lor intitulată „Enquête sur Le Secret". Argumentele lor critice sunt specifice pentru toți scepticii, de aceea, noi ne vom referi la acestea pentru a-i ajuta pe cititorii noștri să înțeleagă fenomenele cu adevărat dificile. Drept exemplu vom urmări doar una dintre afirmațiile autorilor cărții „Anti Secret":

„Toate rezultatele cercetărilor moderne indică faptul că legea atracției nu este nimic altceva decât un simplu joc al imaginației. Contrar informațiilor prezentate în cartea „Secretul", gândurile nu reprezintă unde magnetice, care pătrund universul și nu există nicio dovadă științifică contemporană care să demonstreze că procesele mentale au o influență directă asupra lumii înconjurătoare și cursului evenimentelor" [16].

În realitate, „toate datele științifice moderne", care sunt, înainte de toate, cercetări în domeniul fizicii cuantice, resping afirmațiile autorilor cărții „Anti Secret" și susțin ipotezele formulate de Rhonda Byrne. Cartea „Anti Secret" ne-a confirmat, încă o dată, teza cu privire la gradul ridicat de ignoranță și viziune sceptică.

Vă propunem să vă familiarizați cu o serie de date științifice veritabile, cu rezultatele pe care le-au obținut și concluziile la care au ajuns cercetările moderne referitore la energia conștiinței și forța psihică.

Unul dintre cei mai importanți cercetători ruși, academicianul Ghenadie Sipov afirma: „În prezent nu există nicio îndoială asupra existenței telepatiei, levitației, clarviziunii sau asupra faptului că energia conștiinței joacă un rol covârșitor în procesele fizice" [17].

Următoarea afirmație îi aparține unui alt cercetător rus, doctor în științe fizico-matematice Alexandr Moskovski: „În mod obiectiv, am ajuns la concluzia că Lumea are la bază Conștiința ca început al creării sale. În prezent, în lumina celor mai recente descoperiri, existența Lumii, ca formă de Conștiință universală, care se manifestă sub diferite aspecte este o realitate științifică. După Conștiință s-au creat toate, iar conștiința noastră este o parte a acesteia" [18].

Telekinezia – capacitatea persoanelor de a mișca obiectele cu puterea voinței – reprezintă de mulți ani un subiect de interes pentru cercetările științifice. În Rusia, experimentele multiple, care au confirmat existența telekineziei, s-au desfășurat în cadrul Institutului de Inginerie și Electronică din Moscova sub supravegherea unui membru corespondent al Academiei de știință „Iuri Guliaev" și în cadrul Institutului de Mecanică Fină și Optică din Sankt Petersburg sub îndrumarea profesorului Gennadi Dulnev. Toate experimentele

au respectat metodele și rigorile științifice și au fost expuse în cadrul filmului documentar „NOUĂ ANI DE ???", regizat în 1989 de Victor Olender.

În acest film sunt fixate și alte fenomene unice: comunicarea cu spiritele celor morți, citirea gândurilor la distanță, capacitatea oamenilor moderni de a vorbi în limbi antice. O altă peliculă a regizorului Victor Olender – „Războiul dintre magia albă și neagră" (1990), care confirmă capacitatea gândurilor de a influența procesele fizice – a fost răspândită la nivel mondial și a obținut poziția de lider la categoria filmelor documentare în cadrul Festivalului de Film de la Cannes din 1994. Toate filmele acestui regizor au fost postate pe Youtube și sunt accesibile tuturor persoanelor interesate.

Probabil, autorilor lucrării „Anti Secret" le-a fost greu să se familiarizeze cu rezultatele cercetărilor științifice desfășurate în Rusia. Însă, aceștia erau obligați să consulte experiențele cercetătorilor occidentali, din moment ce au inițiat o analiză a proceselor psihice și a experimentelor științifice aferente acestora. Pe acest subiect au fost realizate mii de experimente care au fost publicate în rapoarte științifice, cărți valoroase și reviste de specialitate prestigioase din întreaga lume.

Din acest ocean de cercetări noi vom aduce doar o picătură de informație, suficientă pentru ***înțelegerea realităților științifice.***

În acest context, sunt extrem de interesante experimentele celebrului om de știință de origine americană Marcel Vogel, care, timp de 27 de ani, a realizat o serie de cercetări în domeniul fosforescentei (cristalele care emană lumină când sunt încălzite) în cadrul firmei IBM. În lucrul cu cristalele lichide acesta monitoriza următoarele: în funcție de gândurile pe care le proiecta asupra cristalului în stare lichidă, acesta își schimba forma în procesul ulterior de cristalizare. Dacă el se gândea la un copac, atunci cristalul căpăta o formă arborescentă.

Pentru o persoană căreia îi sunt străine realizările științifice, aceste lucruri par ciudate, iar pentru reprezentanții fizicii cuantice – firești.

Una din pozițiile importante ale fizicii cuantice, demonstrată prin experimente științifice solide, sună astfel: ***„Chiar dacă o persoană privește pur și simplu un anumit obiect, acesta se va modifica sub influența privirii sale. Actul de a privi este, în esență, actul de a crea, iar activitatea conștiinței posedă o forță creatoare".***

Profesorul Amit Goswami din cadrul Institutului de Fizică Teoretică din statul Oregon (SUA) susține următoarele: „conștiința este principiul fundamental pe care sunt construite toate cele ce există, prin urmare și întreg Universul". Cercetătorul a dedicat acestui subiect o carte intitulată „Universul conștient de sine. Conștiința creează lumea materială" [19]. În cadrul acestei cărți, Amit Goswami aruncă în aer convingerea împărtășită de știința occidentală, conform căreia materia este „elementul" fundamental al creației, propunând, în schimb, ideea că adevăratul fundament a tot ceea ce noi cunoaștem și percepem este conștiința.

În 1967, profesorul de psihiatrie Jules Eisenbud a scris cartea „Lumea lui Ted Serios: studiu asupra unei gândiri extraordinare". Această lucrare senzațională cumulează munca de aproape patruzeci de ani a lui Ted Serios, care le-a demonstrat cercetătorilor americani

că gândurile pot capta imaginile pe o pelicula foto. Ted crea „fotografii psihice", profiluri care, în mod conștient sau nu, ieșeau pe peliculă aparatului foto Polaroid. Astfel, Ted Serios privea printr-un cilindru mic de carton către lentila obiectivului, se încorda, trăgea cu mâna în jos și aștepta rezultatul. Uneori trebuia să aștepte ore în șir. Inițial se forma doar structura generală, de ansamblu, după care, treptat, trăsăturile se conturau până când deveneau obiecte recognoscibile: clădire, cum ar fi Hotelul Hilton din Washington sau imaginea unui om antic, care semăna leit cu o copie a unui Neanderthal expus în Muzeul de Istorie din Chicago. Lui Ted Serios îi reușeau și alte fotografii psihice, precum portretele prietenilor sau ale unor demnitari renumiți.

Impactul mental asupra obiectelor a fost cercetat de către fizicianul englez John Husted, care a relatat rezultatele studiilor sale în cartea intitulată „Clești metalici". Cercetările realizate asupra metalelor, cristalelor și materialelor organice au relevat faptul că fenomenele psihokinetice se produc ca urmare a modificării structurii atomice obiectului analizat, provocată de o presiune psihică. În consecință, se pot produce diverse mutații precum schimbarea formei (îndoire, întindere), consistenței și mărimii obiectelor [20].

O popularitate largă în lumea științifică au cunoscut experimentele biologului american Clive Baxter, care încă din anul 1966 a menționat despre influența gândurilor și intențiile experimentatorului asupra rezultatului experimentului. Clive Baxter a constatat că plantele captează gândurile omului și reacționează la acestea.

În 2003, în Statele Unite ale Americii, Clive Baxter a publicat cartea „Percepția primară. Biocomunicarea cu plantele, produsele alimentare și celulele umane", care a încununat munca sa de cercetare de aproape 40 de ani în domeniul biocomunicării. Cartea conține descrieri detaliate ale experimentelor pe care le-a desfășurat Clive Baxter cu plante, animale și oameni.

Pentru efectuarea experimentelor sale acesta utiliza un aparat numit „detector de minciuni". Conectat la o plantă, el își descria reacția la circumstanțele externe cu ajutorul unui reportofon. Astfel, dacă în camera unde era amplasată planta intra un om „rău", care, mai devreme, potrivit experimentului, i-a rupt frunzele și a agresat-o, planta emitea un „strigăt", care era înregistrat de reportofon. Planta îl recunoștea pe cel „rău" și reușea nu doar să capteze gândurile lui, ci să determine caracterul lor – intenția de a produce un rău! În mod analogic, planta reacționa și la apariția unui om „bun", care, mai devreme, a stropit-o și i s-a adresat cu gingășie. În acest caz, reportofonul capta sunete diferite, reflectând „bucuria" plantei [21].

Probabil cititorii care au în casă sau în grădină flori vor confirma rezultatele experimentelor lui Baxter. Aceștia știu deja că plantele pe care le îngrijesc cu dragoste cresc mai repede și mai frumos decât cele care primesc doar minimul necesar de atenție.

Într-o zi, după ce am prezentat în cadrul școlii noastre experimentele lui Baxter, am primit o scrisoare de la Tatiana Ivanova din Sankt Petersburg. Iată ce ne-a scris aceasta:

„Aș vrea să vă împărtășesc un exemplu viu cu privire la materializarea gândurilor.

Cu puțin timp în urmă am cumpărat câteva mandarine cu frunze verzi prinse într-o crenguță, foarte dulci, aromate, incredibil de gustoase. Atunci mi-a venit ideea să cresc un arbore de mandarin.

Am pus într-un pahar o bucată de vată umedă și o sămânță. Am ținut mâna deasupra ei și am rugat-o să crească (în acest timp încercam să vizualizez în minte imaginea viitorului copăcel). Apoi am adăugat încă două semințe. După câteva zile am observat că doar sămânță pe care am rugat-o să crească a încolțit. Celelalte două semințe nu au înregistrat niciun progres.

Am luat sămânța care a crescut și am plantat-o într-un ghiveci. Pentru că eram extrem de curioasă, le-am rugat și pe celelalte semințe să crească (însă fără să vizualizez imaginea arborelui). La scurt timp și acestea încep să crească. Apoi, am adăugat în pahar alte două semințe cărora nu le-am adresat nicio rugăminte.

Plantez în pământ toate semințele încolțite. Urmăresc: prima (cea mai dorită) a crescut foarte repede, iar în ziua a treia a făcut două frunzulițe. A doua și a treia cresc foarte greu, după o săptămână încă nu au apărut frunzulițele, iar ultimele zac fără nicio schimbare.

Este incredibil de simplu și genial! Trebuie doar să-ți dorești, să crezi și să acționezi."

Cu siguranță, mulți dintre dumneavoastră, dragi cititori, au auzit despre o astfel de ipoteză: durata vieții florilor primite în dar determină atitudinea și sentimentele adevărate ale celui care le-a dăruit. Florile oferite cu dragoste vor rezista mult timp, iar cele oferite din obligație se vor ofili rapid. După anunțarea rezultatelor experimentelor lui Baxter această ipoteză a fost fundamentată științific: florile captează și reține gândurile oamenilor și reacționează conform specificului acestora. Astfel, un buchet de flori funcționează ca un detector de minciuni. Cel din urmă poate fi păcălit, însă florile nu.

De asemenea, Baxter a constatat că plantele reacționează și în cazul în care, în apropierea lor sunt animale muribunde. De exemplu, aparatele au înregistrat o explozie de emoții a plantelor atunci când în apropierea lor erau aruncați în apă clocotită creveți vii. Plantele reacționau la valul puternic de energie psihică emanată în momentul morții acestor creaturi marine.

Experimentele lui Baxter au fost testate de o mulțime de cercetători, iar rezultatul a fost același. În literatura de specialitate există multe descrieri ale experimentelor realizate cu melci. În unul dintre acestea, cercetătorii au luat 50 de melci, i-au grupat în perechi, după care au izolat femelele de masculi. Apoi, au trimis toate femelele în America, în timp ce masculii au fost supuși unor șocuri electrice. Rezultatele au fost uimitoare: în momentul în care masculul era curentat, „jumătatea" acestuia din America tresărea.

Este cunoscut faptul că majoritatea câinilor separați de stăpânii lor sunt capabili să îi găsească pe aceștia chiar dacă sunt duși la sute de kilometri de casă. Pe durata experimentului, proprietarii își schimbau locul de reședință, iar câinii se întorceau la stăpân, nu la casa acestuia. S-a constatat că animalele captau și recunoșteau undele creierului stăpânului, și nu radiațiile locuinței sale. În ianuarie 1986 ziarul „Rusia Sovietică" a relatat povestea unui câine din America, care a fost abandonat de stăpânul său. Cel din urmă plecase din New York într-un orășel mic din California, la 4000 de kilometri distanță de fosta locuință. Câinele a pornit pe urmele stăpânului și după o călătorie de opt luni a reușit să îl găsească.

În cartea lui Baxter sunt descrise experimentele privind biocomunicarea dintre oameni.

Laboratorul lui Baxter a fost înființat în anii 80, în San Diego, pe coasta de vest a Statelor Unite ale Americii. În acea perioadă, o femeie care locuia pe cealaltă coastă a continentului și-a vizitat fiica din San Diego și a donat leucocitele orale pentru experimentele derulate în cadrul laboratorului lui Baxter. După această revedere, femeia s-a întors acasă. Atunci când specialiștii din cadrul laboratorului lui Baxter au aflat că fiica acestei femei donator are probleme, au rugat-o pe aceasta să o sune pe mama ei, în prezența lor, și să îi povestească despre necazurile ei în timp ce eprubeta cu leucocitele orale ale mamei va fi conectată la echipamente speciale. În timpul discuției dintre fiică și mama-donator, aparatul a înregistrat o deviere de la nivelul normal exact în momentul în care fiica îi povestea mamei despre problemele ei, la care mama reacționa agitată și emoționată.

Baxter a efectuat experimente similare cu persoane de diferite vârste. Potrivit acestora, aparatul înregistrează abateri de la normalitate în cazurile de stres mental ale donatorilor, care sunt provocate de diferite situații ale vieții. În aceste cazuri, distanța este irelevantă.

Baxter a acționat în conformitate cu normele științei tradiționale: derula experimente, le repeta în condiții de laborator, după care fixa rezultatele cu ajutorul aparatelor. Care a fost reacția comunității științifice la concluziile prezentate de Baxter? Și-a exprimat aceasta admirația față de uimitoarele descoperiri ale cercetătorului talentat – I-a acordat distincții sau titluri onorifice? Nici vorbă de așa ceva! Timp de mulți ani, Baxter s-a luptat eroic cu ignoranții științei contemporane, care nu doreau să recunoască descoperirea biocomunicării. Lumea științifică a primit experimentele lui Baxter, care devenise celebru în toată America, cu o doză mare de scepticism, iar oamenii simpli – cu multă admirație. În acea perioadă, Baxter era invitat constant la emisiuni TV și radio, experimentele acestuia fiind mediatizate intens. Peste tot, Baxter își apăra cu înverșunare punctul său de vedere. După mulți ani de muncă, fenomenul biocomunicării a pătruns în lumea științifică. În prezent, nimeni nu mai poate fi surprins de existența acestei forme de schimb între informație și energie.

Noi avem propriile exemple cu privire la fenomenul biocomunicării și materializării gândurilor – acestea sunt atât de numeroase încât simpla lor descriere ar putea fi cuprinsă în mai multe volume groase. Dar, vom încerca să ne limităm, deocamdată, la o întâmplare, pe care o va povesti unul din autorii acestei cărți.

Istoria unui pumnal

În anii 1975-1982 eu slujeam în cadrul organelor Procuraturii Armate Marine din Rusia. La finalul mandatului mi s-a solicitat să returnez pumnalul de ofițer al flotei marine. Recunosc, îmi doream foarte mult să îl păstrez ca amintire, însă legea nu permitea acest lucru – pumnalul era considerat armă rece, iar civililor le era interzis să dețină un astfel de obiect.

S-au scurs 20 de ani de la acest incident, considerat a fi fantastic de cei care nu cunosc nimic despre forța psihică și nu cred în legea atracției. Istoria lui a început la Moscova, acolo unde am venit la ziua de naștere a unei rude, Piotr Bondariu, de asemenea, ofițer în

rezervă. Printre cei invitați la serbare se aflau mulți colegi de-ai săi, foști ofițeri, care i-au adus, desigur, diverse daruri. Unul dintre cadouri mi-a atras atenția în mod deosebit – era un pumnal de ofițer. Trebuie să menționez că la acea dată se împlineau deja zece ani de la desființarea Uniunii Sovietice și multe dintre legile vechi nu mai erau valabile, astfel încât în piețele din Moscova se vindeau la liber diverse medalii și echipamente militare. În acel moment, mi-am adus aminte cu cât regret m-am despărțit în tinerețe de pumnalul meu și mi-a venit ideea și dorința de a-l recupera. După o săptămână, deja eu eram cel care își sărbătorea aniversarea și cu această ocazie mi-am comandat cadoul potrivit – un pumnal asemănător. Ruda mea a fost încântată de propunere, mai ales că l-am scutit de grijă privind alegerea cadoului.

– Peste o săptămână ți-l voi trimite – m-a asigurat Piotr. Eu nu voi putea ajunge, însă pumnalul ți-l voi trimite neapărat.

A doua zi am plecat mulțumit acasă, în Veliky Novgorod, însă în ziua aniversării am primit de la Moscova, în schimbul pumnalului un apel telefonic în care mi se comunicau scuzele de rigoare.

– Aseară am fost la piață, însă nu am găsit niciun pumnal – mi-a spus Piotr – însă tu nu trebuie să îți faci griji, mi-a promis cineva că îl vor aduce săptămâna viitoare, deci te rog să ai un pic de răbdare.

Această veste m-a întristat. În plus, mă obișnuisem deja cu ideea că toate dorințele mele puternice se îndeplinesc, astfel încât am început să mă întreb, de ce de data aceasta dorința mea nu s-a materializat? Cu ce am greșit? Poate nu mi-am dorit suficient de mult? Sau am lăsat să se strecoare o doză de îndoială în certitudinea mea și crezul de o viață potrivit căruia dorințele se îndeplinesc negreșit? Eu bătusem deja în perete un cui decorativ în care urma să agăț acel pumnal!

În gândurile mele, ***pumnalul era deja atârnat pe perete.*** Ziua se apropia de final, iar pumnalul nu apărea. După apelul telefonic de la Moscova, șansele de a intra în posesia cadoului dorit erau minime, chiar nule. Doar o minune mai putea schimba situația. Și aceasta s-a întâmplat.

La ora nouă seara a răsunat în mod neașteptat soneria. M-am uitat la monitorul de la interfon. În pragul ușii era un grup mare de bărbați și femei, printre care am recunoscut, spre marea mea surprindere cursanții școlii noastre. M-a uimit și m-a surprins nu faptul că elevii mei au venit fără invitație să îl felicite cu ocazia zilei de naștere pe profesorul lor, o astfel de surpriză poate fi predictibilă și este deosebit de plăcută, ci apariția și vizita acestora tocmai în orașul Novgorod. Toți elevii făceau parte din grupa care frecventa cursurile filialei școlii noastre din Ural! Această unitate se afla în Celiabinsk, la 2400 de km distanță de Novgorod, orașul în care locuim în prezent.

Am deschis ușa, lăsând să intre în casă o echipă formată din șapte oameni. Toți erau angajații unei companii, managerii unei echipe, care era condusă de o tânără fermecătoare de 25 de ani Natalia Barasheva. Aceasta a făcut un pas înainte și a luat cuvântul în numele colegilor ei.

– Vă rugăm să ne iertați pentru vizita neanunțată – a spus ea în timp ce mi-a întins o cutie mică din lemn. – Noi am venit doar să vă felicităm și plecăm imediat la hotel.

Am deschis cutia. Într-o „lojă" de catifea purpurie strălucea un pumnal, nu unul obișnuit pe care îl rugasem pe Piotr să mi-l ofere cadou, ci unul veritabil, o adevărată operă de artă! Atât mânerul cât și lama pumnalului erau placate cu aur și gravate foarte fin cu diverse elemente decorative.

– Acesta este o copie a unui pumnal de amiral din vremurile reginei Ecaterina I a Rusiei – a început să îmi explice Natalia, care era confuză din cauza privirii mele încremenite. – Noi ne-am gândit foarte mult la un cadou special și am hotărât că acesta ar putea fi pe placul dumneavoastră. Pumnalul a fost realizat la noi, în Zlatoust, un orășel mic de lângă Celiabinsk, acolo unde s-au păstrat mai multe șabloane vechi după care meșterii realizează în prezent diverse suveniruri deosebite.

Desigur, nu le-am permis oaspeților mei să plece la hotel. Am stat toată noaptea lângă șemineu și am discutat lucruri interesante.

Astfel s-a finalizat istorioara mea neobișnuită, însă la fel de interesantă este și cealaltă față a acesteia, care a fost relatată de către Natalia:

– Atunci când am hotărât să mergem în Novgorod, a apărut întrebarea privind cadoul. Ne-am stors creierii încercând să rezolvăm această ghicitoare. Într-un final, mi-am amintit de fabrica noastră celebră în cadrul căreia sunt create adevărate capodopere meșteșugărești. Am mers acolo și am devenit și mai confuză. Expoziția conținea diverse cupe, săbii, cuțite, scuturi de o frumusețe extraordinară, care mi-au furat privirea. Toate acestea îmi plăceau atât de mult, încât îmi era greu să aleg ceva concret. Și dintr-o dată am auzit o voce interioară care îmi spunea cu glas tare: „Alege acest pumnal". Și l-am luat, ascultându-mi intuiția. Să fi fost intuiția?

Atunci i-am confirmat Nataliei corectitudinea alegerii ei și am căzut pe gânduri. Comparând datele călătoriei mele la Moscova și ale Nataliei la Zlatoust, am descoperit că ideea de a merge la fabrică i-a venit acesteia în ziua a doua a vizitei mele la ruda care își serba aniversarea. Ce a reieșit? În realitate, nu a fost vorba despre nicio minune, ci de un schimb energetic informațional. Gândul meu „Vreau un pumnal de ziua mea" s-a răspândit în câmpul informațional. Gândul Nataliei „Vreau să îi fac un cadou profesorului meu" a ajuns în același loc. Vibrațiile celor două gânduri s-au atras și s-au suprapus perfect. Astfel, Nataliei i-a venit ideea de a merge în Zlatoust și abia acolo, a auzit clar cuvântul „pumnal". În consecință, pe 4 iunie 2002, dorința mea s-a materializat într-un mod neobișnuit.

Dorințele puternice se îndeplinesc, dacă ***visați la ele corect***. Unul din secretele tehnicii corecte de îndeplinire a dorințelor a fost expus anterior „În gândurile mele, ***pumnalul era deja atârnat pe perete***".

La fel se întâmplă și cu materializarea rugăciunilor credincioșilor. Puterea rugăciunii este imensă, însă și aceasta trebuie concepută corect. Atunci când am hotărât să aprofundăm acest subiect, am descoperit că și aici ignoranța este „ca la ea acasă" – nicio persoană credincioasă din cercul nostru de cunoștințe nu știa să se roage corect! În prezent, procesele psihice se aseamănă cu cele tehnologice, iar dacă nu respectăm anumite reguli

și pași, rezultatul va fi un fiasco. În cazul rugăciunii, eșecul va fi absența rezultatului, lucru care se întâmplă în mod frecvent.

Ce au relevat cercetările noastre cu privire la acest subiect? Oamenii practică două modalități de rugăciune:

Prima: Iau o carte specială de rugăciuni, aleg o rugăciune potrivită contextului, se așează în fața unei icoane și citesc textul.

A doua: privind către icoana (la biserică sau acasă) se adresau lui Dumnezeu cu o / a anumită rugăminte, formulând-o în mod arbitrar, utilizând cuvinte proprii. Cer sănătate pentru ei sau pentru rudele lor, dragoste și izbăvire de necazuri. La finalul rugăciunii se conectează, din nou, la grijile și rutina zilnică și așteaptă ca Dumnezeu să le dea (să îi vindece, să îi elibereze etc.). Deoarece Dumnezeu le nu îndeplinește rugămintea, aceștia merg din nou la icoană și repetă ritualul. Și așteaptă din nou. După multiple rugăciuni „nefertile" ajung la concluzia: „Eu nu sunt vrednic ca Dumnezeu să îmi audă rugăciunea".

Această situație este similară cu cea creată în cazul cititorilor cărții lui Rhonda Byrne „Secretul". Aceștia își puneau o dorință, încercau să o proiecteze în imaginația lor (așa cum i-a sfătuit Rhonda Byrne) și așteptau. Atunci când au realizat că acestea nu se îndeplinesc au catalogat cartea ca fiind inutilă și ineficientă iar pe Rhonda Byrne au acuzat-o de înșelătorie și recomandări false.

În relația cu Dumnezeu lucrurile stau altfel, acesta nu poate fi bănuit de înșelătorie și nu poate fi considerat rău. Din acest motiv, în cazul în care rugăciunile nu se materializează, vina cade pe cel care le concepe.

Esența acestei probleme este următoarea: ***atât dorințele, cât și rugăciunile nu se materializează din cauza încălcării procesului de concepere a acestora, care continuă să fie o mare nebuloasă! În cazul în care nu sunt respectate anumite condiții specifice, șansele de îndeplinire a dorințelor și rugăciunilor sunt nule***!

Diferența dintre o dorință obișnuită și o dorință puternică expusă într-o rugăciune nu este mare, însă nici nu este neglijabilă. Atunci când o persoană „își dorește pur și simplu ceva", nu se adresează Universului, în general. La fel și rugăciunea, aceasta are un destinatar concret – un sfânt anume sau însuși Creatorul.

Prima și cea mai importantă condiție este credința.

Rugăciunea este o credință care are o serie de proprietăți, fiecare cu un grad ridicat de importanță.

Prima proprietate: credința în Creator, în atotputernicia acestuia. În această privință, credincioșii nu au probleme.

A doua proprietate: convingerea că fiecare om se află în vizorul lui Dumnezeu, că acesta veghează asupra fiecăruia și îl ascultă. Nici la acest capitol credincioșii nu întâmpină dificultăți. Statutul lui Dumnezeu atotvăzător este fixat puternic în mentalul colectiv al credincioșilor.

A treia proprietate: ***credința absolută*** în faptul că rugăciunea se va îndeplini. În acest punct, credincioșii au probleme majore de percepție. Din zecile de credincioși pe care i-am intervievat personal, nimeni nu posedă o astfel de credință absolută. Ei credeau în acest

principiu, însă nu 100%. Astfel, chiar și 1% de îndoială poate ucide o rugăciune. Nu poți fi însărcinată doar un pic sau doar parțial.

Noi presupunem că nu doar cursanții noștri, în rândul cărora am realizat interviurile, au probleme de percepție cu privire la ***credința absolută în forța rugăciunii***. Majoritatea credincioșilor din întreaga lume nu posedă acest tip de credință (deoarece credința acestora a fost primită odată cu certificatul de naștere, aspect pe care l-am expus mai sus). Dacă acest lucru nu ar fi fost așa, lumea ar fi fost diferită în prezent. Zilnic, milioane de oameni se roagă pentru pace, sănătate, dragoste și bunăstare materială. Cu toate acestea, nu se produce nicio schimbare și nu se remarcă nicio îmbunătățire a calității vieții celor care se roagă. Cred că nu mai este nevoie să demonstrăm acest lucru. În cazul în care o rugăciune dă roade, acest lucru este considerat a fi o minune, deoarece se întâmplă extrem de rar. Un exemplu relevant este istoria canonizării Papei Ioan Paul al II-lea.

Procesul de canonizare este ultima fază în cadrul procesului de recunoaștere a sfințeniei unei persoane, care urmează, de regulă, după procesul de beatificare. Una dintre condițiile esențiale pentru beatificare este existența unei minuni, care se produce după moartea candidatului prin rugăciunile aduse acestuia.

Vaticanul a demarat acest proces aproape imediat după moartea pontifului, care a survenit pe data de 2 aprilie 2005. Conform tradiției existente în cadrul bisericii romano-catolice, procedura de canonizare se declanșează după cel puțin 5 ani de la moartea unei persoane. Cu toate acestea, luând în considerare meritele persoanei decedate și faptul că în ziua morții sale milioane de credincioși (potrivit informațiilor din mass-media) au scandat „Santo subito" („Sfânt, imediat!"), noul Papă Benedict al XVI-lea a decis să rupă tradiția și deja pe 13 mai 2005 a anunțat demararea timpurie a procesului de canonizare a Papei Ioan Paul al II-lea.

Aparent, se considera că găsirea minunii necesare nu va constitui o problemă, mai ales că milioane de catolici din toată lumea se rugau la pontiful decedat. Însă nu a fost așa! După aproape un an și jumătate, Vaticanul a reușit cu greu să găsească doar ***o singură(!) minune*** obligatorie pentru canonizare; a fost declarată ca fiind inexplicabilă din punct de vedere medical vindecarea unei călugărițe din Franța care suferea de boala Parkinson. Însănătoșirea călugăritei, al cărei nume a fost ținut în secret, s-a produs imediat după ce aceasta s-a rugat la Papa Ioan Paul al II-lea, după moartea lui. În martie 2007, această taină a fost dezvăluită și călugărita a povestit în cadrul unei conferințe de presă despre minunea vindecării sale, care a devenit o senzație.

Însă, pentru canonizare, o singură minune nu este suficientă, fiind obligatorie și existența celei de a doua. Anii lungi de căutări asidue au dus la descoperirea unui caz de însănătoșire a unui bărbat din sudul Italiei, care suferea de cancer la gât. Vindecarea acestuia a survenit după rugăciunile soției sale adresate lui Ioan Paul al II-lea. Potrivit acestei femei, soțul ei a început să se simtă mai bine imediat după ce aceasta l-a visat pe pontiful decedat, care i-a promis că bărbatul ei se va recupera în totalitate.

În prezent, există mii de cazuri celebre cu vindecări miraculoase, produse încă din cele mai vechi timpuri în diverse colțuri ale lumii. Multe dintre acestea s-au întâmplat după

ce credincioșii s-au adresat prin rugăciuni sfinților sau direct lui Dumnezeu, iar altele în circumstanțe inexplicabile, care nu au nicio legătură cu Dumnezeu.

Multiplele cazuri de vindecare survenite în urma rugăciunilor adresate icoanelor sau moaștelor făcătoare de minuni au fost popularizate și sunt cunoscute de multă lume. Din această cauză nu vom insista asupra lor. În schimb, ne vom concentra în cele ce urmează asupra cazurilor de ***însănătoșire care nu au la bază o forță divină***, deoarece acestea conțin cheia pentru înțelegerea unor fenomene de interes pentru noi.

În Rusia, iar apoi și în multe alte țări ale lumii, au căpătat o popularitate incredibilă metodele și rețetele de vindecare ale doctorului George Sytin. În prezent, Sytin este un reputat academician, un cercetător cu renume mondial, autor al zeci de cărți tipărite în milioane de exemplare la nivel mondial. În cazul în care cuiva i-ar fi venit ideea de a-l declara sfânt în urma minunilor pe care le-a făcut, nu ar fi existat nicio problemă în identificarea acestora – Sytin face zilnic, deja de câteva decenii adevărate miracole (din punctul de vedere al științei tradiționale). Sytin a vindecat mii de oameni care sufereau de diferite afecțiuni, inclusiv de boli rare.

Pe coperta cărții sale „Gândurile care asigură tinerețea unui bărbat" a fost tradusă declarația pilotului – cosmonaut V. M. Zholobov, erou al Uniunii Sovietice: „De mulți ani urmăresc realizările doctorului și academicianului George Sytin. Pentru mine este foarte clar faptul că tot ceea ce face dânsul nu ar putea face niciun institut de cercetare, niciun om de știință și nici chiar cea mai performantă medicină din lume. Potențialul lui nu poate fi măsurat prin grade sau titluri științifice, premii sau distincții prestigioase.

Ceea ce realizează el este de neconceput. Medicina se va putea mândri dacă va reuși să obțină peste cel puțin 100 de ani rezultatele pe care le realizează zilnic acest geniu" [22].

Cine este, totuși, acest doctor remarcabil? Ce fel de minuni creează? Apropo, acestea sunt considerate minuni doar de către persoanele ignorante. Sytin are pentru ele o explicație complet diferită, care ne va fi utilă pentru ***înțelegerea fenomenului prin care se îndeplinesc dorințele, indiferent de forma pe care o îmbracă acestea***.

Soarta doctorului Sytin este unică în felul ei. În timpul celui de-al doilea război mondial, fiind un tânăr soldat, acesta a fost rănit de nouă ori; ultima rană fiind extrem de gravă. La vârsta de 20 de ani, el a fost încadrat în gradul I de handicap: pierderea memoriei, mobilitate limitată... Începând cu anul 1944, Sytin, care era pasionat de psihologie, a început să creeze ***modele de stimulente necesare dezvoltării voinței și autoperfecționării***. Primele experimente le-a efectuat, așa cum se cuvine, pe propria persoană. În anul 1957, după o amplă evaluare medicală, acesta a fost declarat apt pentru încadrarea în serviciile militare!

După 40 de ani, în urma unei examinări complexe realizate de către Academia Rusă de științe Medicale, Sytin a primit următorul diagnostic: deși vârsta sa calendaristică este de 75 de ani, vârsta sa biologică este de 35 de ani! Acest lucru s-a produs datorită imboldurilor și stimulilor pe care le-a utilizat activ în toți acești ani. La vârsta de 68 de ani el a devenit tatăl unui băiat, iar la 70 de ani – tatăl unei fete. În prezent, sfaturile și tehnicile de vindecare ale doctorului Sytin sunt răspândite în format audio în toată Europa.

Ideea potrivit căreia gândurile influențează realitatea fizică, inclusiv sănătatea umană, nu a fost agreată în Uniunea Sovietică. Mai mult decât atât, pentru propagarea acestei ipoteze, indiferent de rezultatele personale impresionante, Sytin a fost arestat de trei ori și a fost declarat dușman al poporului. Însă, această persecuție nu a reușit să îl distrugă pe omul care nu a încetat să susțină că gândurile și starea de spirit indusă sunt mai tari decât soarta! Acestea pot salva omul de toate necazurile, bolile și chiar și de bătrânețe. Importantă este gândirea corectă și pozitivă asupra propriei persoane, care trebuie considerată talentată, puternică și capabilă de orice.

„Practic, nu există niciun pacient pe care să nu fi putut să îl ajutăm" declară doctorul Sytin. „Am învățat să tratăm fără intervenții chirurgicale femeile care sufereau de mastită, fibrom uterin, ovare polichistice și bărbații afectați de probleme cu prostata și impotența. De asemenea, am reușit să vindecăm eficient și rapid pacienții bolnavi de schizofrenie, scleroză multiplă, aritmii cardiace precum și alte tulburări ale sistemului cardiovascular..."

Doctorul Sytin a elaborat zeci de stimuli verbali, constând în diverse declarații pozitive. Repetându-le de multe ori, ***pacienții introduceau aceste declarații în subconștientul lor***, care, ulterior, activa procese fiziologice în organism. Și bolnavii se vindecau.

Cu privire la acest lucru, doctorul Sytin afirma următoarele: „În această practică nu există niciun mister, miracol, sau escrocherie. Totul se bazează pe noțiuni științifice riguroase, mai exact pe învățăturile academicianului rus Ivan Pavlov privind legătura dintre discurs și subconștient, care controlează procesele fiziologice ale organismului. Astfel, cuvântul poate influența direct psihicul uman, și implicit, funcțiile interne ale organismului, reușind să le întărească, să le restabilească și să le mobilizeze".

Vorbele de duh ale doctorului Sytin sunt capabile nu doar să vindece, ci să consolideze încrederea în sine, în forțele proprii. În continuare, vă prezentăm câteva fragmente din cărțile sale:

„Toți mușchii feței s-au relaxat, trupul meu este calm și domol precum oglinda de pe suprafața unui lac. Ființa mea este cuprinsă de o liniște absolută. De-a lungul întregului corp s-au dilatat vasele sangvine, astfel încât sângele circulă liber, complet liber, în tot organismul. Sângele meu tânăr, sănătos și energic curge ca un șuvoi prin toate vasele sangvine ale corpului..."

„Eu sunt capabil să depășesc toate dificultățile și obstacolele întâmpinate în procesul de punere în aplicare a planurilor mele. Eu știu cu certitudine că greutățile imprevizibile majore care pot interveni pe parcurs nu sunt în stare să distrugă voința mea puternică.

Rezistența și stabilitatea mea interioară sunt de zece ori, de o sută de ori mai puternice decât toate impedimentele, care apar în calea mea. Cu fiecare zi, eu devin un om mai curajos și mai încrezător în forțele proprii. Cu fiecare zi, voința mea devine mai puternică..." [22]

Acum să vedem ce au în comun tratamentele cu vorbele de duh ale doctorului Sytin, vindecarea călugăriței din Franța și îndeplinirea dorinței mele de a obține pumnalul? Firul

roșu al acestora este credința absolută în obținerea rezultatului dorit la care se adăugă aspectul despre care am discutat mai sus – trebuie să vă rugați (să doriți) corect.

Vă rugăm să citiți rândurile ce urmează lent și extrem de atent, deoarece în cadrul acestora vă va fi prezentată cheia care va deschide ușa către toate rugăciunile și visele.

Atunci când oamenii se roagă sau visează (ceea ce, în esență, este același lucru) aceștia lansează involuntar o barieră puternică, de care se lovesc toate rugăciunile și visele. Inițial, acest zid se ridică între sine și cel căruia îi sunt adresate rugăciunile. Aici sunt eu, iar undeva acolo, în ceruri, sau poate și mai departe se află Dumnezeu. În acest fel, se creează o ***distanță în spațiu***.

Mai apoi, această barieră este consolidată de introducerea unui interval de timp între starea actuală și cea dorită. Astăzi eu nu am sănătate (bani, o persoană iubită, un job bun) și eu mă rog (îmi doresc) ca în viitor să o obțin. Astfel, se formează o ***distanță în timp***. Din moment ce această barieră există, rugăciunile sunt inutile și ineficiente.

Cheia pentru distrugerea acestor bariere este ascunsă în conștiința noastră. Omul le creează în mod involuntar, ceea ce înseamnă că le poate nimici în mod conștient. Acest lucru nu poate fi făcut cu mâinile goale, ci cu instrumente speciale. Noi am pregătit deja – un set de cunoștințe minime despre natura universului și a omului. În capitolul al VI-lea vom reveni la tehnicile corecte de rugăciune, însă acum vom prezenta aspecte care atestă faptul că ritualul nu are nicio însemnătate în procesul de îndeplinire a rugăciunilor (dorințelor).

Cum este posibil așa ceva? – Veți întreba dumneavoastră. – Și atunci de ce milioane de credincioși merg în pelerinaje lungi și obositoare în locuri sfinte îndepărtate cunoscute pentru vindecările miraculoase? De ce se închină la moaștele sfinte, aprind lumânări, fac mătănii, precum și multe alte ritualuri specifice conceperii unei rugăciuni? Unele chiar se îndeplinesc! Iar vindecările miraculoase în locurile sfinte chiar se produc uneori!

Într-adevăr, rugăciunile însoțite de ritualuri și pelerinaje se materializează, însă foarte rar. Statisticile demonstrează ineficacitatea acestora. Judecați singuri:

De mai bine de un secol și jumătate, orașul francez Lourdes este vizitat de milioane de pelerini din întreaga lume, dornici de a se vindeca în mod miraculos. Lourdes a devenit celebru în anul 1858, după ce în acest oraș au avut loc o serie de apariții ale Fecioarei Maria. Aceasta se arăta unei fetițe pe nume Bernadette la periferia orașului, în apropierea unei grote din care curgea un izvor cu apă pură. Fecioara Maria a transmis preoților prin această fetiță indicația de a construi în acel loc o capelă, în care să oficieze slujbe religioase.

La scurt timp, orășelul dărăpănat a înflorit. Zvonurile privind aparițiile Fecioarei Maria și izvorul tămăduitor s-au răspândit rapid și milioane de oameni aflați în suferință au venit să viziteze grota din Lourdes. Văzând un astfel de interes, oficialii bisericii au construit, în loc de o capelă, trei temple impunătoare.

În 1933, Papa Pius al XI-lea a declarat-o Sfântă pe Bernadette Soubirous, „fetița de la Lourdes", iar renumitul scriitor austriac Franz Werfel (1890-1945) a scris un roman cu titlul „Cântecul Bernadettei".

În Lourdes au fost construite o mulțime de hoteluri, iar pentru pelerini a fost deschis un aeroport imens. Potrivit unor estimări modeste, orașul Lourdes este vizitat anual de trei milioane de turiști, alte statistici menționează cifra de 6 milioane.

În toate pavilioanele din jurul grotei se oficiază de dimineață până seara slujbe religioase în diferite limbi: franceză, engleză, italiană, germană, spaniolă, olandeză. În fiecare seară au loc ample procesiuni cu torțe în cadrul cărora se vizitează grota. Toți pelerinii poartă în mână lumânări mici îmbrăcate în abajururi de hârtie. Până și procesul de îmbăiere în izvorul tămăduitor se desfășoară cu strictețe, respectând anumite norme prestabilite.

Care este rezultatul?

Comitetul Medical Internațional de la Lourdes, care urmărește și analizează din punct de vedere științific toate cazurile de vindecări miraculoase, a înregistrat din 1860, începutul pelerinajelor către grotă, și până în prezent doar 67 astfel de cazuri. În total, însă, au avut loc milioane de tentative de însănătoșire, întreprinse de credincioși din întreaga lume!

În limbaj matematic această statistică arată astfel: succes de 0,0001%! Suntem siguri că dacă rezultatele tratamentelor doctorului Sytin ar fi avut același nivel, numele lui nu ar fi fost în prezent cunoscut la nivel mondial.

Ce se întâmplă în realitate la Lourdes? De ce tentativele de vindecare ale milioanelor de credincioși nu obțin efectul scontat?

Explicația se ascunde, desigur, în esența și forma procesiunilor care au loc la Lourdes.

Atmosfera de negustorie și falsitate care domnește în orașul și sanctuarul Fecioarei Maria de la Lourdes a fost descrisă veridic de celebrul scriitor francez Emile Zola (1840-1902) în romanul sau „Lourdes". Cu siguranță, spectacolele grandioase care sunt organizate în Lourdes și întreaga industrie de comerț și divertisment care le însoțește nu au nimic în comun cu procesul de comunicare dintre suflet și Dumnezeu, care este o condiție esențială pentru vindecare. Cei care s-au însănătoșit au reușit, totuși, să se deconecteze, să facă abstracție de atmosfera care predomină în Lourdes și să intre în contact cu Dumnezeu. Pentru acești oameni, toate ritualurile zgomotoase existente reprezentau un obstacol. Însă, credința profundă și starea lor de spirit au fost mai puternice decât factorii externi perturbatori.

Informații despre cum și în ce trebuie să credem, despre cum putem să ne mobilizăm și să ne rugăm astfel încât toate lucrurile să ne reușească și dorințele să se îndeplinească sunt prezentate detaliat într-o serie de manuscrise străvechi găsite abia în anul 1945 în Egiptul de Sus și în 1947-1956 în peșterile Qumran din deșertul Iudeii. Aceste manuscrise, care au primit denumirea de „Biblioteca Mag Hammadi" și, respectiv, „Manuscrisele de la Marea Moartă", au fost publicate în colecția „Discoveries in the Judaean Desert» (DJD)", care conține peste 40 de volume tipărite începând cu anul 1995 la editura Oxford University Press.

Dacă este să combinăm cunoștințele străvechi din aceste manuscrise și realizările fizicii cuantice, care le-au oferit o explicație științifică, vom obține un cocktail foarte util, pe care vă propunem să îl încercați în capitolele următoare ale acestei cărți.

În cine să credem?

„Credeți în Dumnezeu?" – „Eu nu cred, eu știu."
Carl Gustav Jung (1875-1961), psihiatru elvețian, fondator al psihologiei analitice.
În sufletul fiecărui om se află o gaură de mărimea lui Dumnezeu
și fiecare o umple cum poate.
Jean-Paul Sartre (1905-1980), filosof francez, scriitor, dramaturg.

În căutarea răspunsurilor la întrebările existențiale cu privire la fericire și sensul vieții noi vom face referire la diverse surse de cunoaștere, precum cele științifice, religioase și filosofice. Fiecare izvor furnizează un sistem propriu de reprezentări și idei, diferit de celelalte, insistând asupra faptului că este deținătorul adevărului.

Majoritatea oamenilor, care se află în imposibilitatea de a înțelege această masă de „adevăruri" contradictorii care se exclud reciproc, cad în plasele scepticismului, pierzând posibilitatea de a obține fericirea și de a-și găsi sensul vieții. Împreună cu dumneavoastră vom încerca să facem distincție între diversele surse de cunoaștere și să le alegem pe cele care sunt în măsură să umple gaura din sufletul nostru, despre care s-a exprimat atât de sugestiv Jean-Paul Sartre.

Din punct de vedere „geometric", sursele de cunoaștere pot fi împărțite în două categorii: interioare și exterioare. Izvorul interior, sau pământesc, este reprezentat de meditațiile și concluziile oamenilor, bazate pe experiența de viață proprie sau a altora, precum și pe cercetările științifice. Cunoștințele care provin de la această sursă sunt deosebit de importante, deoarece în lipsa lor un om nu poate exista. Acestea sunt moștenite la naștere de la părinți, apoi se acumulează prin prisma trăirilor și experiențelor proprii, se cultivă în relația cu semenii, în școli și universități. Problema este că majoritatea oamenilor se rezumă doar la aceste surse, care reprezintă doar o picătură din oceanul de cunoaștere. Este ca și cum am ilumina drumul din viața noastră cu o lumânare mică, deși dispunem de un reflector puternic. Consecințele acestui fapt le-am analizat în detaliu în capitolele anterioare.

Cu toate acestea, chiar și cel mai puternic reflector nu poate să ilumineze acele zone ale *Lumii Subtile* în care se formează destinul nostru. Oamenii nu pot pătrunde și nu pot afla ce se întâmplă în „bucătăria Creatorului". Toate tehnologiile elaborate cu acest scop

s-au dovedit a fi inutile și neputincioase. Cucerirea Universului, care este o reflectare a conștiinței Creatorului, nu se poate obține prin mijloace tehnice, cum nici profunzimea dragostei nu se poate măsura cu o riglă, sau nici intensitatea furiei nu poate fi cântărită cu aparatele medicale.

Trăim într-o lume tridimensională, iar sistemul nostru de valori este construit în limitele a trei dimensiuni: lungime, lățime și înălțime. Iar *Lumea Subtilă* este multidimensională, de aceea nu poate fi văzută de pe Pământ prin intermediul radio telescopului sau al acceleratorului de hadroni. Fără să înțeleagă acest lucru, cercetătorii, adepți ai materialismului, lansează periodic câte o „descoperire" senzațională, care anulează în totalitate și se află în contradicție cu principiile pe care chiar ei le-au susținut anterior. Cu fiecare zi, apar noi „descoperiri", care schimbă radical reprezentările oamenilor de știință.

Astfel, în 1998 a apărut noțiunea de „energie întunecată", atunci când astronomii au descoperit că Universul se extinde mai rapid decât era prevăzut în teoriile existente în acel moment. S-a anunțat că această energie întunecată reprezintă 74% din masa și energia Universului, încă 23% – alte materii negre (la fel de misterioase) și doar 4% – sunt lucruri obișnuite care pot fi observate și monitorizate. Energia întunecată, a cărei existență este cunoscută doar prin prisma impactului acesteia asupra Universului, a fost numită una din cele mai mari mistere astronomice.

La scurt timp, o altă echipă de cercetători a contestat existența materiei întunecate ca fenomen fizic. O altă modificare asupra concepției privind Universul s-a produs în iulie 2010 atunci când telescopul Spațial al NASA „Kepler" a reușit să surprindă în imagini adâncimile cosmice, în care cercetătorii au putut observa în galaxia noastră o sută de milioane de planete, dintre care 140 se asemănau cu Pământul. În trecut, se considera că în afara sistemului nostru solar existau, în principal, planete formate din gaze. În prezent, s-a stabilit că Universul este constituit din planete compuse din materie solidă.

Oamenii de știință au anunțat că au descoperit, în sfârșit, misterul Universului, care, conform opiniilor lor, va continua să se extindă până când se va transforma într-un deșert rece și mort cu o temperatură apropiată de zero.

Proveniența Universului a reprezentat o preocupare constantă a cercetătorilor din toate timpurile. Se presupune astfel: cu mulți ani în urmă a existat (unde? în ce?) un punct cu volumul zero și cu o masă infinită (?!). Într-o zi, acum 14 miliarde de ani, acest punct a explodat provocând astfel crearea Universului cu nenumărate galaxii și stele. Dintr-o dată, din nimic a apărut totul, care, mai apoi, s-a organizat de la sine. În oceanul primar, sub influența unor factori necunoscuți, întâmplător, s-au format moleculele de aminoacizi. Apoi, la fel de întâmplător, acestea au creat conexiuni, asemănătoare proteinelor, după care a apărut molecula, capabilă de auto replicare. Aceasta a provocat apariția primei celule vii și din acel moment procesul a demarat. Totul a mers atât de bine încât, în scurt timp, au apărut o serie de microorganisme simple, după care au luat naștere altele mai complexe. Astfel, au apărut maimuțele, care sub influența timpului și al procesului de evoluție s-au transformat în oameni. Însuși Charles Darwin (1809-1882) consideră ideea sa privind proveniența speciilor pe calea selecției naturale și evoluția acestora doar o

simplă ipoteză și afirmă că este pregătit să renunțe la ea dacă paleontologii nu vor putea găsi forme intermediare (tranzitorii) de organisme vii. După zeci de ani de eforturi asidue și încercări persistente de a depista forme necunoscute, paleontologii nu au găsit nimic. Mai mult, săpăturile au oferit o multitudine de dovezi care au respins ipoteza lui Darwin: nu au fost găsite forme care să se asemene între ele, toate acestea fiind foarte diferite încă de la început. Adepții teoriei lui Darwin nu au fost intimidați de aceste constatări, ba mai mult, au devenit mai „darwiniști" decât însuși Darwin. În 1912, din disperarea de a găsi o formă intermediară între maimuță și om, aceștia au produs un artefact, atașând la craniul uman maxilarul unui urangutan cu dinți de cimpanzeu. Timp de 40 de ani, evoluționiștii au păcălit lumea științifică cu această formă umană falsă, care a intrat în istorie ca „Omul de Piltdown", iar locul în care s-a produs această descoperire a fost declarat a fi orașul Piltdown din Marea Britanie. Această informație falsă le-a adus o popularitate deosebită evoluționiștilor, însă, după demascarea falsificatorilor în anul 1953, teoria acestora a suferit o lovitură puternică după care nu și-a mai revenit niciodată. De exemplu, în SUA, în prezent doar 12% din populație continuă să creadă în teoria lui Darwin. Sute de cercetători din diferite colțuri ale lumii și-au exprimat scepticismul cu privire la „teoria evoluției" lui Darwin. Inițiatorul mișcării împotriva dogmelor darwiniste a fost Discovery Institute, cu sediul în Seattle, Washington, SUA.

Treptat, a crescut și numărul cercetătorilor adversari ai teoriei „Big Bang". Laureatul premiului Nobel pentru fizică, suedezul Hannes Alfven (1908 – 1995) a declarat că problema în legătură cu Big Bang-ul constă în faptul că astrofizicienii au încercat să extrapoleze originea Universului utilizând teoria matematică. Potrivit lui Alfven, Big Bang-ul reprezintă un mit, care a fost inventat pentru a oferi o explicație pentru apariția Universului, combinând știința cu principiile autorității religioase „creatio ex nihilo" (creația din nimic).

Însuși autorul conceptului de „Big Bang", sir Fred Hoyle (1915-2001) – un celebru astronom de origine britanică – în cadrul unei conferințe susținute în anul 1949 a declarat: „Această teorie se bazează pe ipoteza că Universul a apărut în cadrul unei singure explozii masive și din această cauză există doar timpul finit.... Această idee a Big Bang-ului mi se pare destul de nesatisfăcătoare" [23]. De asemenea, Fred Hoyle a demonstrat științific cât de absurdă este, din punct de vedere matematic, apariția întâmplătoare a unor forme superioare de viață. Acesta a citat următoarea analogie: probabilitatea producerii acestui fenomen este asemănătoare cu posibilitatea ca în urma unei tornade, care a cuprins o groapă de gunoi, să se formeze o aeronavă Boeing 747 gata de zbor. În continuarea acestui subiect, sir Fred Hoyle a comparat crearea întâmplătoare a formelor de viață cu rezolvarea simultană a cubului rubik de către un grup de 50 de orbi.

Scriitorul american de literatură științifico – fantastică Isaac Asimov (1920 – 1992) a oferit propriul exemplu cu privire la probabilitatea apariției întâmplătoare a celulelor pe Pământ – este ca și cum am așeza o maimuță în fața unei pungi imense cu litere, pe care după ce aceasta le va arunca câte una pe podea, va reuși, după o perioadă de timp, să le aranjeze pentru a rescrie romanul „Război și Pace" de Lev Tolstoi.

Biologul american Edwin Conklin (1863-1952) de la Universitatea Princeton (SUA) a comparat probabilitatea apariției spontane și accidentale a vieții cu probabilitatea apariției unui dicționar enciclopedic ca urmare a unei explozii într-o tipografie.

În urma unor calcule matematice, cercetătorii au ajuns la concluzia că probabilitatea producerii unui astfel de eveniment este de 1:10 în 40000 de grade. Totodată, aceștia au descoperit că evenimentul a cărui probabilitate este egală cu 1:10 în 50 de grade nu se va produce niciodată.

În cărțile de specialitate este descrisă o întâmplare care a avut loc în cabinetul lui Isaac Newton, acolo unde, pe masa de lucru, se afla un model mecanic al sistemului solar dotat cu bile, arcuri și un mecanism special care îl punea în funcțiune. Într-o zi, Newton a fost vizitat de colegul său ateist, care a întrebat cu multă admirație, indicând spre model: „Cine a făcut această minunăție?". „Nimeni – a răspuns Newton, – Aseară, acesta nu era aici, nu știu cum s-a întâmplat, însă modelul s-a format singur peste noapte. „Ce glumă proastă!" – s-a indignat oaspetele, la care Newton a răspuns: „Tu nu crezi că acest model a apărut din senin și s-a format de sine stătător, cu toate acestea susții cu toată certitudinea și convingerea că Universul a apărut din nimic și la voia întâmplării".

Dacă proveniența vieții nu poate fi explicată printr-o simplă întâmplare, înseamnă că există acel Cineva, care a creat-o, nu-i așa? Dacă există un astfel de dispozitiv complex, cum este organismul uman, atunci trebuie să existe un programator, un planificator, un Creator. Chiar și o mașină, care este un mecanism de un miliard de ori mai simplu decât o celulă umană, pe care biologii o compară cu un microunivers, nu poate să apară de nicăieri, fără un plan coerent, fără o schemă, schițe, sau fără cei care vor materializa aceste idei, construind astfel o mașină. Codul moleculelor ADN conține un program complex de construcție și de funcționare a organismului, dar oare acest program se poate crea de unul singur? Oamenii de știință au calculat că dacă toate informațiile ADN-ului unei celule umane ar fi descifrate și traduse în limbajul uzual, atunci aceste informații ar umple o enciclopedie alcătuită din 1000 de volume, a câte 600 de pagini fiecare! Cum ar putea cineva să creadă că o astfel de celulă a apărut din întâmplare?

Cu toate acestea, o bună perioadă de timp, majoritatea cercetătorilor au susținut poziția lui Darwin. Teoria evoluției se încadra foarte bine în concepția materialistă, deoarece nega **ideea facerii lumii, adică existența lui Dumnezeu**. Acest lucru s-a întâmplat deoarece Dumnezeu și știința au fost separate și plasate în tabere adverse. Marea majoritate a cercetătorilor s-au alăturat adepților evoluționismului din frica de a nu fi excluși din cercurile academice prestigioase ale oamenilor de știință.

Să ne întoarcem la teoria Big Bang-ului. Ce reprezintă acel punct cu volum zero și cu o masă infinit de mare, a cărui explozie a provocat apariția Universului? Încercați să vă imaginați acest lucru. Noi am încercat, însă fără niciun rezultat! Unde s-a aflat acest punct până la momentul exploziei? Cine a creat acest punct incredibil? În sfârșit, cine l-a detonat?

Știința nu oferă răspunsuri la toate acest întrebări. Și nici nu poate, deoarece majoritatea cercetătorilor tradiționali se aseamănă cu niște pești, care încearcă să cunoască oceanul în timp ce plutesc într-un acvariu.

„Într-o bună zi, generațiile viitoare se vor amuza teribil de așa zisele descoperiri și de teoriile aberante ale cercetătorilor contemporani de factură materialistă" a declarat cândva fondatorul microbiologiei Louis Pasteur (1822-1895) cu privire la ideile apariției spontane a vieții. De atunci, s-a scurs mai bine de un secol și cu toate că numărul cercetătorilor adepți ai materialismului s-a diminuat semnificativ, motive să ne amuzăm au rămas o mulțime. Din păcate, de cele mai multe ori, râdem printre lacrimi atunci când vedem activismul incredibil și eforturile titanice pe care știința materialistă contemporană le întreprinde pentru a „desăvârși" lumea și omul, precum și cunoștințele cu privire la Univers.

Deja de câțiva ani, o echipă mare de cercetători cu renume lucrează la o serie de experimente asupra celui mai mare și performant accelerator de particule din lume „Large Hadron Collider" construit în anul 2008 la Centrul European de Cercetări Nucleare, între Munții Alpi și Munții Jura, lângă Geneva. Cercetările acestora se referă la posibilitatea apariției găurilor negre ca rezultat al coliziunii particulelor elementare în accelerator și, în consecință, a dispariției Pământului. Însă, majoritatea solicitărilor către ONU nu au avut niciun rezultat, iar experimentele continuă până în prezent. Astfel, oamenii de știință și-au propus să testeze teoria Big Bang-ului, organizând o explozie asemănătoare celei care a generat Universul, pentru a vedea ce se va întâmpla. Oponenții acceleratorului de particule au anunțat deja consecințele acestui experiment: la coliziunea fasciculelor de protoni, care vor atinge pe o distanță de 27 de kilometri viteza luminii, se va elibera o energie, care va fi de un milion de ori mai mare decât energia care emană dintr-un singur act de fuziune nucleară (de exemplu, explozia unei bombe cu hidrogen).

În septembrie 2010, adversarii acceleratorului de particule au primit încă un argument puternic în favoarea poziției lor. Se pare că cercetătorii care efectuează experimentele nu înțeleg prea bine ce fac! În consecință, aceștia nici nu pot presupune măcar finalitatea acestor experimente, impactul pe care îl poate avea forța unei astfel de energii. Judecați singuri. Iată ce anunț a făcut *www.gazeta.ru* pe data de 21 septembrie 2010:

„Fizicienii, care lucrează asupra acceleratorului de particule, au descoperit, pentru prima oară de la momentul lansării acestuia un nou efect fundamental, care nu era prevăzut în teoriile existente – printre sutele de particule formate în urma coliziunii de protoni s-au detectat cupluri, a căror mișcare, dintr-un motiv necunoscut, este legată reciproc."

„Acesta este pentru noi un fenomen nou, pe care nu l-am prevăzut și pe care l-am descoperit pentru prima dată în cadrul acceleratorului de particule. Acum vom aștepta interpretarea acestuia de către teoreticieni. Nu este exclus ca noi să fi ajuns în acel loc, de unde sunt „vizibile" fenomene noi, care nu sunt atât de simplu de înțeles și care se vor manifesta mai frecvent odată cu creșterea energiei", a declarat profesorul Vladimir Gavrilov, conducătorul echipei de fizicieni din cadrul Institutului de Fizică Teoretică și Experimentală, care lucrează la detectorul CMS. În cadrul detectorului CMS – unul dintre cele

patru cele mai importante detectoare ale acceleratorului de particule – au fost descoperite aceste corelații dintre particule."

Atunci când am citit acest anunț ne-am amintit imediat de Robert Oppenheimer (1904 – 1967), fizician american, care între anii 1943 – 1945 a coordonat echipa de creare a bombei atomice americane. În timpul primului test nuclear, la data de 16 iunie 1945, Oppenheimer a citat un pasaj dintr-un vechi text epic indian Bhagavad-Gita:

„Dacă strălucirea a o mie de sori,
Va răsări pe cer concomitent,
Aceasta va fi splendoarea Atotputerniciei mele.
Voi veni cu Moartea, Distrugătorul Lumilor."

După ce primele două bombe atomice au fost aruncate la Hiroshima și Nagasaki, Oppenheimer a fost atât de șocat de puterea distructivă a armelor create de el, încât s-a transformat rapid într-un luptător pentru pace și dezarmare. Dar bombele sale nu erau atât de puternice, precum este energia coliziunii în acceleratorul de particule.

Nu am scris despre aceste lucruri pentru a provoca haos sau temeri înainte de Marea Explozie, pe care o pregătesc cercetătorii de la CERN, ci pentru a demonstra cât de pasivă și cât de puțin interesată este știința contemporană în a descoperi fericirea și sensul vieții. Toate tentativele de cunoaștere a Universului, prin intermediul științei materialiste, sunt sortite eșecului, dintr-un singur motiv: este imposibil să cercetezi lumea multidimensională (Universul) cu ajutorul instrumentelor lumii tridimensionale și a viziunilor noastre „tridimensionale". Despre acest lucru a scris foarte clar încă în 1884 teologul și scriitorul englez Edwin Abbott în cartea sa „Flatland: Un roman despre multiple dimensiuni". Această carte prezintă un interes deosebit pentru noi, motiv pentru care vom analiza în detaliu conținutul ei. Apropo, cu o sută de ani în urmă, această carte era la fel de populară precum cărțile lui Lewis Carroll (1832-1898) „Alice în Țara Minunilor" și „Alice în Țara din Oglindă".

Povestea descrie o lume bidimensională numită Flatland care este populată de figuri geometrice. Femeile sunt simple linii-segmente, în timp ce bărbații sunt poligoane regulate, cu numere diferite de laturi. Naratorul este un pătrat umil, un membru al castei sociale a domnilor și profesioniștilor într-o societate de figuri geometrice, care ne călăuzește prin unele dintre implicațiile vieții în două dimensiuni: lungime și lățime.

„Imaginați-vă o coală mare de hârtie pe care sunt ilustrate segmente de linii, triunghiuri, pătrate, pentagoane, hexagoane și alte forme. În loc să rămână fixate la locul lor, acestea se deplasează liber în toate direcțiile de-a lungul suprafeței, fără să se ridice deasupra ei, sau să cadă sub ea, asemeni unor umbre (solide și cu margini luminoase) și astfel veți obține o reprezentare clară asupra lumii mele și a compatrioților mei" ne comunică Pătrat. Noi nu vedem, dar nici nu am fi capabili să vedem nimic altceva decât segmente de linie dreaptă. Voi încerca să explic această afirmație.

Puneți pe un birou sau pe o masă oarecare o monedă de un penny și, aplecându-vă deasupra acesteia, priviți-o de sus. Moneda va părea rotundă.

Adoptați o poziție verticală și începeți încet să vă ghemuiți astfel încât fasciculul dumneavoastră de vedere să se apropie treptat de suprafața mesei (iar dumneavoastră să vă apropiați tot mai mult de starea unui locuitor din Flatland). Veți observa că moneda va înceta să mai pară rotundă, căpătând formă ovală. Atunci când, în final, fasciculul dumneavoastră de vedere se va alinia la suprafața mesei (iar dumneavoastră veți deveni un locuitor din Flatland), moneda va înceta să mai pară ovală și se va transforma, după cum vă veți convinge, într-un segment de linie dreaptă.

Noi percepem lumea înconjurătoare prin prisma unor segmente de linie dreaptă. Indiferent de forma pe care o capătă aceasta: triunghi, pătrat, pentagon, hexagon, cerc, noi vom vedea întotdeauna doar un segment de linie dreaptă, nimic mai mult".

Locuitorii din Flatland se ghidau după un sistem social similar cu cel din zilele noastre și aveau convingerea că lumea bidimensională este singurul sistem spațial posibil. Aceștia se recunoșteau după auz și atingere, precum și după gradul de luminozitate al segmentelor, din care era alcătuită figura lor.

Într-o bună zi, Pătrat, care era pasionat de geometrie, a visat că s-a pomenit pe tărâmul străin al Lainlandiei. Aceasta era o lume unidimensională, în care toți locuitorii erau repartizați pe o linie dreaptă, care, în viziunea lor, era caracteristică lumii întregi și Universului. Segmentele – bărbați și Punctele – femei se puteau mișca și vedea doar de-a lungul unei singure linii drepte, astfel încât toți locuitorii Lainlandiei arătau unul în ochii celuilalt ca niște simple Puncte.

Pătrat a inițiat o conversație cu regele acestei țări deosebit de neobișnuite pentru el și a încercat să afle cum cel din urmă reușește să distingă forma și poziția supușilor săi, din moment ce aceștia au aspectul unor Puncte, iar Segmentele au lungimi diferite.

„Vorbești despre niște lucruri incredibile, – m-a întrerupt regele. – Cred că ți s-a părut. Deoarece, prin însăși natura lucrurilor, așa cum știm cu toții, este imposibil să distingem la nivel vizual diferența dintre Segmente de linie dreaptă și Puncte. Această diferență poate fi detectată doar cu ajutorul auzului. Același auz permite identificarea formei corpului meu. Privește-mă. Eu sunt – Segment, cel mai lung locuitor din Lainlandia. Corpul meu ocupă aproximativ șase inci din Spațiu...

– În lungime, – îndrăzni să facă o remarcă sugestivă Pătrat.

– Prostii, – a răspuns regele. –Spațiul nu reprezintă nimic altceva decât Lungime. Dacă îndrăznești să mă mai întrerupi măcar o dată, eu voi înceta să îți mai vorbesc". Pătrat a ajuns la concluzia că viața în Lainland este extrem de plictisitoare.

„Să nu vezi nimic decât Puncte! Să nu poți nici măcar să contempli asupra unei Linii Drepte! Ce să mai contempli – să conștientizezi ce este o Linie Dreaptă! Să fii înzestrat cu vedere și în același timp să fii privat de perspectiva liniară, pe care o posedă locuitorii din Flatland! Mai bine să fii orb decât să vezi atât de puțin!" a afirmat acesta, încercând să îi explice regelui prin ce se deosebesc la nivel vizual Segmentele de Puncte, mișcările înainte – înapoi de mișcările dreapta-stânga.

Deoarece regele nu a înțeles nimic din cele explicate de Pătrat, acesta a hotărât să-i facă o demonstrație și a început să își tragă corpul său din Lainland. Desigur, regele a

văzut doar un Punct fix, iar atunci când Pătrat a dispărut complet din câmpul vizual al acestuia, regele a ajuns la concluzia că Pătrat a murit. Apoi, când acesta a apărut din nou în fața monarhului, i-a provocat o reacție stranie:

„Tu vrei să mă faci să cred că, pe lângă Linia Dreaptă, a cărei existență este confirmată de simțurile mele, există o altă Linie Dreaptă și un alt fel de mișcare, diferite de cele pe care le percepe zilnic conștiința mea. Iar atunci când te rog să descrii prin cuvinte sau să-mi demonstrezi prin mișcări această „Linie dreaptă diferită", tu, în loc să începi să te miști, începi să îmi arăți tot felul de trucuri: ba dispari complet din vizorul meu, ba reapari. În loc să îmi expui o prezentare clară a Lumii tale noi, tu, pur și simplu, îmi înșiruiești tot felul de cifre și dimensiuni ale unor apropiați din anturajul meu, deși acestea sunt cunoscute fiecărui copil din capitala mea. Oare poate fi ceva mai impertinent și mai contrar simțului realității decât declarațiile tale? Deci, fie recunoști nebunia ta, fie părăsești regatul meu".

Furios și iritat de încăpățânarea regelui, Pătrat a declarat: „Naivule! Vă considerați coroana creației, însă, în realitate, sunteți departe de perfecțiune. Vă prefaceți că vedeți, însă nu sunteți în stare să distingeți nimic, doar Puncte! Vă mințiți cu faptul că ați reușit să formulați, în mod înțelept, o teorie proprie cu privire la Linia dreaptă, eu însă o pot contempla și pot trage concluzii cu privire la diverse forme: unghiuri, triunghiuri, pătrate, pentagoane, hexagoane și chiar cercuri. Cuvintele nu își mai au rostul. Eu sunt finalizarea eu-lui tău imperfect. Tu ești un Segment de linie, iar eu sunt un Segment de Segmente, care se numesc, în țara în care trăise, Pătrat. Și chiar și eu, care stau pe o treaptă superioară vouă, sunt nesemnificativ în comparație cu marii reprezentanți ai familiilor nobile din Flatland, țară din care am venit la voi cu încercarea zadarnică de a risipi întunericul ignoranței voastre.

Rostind cu furie această tiradă, Pătrat s-a trezit la realitatea din Flatland. Aceasta i-a pregătit alte provocări, de data aceasta, reale. După cum probabil v-ați dat seama, Pătrat urma să se întâlnească cu un reprezentant al lumii tridimensionale. Întâlnirea lor a fost asemănătoarea cu cea precedentă, descrisă anterior, cu o singură excepție: de această dată, Pătrat a preluat rolul ignorantului derutat. În ciuda eforturilor necunoscutului, pe care Pătrat îl numea Sferă, de a-i explica acestuia forma sa tridimensională, operând cu termenul de „înălțime", Pătrat nu a înțeles nimic, deoarece vedea în fața sa doar o linie, care, prin rotire, căpăta forma familiară a unui cerc. Pătrat percepea mișcarea în sus a necunoscutului ca pe o reducere a Segmentului, comprimată într-un Punct, care, mai apoi, dispărea complet. Urmărind acest proces, Pătrat a ajuns la concluzia că în fața sa se afla un magician deosebit de iscusit sau chiar un vrăjitor.

Constatând inutilitatea explicațiilor sale, necunoscutul l-a ridicat pe Pătrat, provocându-i acestuia o furtună de emoții:

„O teroare inexplicabilă m-a cuprins. La început, în jurul meu era întuneric. Apoi s-a ivit o rază de lumină. Eu o simțeam, însă această senzație nu semăna cu una obișnuită, care apare atunci când analizezi sau urmărești ceva. Eu am văzut un Segment, care nu era Segment, un Spațiu, care nu era Spațiu. Eram eu însumi, dar în același timp, eram altul. Când mi-am recuperat darul vorbirii am strigat din răsputeri:

– Aceasta este aberația unui dement sau însuși iadul!

– Nici una, nici alta, – mi-a răspuns cu voce calmă Sfera. Aceasta este Cunoașterea, este Lumea Tridimensională. Concentrează-ți privirea și încearcă să urmărești cu atenție.

Am privit în jur și am văzut o lume nouă! În fața mea se afla întruchiparea tangibilă și vizibilă a Cercului, pe care l-am visat și în jurul căruia am construit atât de multe ipoteze, deducții, presupuneri. În limba mea maternă nu există cuvinte pentru acesta... Cât de sărăcăcioase și iluzorii s-au dovedit a fi speculațiile mele în comparație cu realitatea, care mi-a deschis ochii!".

După ce a vizitat Lumea Tridimensională, Pătrat împreună cu mentorul sau, Sfera, au venit și în Pointland, Regatul Dimensiunii Zero, acolo unde cei doi călători au descoperit un singur locuitor.

„Privește această creatură nefericită, care se află în fața ta, – a indicat mentorul. – Acest Punct – o ființă asemănătoare nouă – este condamnat la un trai veșnic în adâncimile Dimensiunii Zero. În el se află toată lumea lui, întreg Universul lui. El nu este capabil să-și imagineze pe nimeni altcineva, în afară de sine. El nu poate percepe nici lungimea, nici lățimea sau înălțimea, aceste concepte fiind străine de tot ceea ce a întâlnit el vreodată. Acest Punct nu are nici cea mai mică idee asupra cifrei doi, nici despre ceea ce înseamnă „mulți". El este singura lui reprezentare, Individual și General în același timp, care nu este, de fapt, Nimic".

Punctul, în schimb, avea o altă părere. El vorbea necontenit despre el, admirând forma sa de existență:

„Cea mai splendidă formă de existență! El! El și numai El, nimeni și nimic altceva decât El... El umple cu prezența sa tot Spațiul. El gândește, El vorbește, El înțelege. El întruchipează într-o singură ființă gânditorul, vorbitorul și ascultătorul – gândul, cuvântul și auzul. Singular și în același timp Universal. Aceasta este bucuria de a trăi!"

Toate încercările de a scoate Punctul din starea de autoîncântare, desigur, au eșuat. Aflat în imposibilitatea de a înțelege faptul că în lume există și alții în afară de El, Punctul a perceput adresările aduse lui de către călători drept gândurile sale personale, văzând în ele încă o confirmare a forței sale creatoare.

După revenirea în Flatland-ul natal, Pătrat le-a solicitat locuitorilor acesteia să renunțe la prejudecăți și să se convertească la o nouă religie – să devină adepți ai Lumii Tridimensionale. Însă, Consiliul Suprem al Flatland-ului, care nu agrea nonconformismul a luat următoarea decizie cu privire la acest subiect:

„Diverși răufăcători, care pretind faptul că au reușit să comunice cu lumea de dincolo și care îndrăznesc să predice presupuse dovezi despre existența acesteia, încercând să îi inducă în eroare pe ceilalți, au tulburat în mod repetat liniștea pe teritoriul din Flatland. Prin urmare, Consiliul Suprem decide în unanimitate: în prima zi a fiecărui mileniu acesta va trimite prefecților regiunilor din Flatland o serie de reglementări speciale, pentru că aceștia, făcând uz de rigoarea și puterea pe care le au să identifice astfel de intruși și, ocolind studiile matematicii formale, să îi nimicească; dacă sunt Triunghiuri Isoscele, să le

aplice pedeapsa cu biciuirea sau închisoarea, dacă sunt Triunghiuri Echilaterale, să îi trimită în adăposturi pentru bolnavi mintal, chiar dacă sunt Pătrate sau Pentagoane".

Soarta lui Pătrat a fost decisă, însă, chiar dacă se afla întemnițat, acesta nu a regretat cunoștințele dobândite, amintindu-și frecvent de cuvintele mentorului său, spuse după vizita în Pointland:

„Să învățăm din acestea o lecție: a te complace în situația ta, înseamnă a fi josnic și ignorant. Să lupți pentru o cauză nobilă e mai bine decât să te împotmolești orbește în ignoranță".

Noi am învățat din această istorioară și o a doua lecție: de pe Pământ nu se poate pătrunde în „bucătăria" realității multidimensionale, acolo unde sunt scrise destinele noastre și sunt puse bazele tuturor legăturilor pământești. Pentru asta este nevoie să ne ridicăm deasupra lumii noastre tridimensionale. Însă, știința tradițională materialistă nu ne poate ajuta în acest demers.

Desigur, nu trebuie să desconsiderăm și să ne îndepărtăm de știință, care rămâne un izvor prețios de cunoștințe. Dacă un om de știință, investit cu înalte titluri academice, într-o discuție despre Dumnezeu, îngeri păzitori și putere mentală declară cu înverșunare: „știința respinge și nu recunoaște aceste lucruri", „Acestea sunt contrare științei", atunci noi traducem aceste afirmații astfel: „Noi, reprezentanți individuali ai științei, adepți ai teoriei materialiste asupra lumii, negăm tot ceea nu suntem capabili să înțelegem, ceea ce este dincolo de limitele experienței noastre și de ideile noastre dogmatice". A doua afirmație este mai plauzibilă, deși sună ciudat.

Există o mulțime de cercetători care neagă cu vehemență lucrurile evidente și dovezile existenței lumii divine. Am explicat deja de ce se întâmplă acest lucru: Era Peștilor, adică Era Ignoranței, a lăsat o amprentă puternică asupra conștiinței omenirii – din fericire, nu în totalitatea ei. În lumea științifică au existat și există o mulțime de „minți luminate", care au descoperit Adevărul și cărora nu le este frică să îl exprime chiar și în epoca materialismului. În continuare vom prezenta câteva declarații ale unor mari oameni de știință:

Giordano Bruno (1548-1600) astronom de origine italiană, filosof și poet, inițiatorul unor ipoteze revoluționare pentru epoca în care trăia. Acesta a declarat că stelele sunt niște sori îndepărtați, că Soarele, și nu Pământul, se află în centrul sistemului planetar, a descoperit existența planetelor în sistemul solar, fapt care nu era cunoscut în acele vremuri, a vorbit în public despre multitudinea de lumi și infinitatea Universului. Pentru toate acestea, el a fost ars pe rug.

„Noi îl căutăm pe Dumnezeu în legea constantă și implacabilă a naturii, în starea de spirit reverențioasă a sufletului, care este condusă de această lege...în reflexia fidelă a naturii sale, in nenumăratele constelații, care strălucesc pe suprafața unui singur cer".

Renè Descartes (1596-1650) matematician francez, filosof, fizician, fondatorul geometriei analitice și al simbolurilor algebrice moderne:

„Într-un anume sens, putem afirma că, necunoscându-l pe Dumnezeu, nu putem avea o cunoaștere veridică asupra niciunui lucru".

Sir Isaac Newton (1643-1727), fizician englez, matematician și astronom, unul dintre fondatorii fizicii clasice:

„Lordul ceresc conduce lumea întreagă precum un Suveran al Universului. Din necesitatea fizică oarbă, care este pretutindeni și oriunde la fel, nu ar fi avut loc nicio diversificare, iar toată varietatea de elemente create, corespunzătoare locului și timpului, care alcătuiesc, de altfel, structura și viața Universului, au putut fi posibile doar datorită gândului și voinței unei Creaturi Unice, pe care eu o numesc Domnul Dumnezeu".

Johannes Kepler (1571-1630), matematician și astronom german care a descoperit legile mișcării planetelor:

„Scopul principal al tuturor investigațiilor ar trebui să fie descoperirea ordinii raționale și a armoniei, pe care Dumnezeu le-a trimis lumii în limbajul matematicii".

„Oh, cât de fericit este cel, căruia îi este dat să se ridice prin știință până la ceruri. Acolo, el va vedea, mai presus de toate, lucrarea lui Dumnezeu!"

Robert Boyle (1627-1691), un eminent chimist și fizician englez, președintele „The Royal Society" din Londra:

„Adevăratul om de știință, nu poate pătrunde taina Creației, fără a percepe mâna și lucrul lui Dumnezeu".

William Herschel (1738-1822), astronom englez care a descoperit planeta Uranus:

„Cu cât se extinde mai mult zona științei, cu atât mai multe sunt dovezile existenței unei Minți Creatoare și Atotputernice Veșnice".

Andre-Marie Ampère (1775-1836), celebru fizician și matematician francez, unul dintre fondatorii electrodinamicii:

„Pe cât de mare este Dumnezeu, pe atât de nesemnificative sunt cunoștințele noastre!"

„Cea mai convingătoare dovadă a existenței lui Dumnezeu este armonia mijloacelor prin care se menține ordinea în Univers. Datorită acestei ordini, creaturile vii găsesc în organismul lor toate resursele necesare pentru dezvoltarea abilităților fizice și psihice".

„În natură, noi putem urmări lucrarea Creatorului, și astfel ne vom putea ridica, prin cunoaștere, către Creator".

Hans Christian Oersted (1777-1851), fizician de origine daneză, cercetător în domeniul fenomenelor electromagnetismului: „Orice cunoaștere aprofundată a naturii duce la cunoașterea lui Dumnezeu."

Michael Faraday (1791-1867), fizician și chimist englez, fondator al teoriei câmpului electromagnetic:

„Lumea este creată de către un Creator Unic, totul în natură este o parte dintr-un tot unitar."

James Prescott Joule (1818-1889), un reputat fizician englez, al cărui nume a fost dat unei unități de măsură a energiei – joule:

„Cunoașterea legilor naturii este cunoașterea lui Dumnezeu."

Louis Pasteur (1822-1895), un distins chimist francez, părintele microbiologiei moderne:

„Cu cât mai mult mă ocup de studiul naturii, cu atât mai mult mă minunez și devin uluit de lucrarea Creatorului. Spun rugăciuni în timpul activității mele în laborator."

Jean-Henri Fabre (1823-1915), entomolog francez:

„Lumea este controlată de o Rațiune infinită. Cu cât cercetez mai mult, cu atât descopăr mai mult acest spirit, care luminează misterul existenței. Știu că mulți vor râde de mine, dar îmi pasă prea puțin de acest lucru; este mai ușor să rupi pielea de pe mine, decât să-mi iei credința mea în Dumnezeu. Dumnezeu... eu trebuie să cred în El – eu Îl văd".

Sir John Ambrose Fleming (1849-1945), fizician englez, inventatorul diodei – primul tub de vid:

„Marea majoritate a descoperirilor moderne au distrus complet vechile principii materialiste. Universul se prezintă în fața noastră că o idee, însă această idee presupune existența unui Gânditor".

Max Planck (1858-1947), unul dintre fondatorii fizicii cuantice, laureat al Premiului Nobel:

„Și religia, și științele naturii necesită o credință în Dumnezeu. În cadrul religiei Dumnezeu se află la începutul fiecărui gând, iar în științele naturii – la sfârșit. Pentru unii, aceasta înseamnă temelia, iar pentru alții – vârful construcției tuturor principiilor de viață".

„Trebuie să continuați neobosit lupta împotriva scepticismului și dogmatismului, împotriva neîncrederii..."

Robert Andrews Millikan (1868-1953), fizician american, laureat al Premiului Nobel:

„Nu îmi pot imagina cum un adevărat ateu poate fi un om de știință".

Albert Einstein (1879-1955), cel mai mare fizician al secolului al XX-lea, autorul teoriei relativității, laureat al Premiului Nobel:

„Fiecare om de știință serios trebuie să fie, într-un fel, o persoană religioasă. În caz contrar, acesta nu este capabil să-și imagineze că acele interdependențe incredibil de subtile, pe care el le monitorizează nu sunt inventate de el. În cadrul Universului infinit se constată activitatea unei Rațiuni infinite perfecte. Eu cred în Dumnezeu ca într-o Personalitate, și pot spune cu sinceritate că nu am fost ateu niciodată. Cei care cred că eu sunt ateu se află într-o mare eroare. Dacă această reprezentare este decupată din lucrările mele științifice, pot spune că munca mea nu este înțeleasă".

Arthur Holly Compton (1892-1962), fizician american, laureat al Premiului Nobel:

„Pentru mine, credința începe cu faptul că Rațiunea supremă a provocat apariția Universului și l-a creat pe om. Pentru mine, nu este dificil să am această credință, deoarece este incontestabil faptul că, acolo unde există un plan, există și un motiv. Ordonarea Universului confirmă veridicitatea declarației: „La început, Dumnezeu....".

„Datorită înțelegerii mai profunde a naturii, noi ajungem să-l cunoaștem mai bine pe Dumnezeul naturii, precum și rolul pe care noi trebuie să îl îndeplinim."

Werner Karl Heisenberg (1901-1976), fizician german, unul dintre fondatorii mecanicii cuantice, laureat al Premiul Nobel pentru Fizică:

„Prima înghițitură din paharul de științe ale naturii combate ateismul, iar în partea de jos a lui ne așteaptă Dumnezeu."

Wernher von Braun (1912-1977), constructor german, specialist în tehnologia de rachete spațiale, „tatăl" programului spațial american:

„S-a răspândit opinia general acceptată că în epoca zborurilor spațiale, noi știm atât de multe lucruri despre natură, încât nu mai trebuie să credem în Dumnezeu. Această părere este total greșită! Eu nu pot să înțeleg un cercetător, care nu recunoaște prezența Rațiunii Supreme în crearea Universului, precum nici nu aș putea înțelege un teolog, care ar nega progresele științei. Întreg adevărul este la Dumnezeu".

Dmitri Lihaciov (1906-1999), istoric și academician, laureat al unor Premii de Stat ale URSS și Rusia:

„Conștiința precede punerea în aplicare a ideilor. Dumnezeu – marele arhitect".

Max Born (1882-1970), unul dintre fondatorii mecanicii cuantice, laureat al Premiul Nobel pentru Fizică:

„Mulți oameni de știință cred în Dumnezeu. Cei care susțin că studiul științei îl face pe om ateu, probabil, sunt niște oameni amuzanți".

Andrei Saharov (1921-1989), fizician sovietic, academician, laureat al Premiului Nobel, unul dintre fondatorii bombei sovietice cu hidrogen:

„Nu îmi pot imagina Universul și viața umană fără nici un sens al începutului, fără nicio sursă de „căldură" spirituală, care se află în afara materiei și legilor ei".

Natalya Behtereva (1924-2008), academician, cel mai mare neurofiziolog rus, directorul Institutului Creierului Uman al Academiei de Științe a Rusiei:

„După o viață dedicată studiului creierului uman, am ajuns la concluzia că înțelegerea creării unui astfel de miracol, fără înțelegerea existenței Creatorului este practic imposibilă".

Yuri Osipov (n.1936), matematician și inginer rus, președintele Academiei de științe a Rusiei:

„Este important să facem distincție între știință ca o activitate cognitivă rațională și așa-numita viziune științifică asupra lumii, care nu este, de fapt, o știință, dar care folosește, totuși, știința și se bazează pe anumite sisteme filosofice; exemplul cel mai elocvent este materialismul. După o analiză istorică a ultimelor trei secole și jumătate, în prezent, putem afirma că o astfel de viziune excentrică, care să aspire la universalitate și la înlocuirea religiei, desigur, nu s-a produs."

Hugh Ross, astronom american contemporan:

„La sfârșitul anilor '80, începutul anilor '90 au fost măsurate cu succes alte câteva caracteristici ale Universului. Fiecare dintre acestea indică existența în Univers a unei armonii incredibile, care asigură menținerea vieții. În ultima perioadă, au fost descoperite 26 de caracteristici, care au făcut ca viața să fie posibilă și care demonstrează că Universul este o lucrare care a fost gândită cu multă logică și precizie. După părerea mea, Realitatea care a dat naștere Universului, trebuie să fie o Individualitate, deoarece doar o

Individualitate ar fi putut crea ceva cu un grad de precizie atât de mare. Gândiți-vă că această Individualitate, trebuie să fie, cel puțin, de o sută de trilioane de ori mai „rațională" decât noi, ființele umane" [25].

Pe un astfel de Creator, care este de „sute de trilioane de ori" mai rațional decât omul, cercetătorii de factură materialistă intenționează, nu doar să-l cunoască cu ajutorul acceleratorului de particule, dar să îl și cucerească! „Au cucerit" natura terestră natală, iar acum aceștia au pus ochiul pe Creator. Aceasta nu este o exagerare a autorilor – pe fața Medaliei Fields, care este cel mai prestigios premiu internațional pentru excelență în cercetarea matematică, echivalentul Premiului Nobel, care se acordă o dată la patru ani la fiecare ediție a Congresului Internațional de Matematică (ICM) celor mai talentați tineri matematicieni din lume, apare profilul lui Arhimede și citatul în limba latină atribuit lui *„Transire suum pectus mundoque potiri" „Înalță-te peste limitele tale umane și vei cuceri Universul"*), iar pe revers, se află inscripția latină: „Congregati ex toto orbe mathematici ob scripta insignia tribuere" (*„Oferită de matematicienii, adunați din toată lumea, pentru a sărbători contribuția remarcabilă adusă cunoașterii"*).

Noi nu suntem împotriva matematicienilor remarcabili și a setei lor de cunoaștere, noi suntem contra direcției eforturilor lor, care este departe de adevărata cunoaștere a Universului și a omului. În prezent, preocupările lor sunt concentrate, în principal, pe cercetările care conduc la crearea unor noi tipuri de arme. Cu privire la acest lucru, doctorul Jose Arguelles, un savant modern genial, autorul celebrei cărți „Factorul Maya. Calea opusă tehnologiei" a afirmat următoarele: „Civilizația, în forma pe care o cunoaștem noi în prezent, este o fabrică imensă care produce arme de distrugere în masă, cu un mic atelier pentru producerea de resurse cu un grad sporit de confort" [26].

Cu toate acestea, matematicienii, ca și fizicienii, care au intenționat să cucerească Universul, nu s-au gândit nicio clipă la Creator, având despre acesta o părere diferită de a noastră. Aceștia au scos Creatorul din contextul creării lumii. În cartea „The Grand Design" (*Marele Design*), Stephen Hawking, unul dintre cei mai influenți fizicieni moderni, scrie despre faptul că fizica „nu lasă loc pentru Dumnezeu" în procesul de creare a Universului. „Deoarece există o lege a gravitației, Universul se poate forma din nimic. Motivul existenței noastre este o creație spontană", susține Stephen Hawking [27].

Astfel, dacă aceasta este cauza apariției vieții, care este, totuși, sensul ei? La această întrebare Stephen Hawking nu a reușit să răspundă. Însă, acesta are răspunsul pentru o altă întrebare: „Are nevoie Universul de un Creator – Nu, nu are", consideră astrofizicianul.

„Marea explozie, care a generat apariția lumii moderne, nu are nevoie de o „mână divină. Aceasta reprezintă o consecință inevitabilă a legilor fizicii", susține Stephen Hawking.

„Universul nu putea fi creat, cum nici nu poate fi distrus. Acesta, pur și simplu, există și va continua să existe. În acest context, ce legătură are Creatorul?", a scris Stephen Hawking într-o altă carte a sa – „Scurtă istorie a timpului" [28].

Creatorul, desigur, are legătură – mereu și pretutindeni. Și noi nu analizăm în zadar această temă, care este laitmotivul studiului nostru. Hugh Ross, despre care am menționat mai devreme, face o observație corectă în cartea sa „Creatorul și cosmosul": „Utilizând vorbele istoricului, economistului, doctorului George Roche, „într-adevăr, faptul că noi ne gândim la cosmos are o importanță și o însemnătate majoră". Roche consideră că perspectiva și concepția noastră asupra Universului, ne formează viziunea asupra lumii, filosofiei de viață și, în acest fel, influențează deciziile pe care le luăm și acțiunile de zi cu zi.

De exemplu, dacă Universul nu ar fi fost creat, sau apariția lui s-ar fi produs în mod accidental, atunci se poate considera că acesta nu are un rost obiectiv, prin urmare, nici viața nu are sens... Pe de altă parte, dacă Universul a fost creat, atunci, în spatele lui trebuie să existe o altă realitate. Creatorul întruchipează această realitate absolută și El deține puterea asupra tuturor lucrurilor. Creatorul este izvorul vieții, cel care îi conferă acesteia un sens și un scop" [25].

Astfel, fără a accepta ideea existenței Creatorului, viața își pierde sensul. Poate, oare, știința să ne ajute într-un fel să ne convingem de această idee? Se pare că poate, și chiar într-un mod foarte neobișnuit.

Dacă este să alegem calea științifică tradițională și să îl calculăm pe Dumnezeu în mod matematic, așa cum procedează unii cercetători, atunci este cazul să ne amintim de locuitorii din Flatland. Apropo, prin aceeași modalitate, alți oameni de știință încearcă să nege existența lui Dumnezeu. Noi nu vom insista asupra acestei discuții infertile și vom încerca să abordăm acest subiect dintr-o perspectivă neașteptată: – de unde apar toate descoperirile științifice și capodoperele artistice?

Materialiștii, imediat, vor replica în cor și vor aduce un elogiu muncii și perseverenței oamenilor de știință și își vor aminti de toate nopțile nedormite și de miile de experimente realizate. Noi, însă, utilizând înșeși cuvintele acestor creatori și autori de studii importante, vom respinge aceste lucruri.

Nopțile nedormite petrecute inutil în căutarea unor descoperiri demonstrează imposibilitatea cercetătorilor de a obține rezultatul scontat prin raționament logic și repetarea infinită a experiențelor științifice. În somn, mintea se deconectează și se activează intuiția – capacitatea de a găsi imediat răspunsul la orice întrebare prin conectarea la baza de date/ banca de informații a Universului. Conform tradiției filosofice a popoarelor estice, această bancă/ bază de date se numește „Cronica Akasha", în biblie, aceasta este menționată ca și Cartea Vieții, iar în terminologia științifică modernă – câmp de energie informațională. Vă propun să analizăm felul în care aceasta a fost utilizată și este utilizată în continuare de multiplele personalități creatoare.

Compozitorul german Richard Wagner (1813-1883) a recunoscut, de nenumărate ori, cât de inutile au fost nopțile sale albe și a povestit despre modul în care el a creat cu adevărat.

Într-o zi, în perioada unei crize de creație prelungite, atunci când se părea că toate eforturile sunt inutile, Wagner a căpătat, dintr-o dată, un avânt și un elan creativ. În

septembrie 1853, acesta îi scria unui prieten de al său: „După o noapte petrecută cu insomnie și febră, am hotărât să mă detașez și am plecat la o plimbare mai lungă prin împrejurimi. Totul părea sumbru și pustiu. După ce m-am întors acasă, m-am întins pe un pat tare. În încercarea de a adormi, am căzut într-un fel de somn, în mijlocul căruia am visat că mă cufund într-un flux de apă care curgea cu viteză. Zgomotul acestui șuvoi de apă s-a transformat într-un sunet muzical, din care s-au dezvoltat pasaje melodice. Dintr-o dată, m-am trezit, realizând că am visat uvertura orchestrală „Das Rheingold", care se pare că a stat, o perioadă îndelungată, ascunsă în mine și care, în cele din urmă, mi s-a dezvăluit".

Inspirat de acest vis, Wagner a reușit să termine opera până în luna mai a anului următor – prima din ciclul operelor sale consacrate „Inelul Nibelungilor".

Wagner a descris în detaliu și cu multă precizie mecanismul receptării informației, dar s-a înșelat atunci când a declarat că „uvertura a stat o perioadă îndelungată ascunsă în mine". Ea nu se afla în interiorul lui, ci în banca de informații a Universului și aștepta momentul în care Wagner va renunța la rătăcirile sale mentale și se va deschide pentru a primi uvertura în varianta finită".

Apropo, într-un alt aspect, Wagner a fost aproape de adevăr. Referitor la opera „Tristan și Isolda", Wagner îi scria prietenei sale Mathilde următoarele: „De această dată, pregătiți-vă să ascultați un vis – un vis pe care eu l-am transformat în sunet... am visat toate acestea. Niciodată, mintea mea săracă nu ar fi creat așa ceva" [29].

În Rusia există o zicală „dimineața e mai înțeleaptă decât seara", ceea ce înseamnă că trebuie să „dormi cu problema" pentru că dimineața soluția ei să vină de la sine.

În una din cărțile sale, faimosul scriitor Robert Louis Stevenson (1850-1894), a dedicat un capitol întreg experiențelor privind somnul și visele. Se pare că acesta avea obiceiul util de a-i oferi subconștientului său, în fiecare seară, înainte de a merge la culcare, diferite instrucțiuni clare și detaliate. De fiecare dată când avea probleme financiare, el îi dădea subconștientului său următoarea poruncă: „Dă-mi un roman bun, captivant, care să se vândă foarte bine și să îmi aducă mulți bani". Și de fiecare dată acesta primea ce solicita. Însuși el a declarat: „Acești gnomi mici îmi oferă povestea pe care eu mi-o doresc, bucată cu bucată, ca un roman cu continuitate, și mă lasă pe mine, autorul imaginar, până la ultimul rând, complet invizibil". „Gnomii" nu l-au lăsat nici în timpul zilei. „O parte din munca mea, pe care eu o îndeplineam în timpul zilei nu poate fi privită, în niciun caz, ca o realizare care îmi aparține în totalitate. Și aici, „Gnomii" mi-au dat o mână de ajutor" [30].

Marele poet și filosof german, Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) consideră intuiția drept o „revelație a omului lăuntric", iar faimosul psihanalist elvețian, Carl Gustav Jung (1875-1961) o privea ca pe „un tip de înțelegere instinctivă". Kurt Teppervayn, medic terapeut de origine germană o numește „scânteie care cauzează incendiul gândirii, energie creatoare, pază interioară, cheie pentru noi descoperi și decizii corecte".

Johann Carl Friedrich Gauss (1777-1855), un reputat matematician, astronom și fizician german, autor al unor invenții importante, personalitate marcantă care este considerată chiar și în zilele noastre „regele matematicienilor", a scris cu privire la o teoremă din cadrul

teoriei numerelor: „Într-un final, cu două zile în urmă, am reușit, dar nu datorită eforturilor mele, ci grație lui Dumnezeu. Precum un fulger, dintr-o dată, problema a fost rezolvată" [31].

Jules Henri Poincaré (1854-1912), matematician, fizician și filosof de origine franceză, directorul Academiei de științe din Paris, a recunoscut că zilele pline de eforturi uriașe petrecute în scopul rezolvării unei probleme științifice, sunt complet neproductive, iar rezultatul vine, întotdeauna, sub forma unei revelații spontane, a unei iluminări neașteptate. De aceea, cele mai importante idei matematice i-au venit lui Poincaré în timpul plimbărilor pe care le făcea pe malul mării, și nu la birou, deasupra mesei de lucru.

Un model clasic de iluminare este Evrika! strigătul lui Arhimede (287 î.Hr.-212 î.Hr.) la descoperirea legii hidrostatice, care a îi poartă în prezent numele.

Renumitul tabel periodic al elementelor elaborat de Dmitri Mendeleev (1834-1907) a fost obținut de către acesta în vis, exact în varianta pe care o cunoaștem în prezent. „Am văzut în vis un tabel în care elementele erau distribuite corespunzător. M-am trezit și imediat am scris tabelul pe o bucată de hârtie și doar într-un singur loc a fost necesară o corecție", a declarat marele chimist.

Fizicianul Max Planck, despre care am menționat mai sus, a descris astfel starea sa în momentul descoperirii teoriei cuantice: „După mai multe săptămâni de muncă foarte grea, întunericul din viața mea, în care mă împotmolisem, a fost iluminat de un fulger, și în fața mea s-au deschis perspective neașteptate".

Albert Einstein scria: „Descoperirile din domeniul științific nu se realizează în mod logic; într-o formă logică ele se îmbracă mai târziu, în timpul prezentării lor. Descoperirea, chiar și cea mai mică, este întotdeauna o iluminare. Rezultatul vine din exterior și este atât de neașteptat, ca și cum cineva l-a sugerat".

Isaac Newton a recunoscut: „La baza tuturor marilor descoperiri făcute vreodată de către om se află o presupunere îndrăzneață".

Niels Bohr (1885-1962), laureat al Premiul Nobel pentru Fizică, într-una din monografiile sale, povestește cum a visat că se afla pe un soare din gaze arzătoare (incandescent), în jurul căruia se învârteau planete legate de acesta prin filamente subțiri. Dintr-o dată, focul parcă s-a solidificat, iar soarele și planetele și-au redus drastic dimensiunile. După ce s-a trezit, Bohr a înțeles imediat modelul atomului, asupra căruia a meditat, însă fără niciun rezultat.

Timp de mai mulți ani, fiziologul austriac Otto Loewi (1873-1961) a lucrat la descoperirea mecanismului prin care sistemul nervos reglează bătăile inimii. Inspirația i-a venit în vis, apoi s-a trezit și a scris rapid într-un caiet tot ceea ce a visat și a adormit din nou. Dimineața, el nu a mai înțeles nimic din notițele pe care le-a făcut în timpul nopții, deoarece acestea conțineau însemne necunoscute pentru el. În noaptea următoare, visul cu soluția problemei s-a repetat și abia după acesta, în dimineața următoare, Loewi a reușit să își transcrie cu simboluri inteligibile descoperirea, care i-a adus mai târziu Premiul Nobel.

Paul McCartney a auzit în vis melodia piesei „Yesterday" – una dintre cele mai celebre melodii ale trupei The Beatles.

Este bine cunoscut faptul că marele inventator Thomas Edison, care are în palmares peste o mie de brevete, a găsit, la un moment dat, o modalitate ingenioasă de a stimula descoperirea invențiilor. Obișnuia să se așeze într-un scaun, lua în mână câteva bile de metal, închidea ochii și se scufunda în somn. În momentul în care adormea, mâinile se relaxau, bilele cădeau cu zgomot în jgheaburi speciale, iar Edison se trezea și găsea imediat soluția la problema cercetată.

Matematicianul indian **Srinivasa Ramanu Ayengor** (1887-1920) a susținut întotdeauna că zeița Lakshmi îi inspiră toate formulele din visele sale. Martorii din anturajul lui au declarat că dimineața acesta se ridică din pat și scrie imediat formulele visate.

Personalitatea acestui geniu este atât de interesantă, încât merită analizată mai în detaliu. Toate celelalte exemple ale noastre au un fir roșu: revelațiile științifice s-au produs în cazul unor oameni de știință care erau experți în domeniul lor de activitate, care au reflectat timp îndelungat, dar fără succes, asupra rezolvării unei probleme concrete. De fapt, aceștia nu găseau soluții și răspunsuri la problemele pe care le cercetau, ci doar trimiteau, la nivel de subconștient, întrebări către baza de date/ banca de informații a Universului. La un moment dat, atunci când procesul de gândire se afla în stare de repaos (în timpul somnului sau în timpul activităților simple de zi cu zi) se deschidea, dintr-o dată, un canal de comunicare, prin care informațiile „solicitate" erau transferate în capul omului de știință. Astfel, în momentul producerii revelației, creierul funcționează ca un receptor perfect (în acest sens, amintiți-vă de laureatul Premiului Nobel, John Carew Eccles, și de toate poveștile de viață fără creier expuse mai sus). Acest proces se produce și în cazul oamenilor de știință: se trimite o solicitare concretă, o întrebare către baza de date/banca de informații a Universului, iar, de acolo, se obține răspunsul sau soluția. Ramanujan a fost, și el, un om de știință, dar nu la fel ca ceilalți, de aceea, am hotărât să ne concentrăm atenția asupra sa.

Majoritatea descoperirilor sale, Ramanujan le-a realizat fără studii superioare, în perioada în care lucra în calitate de funcționar la un oficiu poștal! Formulele realizate de Ramanujan, care studia matematica individual, mai mult ca un hobby, l-a uimit pe cel mai renumit specialist din lume în domeniul analizei și teoriei numerelor, profesorul Godfrey Harold Hardy (1877-1947) de la Universitatea Cambridge. Acesta a văzut în tânărul funcționar un geniu al matematicii și a aranjat toate lucrurile astfel încât Ramanujan să se mute în Cambridge. Însă, cu acest lucru nu a fost de acord mama acestuia, al cărui acord era obligatoriu pentru mutarea sa în Anglia. Și, din nou, pe scenă a urcat zeița Lakshmi, care i-a trimis mamei lui Ramanujan un vis în care aceasta și-a văzut fiul înconjurat de o serie de oameni de știință din Europa și a primit ordinul de a nu împiedica mutarea acestuia.

Psihologul și antropologul american Kilton Stewart a denumit acest vis drept o „scrisoare nescrisă către Dumnezeu". De aici putem trage câteva concluzii importante:

În primul rând, majoritatea celor mai strălucite minți ale lumii au fost conștiente de natură divină a Universului și de tot ce este în ea, inclusiv, omul.

În al doilea rând, toate descoperirile științifice importante, invențiile și lucrările de creație au venit către oameni din exterior și dintr-o dată, în perioada în care mintea lor era deconectată de la starea și preocuparea de rezolvare a problemei.

În al treilea rând, sursa tuturor cunoștințelor adevărate nu este creierul uman, ci câmpul de informații de la nivel mondial, un fel de bază de date/ bancă de informații a Universului, care este dincolo de lumea noastră tridimensională.

În al patrulea rând, oamenii se pot conecta periodic la această bază de date/ bancă de informații a Universului, inclusiv (în mod deliberat, ca Edison; sau inconștient) intuiția lor – ca un canal de comunicare cu o lume multidimensională.

În al cincilea rând, știința poate fi o sursă de cunoștințe adevărate despre natura și sensul vieții numai în acele cazuri în care membrii săi sunt capabili să intre în câmpul global de informații și să se ridice deasupra lumii noastre tridimensionale. Amintiți-vă cât de radical și rapid s-au schimbat toate reprezentările Pătratului, trezit într-un spațiu multidimensional?

Știința tradițională, bazată pe principii materialiste, care să constituie o sursă de cunoștințe cu privire la destin și fericire nu poate exista. Bazându-se în cercetarea sa pe simțuri și instrumentele tridimensionale, care sunt, de fapt, o extindere a celor dintâi, aceasta nu este în măsură să pătrundă în lumea multidimensională, acolo unde, de la sine, se formează aceste concepte. Mai mult decât atât, lumea tridimensională din jurul nostru se prezintă observatorilor pământești într-o formă extrem de distorsionată, lucru pe care l-a descris în mod clar și viu omul de știință de origine rusă Victor Nyuhtilin în cartea *„Melchizedek"*:

„Este recunoscut faptul că etapele de cercetare sunt compuse din următorii pași: 1. Monitorizarea și colectarea de informații. 2. Analiza și concluziile. 3. Experimentul care confirmă rezultatele. În această schemă s-a găsit un loc pentru rațiune/ logică și pentru organele de simțuri. Noi vom descifra aceste etape în funcție de prioritatea pe care o au rațiunea/ logica și organele de simțuri. Poate că acestea sunt egale ca importanță. Nu vi se pare că este interesant?

Urmează analiza. Aici lucrează, fără îndoială, rațiunea/ logica, dar apoi vine etapa experimentării, care trebuie să confirme rezultatele rațiunii/ logicii! Cum? Utilizând simțurile! Astfel, trebuie să recunoașteți că aici nu este vorba doar de o prioritate a simțurile în ceea ce privește perceperea lumii înconjurătoare, ci de rolul important pe care acestea îl au, fiind singurul criteriu veridic de cunoaștere a acesteia... Noi credem doar în simțuri; noi nu le verificăm cu nimic, acestea sunt pentru noi adevărul suprem.

Acum să vedem ce poate să ne pună la dispoziție acest adevăr suprem... Dacă este să ne referim la dictatura simțurilor în cunoașterea științifică a lumii, atunci vom vedea că aceste simțuri sunt, în mod evident, subordonate, în sensul că se supun dictaturii vederii, de la care noi primim informația vizibilă de bază și după care sunt calculate toate dispozitivele noastre de bază, care recepționează direct informația invizibilă pentru noi... Poate va fi mai simplu dacă vom expune această problemă după ce ne vom lămuri care este pentru noi informația invizibilă?

Noi nu vedem lumea înconjurătoare în radiații infraroșii și ultraviolete, spectrul cărora formează o mare parte din gama a ceea ce există în jurul nostru. Pur și simplu, noi nu vedem ceea ce există, de fapt, în jurul nostru. Nu trebuie să ne întristăm din această cauză. Dacă este, totuși, atât de frustrant să realizăm că noi vedem „cu totul altceva", atunci se poate spune într-un alt mod, mai puțin dureros – noi aproape că nu vedem nimic din ceea ce există în jurul nostru. Dintr-odată, vă simțiți mai bine, nu-i așa?

Ei bine, să lăsăm deoparte astfel de fleacuri precum imaginile infraroșii și ultraviolete ale lumii, să le admire unele specii de animale, deoarece, și fără acestea, noi vedem, totuși, ceva! Oare nu este suficient pentru noi acest lucru? Însă, și aici există câteva probleme minore. Se pare că noi nu vedem de fapt lucrurile existente, ci doar undele electromagnetice pe care acestea le reflectă!

Acest lucru nu este o tragedie deoarece după aceste unde noi ne putem forma o imagine, fie ea și relativă, asupra lumii în care trăim! Problema constă în faptul că noi vedem doar 5% din această radiație! 95% se află în afara câmpului nostru vizual! Din nou, nu trebuie să ne întristăm, deoarece noi vedem tocmai 5% de informație distorsionată cu privire la lucrurile care ne înconjoară. Nu e acesta un motiv de bucurie?

Cu astfel de „arme vizuale" noi „veghem" asupra lumii înconjurătoare. Lucrurile pe care le observăm, le analizăm. Cele pe care le analizăm, ajungem să le studiem. Cele pe care le studiem, le ridicăm la rang de adevăr. Cele pe care le ridicăm la rang de adevăr, le prezentăm lumii întregi. Și declarăm cu tărie: „adevărul este acesta, lumea este astfel". A face astfel de afirmații este ca și cum am studia răsăritul și apusul printr-o grilă de aerisire îngustă de la un subsol. Ambele procese ne vor fi accesibile datorită modificării gradului de iluminare a subsolului, însă plinătatea percepției lor este limitată de mărimea și poziția grilei de aerisire. În realitate, apusul și răsăritul nu sunt așa cum le văd academicienii de subsol, dar în aceste subsoluri se nasc „adevăruri" despre cele două fenomene naturale" [32].

Mulțumim lui Dumnezeu că în știință, în afară de „academicieni de subsol" preocupați, mai presus de toate, de consolidarea și înfrumusețarea încăperii lor, există și alți reprezentanți ai acesteia, care au reușit să facă o gaură în tavanul subsolului. Deocamdată, aceștia sunt puțini, însă gaura pe care aceștia au reușit să o facă, cu fiecare an, se extinde considerabil. Noi am prezentat deja în această carte numele unor oameni cercetători, precum academicienii Ghenadi Sipov, George Sytin, Yuri Osipov și Yuri Gulyaev, profesorul Ghenadi Dulneva și Alexandra Moskova, Marcel Vogel și Amit Goswami, Jules Eisenbud și Clive Baxter, John Husted care au contribuit la adevărata dezvoltare a științei. Noi le dedicăm acestor eroi întreaga noastră considerație și trecem la prezentarea unei personalități, care poate fi considerată, pe bună dreptate, pionierul dezvoltării unei noi perspective asupra lumii, care a fost impulsionată de fizica cuantică. Vă rugăm să nu vă speriați de acești termeni specializați, noi am promis să vorbim despre acest subiect într-un limbaj cât mai accesibil, ceea ce vom și face acum. În prezentarea noastră ne vor fi utile câteva descoperiri din domeniul fizicii cuantice, care oferă o serie de răspunsuri la problemele esențiale privind fericirea, sensul vieții, puterea rugăciunii. Un pionier în acest

domeniu a fost Max Planck – numele căruia l-am menționat deja de două ori în cartea noastră.

Pe data de 14 decembrie 1900, la reuniunea Societății germane de fizică, Planck a citit articolul său istoric „Spre o teorie a distribuției radiației de energie în spectrul normal". Data acestui eveniment este considerată ziua de naștere a teoriei cuantice.

Aceasta a fost apreciată și preluată rapid de către Albert Einstein, care în 1905 a folosit ipoteza cuantică a lui Planck pentru a explica fenomenul efectului fotoelectric.

În anii 1925-1926 au fost puse bazele următoarei teorii cuantice, sub formă de mecanică cuantică, care conținea noi legi fundamentale ale cinematicii și dinamicii. Dezvoltarea și formarea bazelor mecanicii cuantice este încă în desfășurare, și este legată, de exemplu, de studiile din domeniul sistemelor cuantice deschise, cuanticii informatice, haosului cuantic și altele. Pe lângă mecanica cuantică, cea mai importantă parte a teoriei cuantice este teoria câmpului cuantic.

Legile și formulele antice au început să intre într-un cadrul științific modern.

Directorul Institutului Internațional de Fizică Teoretică și Aplicată, Anatoly Akimov, doctor în științe fizico-matematice, spune următoarele:

„Tot ceea ce a realizat fizica până acum, practic, fără nicio formulă, doar în planul conținutului, este expus în vechile cărți vedice indiene. Au existat și există două domenii de cunoaștere a naturii. Una este reprezentată de știința occidentală, adică de cunoștințele care sunt dobândite pe baza metodologiei care este deținută de către Occident și anume dovada, experimentul, etc. Alta este reprezentată de știință estică, adică acele cunoștințe dobândite pe altă cale decât cea ezoterică, cum ar fi, de exemplu, meditația. Cunoștințele ezoterice nu sunt dobândite, acestea sunt oferite unei persoane. S-a întâmplat astfel că la un moment dat această cale ezoterică a fost pierdută, și în locul ei s-a format alta, extrem de dificilă și lentă. În ultimii o mie de ani, urmând această cale noi am ajuns la cunoștințele care erau cunoscute în Orient acum 3000 de ani" [33].

Desigur că printre cunoștințele vechi percepute recent se numără și conceptul de ordine a lumii divine.

Directorul Centrului de fizică a vidului, academicianul Gennady Sipov afirmă următoarele: „Eu susțin că există o nouă teorie fizică, creată ca urmare a dezvoltării ideilor lui Albert Einstein, în care a apărut un anumit nivel de realitate, al cărui sinonim în religie este Dumnezeu – un fel de realitate, care are toate atributele Divinității. Eu susțin doar aceste lucruri. Eu nu știu cum este concepută și cum funcționează această zeitate, dar într-adevăr, aceasta există. Cunoașterea, mai exact „studierea" acesteia, utilizând metodele noastre, este imposibilă. Și apoi, știința nu demonstrează, ci doar indică existența lui Dumnezeu" [34].

Despre acest subiect scrie și un alt important om de știință rus, președintele Academiei de Inginerie din St. Petersburg, Alexei Fedotov: „În prezent, oamenii de știință furnizează dovezi convingătoare, rezultate în urma unor descoperiri în domeniul fizicii din care reiese, în mod clar, că proveniența Universului este de natură divină. Avem faptele reale și concluziile unor talentați oameni de știință care au fost capabili să privească dincolo de

linia necunoscutului – în lumea spirituală. Cele mai recente descoperiri au permis înțelegerea esenței Lumii Subtile, a naturii, conștiinței, a corpului uman, a sufletului, precum și recunoașterea absolutului" [33].

Acum vă propunem să vă apropiați puțin de acea știință, care în prezent se află în fruntea cercetărilor din domeniile de interes pentru noi. Aceasta este, așa cum am menționat deja, fizica cuantică.

Noi nu vom încerca să expunem conținutul principal al teoriei cuantice – pentru atingerea scopurilor noastre acest lucru nu este necesar – noi vom lua doar acele semințe din noile cunoștințe, care răspund în mod clar subiectului acestei cărți. Și în acest demers ne va ajuta marele savant, călător și scriitor Gregg Braden, precum și cărțile sale minunate, printre care cele mai potrivite pentru noi sunt „Codurile conștiinței. Schimbă-ți convingerile, schimbă-ți viața" „Matricea Divină". Însuți numele ultimei cărți indică în mod clar o relație strânsă dintre fizica cuantică și natura realității.

Dintre numeroasele publicații din domeniul fizicii cuantice, apărute în ultimii ani, noi am ales lucrările lui Gregg Braden pentru un singur motiv important: acesta este profund și în același timp accesibil. În interpretarea sa întreaga fizică cuantică se așează foarte clar pe rafturile conștiinței și oferă o imagine clară asupra procesului de creare a Universului. Vom expune pe scurt lucrările sale, însă vă rugăm să nu pierdeși niciun rând și să încercați să pătrundeși în esența celor prezentate. Acest lucru este într-adevăr necesar pentru obținerea unei noi viziuni asupra lumii, în care credința în atotputernicia gândurilor noastre se va construi pe un fundament solid de cunoștințe, bazate pe cele mai recente realizări ale științei moderne avansate. Cu o astfel de perspectivă dispar orice îndoieli cu privire la capacitatea personală de a face minuni, inclusiv libertatea de a schimba relația cu ceilalți. Devine foarte reală posibilitatea de a transforma dușmanul dacă nu în prieten, măcar într-o persoană neutră, soțul rău și lacom, într-un partener generos și iubitor, soția morocănoasă și neprietenoasă, într-o femeie blândă și tolerantă. De dragul acestor „premii" merită să vă concentrați un pic pentru a învăța legile fizicii cuantice, mai ales că nu vom face referire la concepte complicate cum ar fi „frecvențele și intensitățile liniilor spectrale".

Gregg Braden a observat pe bună dreptate că „Pentru a înțelege cum apare Puterea, care furnizează sănătatea, pacea, bucuria, dragostea și capacitatea de a trăi cu demnitate timpul alocat vieții nu trebuie neapărat să fii specialist în domeniul cercetărilor complexe ale mecanicii cuantice – este suficient să știi că aceste studii vorbesc despre natura noastră umană" [35].

Nu vom insista prea mult asupra studiilor, ci vom încerca să convertim fizica cuantică într-un ghid clar și practic pentru utilizarea de zi cu zi.

Astfel, vom proceda la cunoașterea a ceea ce ne prezintă cercetările științifice cu privire la natura realității. Dar, mai întâi, să trecem în revistă istoria acestei descoperiri. „În 1944, părintele teoriei cuantice, Max Planck, a șocat lumea științifică, afirmând că există o „matrice", din care își trag proveniența stelele noi, ADN-ul și chiar însăși viața. Studii recente arată clar că matricea lui Max Planck – Matricea Divină, există cu adevărat. Pentru

a ne putea conecta la puterea acesteia, este necesar să înțelegem cum funcționează ea și să învățăm să vorbim într-un limbaj inteligibil pentru aceasta" [35].

Matricea Universală sau Divină reprezintă un câmp energetic universal, care pătrunde și leagă împreună toate lucrurile. De fapt, întreaga lume este o matrice Divină. „Aceasta este prezentă în toate lucrurile, – scrie G.Braden. – Ea este ceea ce suntem noi înșine, precum și tot ceea iubim, urâm, creăm și experimentăm. Trăind în matricea Divină, precum niște artiști, noi ne exprimăm pe misterioasa ei pânză cuantică cele mai profunde sentimente, temeri, vise și dorințe. Noi suntem esența, ca și pânza și imaginea de pe ea, și peria, și vopselele" [35].

Într-o formă mai accesibilă această afirmație sună astfel: „În acest film, eu sunt actor principal, eu sunt și scenarist, și regizor".

Această idee „cuantică" a fost expusă într-un limbaj de animație acum o jumătate de secol în urmă de către Walt Disney în celebrul film despre șoricelul Mickey Mouse: „Inițial, pe ecran a apărut mâna artistului, care picta într-un caiet o schiță a lui Mickey Mouse. Pe măsură ce schița devenea mai detaliată, șoricelul prindea viață. Apoi însuși Mickey a început să deseneze alte personaje, chiar pe aceeași coală de hârtie. Necesitatea prezenței artistului a încetat și mâna acestuia a dispărut din cadru.

Prietenii lui Mickey au început să trăiască având propria viață. Apoi, și casa desenată în care aceștia locuiau a început să aibă propria viață. În timp ce locatarii săi dormeau, bucătăria a prins viață. O astfel de comparație poate părea o simplificare inutilă a modelului matricei Divine, însă aceasta ne va ajuta să pătrundem ideea că noi suntem niște artiști care se auto-creează în spațiul propriilor capodopere" [35].

Oamenii care nu înțeleg acest lucru, se simt de multe ori în rolul unor păpuși care sunt trase de sfori de către o anumită Soartă necunoscută. Fizica cuantică confirmă faptul că noi suntem păpuși și păpușari în același timp.

În cazul în care aceste lucruri nu se așază în capul dumneavoastră, opriți-vă și recitiți cele expuse până acum.

Matricea Universului nu este doar un depozit pentru tot ceea ce există, ci este, de asemenea, o oglindă care reflectă totul, inclusiv toate sentimentele, cuvintele și acțiunile noastre.

În vechile Manuscrisele de la Marea Moartă, despre care am menționat mai sus, există un fragment care se traduce astfel: „Tot ce se întâmplă pe Pământ este doar o palidă reflexie a realității inițiale". Se pare că anticii au cunoscut foarte bine ceea ce abia acum descoperă cei mai avansați oameni de știință.

Principiul fizicii cuantice, dovedit de experimente, este următorul: în timp ce o persoană se uită, pur și simplu, la ceva, acel ceva se schimbă sub influența privirii sale. Această concluzie a reprezentat un salt important (mai exact, o nouă descoperire a cunoștințelor vechi pierdute în timp) în sistemul de percepție a lumii. Practic, s-a demonstrat că „actul de observare, de fapt, este un act de creație și că activitatea conștiinței are o forță creatoare".

Amintiți-vă acum de experimentele cu cristale ale lui Marcel Vogel sau de cele cu plante ale lui Clive Baxter – experiențele lor practice au surclasat justificările teoretice ale rezultatelor, care păreau atunci inexplicabile.

Următoarea afirmație va părea chiar și mai bizară: prin simplul fapt că urmărim un fenomen într-un anumit loc, noi schimbăm anumite evenimente care se produc în alt loc. Acestea sunt descoperiri ale fizicii. Însuși marele Albert Einstein, vorbind despre astfel de efecte cuantice, a recunoscut: „Nu există nicio definiție rezonabilă a realității care să poată explica acest lucru (această acțiune la distanță)"Acesta este un fapt demonstrat prin experimente.

Noi omitem în mod deliberat descrierile lungi și detaliate ale mai multor experimente fizice, deoarece acestea vor îngreuna excesiv lectura cărții de față. Oricine este interesat de cunoașterea lor, le poate găsi în cărțile lui Gregg Braden dar și în alte publicații valoroase, menționate mai sus. Pentru noi sunt importante concluziile pe care le putem utiliza în viața noastră de zi cu zi în scopul îmbunătățirii calității ei. Acestea vor fi foarte utile pentru noi atunci când vom analiza, de exemplu, schimbarea caracterului relațiilor conjugale. Toți cei care le-au folosit deja la recomandarea noastră, au fost uluiți de rezultate și avem o mulțime de istorioare vii pe care le vom relata mai jos. Dar acum vom expune o altă istorioară, pe care am trăit-o personal cu mulți ani în urmă. Misterul acestei istorioare ne-a chinuit timp de mai mulți ani, însă cunoașterea fizicii cuantice ne-a ajutat să-l descoperim. Vladimir va povesti despre acesta:

„Acest eveniment fantastic a avut loc în anul 1978. La acea vreme, pasiunea mea era scuterul, cu care mă plimbam cu Valeria în week-end-uri în afara orașului. Într-o zi, în drum spre casă, am auzit un sunet ciudat la motor. Acest sunet semăna cu zgomotul pe care îl produce o cană de metal, în care au fost puse și agitate șuruburi mici. Conducătorii auto vor înțelege preocuparea mea – orice zgomot străin și ciudat produce întotdeauna o senzație de disconfort. De asemenea, orice șofer normal, în acest caz, de regulă, se oprește și încearcă să găsească, mai întâi, natura și sursa zgomotului și apoi posibilitatea eliminării acestuia. Eu nu am făcut acest lucru dintr-un singur motiv: la acea vreme eu cunoșteam și stăpâneam foarte bine doar conducerea scuterului, nu și componentele tehnice ale acestuia.

Încercând să ignor zgomotul, am continuat drumul, dar intensitatea sunetului creștea treptat iar motorul a început să cedeze. M-am panicat – era seară, a început să se întunece afară și să cadă primii stropi de ploaie. Autostrada pe care mergeam era pustie, de-a lungul ei se întindea o pădure interminabilă, și doar arareori mai vedeam în întâmpinare câte o mașină. Atunci când până la oraș mai rămăseseră doar 50 de kilometri, scuterul a strănutat ultima oară și s-a oprit. Toate încercările de a reporni motorul nu au dat nici un rezultat, acesta nu mai dădea niciun semn de viață. Sentimentele care ne încercau pe mine și pe soția mea nu sunt greu de imaginat. La acel moment, afară s-a lăsat întunericul, ploaia s-a întețit, până la cel mai apropiat oraș mai erau zeci de kilometri, iar mașinile care mai treceau adineaori parcă dispăruseră complet de pe pistă. Ajutorul nu avea de unde să vină, iar eu, de unul singur, nu puteam repara situația.

Cu toate acestea, am luat uneltele și am început să desurubez cilindrul, pentru că ceva trebuia făcut! și pentru soția mea s-a găsit ceva de făcut; în timp ce eu deșurubam, aceasta îmi făcea lumină cu o brichetă (lanternă nu aveam). Când am deschis cilindrul și am văzut acolo un piston, am înțeles imediat de unde provenea sunetul misterios. Tija de care era atașat pistonul, se răsucise într-un mod ciudat, iar felul în care acesta se mișca în cilindru era destul de ciudat. Un lucru era clar – calul de fier murise.

Abia acum a început distracția. Am montat la loc cilindrul, după care, dintr-un motiv oarecare, am urcat la volan și am pus cheia în contact. Fără să întrebe nimic, soția s-a așezat în spate, m-a strâns ferm de curea, ca și cum aștepta ca scuterul să pornească brusc din loc. Cred că noi ilustram în cel moment o imagine foarte caraghioasă – în timp ce afară era întuneric beznă, iar ploaia turna cu găleata, noi stăteam deasupra unui „cal mort" și așteptam molcom să se producă un miracol.

Trebuie să recunosc că pe atunci eu nu credeam în minuni, mai degrabă credeam în triumful iminent al comunismului, în calitatea mea de membru activ al Partidului Comunist. De aceea, ideea de a apela la Dumnezeu pentru ajutor nu mi-a trecut prin minte, în schimb mi-a venit de nicăieri, ideea complet absurdă să mă adresez... scuterului. Acum înțeleg foarte bine cum a apărut această idee – stresul puternic a deconectat rațiunea și a deschis canalul de comunicare cu Matricea.

Desigur, nu-mi mai amintesc acum cuvintele pe care le-am rostit în acea noapte, dar sensul adresării mele suna cam astfel: „Dragul meu prieten! Te apreciez foarte mult, m-ai slujit cu credință timp de mai bine de un an, și eu, așa cum am putut, am avut grijă de tine. Te rog, du-ne până acasă, eu chiar nu îmi doresc să te abandonez aici! și mai puțin îmi doresc să rătăcesc pin întuneric, în ploaia rece pe acest drum pustiu". Îmi amintesc foarte clar că m-am adresat acelei bucăți de fier ca unei ființe vii, punând în cuvintele mele toată sinceritatea și patosul de care eram capabil.

Nu știu cât timp a durat monologul meu, dar, dintr-o dată, motorul a strănutat și a scos un sunet asurzitor – moment în care am apăsat cu putere pe accelerație. Și am purces la drum, continuând în gând să implorăm scuterul „Te rog, rezistă, încă un pic!". După ce am intrat în oraș, am început să mă adresez și semafoarelor cu rugămintea ca acestea să afișeze pentru mine doar culoarea verde (în cazul unei opriri șansele de a porni din nou erau nule, eram convins de acest lucru). Semafoarele, de asemenea, m-au „auzit" și pe tot parcursul drumului spre casă am avut „undă verde". Motorul s-a oprit atunci când până la casa noastră mai erau doar 50 de metri. Scuterul s-a smucit pentru ultima oară și a încremenit.

A doua zi l-am dus la un atelier de reparații, acolo unde mecanicii profesioniști au avut un adevărat șoc – tija de conectare se transformase într-un cârlig, iar din piston rămăse doar un ciot. Nimeni nu m-a crezut că eu am mers cu acest motor 50 de kilometri. Chiar și eu m-am convins că acest lucru era practic imposibil. Dar acesta era un fapt real, iar eu nu puteam să-l interpretez altfel decât ca pe un miracol. Astăzi, pentru mine este clar că aceasta a fost lucrarea Matricei. Și eu, și scuterul meu am fost parte din ea, parte a câmpului unificat. Introducerea de modificări într-o parte (mintea mea) a condus, în mod

inevitabil, la o schimbare în întreaga Matrice și, desigur, în acea parte a ei care se numea scuter.

Treizeci de ani mai târziu, am adus acest exemplu în cadrul unei prelegeri în care am vorbit despre activitatea Matricei Divine. După o lună, am primit de la studenta noastră din Ucraina, Svetlana Stakhovo următoarea scrisoare „La mijlocul lunii iunie, eu împreună cu soțul meu trebuia să ajungem la o importantă întâlnire de afaceri. Calea era lungă – din Ternopil, orașul în care locuiam până la Kiev erau 450 km. Biletele de tren și autobuz se epuizaseră, iar noi nu ne doream deloc să amânăm această întâlnire.

Am decis să plecăm cu taxiul. Mașina cu care am pornit la drum, avea motorul atât pe gaz, cât și pe benzină. La jumătatea drumului s-a aprins martorul de bord care atenționa asupra faptului că gazul era pe terminate. Cea mai apropiată stație de gaz era la 30 de kilometri distanță, dar șoferul ne-a asigurat: „Nu vă faceți griji, acum trec pe benzină". Dar, de îndată ce a schimbat regimul de carburant, motorul a „strănutat" și mașina a început să se miște sacadat și să piardă din viteză. Realizând cauza, șoferul a izbucnit nervos. Colegul său de serviciu, care i-a predat mașina, a uitat să-l anunțe că a utilizat toată benzina din rezervor. Eu împreună cu soțul meu am trecut prin momente cumplite de stres și panică: suspendarea discuțiilor însemna eșecul afacerii noastre, în care am investit speranțe și planuri ambițioase.

În acel moment, fără să ne punem de acord, eu și soțul meu ne-am întâlnit privirile, ne-am luat strâns de mâini și ne-am... liniștit. Mai târziu, am aflat că în acel moment, în același timp, noi ne-am amintit de povestea dumneavoastră despre călătoria cu scuterul și motorul stricat.

Și minunea s-a produs: taxi-ul a plecat brusc din loc, căpătând viteză! Noi stăteam în tăcere și, în continuare, ne ținem strâns de mână. Apoi, șoferul a mărturisit că numai bunul Dumnezeu știe cum a putut merge mașina fără combustibil 30 de kilometri! Dar noi i-am străbătut! Aceasta este o întâmplare reală din viața noastră".

Ce au în comun cele două cazuri? Desigur, emoțiile noastre. Sentimentele reprezintă acel limbaj prin care noi comunicăm cu Matricea. Cu cât acestea sunt mai puternice, cu atât mai impresionante sunt răspunsurile pe care le primim de la Matrice.

Gregg Braden a utilizat ca exemplu ADN-ul organismului uman pentru a arăta faptul că schimbările produse în orice parte a sistemului (Matricei) îl afectează pe acesta în totalitatea lui.

ADN-ul (acidul dezoxiribonucleic) – faimoasa spirală dublă – a fost descoperit în anul 1953 și reprezintă unul din pilonii de bază ai istoriei genetice. În esență, acesta este un cod de viață în care sunt înregistrate toate atributele creaturilor pământești: aspect fizic, comportament, imunitate, fertilitate, creștere și dezvoltare, culoarea pielii și a părului. ADN-ul conține informații genetice care fac posibilă creșterea, dezvoltarea și reproducerea tuturor organismelor moderne.

„Indiferent din ce parte a corpului uman a fost extras ADN-ul, acesta reflectă, întotdeauna, întregul (cu excepția mutațiilor).

Corpul uman conține, în medie, de la 50 la 100 de trilioane de celule. Și în fiecare dintre acestea se află 23 de perechi de cromozomi care conțin ADN (codul de viață). Un calcul simplu arată faptul că numărul de exemplare identice ale ADN-ului se situează între 2300 și 4600 de trilioane. Imaginați-vă cât de mult ar dura schimbarea codului genetic al individului, dacă pentru acest lucru ar fi fost nevoie să se realizeze modificarea fiecărui cromozom. În realitate, lucrurile sunt cu totul altfel. Schimbarea ADN-ului afectează imediat întregul organism". [35]

În vechile scripturi indiene, această idee este exprimată astfel: „Dacă se rupe un fir de iarbă, se cutremură întregul univers". Contemporanii noștri sunt mai familiarizați cu o altă afirmație pe aceeași temă: „Fluturele care își deschide aripile în Iowa, poate provoca un efect de avalanșă în Indonezia" (într-o altă variantă: „Legănarea aripilor unui fluture peste Atlantic, poate provoca un uragan în Oceanul Pacific"). Acest fenomen, care a fost numit „efectul fluturelui" a devenit bază pentru scenariile a numeroase filme și este o bună ilustrare a principiului holografic. Acest principiu este următorul element al fizicii cuantice, care ne va ajuta să stăpânim instrumentul de influență asupra oamenilor.

Faimosul fizician David Bohm Iosif de la Universitatea din Princeton a declarat în anii 1970 că lumea este ca o hologramă cosmică gigantică. Conform principiului hologramei există Universul, omul și conștiința sa.

Conceptul de hologramă a fost introdus în anul 1948 de către fizicianul maghiar Dennis Gabor, care a primit în 1971 Premiul Nobel „pentru inventarea și dezvoltarea principiului holografic". Într-o hologramă, orice porțiune microscopică a obiectului reprezintă întregul obiect într-o formă redusă. Dacă o imagine holografică proiectată pe o placă de sticlă se va crăpa, atunci în fiecare ciob se va putea vedea imaginea de ansamblu.

Datorită descoperirii principiului holografic al creării Universului, noi avem, în prezent, o serie de oportunități extraordinare. **Înțelegerea acestuia ne oferă cheia magică pentru realizarea unor schimbări fundamentale în viața noastră.**

Dacă fiecare persoană constituie o mică parte din holograma matrice a Universului, atunci cea mai mică schimbare produsă în orice componentă a acesteia atrage modificarea întregului sistem. De aici putem deduce o importantă concluzie practică: nu încercați să schimbați lumea sau anumite persoane prin metode invazive de influențare a acestora.

Este suficient să te schimbi pe tine însuți pentru ca în lume, în oameni, în relațiile tale cu aceștia să se producă modificările pe care ți le dorești. Acestea se vor schimba în mod sigur, de la sine, iar oamenii nici nu vor bănui rolul și implicarea ta în acest proces de schimbare. Acest lucru se referă la orice tip de relație: de prietenie, de familie sau de colegialitate. Astfel, fizica cuantică ne oferă cel mai puternic instrument de influențare a persoanelor și obiectelor din jurul nostru.

În continuare vom expune alte câteva aspecte importante ale fizicii cuantice, demonstrate științific. Subliniem faptul că nu este vorba doar despre niște presupuneri și teorii, ci despre fapte concrete verificate în mod repetat în laboratoarele unor cercetători renumiți din diferite țări ale lumii.

ADN-ul uman, separat de corpul său fizic, ține legătura cu acesta indiferent de distanța care îi separă. Acest ADN afectează toate particulele din jur, iar această spirală în sine (chiar și separată de corp!) se schimbă în funcție de starea de spirit și gândurile „proprietarului" său.

Pentru a distinge ADN-ul nu este necesară realizarea unei intervenții chirurgicale. Datorită faptului că ADN-ul este prezent în toate părțile corpului, noi facem schimb de aceste celule la fiecare contact fizic – strângere de mână, lovitură, sărut, etc. În acest context, este greu să ne imaginăm câte „amprente" am lăsat de-a lungul vieții noastre!

Cât de multe conexiuni reale, doar la acest nivel, creează fiecare persoană anual și chiar zilnic! Desigur, ADN-ul, după un contact simplu, nu se lipește pentru totdeauna de noi, dar după pătrunderea în corpul și organismul nostru, acesta poate rămâne blocat acolo pentru o perioadă lungă de timp. Adică strângerea de mână este ceva, sărutul este altceva, iar actul sexual este o chestiune cu totul diferită. De aceea, pe cei pe care doar i-am ținut de mână și de care ne-am despărțit ulterior, îi putem uita într-un minut. Sărutul îl ținem minte o perioadă mai îndelungată, în timp ce o experiență sexuală poate rămâne imprimată în memoria noastră chiar și pentru toată viața.

Probabil, acum este clară legătura care există între o mamă și copilul ei. La nivel intuitiv, o mamă simte imediat moartea copilului ei, chiar dacă se află la mii de kilometri distanță – semnalul este trimis de ADN.

Ideea schimbului de informații printr-un pahar de vin (un pahar de apă, nu contează) capătă o fundamentare științifică. Probabil vă amintiți cum la petrecerile pe care le frecventați în tinerețe obișnuiați să atingeți cu buzele paharul din care băuse mai devreme persoana pe care ați îndrăgit-o. Se considera că astfel se pot afla gândurile celui din al cărui pahar s-a băut. Acest obicei are la bază o realitate științifică! De fiecare dată, pe paharul din care bem rămâne o particulă din ADN-ul nostru. Cel care bea după noi înghite aceste particule odată cu băutura. Iar în aceste particule se află toată informația, ca pe un microcip! Trebuie doar să reușești să o citești, dacă poți, desigur!

Analiza ADN reprezintă, în prezent, cea mai bună dovadă a relației biologice dintre oameni. Se poate dovedi paternitatea, apartenența la o anumită rasă, etc. În plus, ADN-ul este extrem de eficient – atunci când este extras chiar de la mumii vechi, pentru a se afla diferite informații cu privire viața acestora.

De ce trebuie să știm toate acestea? Iată de ce.

Urmăriți lanțul de fapte:

• ADN-ul nostru influenteaza obiectele, inclusiv persoanele din jurul nostru (transmite informațiile sale);

• ADN-ul nostru variază în funcție de starea de spirit (programabil);

• ADN-ul nostru, „lipit" de o altă persoană (sau integrat în corpul acesteia) reprezintă factorul nostru de influențare a acesteia (programare).

Acest factor funcționează întotdeauna, indiferent dacă suntem conștienți de el sau nu. Oricine poate oferi un exemplu din propria experiență. Nu sunt puține cazurile în care starea de spirit proastă a unei persoane l-a „infectat" și pe partenerul acesteia. Cel din urmă

nu avea nici un motiv să se întristeze, dar această stare de spirit proastă a partenerului a devenit cauza deteriorării stării sale de spirit. Desigur, se transmite nu doar starea emoțională, dar și cea fizică. Sunt frecvente cazurile în care durerea fizică a unei persoane se resimte și de către apropiații acesteia (în aceleași părți ale corpului).

Înțelegând acest mecanism, noi îl putem reglementa în mod conștient, exercitând o influență puternică asupra altora, mai ales asupra celor dragi, schimbându-ne starea de spirit! „De fapt, noi avem de-a face cu elementele de bază ale tehnologiei interne, astfel încât avem posibilitatea de a influența lumea din jurul nostru!", afirma Gregg Braden.

Având în vedere natura holografică a Universului, noi suntem conectați într-o rețea unitară. Din acest motiv exercităm o influență reciprocă și fără strângeri de mână sau săruturi. Însă, legătura stabilită prin intermediul ADN este mai puternică, astfel încât capacitatea de influențare a persoanelor apropiate nouă este mai mare decât capacitatea de influențare a oamenilor în general.

În încheierea expunerii teoriei cuantice, vă propunem să abordăm un alt aspect, care ar putea fi numit „Oglinda relațiilor".

„Noi ne adresăm Matricei Divine în limbajul sentimentelor și convingerilor noastre, iar ea ne răspunde nouă în limbajul evenimentelor care se produc în viața noastră – scrie Gregg Braden. Setările noastre interioare îndeplinesc rolul unor programe, în funcție de care se formează experiența de viață primită. Mesajele de răspuns ale Matricei Divine se manifestă în toate lucrurile – de la pacea mondială până la sănătatea noastră, la relațiile amoroase și cele profesionale. Și pentru că dialogul nostru cu ea nu se oprește nici pentru o secundă, noi, prin definiție, creăm.

Tot ceea ce ne înconjoară, la bucurie și la tristețe, este o reflexie a acelor sisteme interne, după care noi ne ghidăm, în mod conștient sau nu. Recunoașterea acestui lucru nu este deloc ușoară, și este și mai dificil să acceptăm faptul că noi vedem în alți oameni doar propria noastră reflectare" [35].

Astfel, din punctul de vedere al fizicii cuantice, putem afirma că omul însuși este arhitectul fericirii sale, și cauza pentru toate necazurile sale. În fiecare secundă, noi trimitem către Matrice semnalele noastre, colorate cu emoțiile pe care le simțim. Iar aceste semnale sunt reflectate imediat înapoi. Imaginați-vă pe voi, privind în oglindă. Acum, încercați să faceți o grimasă, schimbând expresia feței. Ce vedeți? Dacă veți zâmbi, imaginea reflectată va zâmbi înapoi. Dacă veți schița furie, doar furie veți vedea în reflexie.

Vă propun să încercăm să medităm puțin la viața existentă pe planeta Pământ. Putem susține cu tărie că majoritatea populației gândește în termeni negativi. Cum altfel, dacă miliarde de persoane trăiesc sub pragul sărăciei, iar cei care sunt de partea cealaltă a baricadei au o mulțime de alte motive obiective să critice sever lumea în care existăm. „Lumea este crudă și nedreaptă" – cred oamenii, care, involuntar, trimit acest semnal către Matrice. „Anume astfel" – le răspunde Matricea, care retrimite pe Pământ fluxuri de cruzime și nedreptate. Simțindu-le, oamenii le privesc ca pe o dovadă a justeței atitudinii lor și se adâncesc și mai mult în convingerile lor negative, trimițând tot mai multe semnale negative.

Dacă veți schița în oglindă o grimasă care imită frica, nu veți primi în schimb zâmbet niciodată.

Din cele expuse mai sus putem trage o concluzie foarte tristă: lumea nu poate fi schimbată în bine, deoarece „o persoană aflată singură pe câmpul de luptă nu poate deveni războinic". Însă, această concluzie este specifică pentru logica normală, non-cuantică. Iar „viziunea cuantică" ne permite să vedem lucrurile într-o lumină diferită, foarte pozitivă. Numeroase experimente au demonstrat existența „efectului de fluture" despre care am menționat mai sus. Despre unul dintre acestea a scris celebrul om de știință de origine japoneză Masaru Emoto în cartea sa „Miracolul apei":

„Dacă vă exprimați dorințele, îndeplinirea acestora va urma în mod sigur! Cuvintele au frecvențe de vibrații unice și foarte specifice, iar noi am văzut deja că energia unui cuvânt poate avea un efect puternic asupra întregului Univers. Cuvintele ieșite din gura voastră dețin propria lor putere, care afectează întreaga lume. Eu cunosc o persoană care a demonstrat puterea și avantajele cuvintelor, folosind propriul lui corp. Nobuo Shioya este un om pe care sunt mândru să îl numesc profesorul meu. El are 101 ani și, în ciuda vârstei, spatele său este drept, astfel încât toți cei care îl văd rămân cu impresia că este puternic și sănătos.

Potrivit profesorului Shioya, există unele particule fantomatice, care nu pot fi văzute cu ajutorul științei moderne, deoarece acestea sunt la granița dintre dimensiunea a treia și a patra. Un cuvânt rostit cu încredere are o putere uriașă, care colectează aceste particule fantomatice și oferă posibilitatea de a opera schimbări în lumea noastră tridimensională.

În septembrie 1999, am avut ocazia de a simți cu adevărat puterea cuvintelor rostite de către profesorul Shioya. În acea zi, aproximativ 350 de persoane s-au adunat pe malul lacului Biwa, cel mai mare lac din Japonia. Am chemat aceste persoane pentru a încerca să curățăm acel lac. În Japonia, există o veche zicală: „Atâta timp cât apa lacului Biwa este curată, toată apa din Japonia va fi curată". Un alt scop al acestei întâlniri a fost să ne rugăm pentru pace în întreaga lume care pășea într-un nou secol.

Sub îndrumarea Mentorului, care, la acel moment avea vârsta de 97 de ani, această mare mulțime de oameni s-a unit într-un efort comun de a stabili pacea și liniștea în lume. Această dorință a unit vocile și inimile noastre. Cântecele noastre răsunau cu ecou peste lac, iar noi eram copleșiți de niște fiori speciali pe care nu îi mai simțisem anterior niciodată. La doar o lună de la acel eveniment, ceva ciudat s-a întâmplat cu lacul Biwa. Ziarele au raportat că algele, care inundau lacul în fiecare an și provocau un miros insuportabil, în acest an nu au mai apărut.

Pentru cineva care nu este familiarizat cu legile „spiritului cuvintelor" acest incident poate părea ciudat, dar noi știm că spiritul cuvintelor are capacitatea de a afecta toate cele existente și de a schimba lumea aproape instantaneu.

Nu am nicio îndoială că spiritul cuvintelor, invocat cu încredere de către cei prezenți la eveniment, a declanșat procesul de curățare a apei din lac încă din primele clipe. Un alt factor important este acela că 350 de oameni s-au adunat și s-au rugat împreună. Voința

comună a unui număr atât de mare de oameni a acționat ca o forță, capabilă să schimbe Universul" [36].

În ultimii ani au devenit renumite experimentele, care nu mai au scopul de a schimba apa, ci conștiința comună a poporului. Grupuri mici de persoane (până la o sută de persoane) au reușit prin intermediul meditațiilor colective să reducă nivelul de criminalitate urbană, accidente rutiere, atacuri teroriste și altele.

Oamenii de știință și-au pus întrebarea: Este posibilă oare calcularea numărul de persoane unite prin forme de gândire, care ar putea avea un impact semnificativ asupra lumii înconjurătoare, deoarece este nerealist să sperăm în iluminarea întregii omeniri și trecerea masivă la o gândire pozitivă. S-a dovedit că acest lucru este posibil:

„Numărul minim de meditatori, necesar pentru a obține efectul dorit este constituit din rădăcina pătrată din unu la sută din numărul total de membri ai societății. Această formulă se aplică tuturor grupurilor de oameni, fie că este vorba despre o țară, un oraș, o organizație bisericească sau de întreaga planetă", a declarat Gregg Braden.

Formulă uimitore! Se pare că, pentru influențarea (programarea) populației orașului care are o populație de un milion de oameni, este suficientă prezența a doar o sută de meditatori! În cazul în care sarcina este mult mai modestă – pentru a influența o mie de persoane este necesar efortul a doar trei oameni! și dacă problema este și mai locală – pentru a schimba partenerul de viață, formele de gândire ale soției, de exemplu, pot fi un instrument suficient pentru realizarea acestui demers. Singura întrebare este **cum** ar trebui să fie aceste forme de gândire?

Din cele prezentate mai sus reiese următorul răspuns: gândurile ar trebui să fie pozitive și puternice. Ele pot fi orientate către o persoană, în ideea că aceasta este, de fapt, bună (generoasă, puternică, blândă, tandră). Ce se întâmplă cel mai frecvent în viață? La ce se gândește (și de cele mai multe ori exprimă cu voce tare) o femeie nemulțumită de soțul ei? Ce fel de epitete îi adresează? În consecință, aceasta primește ceea ce a creat de una singură – un soț neîndemânatic, incapabil, nepriceput, insensibil, etc. Iar în relațiile cu ceilalți (cu cei care nu au o părere atât de proastă despre el), aceeași persoană va fi blândă și generoasă. Într-un cuvânt, emițătorul de emoții negative nu va obține decât reflexia acestora în oglindă. Astfel, cu cât gândurile (sau vorbele) noastre cu privire la o persoană sunt mai negative, cu atât aceasta devine mai rea, în special în relația cu noi. Persoanele care nu sunt familiare cu fizica cuantică își fac singure viața un calvar, certându-i și criticându-i pe toți cei care nu sunt pe placul lor. Nu este nimic mai ușor decât să-ți formezi un grup de dușmani – este suficient doar să vi-i imaginați în această postură și ei se vor mula după forma voastră de gândire. În mod similar puteți să vă faceți cu ușurință un milion de prieteni.

Marele pedagog sovietic Anton Makarenko (1888-1939) a obținut un succes remarcabil în lucrul cu materiale umane dificile printre care copii ai străzii, hoți și tâlhari. Tehnica principală a lucrării sale de educare era următoarea: încercați să convingeți, direct sau indirect, pe oamenii cu care intrați în contact de faptul că aceștia au o capacitate de muncă extraordinară, un potențial creativ uriaș, abilitățile necesare de a rezolva probleme im-

portante, forța de a deveni învingători și a obține reușita, într-un cuvânt să depuneți toate eforturile pentru a provoca nevoia de acțiune.

Merită să ținem seama de sfatul lui Makarenko – numele său este imortalizat de UNESCO (1988), care l-a desemnat drept unul dintre cei patru pedagogi care au influențat crucial modul de gândire pedagogică în secolul al XX-lea.

În cazul în care soțul (soția), este gelos și îi reproșează partenerului, în mod constant, că are un comportament nedemn, șansele ca cel din urmă, mai devreme sau mai târziu, să devină infidel sunt mari. El va face acest lucru doar pentru a satisface așteptările partenerului. **Gelozia generează adulterul.**

Desconsiderarea unei persoane îi poate înrăutăți caracterul, o poate face și mai rea decât aceasta este. Succesul motivează și inspiră, persoana este mândră de ea însăși și pregătită pentru provocări și mai mari. În schimb, minimalizarea și subaprecierea reușitelor are efect distrugător, mai ales asupra acelora care au o personalitate mai puțin puternică.

Abraham Lincoln, care a inițiat legea privind abolirea sclaviei, a formulat această idee destul de succint: „Cu o picătură de miere vei prinde mai multe muște decât cu un galon de otravă".

S-ar putea să apară întrebarea: dacă totul este atât de simplu, de ce lumea arată în continuare astfel? Răspunsul este, de asemenea, simplu: formele pozitive de gândire ale meditatorilor trebuie să fie permanente și continue. Experimentele au arătat faptul că, după încheierea meditației colective, lucrurile reveneau foarte rapid la normal. Deci, pentru ca schimbările să fie globale și persistente este nevoie de o gândire pozitivă a unui grup mare de persoane, setată pe „regim permanent". Până în prezent, acest lucru nu a fost realizat, însă perspectivă există – în scopul materializării acesteia am scris această carte. Mai multe despre acest subiect vom prezenta în capitolul final.

A doua metodă de a influența oamenii apropiați nouă este să ne schimbăm pe noi înșine, adică să orientăm aceste forme de gândire către interiorul nostru, către sine. Deoarece „noi suntem și oglinda și reflexia ei" (Rumi, poet persan din secolul al XIII-lea), celelalte persoane reflectă practic setările noastre interne. Cea mai sigură cale de a sădi în partenerul nostru trăsăturile și obiceiurile plăcute nouă este să le adoptăm noi mai întâi. Faceți o listă de trăsături și obiceiuri pe care ați dori să le vedeți în partenerul vostru și începeți să le materializați în voi! Efectul nu va fi imediat, de aceea este nevoie de multă perseverență.

Cel mai bun lucru este, desigur, combinarea ambele metode.

Acum, vă recomandăm să recitiți acest capitol și în cazul în care veți constata că ați înțeles toate cele prezentate în cadrul acestuia, felicitați-vă: ați intrat în posesia cunoștințelor fundamentele ale fizicii cuantice, care sunt suficiente pentru a începe un proces conștient de creație – atât a obiectelor și fenomenelor fizice, cât și a relațiile umane.

EXPERȚI ȘI MARTORI

Ocolindu-ne, soarta ia deciziile în locul nostru.
Gaius Petronius Arbiter (14-66),
scriitor și poet roman, autorul operei „Satyricon".

Fiecare este făuritorul propriului său destin.
Gaius Julius Caesar (100-44 î.Hr.)
lider politic și militar roman.
Numai nefericiții cred în puterea destinului.
Cei fericiți își atribuie lor toate reușitele.

Jonathan Sweeift (1667-1745),
scriitor-satiric anglo-irlandez.

Chiar și în zilele noastre, celebrul monolog a lui Hamlet despre soartă răscolește mințile a milioane de oameni:

A fi sau a nu fi, aceasta este întrebarea.
Mai nobil e să rabzi în cuget, oare,
săgeți și praștii ale ursitei rele,
sau apucând o armă, să curmi
al restriștilor noian? Să mori... să dormi...
Nimic mai mult. Și printr-un somn
să știi că pui sfârșit durerii sufletești
Și-atâtor mii de alte suferințe ce sunt a cărnii parte.

Dezbaterile cu privire la Soartă au existat dintotdeauna și au evoluat odată cu rațiunea umană. Opiniile exprimate de-a lungul timpului cu referire la acest subiect sunt extrem de variate. Citatele expuse în epigraful capitolului de față confirmă clar acest lucru. Așadar, omenirea poate fi împărțită în trei categorii.

Prima se referă la adepții „fatalismului", care susțin că totul în viață este prestabilit și nu se poate schimba nimic. Sintagmele lor preferate sunt: „De soartă nu poți fugi", „Ceea

ce este menit să fie, va găsi o cale să se producă", „Totul se află în mâinile lui Dumnezeu", etc. Atunci când cineva moare, aceștia își spun (consolându-se): „Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat".

De partea fataliștilor „joacă" toate profețiile îndeplinite ale clarvăzătorilor. În portofoliul acestora sunt mii de predicții ale destinelor umane, care s-au materializat cu maximă precizie.

La extrema cealaltă sunt cei care preferă alte afirmații: „Noi suntem făuritorii propriei fericiri", „Fiecare este căpitanul propriei nave numite „Destin", „Ne-am născut pentru a face basmul să devină realitate". De partea lor sunt previziunile neîndeplinite ale profeților, poveștile unor oameni care s-au afirmat în ciuda tuturor profețiilor negative și a obstacolelor majore.

A treia categorie de oameni (care ne include și pe noi) crede că adevărul este undeva la mijloc. Ei susțin că destinul este ceva „dat de sus", dar care depinde de fiecare persoană în parte.

Folosind o abordare științifică, care include metoda verificării încrucișate a diferitelor fapte și surse de informare, vom începe studiul nostru cu *Banca Universală de Date* În capitolul 4, am menționat câteva informații despre această Bancă, care în diverse surse este numită Cronica Akasha (filosofia de Est), Cartea Vieții (Biblia), câmp de energie informațională (definiția științifică modernă).

Această Bancă deține o legătură strânsă cu destinele noastre, deoarece, în cazul în care ea există cu adevărat, aceasta conține răspunsurile la toate întrebările. Nu rămâne decât să găsim calea spre ea, să pătrundem în interiorul ei și să alegem cheia potrivită pentru fiecare dintre celulele sale.

Primul argument „pentru" existența Băncii îl reprezintă revelațiile care conduc la descoperiri științifice și la crearea unor capodopere de artă. În capitolul precedent am oferit mai multe exemple de revelații, legate de activitățile lui Richard Wagner și Robert Stephenson, Friedrich Gauss și Henri Poincare, Albert Einstein și alte figuri proeminente ale științei și culturii mondiale. Dacă veți dori să aprofundați acest subiect, veți găsi foarte ușor sute de alte istorioare similare, care confirmă existența Băncii Universale de Date dincolo de lumea noastră tridimensională și capacitatea de a se conecta la aceasta a oamenilor, care sunt într-o stare modificată de conștiință (de exemplu, în timpul somnului).

Al doilea argument în favoarea Băncii este existența capacității de clarviziune a unei persoane.

Wikipedia oferă următoarea definiție acestui fenomen: „se presupune că clarviziunea este capacitatea unei persoane de a obține informații suplimentare față de mecanismele cunoscute de percepție fixate prin mijloace științifice moderne, inclusiv informații cu privire la evenimentele din trecut și viitor. Clarviziunea nu este recunoscută de știința modernă".

Am explicat deja, în capitolele anterioare, de ce știința tradițională neagă multe fapte și fenomene evidente. Vom adăuga doar un singur lucru relevant pentru subiectul nostru.

Academicianul belorus Veinik Albert Victor (1919-1996), un fizician talentat, specialist în metalurgie, om de știință de renume mondial, a depășit granițele viziunilor și concepțiilor materialiste care dominau în Uniunea Sovietică grație cercetărilor și experimentelor sale. Dispozitivele și numeroase experimente realizate de acesta au demontat ideile tradiționale ale „academicienilor de subsol" despre timp și spațiu.

Astfel, teoria „eretică"a lui Veinik a fost publicată în cartea sa „Termodinamica proceselor reale„care a fost lansată în anul 1968. Aceasta conținea, printre altele, ipoteza, demonstrată prin experimente, că gândul este material și are proprietăși de putere. Dar, în loc de triumf, Veinik a primit critici severe, iar cartea sa, prin ordinul președintelui Comitetului de stat pentru presă din Belarus, a fost retrasă din toate librăriile și distrusă prin „metoda arderii". Atunci când Veinik, apărând teoria sa, făcea trimitere la experimentele și dispozitivele create în laborator, „academicienii de subsol" răspundeau cu răutate: „Dacă experimentele tale sunt contrare dogmelor noastre, cu atât mai rău pentru ele".

Astfel, cărțile „dăunătoare" au fost arse pe rug nu doar în timpul inchiziției medievale și în Germania nazistă, dar și în Uniunea Sovietică această experiență a fost folosită cu succes. Prietenii lui Veinik îl consolau: „Bucură-te că trăiești în vremurile noastre, în care sunt arse doar cărțile, nu și autorii lor" [37].

Cu toate acestea, academicianul umilit nu a renunțat și a creat o „Teorie generală a naturii", care susține că Dumnezeu a creat lumea și care se bazează pe șapte pietre de temelie ale Universului nostru, despre existența cărora au vorbit însuși filosofii din Grecia antică. După moartea lui Veinik, în 1998, a fost publicată cartea sa „De ce eu cred în Dumnezeu. Studiul manifestărilor lumii spirituale", în cadrul căreia, omul de știință a dovedit în mod convingător lipsa totală de conținut a ateismului, materialismului și evoluționismului lui Darwin [38]. Din nou a văzut lumina tiparului îndelung denigrata „Termodinamica proceselor reale" [39].

Despre clarvăzători, ale căror abilități sunt negate vehement de știința oficială chiar și în prezent, vom discuta mai târziu în detaliu. Momentan, vom menționa că informațiile pe care aceștia le oferă sunt cea mai puternică dovadă a existenței Cronicii Akasha, deoarece prin altă modalitate această informație nu ar putea fi obținută.

Al treilea argument „pentru" Banca de Date sunt **călătoriile astrale** sau experiența în afara corpului (OBEs – Out of Body Experiences).

Desigur, acestea nu sunt luate în serios de știință, care le consideră o joacă a unei imaginații febrile, halucinații ale unui creier adormit. Între timp, informațiile colectate de către numerose persoane cu abilități de medium oferă o imagine clară a lumii multi-dimensionale în care Banca globală de date își deschide primitor ușile către mințile iscoditoare.

Al patrulea argument – informații despre sufletele care stau fără trup în Lumea Subtila, acolo unde sălășluiesc toate sufletele înainte de nașterea și după moartea corpului fizic.

Sufletele celor morți, se pare, manifestă, de multe ori, o stare incredibil de activă în stabilirea contactului cu cei vii. Ei, cei care au suferit în această lume, se grăbesc să îi anunțe

pe cei vii despre erorile de percepție și viziune în care aceștia se află și despre cum este, în realitate, construită viața în Lumea Subtila și în cea materială.

O serie de rapoarte despre călătoriile astrale au fost publicate în diverse cărți, ale căror pagini le vom parcuge cu siguranță în cele ce urmează.

Vom explora mai multe surse diferite de informații, pentru ca voi să vă puteți forma propria viziune cu privire la subiectele expuse în această carte.

Cine are acces la Banca Universală de Date? Răspunsul la această întrebare este oferit chiar de clarvăzătorii și oamenii de știință progresivi. De exemplu, academicianul rus Gennody Șipov considera:

„Când ești cinstit în intențiile tale, curat în activitatea ta, atunci ai șansa reală să ți se deschidă un fel de canale spațiale, care te vor ajuta să rezolvi problema care te macină. Adică, în fața ta se deschide un canal care face conexiune între mintea ta și Banca Universală de Date. Și aici mă refer la lumea subtil-materială, câmpul primar, care stochează informații despre tot ceea ce există... acolo unde sunt concentrate toate legile, relațiile, normele, direcțiile, care sunt cunoscute în prealabil și sunt predestinate pentru toate timpurile. Și acesta este un fel de Plan Divin, sau, așa cum de multe ori se afirmă în prezent, un câmp informațional... Din diferite motive, mintea umană, depășind orice barieră pătrunde către Banca Universală de Date de unde primește direct cunoștințe, informații importante pentru existența ființei umane.

La acestea voi adăuga următoarele. În urmă cu mai mai bine de cinci ani, fizicianul britanic Roger Penrose a publicat cartea „Noua gândire a Creatorului". În această lucrare el a analizat proveniența cunoștințelor noi, de unde apar acestea. El a realizat această analiză din perspectiva strictă a matematicii și fizicii moderne. Concluzia sa a fost incredibilă. Penrose a spus: „Putem să înțelegem originea noilor cunoștințe – teoremelor și legilor, doar dacă presupunem că există o Bancă Universala de Date, care conține toate informațiile complete despre totul. Dar rămâne neclar felul în care aceste cunoștințe ajung în capul oamenilor de știință... Trebuie să conștientizăm că, dacă un om de știință a ajuns la un anumit gând sau la o amunită idee, înseamnă că lui i-a fost permis să obțină această cunoaștere. Și dacă unele cunoștințe științifice întâmpină dificultăși în apariția lor, înseamnă că, fie acum nu există posibilitatea de a le înțelege, fie aceste cunoștințe sunt premature pentru omenire. Penrose a spus că descoperirile nu sunt făcute în mod logic. Numai după ce se produce trecerea la un nou nivel de conștiință, se activează procesele care permit stabilirea unei conexiuni intre nivelul nou și cel vechi" [40].

Vă reamintim că aceste cuvinte aparțin unui reputat fizician contemporan. Iată opinia unui alt om de știință rus, doctor în științe tehnice Vitali Tihoplava:

„După cum a stabilit fizica teoretică, mintea subconștientă a fiecărei persoane este un fragment al Conștiinței Universale, sau al Câmpului Informațional al Universului. Subconștientul, ca o piesă dintr-o hologramă, conține informații despre întregul Univers trecut, prezent și viitor. În starea normală, în conștient din inconștient vine doar o mică parte din cunoștințele necesare pentru a trăi. Viața noastră ar fi imposibilă dacă am fi nevoiți să interacționăm cu un astfel de volum imens de informații în fiecare secundă. Canalul

informațional din subconștient în conștient este închis cu un ștecăr, care este controlat de creier... Cea mai universală modalitate de a interacționa cu mintea subconștientă, și, prin urmare, cu Câmpul Informațional al Pământului și Universului este starea de transă" [41].

Cercetătorul stărilor de transă, Edward Kastrubin, doctor în științe medicale, scria: „... Nu este nicio îndoială că stările de transă reprezintă intrarea în Câmpul Informațional al Pământului" [42].

Despre cum intră clarvăzătorii în stare de transă, cum ajung la Banca Universală de Date și ce descoperă acolo, vom afla chiar de la ei. De asemenea, vom face cunoștință cu cei mai renumiți călători astrali, și vom „comunica" cu sufletele care sunt în afara trupului. Toate aceste informații esențiale ne vor ajuta să avansăm în drumul nostru către cunoașterea Adevărului despre destinul nostru și sensul vieții.

În lumea sufletelor, acolo unde se află Banca Universală de Date, se nasc toate procesele care au loc ulterior pe Pământ. Acolo se formează destinele oamenilor, precum și relațiile dintre aceștia pe toată durata materializării. Doar dacă vom privi în această lume, vom putea înțelege originile evenimentelor care se produc pe Pământ și perspectivele lor viitoare. Realizarea acestui lucru, utilizând doar cele cinci simțuri și locuind într-o lume tridimensională, este imposibilă. Pentru a ilustra acest lucru, vă pot da un exemplu: Imaginați-vă că stați în picioare pe marginea drumului, iar pe lângă voi a trecut cu viteză o mașină. Din poziția voastră, ați urmărit-o doar o clipă și cu toată imaginația bogată ce o aveți, nu veți înțelege niciodată de unde sau încotro se îndrepta mașina. Sunteși de acord? Acum, imaginați-vă că v-ați ridicat cu un kilometru deasupra drumului cu un balon cu aer cald și sunteți înarmat cu un telescop excelent cu telemetru și un detector de viteză. Imaginea se schimbă dintr-o dată, nu-i așa? Acum veți putea urmări o mare parte a drumului și, uitându-vă într-o parte, veți vedea că mașina a plecat din punctul „A" (adică veți putea vedea în trecut). Apoi, veți vedea unde este mașina în prezent (adică veți putea vedea prezentul), încotro se îndreaptă mașină și ce obstacole o așteaptă în direcția de deplasare (în viitor). De exemplu, drumul merge în direcția punctului „B", dar până la jumătatea lui se află o ieșire spre o altă autostradă care duce la punctul „C". Vă sunt vizibile distanțele până la aceste puncte și viteza mașinii. Reiese că puteți vedea cu ușurință viitorul. Care este concluzia? Cel mai probabil aceasta: în cazul în care conducătorul auto va continua să se miște liniar, în mod inevitabil, va ajunge în punctul „B", care reprezintă un oraș mare. Dacă va alege cealaltă direcție, va ajunge în punctul „C", care este un sat mic. În acest caz, veți putea anticipa chiar intervalul de timp în care mașina va ajunge într-un punct sau altul.

Prin urmare, **ridicându-vă** deasupra drumului, deveniți imediat un **clarvăzător**. Mai mult decât atât, puteți vedea viitorul mai clar decât șoferul mașinii, a cărui vizibilitate este limitată de parbriz (în absența navigatorului GPS). Veți putea presupune chiar, pe baza caracteristicilor așezărilor punctelor „B" și „C", că șoferul va merge prin oraș (o probabilitate de 80%) și că nu va schima direcția pentru a merge prin sat (o probabilitate de 20%).

Dacă veți adăuga la echipamentul vostru un dispozitiv care să citească gândurile și să pătrundă în memorie, atunci probabilitatea voastră de predicție cu privire la destinația călătoriei șoferului („B" sau „C") se va ridica la 99%, nu-i așa? și doar 1% va reprezenta probabilitatea ca șoferului, în ultimul moment, înainte de a ajunge la destinație, să-i vină în minte, dintr-o idee nebunească, să schimbe traseul.

Acum, de la automobile imaginare și baloane cu aer să trecem la istorisiri reale și observatori concreți. Și prima persoană pe care vă propunem să o cunoașteți este cel mai mare profet și clarvăzător al secolului al XX-lea, Edgar Cayce.

Edgar Cayce

Viitorul profet și vindecător s-a născut în anul 1877 la o fermă de tutun a bunicului său dintr-o comunitate rurală creștină din apropierea statului Kentucky, SUA. Încă din copilărie, acesta se deosebea de colegii săi prin pasiunea pentru citirea Bibliei și dorința de a înțelege misterele vieții. În schimb, la școală el avea reputația unui repetent din cauza memoriei proaste și, implicit, a rezultatelor slabe la toate materiile. Totul s-a schimbat într-o noapte de mai, în 1890, atunci când, complet epuizat de ridiculizările colegilor lui și de atitudinea dură a tatălui său, tânărul Edgar i s-a adresat lui Dumnezeu cu o rugăciune puternică.

El i-a cerut Creatorului să-l înzestreze măcar cu un dar pentru a fi de folos oamenilor. În vis, Edgar a văzut un înger care l-a anunțat pe băiat că rugăciunile lui au fost ascultate și dorința sa îndeplinită.

A doua zi s-a produs primul miracol: în timp ce Edgar se chinuia să învețe niște reguli dintr-un manual de ortografie, a adormit cu cartea în față. În vis, îngerul a apărut din nou și i-a promis să-l ajute. În dimineața următoare, Edgar știa pe de rost tot manualul. El a devenit rapid cel mai bun elev, pentru că putea memora orice text. Pentru aceasta trebuia doar să-și pună cartea sub pernă, înainte de culcare. În ciuda acestor realizări remarcabile, Edgar a abandonat școala la vârsta de 16 ani pentru a-și ajuta familia săracă. La început, el a lucrat la ferma unchiului său, apoi în calitate de funcționar într-o librărie, apoi ca agent de asigurări de călătorie, fotograf de copii... Darul neobișnuit primit de la înger nu a avut nicio influență asupra laturii externe a vieții sale – Edgar Cayce era un om obișnuit, care nu ieșea în evidență cu nimic. El a evitat să-și construiască o carieră răsunătoare și a trăit în sărăcie, până la moartea sa, în ianuarie 1945. Cu toate acestea, **Edgar Cayce a intrat în istorie ca unul dintre cei mai mari vindecători și clarvăzători ai secolului al XX-lea!**

Îngerul i-a acordat lui Cayce nu doar abilitatea de a „citi" și memora cărțile în vis, ci darul special de intra în orice moment, într-o stare de transă – o stare a psihicului în care se poate modifica gradul de control al minții asupra informațiilor primite. Intrarea intenționată în transă este numită, de obicei, meditație sau auto-hipnoză.

În stare de transă, Cayce pătrundea cu ușurință într-o altă dimensiune și se scufunda în Câmpul informațional global, de unde citea orice informație care îl interesa pe interlocutorul său. În timp ce se afla în stare de transă, având conștiința complet deconectată, Cayce primea întrebări și oferea răspunsuri detaliate la toate. Aceste sesiuni au căpătat denumirea de „lecturi". În timpul „lecturilor" el nu auzea cuvintele pe care le rostea, iar

după ce se trezea nu-și amintea nimic. Într-o zi, Cayce, aflat în transă, a fost întrebat despre motivul acestui fapt și iată ce a răspuns el:

„... Dacă un om... ar fi pe deplin conștient de tot ceea ce i se întâmplă într-un proces de activitate a sufletului său... atunci mintea lui ar experimenta un stres imens... iar acest lucru ar putea duce la demență" [43]. Prin urmare, organismul pur și simplu activează o funcție de protecție, care blochează mintea mediumului. Anume despre aceasta a scris doctorul în științe tehnice, Vitaly Tihoplavin, în cartea „Marea transformare", din care am prezentat mai sus un citat. Iată, însă, ce a declarat Cayce despre modul în care el pătrunde în Cronica Akasha:

„Mă văd ca un punct minuscul în afara corpului meu fizic, care stă nemișcat în fața mea. Simt cum întunericul mă învăluie și mă cuprinde un sentiment de singurătate teribilă. Dintr-o dată, încep să văd o rază de lumină albă. Din postura unui punct mic, mă mișc în sus, urmând această lumină, știind că trebuie să o urmăresc, altfel mă voi rătăci.

Pe măsură ce înaintez de-a lungul acestui drum de lumină, încep să remarc diferite niveluri, după care are loc această mișcare. În nivelurile inferioare sunt diverse forme înfiorătoare vagi – forme grotești pe care le vedem în coșmaruri. Mergând înainte, încep să văd figuri umane hidoase...

Din nou, se produce o schimbare, și eu încep să recunosc figurile cu glugă gri, care se deplasează în jos. Treptat, ele încep să se lumineze. Apoi, aceste figuri își schimbă direcția și încep să se miște în sus: hainele lor își modifică rapid culoarea și devin luminoase.

Apoi, din ambele părți încep să apară contururi neclare de case, pereți, copaci și așa mai departe, dar totul rămâne nemișcat. Pe măsură ce înaintez, orașele care nu ieșeau în evidență cu nimic, se umplu de lumină și mișcare. Odată cu intensificarea mișcărilor, încep să aud sunete: la început un hururit neclar, apoi muzică, râsete și cântecele păsărilor. Lumina se extinde din ce în ce mai mult, culorile devin mai strălucitoare și mai frumoase; se produce o fuziune de sunet și culoare. În scurt timp, ajung într-un depozit de înscrisuri. Această cameră este fără pereți și tavan. În cale îmi iese un bătrân care îmi înmânează o carte mare, ce conține tot ceea ce se referă la individul, pentru care eu sunt în căutare de informații" [43].

Probabil, unii cititori deja se întreabă: oare Lumea Subtilă este structurată la fel ca Pământul? Arhiva de Informații este o cameră (ce-i drept, fără pereți și tavan), străjerul – un om în vârstă, informațiile – depozitate în cărți... Desigur, Cronica Akasha reprezintă o structură energetică, care nu are nici formă, nici străjeri bătrâni, nici cărți legate în piele. Însă, acesta este modul în care a perceput-o Edgar Cayce, deoarece anume așa i-a fost dezvăluită de Matricea Divină – în strictă conformitate cu nivelul său de dezvoltare și sistemul său de concepte.

Noi credem că majoritatea oamenilor, care s-ar pomeni dintr-o dată în Arhiva de Informații, ar percepe-o la fel ca și Cayce, pentru că aceasta este pentru noi o reprezentare clară, familiară, recognoscibilă. Informațiile trebuie să fie în cărți, cărțile – în bibliotecă, unde obligatoriu trebuie să fie un bibliotecar cărunt care răspunde solicitărilor venite de la cititori. Practic, dacă vom privi în perspectivă, vom observa că toți călătorii cei cu

capacităţI de medium percep, într-un mod foarte asemănător biblioteca şi alte „obiecte" ale Lumii Subtile (Templul Sănătăţii, sălile de clasă etc.). Matricea Divină se adaptează la conştiinţa noastră şi formează în cadrul acesteia imagini care nu ne provoacă sentimente de teamă sau surprindere.

Cum a exploatat Edgar Cayce darul său şi ce informaţii a extras din Cronica Akasha? Acest lucru este bine cunoscut, deoarece toate sesiunile de „lectură" au avut loc în public, în prezenţa unor oameni şi a unor stenografi care au înregistratat textual toate informaţiile transmise de Cayce. În prezent, aceste înregistrări alcătuiesc patrimoniul unei biblioteci imense care conţine mai bine de 14.000 de texte! Aceasta se află în cadrul Association for Research and Enlightenment, care a fost fondată în memoria lui Edgar Cayce, special pentru a studia textele lăsate de acesta. Utilizând materialele Asociaţiei, diverşi cercetători au publicat peste trei sute de lucrări, printre care cea mai cunoscută este cartea lui Kevin J. Todeschi, lansată în Occident, „Edgar Cayce şi Cronica Akasha" [44]. În Rusia, o carte populară despre Edgar Cayce a scris un renumit cercetător în domeniul fenomenelor paranormale, Alex Priyma [45].

Gama de subiecte abordate în profeţiile lui Cayce, este imensă – s-au dovedit a fi zece mii! În – stare de transă, Cayce răspundea la cele mai variate întrebări – de la moartea unor personalităţi marcante până la tainele distrugerii Atlantidei şi imagini din viitorul omenirii. Totodată, Cayce a devenit renumit datorită sfaturilor oferite pentru vindecarea bolilor. Ajutat de o dactilografă, Cayce dicta, în timpul hipnozei autoinduse, remediile care duceau la tratarea unor boli grave în faţa cărora medicii se declarau neputincioşi.

În stare de transă, Cayce prezicea tratamente pentru toate bolile despre care nu avea nici cele mai minime cunoştinţe în stare conştientă. Pentru stabilirea diagnosticului şi prescrierea reţetei acesta intra în transă, fără a fi necesară prezenţa pacientului. Cayce descria în detaliu şi cu multă precizie starea de sănătate a clientului, mai bine decât o făceau medicii în cadrul unei examinări minuţioase şi îndelungate a pacientului în spital. Apoi, el prezenta metodele de tratament, prescria medicamentele necesare şi indica adresa farmaciei unde acestea puteau fi găsite. Farmacia, desigur, se afla în apropierea domiciliului clientului, de cele multe ori în oraşe în care Cayce nu fusese niciodată. Rezultatele, în toate cazurile, au fost uimitoare – atât pentru client, cât şi pentru medicii lui, care s-au arătat neputincioşi în faţa bolii pacientului lor.

Cu aceste capacităţi, Cayce ar fi putut câştiga nu doar faimă, ci şi mulţi bani. Dar nici una, nici alta nu s-a întâmplat – vindecătorul minune era un om extrem de modest şi altruist. El a trăit o viaţă plină de greutăţi şi preocupări constante cu privire la mijloacele de subzistenţă. Deşi mulţi îl considerau pe Edgar Cayce „profet", el, singur, nu şi-a recunoscut niciodată acest statut. El se descria ca fiind „un canal umil, slab şi nepriceput".

Lăsând trupul în stare de transă, sufletul lui Cayce se teleporta în alte dimensiuni şi vizita Banca Universală de Date. De asemenea, el putea realiza, într-o clipă, călătorii în spaţiul terestru. Cu toate acestea, sufletul păstra legătura cu corpul, prin care comunica tot ceea ce vedea. „De exemplu, aflându-se în Kentucky, Edgar Cayce a făcut o prezicere pentru un om din New York City. El a văzut cum acest om a fumat un trabuc, l-a auzit

fredonând o melodie, apoi a văzut că acesta s-a întâlnit cu un alt bărbat pentru a discuta problemele legate de proprietate, iar apoi a deschis trei scrisori. În sfârșit, Cayce a auzit cum clientul său a format un număr de telefon și a rostit numele unui bărbat. Toate aceste întâmplări au fost confirmate mai târziu. Cayce avea capacitatea de a reda cu precizie tot ceea ce pacientul său făcea în acel moment în New York City" [44].

Cayce descifra cu ușurință visele clienților săi. «De exemplu, un om a visat o figură umană fără cap într-o uniformă. Edgar Cayce l-a sfătuit să nu-și „piardă capul", respectând orbește instrucțiunile, deoarece el va fi capabil să învețe o lecție doar dacă va urma propriului instinct. Unui bărbat care a visat un om sălbatic care alerga și urla pe străzi, Cayce i-a recomandat să-și controleze impulsurile. O femeie a visat că mama ei, care a murit, este în viață și e fericită. Edgar Cayce a asigurat-o că aceasta nu se înșeală, deoarece mama ei, într-adevăr, trăiește și este fericită": „... aceasta nu este moarte, ci doar o tranziție de la planul fizic la planul spiritual"» [44].

Previziunile lui Cayce nu se reduceau doar la interpretarea unor vise specifice – acestea erau mut mai complexe, acoperind toate aspectele privind tematica visurilor: de unde provin acestea, ce conțin, ce capacitate au ele de a indica rezolvarea problemelor cu care ne confruntăm.

Călătoriile astrale ale lui Cayce nu se limitau doar la timpul prezent, acesta se teleporta fără dificultăți, nu doar în spațiu (atât terestru, cât și cel multi-dimensional), dar și în timp. Cayce prezicea, la fel de ușor, trecutul și viitorul unor indivizi și civilizații concrete, prezenta diferite imagini și oferea o explicație detaliată a acestora.

În materialele lui Edgar Cayce sunt nenumărate exemple de prezicere a viitorului. Copiilor care veneau la el, Cayce le spunea, adesea, cum va fi aspectul lor fizic atunci când vor deveni adulți, precum și profesia pe care o vor avea, previziuni care s-au adeverit mai târziu. În același timp, el le dezvăluia micuților săi clienți când și cu cine se vor căsători, cât de mulți copii vor avea și când se vor naște aceștia.

Cayce putea oferi informații unei persoane care nu i-a solicitat acest lucru. Au fost înregistrate cazuri în care scrisorile cu răspunsurile oferite de Cayce ajungeau la oameni care, încă, nu trimiseseră vindecătorului cererile lor de ajutor. Cum se putea întâmpla acest lucru? În primul rând, aceasta atestă faptul că gândirea umană este materială. Atunci când o persoană doar s-a gândit să-i trimită lui Cayce o scrisoare, adică a formulat o cerere/ rugăminte mentală, a fixat-o, instantaneu, în câmpul informațional energetic cu eticheta „Cayce". Intrând în transă, conectându-se la acest câmp, vindecătorul descoperă imediat toate „scrisorile" care îi sunt adresate, și le citește. Firește, el începe să răspundă la aceste „scrisori", iar stenograful scrie rețeta, care este trimisă, ulterior, prin poștă solicitantului. De fapt, acesta putea nici să nu îi trimită lui Cayce scrisoarea, deoarece răspunsul ar fi venit oricum.

În viața reală, aproximativ același lucru se întâmplă prin expedierea – primirea de e-mail-uri prin intermediul internetului. Dacă voi ați trimis cuiva un e-mail, acesta intră, inițial, în spațiul virtual (care este, de asemenea, un câmp informațional) și „atârnă" acolo până când destinatarul nu pornește computerul său și își deschide căsuța poștală pentru

a primi mailul. Imediat ce acesta face click pe butonul „verifică e-mail", scrisoarea, care stătea „agățată" în câmpul informațional virtual, ajunge imediat în cutia sa poștală.

Expedierea – primirea semnalelor mentale între persoane se întâmplă pretutindeni și în continuu. Astfel, pentru a participa la sesiuni de conexiune mentală nu trebuie să fiți clarvăzători. Cu siguranță, veți putea să vă amintiți, din experiența proprie, multe cazuri în care ați primit telefon de la persoana la care vă gândeați în acel moment. Acest lucru înseamnă că, în realitate, toți oamenii au abilități de medium, unii mai mult și alții mai puțin. Apropo, însuși Edgar Cayce a susținut, în mod repetat, că fiecare om are abilitățile unui medium, deoarece aceasta este o capacitate normală a sufletului... El considera că informația, obținută astfel, este un fenomen cât se poate de normal, comun cu „intuiția" sau „vocea interioară". [44].

Acum, să spunem același lucru, dar din pespectiva științei moderne. Renumitul biolog rus, academicianul Piotr Goriaev a demonstrat, prin intermediul a numeroase experimente, că molecula de ADN are proprietăți de laser și este, de fapt, un bio-calculator de unde. Radiațiile undelor de ADN reprezintă o informație codificată, iar bio-calculatorul este conectat permanent la rețea (câmp informațional energetic). Prin urmare, de aici rezultă capacitatea ADN-ului de a transmite date în rețea, de a intra în contact cu alți membri ai rețelei (ADN-ul este prezent în toate organismele) și de a schimba informații cu ei [46]. Aceasta este o explicație științifică simplă a clarviziunii, telepatiei și vindecării la distanță – abilități manifestate în mod clar în cazul lui Edgar Cayce.

În 1929, Cayce a prezis prăbușirea bursei din New York cu șase luni înainte de producerea acesteia. În previziunile sale, el a văzut data începerii celui de al doilea Război Mondial, declararea independenței Indiei și apariția statului Israel pe harta lumii, evenimente confirmate în timp. El știa că va muri înainte ca cei doi fii ai săi se întoarcă acasă din străinătate.

Darul de clarvăzător a lui Edgar Cayce avea un caracter, cu adevărat, universal și nelimitat. O mare parte din previziunile sale au fost verificate temeinic și s-au adeverit. În acest context, mai au fataliștii dreptate atunci când afirmă că totul este predeterminat? Și toată viața noastră e doar un joc a lui Dumnezeu sub forma unui „teatru de păpuși"? Nu vă grăbiți să vă întristați. Edgar Cayce demonstrează contrariul. Un studiu asupra „moștenirii" lăsate de Cayce a relevat faptul că 20% din profețiile sale nu s-au îndeplinit! Pentru noi, cele mai plăcute „erori" ale lui Cayce au fost mesajele sale cu privire la catastrofele gigantice care se vor produce pe Pământ la sfârșitul secolului al XX-lea, inclusiv scufundarea celor mai mari orașe maritime de pe coasta de Est a Statelor Unite, a Japoniei și a Europei de Vest.

Prezicerile lui Cayce demonstrează faptul că: privind în viitor, prorocii văd posibile scenarii ale unui eveniment, care, însă, pot fi schimbate radical. Amintiți-vă de „efectul fluturelui", descris în capitolul 4! Se pare că undeva în secolul al XX-lea, un fluture și-a mișcat aripile și metropolele americane împreună cu Japonia au rămas la locurile lor.

Prezicând distrugerea lor, Cayce nu a greșit cu nimic. În acel moment, acest scenariu a fost, într-adevăr, *cel mai verosimil* dintre toate cele existente, de aceea a părut atât de viu

în mintea profetului. Cayce l-a văzut, dar apoi a apărut fluturele... Dacă Cayce s-ar fi uitat în același colț al Cronicii Akasha, unde acesta vedea catastrofe, câțiva ani mai târziu, în fața lui ar fi apărut o altă realitate, cea care este cea mai plauzibilă în momentul unei noi conexiuni la Cronica Akasha.

Despre libertatea voinței Cayce a vorbit în nenumărate rânduri în cadrul prezicerilor sale. Astfel, în timpul sesiunii de „lectură" din data de 19 martie 1919, el a fost întrebat: „Soarta oamenilor este controlată în vreun fel de planete? Dacă da, cum afectează acestea destinul fiecărui individ?". Răspunsul lui Cayce a sunat astfel:

„Da, aceasta este controlată. La început, când planeta noastră Pământ a fost pusă în mișcare, poziția celorlalte planete a început să influențeze soarta întregii materii create. Așa cum Luna și trecerea ei în jurul Pământului este responsabilă de separarea apelor, tot așa și creaturile supreme sunt controlate de impactul planetelor asupra Pământului. Cea mai puternică influență asupra destinului omului o are Soarele, apoi planetele învecinate, cele care exercită o influență dominantă în momentul nașterii individului.Cu toate acestea, trebuie să înțelegeți că **planetele, fazele Soarelui, Luna și pozițiile corpurilor cerești, nu sunt mai puternice decât voința umană** (sublinierea noastră – aut.), decât forța dată de către Creator omului, atunci când acesta a devenit un suflet viu, înzestrat cu libertatea de alegere.

Planetele, sub semnul cărora o persoană s-a născut, influențează înclinațiile acesteia. Numai în acest sens, destinul omului este în puterea planetelor și poate fi materializat doar în cazul în care persoana acționează, exclusiv, conform înclinațiilor sale, fără a manifesta putere de voință" [43].

Într-un alt caz, Cayce a spus: „Lumea fizică este o sală de clasă în care sufletul învață să trăiască dinamica libertății de a alege, în lumina unei interdependențe cauză – efect" [44].

Prin urmare, „lecturile" lui Cayce ne permit să tragem următoarele concluzii:

– cronica Akasha există și aceasta este, într-adevăr, un depozit de informații despre fiecare persoană care a locuit vreodată pe Pământ, despre toate faptele, gândurile și acțiunile sale;

– câmpul energetic al Pământului conține, de asemenea, informații despre întregul Univers și fiecare particulă a acestuia, despre trecut, prezent și viitor. Acolo puteți găsi informații cu privire la orice aspecte de interes pentru oameni;

– informația este disponibilă, dar numai pentru cei „aleși" – cei care sunt de „sus" înzestrați cu darul special, deoarece sunt considerați a fi vrednici să-l primească;

– informația trece prin mintea omului și capătă o formă accesibilă percepției sale și adecvată nivelului său de dezvoltare;

– în câmpul informațional energetic se formează toate evenimentele din viața noastră, dar, cu toate acestea, omul este înzestrat cu libertatea voinței și alegerii care îi permite acestuia să le modifice sau să le corecteze cursul. În cazul în care această voință nu se manifestă, viața se desfășoară în conformitate cu programul prestabilit, ca pe șinele de cale ferată;

– prezența coridorului voinței conferă sens vieții umane, capacitatea de a influența soarta ei și a întregii planete; în lipsa unor eforturi de voință, sensul vieții terestre, într-adevăr, dispare, și viața, însăși, devine o existență indolentă;

– toate previziunile cu privire la viitor au un caracter ipotetic, reflectând scenariul cel mai probabil existent **la momentul** profeției. „Legănarea aripilor unui fluture" este suficientă pentru a schimba scenariul.

La previziunile lui Edgar Cayce ne vom referi, în mod repetat, în cuprinsul acestei cărți pentru a elucida anumite probleme specifice. Noi credem că acum avem suficiente motive pentru a-l înscrie pe Cayce pe lista „experților" noștri. De asemenea, Cayce poate fi considerat și un „martor", deoarece majoritatea evenimentelor descrise de acesta au fost relatate din perspectiva unui martor.

Dacă ar fi să analizăm toate „lecturile" lui Edgar Cayce, am constata că nu mai există necesitatea consultării altor experți și martori. În „lecturile" lui Cayce vom găsi răspunsuri la o paletă largă de intrebări, de la „remedii pentru eliminarea negilor", până la preocupări legate de soarta oamenilor, fericire și sensul vieții, existența lui Dumnezeu și a Universului. Noi, însă, pentru a ne păstra obiectivitatea, vom extinde cercul de experți și martori. Prin urmare, vă vom prezenta un grup variat de specialiști în Lumea Subtila, iar apoi vom selecta din mesajele lor, pe cele care se referă direct la subiectul cercetării noastre.

Pe data de 3 ianuarie 1945, Edgar Cayce a decedat la vârsta de 67 de ani. Cu o oră înainte de moarte, ultimele sale cuvinte au fost: „Cât de mult are nevoie lumea de astăzi de Dumnezeu!"

Robert Allan Monroe

Cel mai mare clarvăzător al secolului al XX-lea, Robert Monroe, și-a trăit primii 43 ani ai vieții ca un american obișnuit. El s-a născut în 1915 în Lexington, statul Kentucky, în familia unui profesor universitar și a unui doctor. Monroe a studiat inginerie și jurnalism la Ohio State University. După obținerea unui grad universitar, el a început să lucreze în domeniul audiovizualului, iar în 1939 s-a mutat la New York, unde a fondat propria companie de radio.

Mai târziu, el a devenit vicepreședinte și membru al consiliului de administrație al rețelei Mutual Broadcasting System și, în același timp, proprietarul și managerul rețelei de posturi de radio din Carolina de Nord și Virginia. Robert Monroe a fost inclus în prestigiosul top „Who's who in America" și, de-a lungul a douăzeci de ani, a fost un om de afaceri de succes și capul unei familii prospere.

Viața lui Monroe s-a schimbat dramatic într-o după-amiază de duminică din primăvara anului 1958. Monroe a descris, ulterior, evenimentul care avea să-i schimbe întreaga viață astfel:

„S-a întâmplat într-o duminică, după-amiază, atunci când întreaga familie era plecată la biserică. M-am întins pe canapeaua din sufragerie ca să trag un pui de somn în timp ce în casă era liniște. Nici nu aținisem bine (avem capul îndreptat spre nord, dacă acest lucru are vreo importanță) când, dintr-o dată, am simțit asupra mea o rază de lumină care

provenea din partea de nord a cerului, sub un unghi de aproximativ 30 de grade spre orizont. Am simțit ca și cum o lumină caldă mi-a cuprins corpul. Aceasta era o lumină diurnă, iar raza era invizibilă (dacă aceasta a fost în realitate).

La început, am crezut că este o rază de soare, deși pe partea de nord a casei acest lucru era imposibil. De îndată ce lumina a pătruns în tot corpul meu, am început să tremur puternic, mai exact, să vibrez. În acel moment nu mă puteam mișca, aveam sentimentul că sunt prins într-o menghină.

Șocat și speriat, am încercat din răsputeri să mă mișc în ciuda rezistenței unor cătușe invizibile. Când, în sfârșit, am reușit să mă așez încet pe canapea, tremuratul și vibrația au dispărut treptat și am fost capabil să mă mișc liber" [47].

Acest fenomen neobișnuit a continuat să se manifeste spontan din ce în ce mai des și, în cele din urmă, îngrijorat, Monroe a apelat la psihiatri. După ce a primit de la aceștia răspunsul că mintea lui este în stare de sănătate perfectă, Monroe a început să analizeze cu imparțialitate toate senzațiile sale noi și neobișnuite, care, în cele din urmă, au condus la „ieșirea lui din corp". El le-a numit „experiență în afara corpului", iar apoi le-a descris astfel:

„Ce este o experiență în afara trupului? Pentru cei care nu sunt familiarizați cu acest subiect, voi spune că experiența în afara trupului (OBEs – Out of Body Experiences) este o stare în care o persoană se află în afara corpului său material, în deplină conștiență, menținându-și capacitatea de a percepe și a acționa ca și cum ar fi rămas în lumea fizică – cu câteva excepții. Acesta se poate mișca în spațiu (și timp)? lent sau cu viteză, reușind să depășească chiar și viteza luminii.

El poate urmări tot ceea se produce în lumea înconjurătoare, poate participa la diverse evenimente, poate lua în mod conștient decizii bazate pe ceea ce vede și face. El este capabil să penetreze materia fizică: pereți, tablă de oțel, beton, pământ, ape oceanice, aer etc.. El poate, fără eforturi considerabile, să pătrundă chiar și într-un reactor nuclear.

O astfel de persoană este capabilă să se teleporteze în camera de alături, fără să se complice cu deschiderea ușilor. El își poate vizita într-o clipă prietenul care locuiește la 300 mile distanță, sau, doar dacă își propune, poate explora Luna, Sistemul Solar și întreaga Galaxie. Pe de altă parte, el are capacitatea să pătrundă în alte realități, care nu pot fi înțelese sau explicate de percepția noastră cu privire la timp și spațiu.

Acest fenomen nu este nou. Sondajele recente arată că oameni reprezentând aproximativ un sfert din populația Statelor Unite ale Americii își amintesc că au avut o șansă de a trece, cel puțin o dată, printr – o experiență similară. În istoria omenirii există o serie de mărturii cu privire la astfel de evenimente. În literatura antică, acest fenomen era denumit „proiecție astrală" [48].

„În cele mai multe cazuri, am ajuns, în mod conștient, în stare extracorporală, după care i-am transferat dreptul de a acționa eului meu. Conștiința mea, pur și simplu, se mișca după acesta, ca un tovarăș de drum, devenind o parte a întregului" [47].

Continuându-și cariera în domeniul radio și apoi în sfera televiziunii prin cablu, Monroe nu a încetat să experimenteze și să exploreze stările extracorporale pe care le

experimenta. El și-a însușit tehnica conștientă „de părăsire a trupului" și, în timpul călătoriilor sale într-o altă realitate, a studiat diversele creaturi raționale ale acesteia. Cu ajutorul lor, el a învățat sensul vieții noastre fizice, dar și al celei extraterestre.

Mărturiile scrise detaliate ale călătorilor astrali, care s-au confirmat și s-au completat reciproc, constituie o bază de date unică. Cu ajutorul lor, puteți obține o imagine verdică asupra felului în care arată Acea Lumină, acolo unde noi toți ajungem la un moment dat. Această informație, cu adevărat prețioasă, nu numai că distruge toată frica față de moarte, dar, de asemenea, oferă indicații viabile pentru o „instalare" comodă în Lumea Sufletelor.

Cărțile lui Robert Monroe pot fi considerate, pe bună dreptate, adevărate ghiduri de călătorie în alte lumi. Însă, aceasta nu este singura lor valoare – informațiile prezentate în cadrul acestora au puterea de a schimba viziunile umane și de a îmbunătăți, în mod semnificativ, viață pământească. Iată, de exemplu, un fragment din raportul unuia dintre participanții la program:

„Pentru mine, acest program a fost minunat. Mi-am dat seama cât de limitat este sistemul nostru de percepții și reprezentări și cât de blocați suntem noi în acestea. De cele mai multe ori, noi nici măcar nu medităm asupra acestor lucruri. În această săptămână, am evoluat, mi-am extins cunoștințele în mai multe direcții. Linia de demarcație între percepția noastră asupra realității „aici și acum" și realitatea de acolo a devenit pentru mine simbolică. Am ajuns, în mod cert, să văd viața cu alți ochi"(MD Roy, Washington) [49].

Robert Monroe a murit în 1995, la vârsta de 80 de ani, dar moștenirea lui trăiește și în ziua de azi. Cărțile sale au fost traduse în mai multe limbi, iar Institutul Monroe continuă activitățile de formare și cercetare nu doar în SUA, dar și în alte câteva țări.

Charles Tart Davis, prefațatorul cărții „Călătorii în afara corpului" a remarcat, pe bună dreptate, la Monroe „calități care te determină să îl consideri pe acest om martorul perfect și care îți provoacă o mare încredere în povestirile sale" [47]. Noi împărtășim pe deplin acest punct de vedere și îl înscriem, cu încredere, pe Robert Monroe pe „lista" de martori.

Vanga

Clarvăzătoarea de origine bulgară, Vangelia Dimitrova (1911 -1996) a intrat în istorie sub numele de Vanga sau „Baba Vanga" – probabil pentru că era o țărancă săracă, fără studii, analfabetă, care a trăit, mai bine de jumătate de secol, în micul oraș de provincie Petrici. Cu toate acestea, de-a lungul vieții, ea a devenit eroina a mii de articole și zeci de cărți, iar sute de oameni de știință din diferite țări au studiat fiecare cuvânt rostit de ea. Aceasta a fost poreclită ba Cassandra bulgară, ba Sibila – numele celor mai faimoase ghicitori din Grecia antică. La întrebarea „Cine ești tu, Baba Vanga" ea răspundea astfel: „Eu sunt o ușă pentru cei morți" [50].

Vanga s-a transformat într-un canal de comunicare cu Lumea Sufletelor după un tragic accident, care s-a produs în 1923. Atunci, peste satul în care locuia tânăra Vanga în vârstă de 12 de ani a venit o tornadă care a măturat totul în calea sa și care a luat-o pe fetiță și a dus-o departe în câmp. Acolo, aceasta a fost găsită peste câteva ore, acoperită de nisip și copleșită de teamă. Cei mai afectați au fost ochii, și, în curând Vanga și-a pierdut vederea, dar doar pentru a obține o altfel de vedere – clarviziunea.

Vanga a început să prezică la vârsta de 16 ani – când l-a ajutat pe tatăl ei să găsească o oaie, furată din turma pe care acesta o păzea. Fata a descris cu exactitate curtea în care a fost ascunsă oaia și a spus că a văzut aceste lucruri în vis. Au urmat alte cazuri similare de clarviziune consumate pe plan local. Vanga a devenit renumită în comunitatea ei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În ianuarie 1941, Vanga a visat un călăreț în armură strălucitoare tipică unui războinic antic, care radia o lumină puternică.

Oaspetele misterios i-a comunicat că lumea este amenințată de niște schimbări teribile, care vor provoca moartea a o mulțime de oameni. Ei i s-a spus să rămână în sat și să prevestească despre cei vii și cei morți. De asemenea, călărețul i-a promis ajutorul și sprijinul său continuu. Și Vanga a început să facă profeții. Ea a prezis, inițial, viitorul tuturor bărbaților din sat care au fost recrutați în armată sau care au fost deportați la muncă în Germania. Mai târziu, a făcut profeții cu privire la unele evenimente de importanță și anvergură globală.

Zvonurile privind abilitățile extraordinare ale Babei Vanga s-au răspândit în toată Bulgaria și peste granițele acesteia. Clarvăzătoarei i s-au adresat personalități celebre. „Vanga a fost vizitată de persoane importante, precum țarul bulgar Boris și Hitler, întâlniri de la care s-au păstrat înregistrări făcute de primarul orașului Petrici la începutul anului 1943. Babei Vanga nu i-a fost frică să le spună vizitatorilor săi onorabili tot adevărul despre viitorul lor. Țarului Boris i-a prezis prăbușirea domniei sale și i-a spus că „vede un steag roșu deasupra palatului său". Lui Hitler, clarvăzătoarea i-a spus: „Lasă-Rusia în pace! Vei pierde acest război!".

Psihologul și jurnalistul Boyko Tsvetkova, în cartea sa despre Vanga, a povestit că Hitler nu a crezut în prezicerea femeii oarbe și a făcut haz de ea. Atunci, Vanga i-a propus să trimită pe cineva din anturajul său pe strada alăturată, unde urma în scurt timp să fete o iapă și i-a desris în detaliu felul în care va arăta mânzul. După scurt timp, mesagerul s-a întors șocat pentru că mânzul care venise pe lume sub ochii lui era exact așa cum l-a descris Vanga. Hitler a plecat înfuriat de la clarvăzătoare, iar ea a intrat în istorie, printre altele, ca singurul profet care a rămas în viață după vizita lui Hitler" [51].

Și președintele bulgar Jelio Jelev (1990-1997) a venit la Vanga. Aceasta i-a prezis înfrângerea în viitoarele alegeri, în timp ce lui Boris Elțîn și lui Bill Clinton le-a prevestit victoria.

Cu șapte luni înainte de alegerile din India, Vanga i-a prezis Indirei Gandhi că ea va fi, din nou, prim-ministru. Cu mult înainte de alegerile celui de-al 39-lea președinte al Statelor Unite, Vanga a anunțat că Jimmy Carter le va câștiga și că acesta va ocupa funcția de președinte doar un singur mandat.

La mijlocul anilor 1990, când Rusia era încă în mijlocul erei Elțin, Wanga a vorbit despre viitorul președinte al Rusiei, anunțând că „acesta va fi o figură destul de neașteptată. Sigur nu va fi Ziuganov sau Lebedi" [52]. Vanga nu a oferit numele celui de al doilea președinte al Rusiei, însă, trebuie să fiți de acord că profeția a fost corectă – Vladimir Putin a fost o figură neașteptată chiar și cu cinci ani mai târziu, când Elțîn l-a numit, inițial, prim-ministru, iar apoi l-a anunțat că fiind succesorul său.

Numărul celor care doreau să comunice cu Vanga a fost atât de mare, încât edilii localității Petrici, acolo unde aceasta locuia, au fost nevoiți să construiască un hotel special. Cercetătorii cred că în 55 de ani, Vanga a avut peste un milion de vizitatori din toată lumea. Printre ei au fost artiști renumiți, oameni de știință și o mulțime de oameni obișnuiți care au avut nevoie de vindecare de diverse afecțiuni.

Celor bolnavi, Vanga le recomanda, adesea, în calitate de medicament o serie de remedii și plante cu proprietăți de vindecare de care nimeni nu bănuia. De exemplu, ea a vindecat un tânăr muncitor căruia medicii aveau de gând să-i amputeze piciorul rănit, care avea un început de gangrenă. Vanga l-a sfătuit să prindă o broască în locul unde a fost rănit la picior (după ce seacă mlaștina), să scoată pielea de pe ea și să o aplice pe locul inflamat. Astfel de exemple de vindecare au fost mii, eșecuri – nici unul. Și au fost vremuri când Vanga a refuzat să trateze, oferind pacienților o singură soluție – rugăciunea.

Nu vom vorbi în detaliu despre darul pe care îl avea Vanga de a vindeca, deoarece obiectul studiului nostru este soarta umană, capacitatea de a pătrunde în trecutul și viitorul acesteia și posibilitatea de a o influența, utilizând voința noastră. Prin urmare, vom oferi o serie de povestiri în care fenomenul Vanga se manifestă în citirea evenimentelor din Cartea Destinului. Pe acestea le-am extras din cartea Svetlanei Kudryavtseva „Fenomenul clarvăzătoarei Vanga. Divinație, previziuni, conspirații" [53].

Faimosul actor rus Veaceslav Tihonov a fost în stare de șoc după ce s-a întâlnit cu Vanga. De îndată ce a trecut pragul casei ei, clarvăzătoarea oarbă i-a spus fără menajamente „De ce nu ai îndeplinit dorința celui mai bun prieten al tău, a lui Yuri Gagarin? Înainte de ultimul său zbor, acesta a venit la tine acasă și ți-a spus: „Nu am la dispoziție prea mult timp, așa că te rog să-ți cumperi un ceas cu alarmă în numele meu și să-l păstrezi pe biroul tău. Și fie ca acest ceas deșteptător să îți aducă aminte de mine". După aceste cuvinte, Veaceslav Tihonov a avut un atac de cord și a trebuit să ia valeriană. Într-adevăr, celebrul actor a fost prieten cu primul cosmonaut al Pământului și acesta a venit la el cu o astfel de cerere, despre care Tihonov a uitat cu desăvârșire.

Lui Serghei Mihalkov, poet renumit, autorul imnului Uniunii Sovietice, Vanga i-a prezis trei evenimente, care s-au îndeplinit cu precizie. „Prietena ta Natasha – a spus Vanga – va suferi o operație grea la inimă, se va recupera după care se va căsători cu chirurgul ei. La întoarcerea în Moscova te vei întâlni personal cu Leonid Brejnev. Fiul tău mai mare se va căsători cu o fată dintr-o altă țară și va pleca să trăiască și să lucreze în străinătate, unde va produce un film".

Mai târziu, Serghei Mihalkov a spus despre Vanga următoarele: „Are o capacitate uimitoare, greu de explicat, de a privi în trecutul unui om pentru a vedea prezentul și viitorul său – ea este un fenomen! Oamenii își amintesc cu recunoștință de aceasta clarvăzătoare".

Faimosul scriitor Leonid Leonov, care l-a cunoscut personal pe Stalin și pe Maxim Gorki a declarat că Vanga i-a lăsat cea mai puternică impresie. Clarvăzătoarea bulgară a prezis cel mai neplăcut eveniment ce avea să i se întâmple scriitorului – că manuscrisele sale vor arde (aceasta se întâmpla în vremurile în care calculatoarele încă nu existau).

Îngrijorat, la întoarcerea acasă, Leonov a încercat să-și salveze manuscrisele. El le-a mutat de la vila de vacanță în apartamentul din oraș, unde acestea, la scurt timp, au ars.

Nu trebuie să conchideți că Vanga nu a prezis nimic altceva decât moarte, nenorocire și suferință. Pe același Leonov, care în 1990 avea de gând să distrugă manuscrisul neterminat al romanului său „Piramida", început încă în anul 1938, Vanga l-a sfătuit să îl finalizeze. Aceasta i-a recomandat lui Leonov să se retragă timp de patruzeci de zile la casa lui de vacanță și să finalizeze manuscrisul: „Cartea trebuie să fie finalizată în trei ani (conversația a avut loc în 1989). În roman sunt patru imagini: omul, Universul, Dumnezeu și demonul. Există, de asemenea, ceva despre oamenii antici. Cartea va avea un mare succes și va fi bine primită de către toți oamenii, chiar și de către tineri. Romanul va fi tradus în străinătate – în Germania, India, Brazilia, America și în multe alte țări". Cel mai recent roman a lui Leonid Leonov, „Piramida", a fost publicat, într-adevăr, în 1994, a fost tradus în mai multe limbi și a avut un succes fulminant.

Multe celebrități veneau la Vanga cu scopul de a afla ce le rezervă viitorul sau pentru a face lumină în trecutul lor. Întotdeauna inițiativa acestor întâlniri cu clarvăzătoarea le aparținea lor. Însă, într-o zi, Vanga a invitat la ea un om căruia a vrut să-i prezică soarta. Această întâmplare a avut loc la începutul anului 1993, când niște rude de ale ei s-au organizat pentru a merge cu niște afaceri la Moscova. Vanga le-a cerut, dintr-o dată, să-l aducă la ea din Rusia pe „tânărul președinte" fără a menționa, însă, numele lui. Ajunse la Moscova, rudele nedumerite au găsit doar o singură persoană care corespundea mai mult sau mai puțin caracteristicii „tânărul președinte". Acesta s-a dovedit a fi Kirsan Ilyumzhinov – cel mai tânăr membru al Consiliului Suprem al Rusiei și președintele corporației internaționale „Sun". Bulgarii îl știau deoarce au avut niște studii comune la MGIMO (Institutul de stat pentru relații internaționale din Moscova). „Haide – au spus ei – zboară cu noi", – a povestit ulterior Kirsan Ilyumzhinov. – „Am zburat spre Sofia, apoi am ajuns în Petrici seara târziu și ne-am culcat. Dimineața devreme s-a auzit un zgomot la ușă. Era Ivan, o altă rudă de-a ei care mi-a spus că Baba Vanga a sunat și a întrebat: „L-ai adus pe acest tânăr președinte, deci de ce nu veniți?". Și era undeva 6 dimineața și încă nimeni nu o anunțase că eu am ajuns. Mă întrebam cum a aflat ea despre venirea mea? Am ajuns la ea, am început să vorbim și din acel moment am legat o prietenie strânsă. Ea mi-a spus: „Tu vei fi președinte, vei conduce o țară întreagă". Eu i-am răspuns: „Ce țară, eu am abia 30 de ani!". După câteva luni am fost ales președinte al Republicii Kalmâkia. După acest eveniment am revenit, iar ea mi-a spus râzând: „Am avut dreptate, acesta este cursul destinului tău, iar Kalmâkia va fi o grădină înfloritoare, o oază".

Și din acel moment ei au devenit prieteni – președintele de 30 de ani al Republicii Kalmâkia și clarvăzătoarea bulgară oarbă de 82 de ani, iar întâlnirile lor au devenit regulate. Intr-o zi, Vanga l-a lăsat nedumerit pe Ilyumzhinov pentru a doua oară:

„La începutul anului 1995, Vanga m-a sunat și m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu tine?", la care eu i-am răspuns: „Nimic, totul este bine". Ea îmi spune: „Eu văd doi Kirsan, doi președinți". A doua zi am zburat către Baba Vanga în Bulgaria. Ea mi-a spus: „Te-ai divizat, stai pe două scaune". „Cum adică?" – o întreb eu. Ea râde: „Nimeni nu are voie

așa, dar tu vei sta pe două scaune, dar Kalmâkia nu o vei abandona"... Șase luni mai târziu, pe 24 noiembrie 1995, am fost ales președinte al FIDE (Federația mondială de șah – aut.). Așa am intrat în Cartea recordurilor: până în prezent sunt singurul președinte care ocupă simultan două fotolii prezidențiale. Și Baba Vanga a prezis acest lucru... (Kirsan Ilyumzhinov a demisionat din funcția de șef al Republicii Kalmâkia în octombrie 2010 – aut).

Odată, am întrebat-o pe Baba Vanga: „Cum reușiți să comunicați cu trecutul, cu viitorul?". Ea nu înțelegea, analfabetă fiind, a rămas fără vedere la vârsta de 14 ani. E un simplu ghid, care se conecta la câmpul informațional comun, unde sunt amestecate spațiul și timpul. Și, pur și simplu, lua de acolo informații. Prin ea eu m-am dus la Buddha. Eram fascinat – în realitate sau în afara realității – eu puneam întrebări și de acolo veneau răspunsuri, foarte interesante. Acest lucru se producea între mine, Baba Vanga și câmpul informațional."

În cadrul acestui câmp, Vanga vedea nu doar soarta oamenilor. Kirsan Ilyumzhinov a povestit despre un alt caz interesant: „Îmi amintesc că odată Vanga m-a trezit foarte devreme – era aproximativ cinci și jumătate dimineața – și m-a invitat la ea. În mod normal, ea nu lăsa pe nimeni să facă fotografii sau să filmeze pe cameră video întâlnirile cu ea. Însă acum, dintr-o dată, a permis! Ea era așezată pe un scaun mic, eu m-am așezat la picioarele ei, pe un covor pufos. Vanga m-a luat de mână și timp de o oră și jumătate mi-a povestit despe viața mea, despre lume și umanitate. Apoi ea a spus: „Ai foarte mult petrol!". A înfipt un creion în harta Kalmâkiei. „Aici trebuie să construiești o rafinărie de petrol!". M-am uitat și am văzut că acolo se afla un semi-deșert! După un timp, în acel loc s-a găsit, într-adevăr, cantități mari de petrol și s-au construit o fabrică" [54].

De un interes deosebit pentru noi este întâlnirea dintre Vanga și academicianul Natalya Behterova.

Natalya Behterova (1924-2008) este un savant de renume, neurolog, doctor în științe, academician, directorul științific al Institutului Creierului Uman al Academiei Ruse de Științe, membru al Academiilor de Științe din Austria și Finlanda, al Academiei Americane de Medicină și Psihiatrie, vice-președintele Uniunii Internaționale de Științe Fiziologice, vicepreședinte al Organizației Internaționale de Psihofiziologie. A fost redactor al revistei „Fiziologia umană" a Academiei Ruse de Științe și al revistei internaționale „International Journal of Psychophysiology".

Behtereva a auzit o mulțime de lucruri despre fenomenul Vanga, însă, la început, avea o atitudine critică față de toate declarațiile martorilor. Mai mult dintr-o curiozitate științifică, în timpul vizitei sale în Bulgaria, Behtereva a vizitat-o pe Vanga. Întâlnirea cu clarvăzătoare a șocat-o – aceasta i-a povestit detalii din viața ei pe care putea să le știe doar ea însăși sau oamenii foarte apropiați ei. Ulterior, Behtereva a descris conversația cu Vanga în cartea „Magia creierului și labirintul vieții":

„În timpul întâlnirii, Vanga a afirmat: „Tu de ce mergi la ministrul adjunct? Nu este acesta omul tău, îți promite multe, însă nu va face nimic, du-te la ministru. Aceasta este omul tău". Într-adevăr, în ultima vreme am încercat să rezolv niște probleme financiare,

organizaționale și de construcții cu ministrul adjunct al Sănătății din cadrul URSS. Această colaborare nu a dat niciun rezultat...Eram sigură că despre tratativele mele cu ministrul adjunct mătușa Vanga nu avea de unde să știe. A ghicit oare? Presupun că este imposibil acest lucru...

Și dintr-o dată mi-a pus: „Tu poate ești îngrijorată de ale tale? Sănătatea ta este în regulă. Sora ta, însă, nu se va recupera, va rămâne bolnavă și nu se va mai face bine niciodată". Da, într-adevăr sora mea era internată în spital. Și în prezent aceasta este bolnavă, și toate sunt la fel cum au fost. Ea este mai tânără decât mine cu nouă ani, la 55 de ani s-a retras la pensie, acum are invaliditate de gradul I. Și iată au trecut zece ani de la conversația mea cu Vanga, iar sora mea, mulțumesc lui Dumnezeu, este încă în viață. Dar aceasta, într-adevăr, nu s-a recuperat. Dar cum putea ști baba Vanga acest lucru?". La urma urmei, ceea ce i-am spus ei despre boala surorii mele a fost foarte inocent: „Se simte un pic rău, însă se va face bine în curând". – „Sora ta nu se va face bine". Cum a știut ea, de unde a aflat?".

Natalya Behtereva a relatat multe alte detalii mult mai interesante, pe care le vom omite cu scopul de a economisi timpul dumneavoastră și vom oferi concluziile la care a ajuns celebrul academician:

„Persoanele care pretind că dețin abilitatea de a vedea trecutul, prezentul și viitorul sunt foarte multe. Preocuparea mea nu este să fac o evaluare a lor, nici o comparație, nici o separare, cei „curați" de cei „necurați", adevărații clarvăzători de șarlatani. Pentru mine a fost important să văd un om cu capacități speciale care a trecut, într-adevăr, testul de credibilitate. Nu mă interesează să știu câți astfel de oameni sunt asemănători sau diferiți. Poate să fie unul, pot să fie o mie. Pentru mine cel mai important era să mă conving că, da, astfel de oameni există și astfel de lucruri se întâmplă".

La sfârșitul conversației, Vanga m-a îndemnat să revin la ea. Eu aș mai fi vizitat-o, dar obiectivul meu a fost deja atins. O persoană fără vedere dar cu o viziune specială – clarviziunea. Aceasta există, are un nume, o adresă, poate fi descrisă, atinsă, ea trăiește printre noi – e Vanga. Pentru mine a fost important să mă conving că acest tip de fenomen – predicția evenimentelor din trecut, prezent, care sunt îndepărtate geografic, care se află dincolo de capacitățile sferei sensoriale, precum și cele din viitor este cât se poate de reală. Nu pot să nu cred ceea ce am auzit și am văzut. Omul de știință nu are dreptul să nege faptele (în cazul în care el este un om de știință veritabil!) doar pentru că acestea nu se încadrează într-o dogmă, ideologie...

A avut clarvăzătoarea Vanga un har de la Dumnezeu? Acest lucru nu pot să-l știu. Ea era foarte religioasă și a suferit fizic foarte mult – nu știu dacă a avut chinuri sufletești la Recunoașterea harului primit de la Dumnezeu. Pe scurt, eu nu știu foarte multe. Dar un lucru îl știu cu siguranță – Vanga nu poate fi considerată o impostoare. Potrivit Academiei Bulgare de științe, profețiile clarvăzătoarei Vanga cu privire la prezent și viitor s-au adeverit în proporție de 80%! În ceea ce privește restul de 20% – acestea se referă la acele cazuri pe care și eu inițial le-am considerat o bănuială sau o cunoaștere a ei, în niciun caz o clarviziune. Și desigur... la puterea și libertatea voinței de a schimba destinul" [55].

Veridicitatea profețiilor babei Vanga a fost verificată de către mulți cercetători. De exemplu, profesorul de origine bulgară, Veliko Dobrianov a studiat 883 de mesaje și chiar a efectuat o serie de experimente în care trimitea la Vanga persoane special instruite cu informații false. Pe toți acești agenți, Vanga i-a demascat. Ulterior, profesorul a scris cartea „Fenomenul Vanga", în care a subliniat faptul că doar 90 de mesaje au fost greșite, adică doar 10.93%! Totuși, unele mesaje puteau fi interpretate în două moduri, astfel încât valoarea medie a veridicității informațiilor obținute de la Vanga a fost estimată de profesorul Dobrianov la 71% [56].

Cel mai probabil, în realitate, aceasta a fost de 80% ca și în cazul prezicerilor lui Edgar Cayce, deoarece o serie de mesaje pe care Dobrianov le-a interpretat ca fiind îndoielnice au fost, de fapt, adevărate.

Vă rugăm să atrageți atenția asupra faptului că, în ambele cazuri, clarvăzătorii au greșit, uneori, doar în prezicerea evenimentelor ce țin de viitor, confirmând, astfel, posibilitatea schimbării acestuia. Deoarece noi am fost interesași nu doar de profețiile cu caracter personal, dar, de asemenea, de cele cu caracter global – soarta civilizației noastre și probabilitatea sfârșitului lumii în viitorul apropiat – ne-am familiarizat cu prezicerile babei Vanga cu privire la aceste chestiuni vitale.

Printre acestea se regăsește profeția privind un al treilea război mondial, începutul căruia Vanga l-a prezis pentru luna noiembrie 2010. Din fericire, aceasta se află printre cele 20% dintre profeți care au fost greșite – la fel ca și în cazul profeției lui Edgar Cayce privind producerea unui cataclism teribil la sfârșitul secolului al XX-lea. Iată o altă dovadă importantă a existenței coridorului voinței și a posibilității de a influența evenimentele la nivel global! Astfel, sfârșitul lumii, pe care Vanga l-a „văzut" în anul 5079, probabil, nu va amenința urmașii noștri.

Vanga putea prezice cu o precizie de 100% evenimentele curente sau anterioare. Vanga și-a prevăzut propria moarte. Cu mult timp înainte de a muri, ea a spus familiei sale că va muri în spital pe data 11 august 1996, la ora 10.10 dimineața. Și a murit, într-adevăr, acolo, în acel moment, la minut [51].

Noi credem că faptele expuse mai sus sunt suficiente pentru a o include pe Vanga pe lista experților noștri.

Arthur Ford

Arthur Ford a fost un medium foarte cunoscut în secolului al XX-lea. El a devenit renumit la nivel mondial datorită sesiunilor publice de comunicare cu Lumea Subtilă, în cadrul cărora acesta putea să comunice cu cei morți, cu prietenii și membrii de familie ai participanților la sesiune. Pentru a realiza acest lucru, Ford intra în stare de transă, dar nu la fel de profundă ca aceea în care intra Edgar Cayce. În această stare el se afla simultan în două lumi și era perfect conștient de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Timp de peste patruzeci de ani, Ford a transmis mii de mesaje din Lumea Cealaltă, care au calmat rudele celor decedați, au demonstrat continuarea „vieții după viață", și, de asemenea, au oferit o imagine detaliată a Lumii Subtile.

Istoria mediumului Ford a început în 1918, în timpul Primului Război Mondial, atunci când a descoperit, în mod neașteptat, abilitatea sa de a Recunoaște în vis numele soldaților uciși în noaptea anterioară. Îngrijorat de această situație, după război, Ford a început să studieze parapsihologia, dezvoltându-și rapid capacitățile sale de medium. În anii '20, el deja se prezenta activ la sesiunile din New York, pe care le desfășura împreună cu asistentul său imaterial pe nume Fletcher.

Acest spirit a apărut în timpul unei sesiuni, atunci când Ford era epuizat de atacul sufletelor fără trup care doreau să comunice cu rudele lor vii, adunate în sală. Fletcher i-a propus lui Ford serviciile sale în calitate de partener al celeilalte lumi și a început să organizeze sesiunile precum un maestru de ceremonii: el aranja sufletele la rând, le invita la sesiunile de comunicare, transmitea mesajele participanților la sesiune.

Recunoașterea mondială a fost obținută de Ford în 1928, atunci când el a trecut testul organizat de faimosul iluzionist Harry Weiss, cunoscut sub pseudonimul de Houdini. Houdini era renumit nu doar pentru trucurile sale, ci și pentru demascarea impostorilor care pretindeau că au amabilități de medium și care erau în acea vreme într-un număr foarte mare. El a încercat fără succes să intre în contact cu mama sa moartă, dar a cunoscut doar șarlatani față de care, în cele din urmă, a deschis un război fără compromisuri. Pentru a pune punct dezbaterii cu privire la veridicitatea contactului cu cei morți, Houdini a anunțat public despre experimentul pe care îl plănuise. El se înțelese cu soția sa ca acela dintre ei care va muri primul să încerce, prin intermediul unui mediu, să intre în contact cu jumătatea rămasă, folosind un cod secret, cunoscut doar lor.

Houdini a murit în 1926, iar în februarie 1928, prin intermediul lui Fletcher, el a luat legătura cu soția sa în cadrul unei sesiuni publice a lui Ford, care a avut loc în prezența presei. A doua zi, Arthur Ford a devenit celebru: Beatrice Houdini a confirmat că mesajul transmis de Fletcher conținea acel cod secret, iar această poveste a ajuns pe primele pagini ale celor mai importante ziare americane.

La sesiunile lui Ford s-au îmbulzit mii de oameni, care doreau să comunice cu sufletele rudelor decedate. Mediumul și partenerul său – spiritul Fletcher, au început să lucreze în regim „non-stop", desfășurând câte două sute de sesiuni pe an. De fiecare dată, aceștia le ofereau oamenilor dovezi clare privind continuarea vieții după moartea fizică. Un caz deosebit de frapant a avut loc în 1967. Acesta era asociat cu o personalitate bine-cunoscută și a ajuns subiect pentru o emisiune televizată. Ford l-a descris, mai târziu, astfel:

«Este, de asemenea, deosebit de renumit cazul lui James Pike Jr., fiul de 20 de ani al episcopului James A.Pike. Tânărul Pike s-a împușcat în anul 1966 într-un hotel din New York. După două săptămâni, în apartamentul din Cambridge al episcopului au început să se întâmple lucruri ciudate. În afară de episcop, la aceste evenimente au asistat secretarul și preotul lui, David Barr. Într-o dimineață, toate ceasurile din casă s-au oprit dintr-o dată, afișând ora 08:19 – ora la care se estimează că s-a sinucis tânărului Pike. De undeva au apărut săgeți care se prezentau sub forma unor ace de ceasornic, încrucișate sub același unghi. Cărțile care au avut legătură cu fiul episcopului au început să se miște, iar uneori au fost găsite în cele mai neobișnuite locuri. Cărțile de rugăciune se deschideau de la sine

la paginile în care se vorbea despre viața veșnică. La un moment dat episcopul și secretarul Barr au văzut cum oglinda de bărbierit a episcopului a zburat de pe suprafața mesei și s-a izbit de podea, spărgându-se în bucăți mici.

Atunci când a aflat despre aceste incidente, Mervyn Stockwood, episcopul Southwarkului, care a studiat fenomenele psihice i-a sugerat episcopului Pike că fiul sau decedat încearcă să comunice cu tatăl său...

Un an mai târziu, în septembrie 1967, viața m-a adus la episcopul Pike... Aflând cine sunt eu, Pike mi-a solicitat o sesiune. I-am dat acordul... emisiunea cu participarea noastră a fost difuzată ulterior pe cele mai mari posturi TV din Canada și Statele Unite.

În timpul sesiunii, prin intermediul lui Fletcher au sosit o mulțime de mesaje, nu numai de la Pike Jr., dar, de asemenea, și de alte persoane decedate, care nu l-au cunoscut nicodată pe episcop. Noi am aflat că drogul care l-a ucis pe tânărul Pike a fost LSD-ul. Sinuciderea a fost comisă în stare de supradozaj.

După sesiune, noi am efectuat câteva apeluri telefonice pentru a verifica informațiile furnizate de către persoanele decedate și am primit confirmările necesare.

Fletcher a vorbit și despre o altă persoană, care l-a ajutat pe James să se acomodeze la locul nou. „Acesta a fost bunicului lui de pe linie maternă" – a spus atunci episcopul. Fletcher a continuat: „O persoană, un pic mai în vârstă ca dumneavoastră, un capelan universitar pe nume Louis Pitt, spune că este posibil să vă amintiți de el. El a fost refuzat de două ori în rangul de episcop. „Așa este – a spus Pike – el a fost un profesor de la care am învățat multe". Apoi a apărut un alt profesor a lui Pike – Carl Block, fost episcop al Californiei. El i-a reamintit lui Pike, prin intermediul lui Fletcher, de conversațiile pe care le-au purtat cu mulți ani în urmă. În afară de ei nimeni nu ar fi putut cunoaște astfel de detalii. Apoi, James Pike Jr. a vorbit despre o femeie în vârstă pe nume Carol Reed, pe care episcopul nu a cunoscut-o niciodată. Ea a dorit să afle câteva informații despre fratele ei, maior retras la pensie, care locuiește în Carmel. Pike a fost șocat: acesta își aducea foarte bine aminte de Carol Reed, însă nu știa că a murit."» [57].

Desigur, faima lui Ford nu îi putea lăsa indiferenți pe reprezentanții științei. Ford s-a lăsat de bunăvoie în mâinile lor și a fost supus la numeroase teste. „Am fost conectat la electrozi și studiat centimetru cu centimetru cu cele mai moderne echipamente – scrie Ford. – și cea mai importantă concluzie pe care oamenii de știință au putut-o formula din discuțiile cu mine a fost că nu există moarte, că viața merge mai departe" [57]

În 40 de ani, Ford a desfășurat peste 8000 (!) de sesiuni de comunicare cu lumea cealaltă și în fiecare dintre acestea spiritele realizau o identificare riguroasă și comunicau fapte, despre care putea ști doar familia lor sau chiar nimeni, în afară de ei înșiși (de exemplu, despre obiectele ascunse de ei în timpul vieții). Deși toate aceste fapte erau întotdeauna confirmate, au continuat să existe sceptici care negau ceea ce era evident. Ford citează exemplul unui un om care deținea o funcție importantă într-o școală de prestigiu și care în momentul în care a realizat foarte clar că spiritul comunica cu el a ignorat dialogul, iar la întrebarea „De ce?" a oferit următorul argument: „Pentru că eu nu cred în acest delir".

Obosit de sceptici și de interminabilele teste „științifice", Ford suspină amar în cartea sa: „În practica mea aceste cazuri apar atât de frecvent încât, uneori, sunt tentat să întreb: poate că, după atâția ani în care au fost studiați cei cu abilități de medium, e timpul să fie studiați și academicienii și cercetătorii?... Desigur, un medium înțelege destul de bine faptul că oamenii au nevoie de o confirmare obiectivă a fenomenului pe care el îl prezintă. Dar să demonstrezi lumii iar și iar ceea ce pentru tine este evident, uneori este foarte obositor" [57].

Citind aceste rânduri, involuntar, îți amintești de cuvintele lui Einstein: **Doar două lucruri sunt infinite: Universul și prostia omenească. Și încă nu sunt sigur în legătură cu primul**".

Arthur Ford nu a fost doar un medium înzestrat cu puteri neobișnuite – talentul lui scriitoricesc a fost revelat într-o carte genială „Necunoscut, dar binecunoscut" publicată în Rusia sub titlul „Omul nu poate muri". În cuprinsul acesteia Ford a descris în detaliu zeci de sesiuni interesante și convingătoare la care au participat o diversitate de suflete, inclusiv cele ale unor oameni celebri în trecut. Mulți dintre ei au transmis informații de mare valoare pentru întreaga omenire la care noi ne vom referi, deseori, în această carte. În cea mai mare parte, vizitatorii sesiunilor lui Ford erau interesați de aspecte privind viața de după moarte:

– Ce fel de corp vom avea acolo?

– Vom păstra memoria despre viața noastră pământească?

– Ne vom amintim de toți oamenii pe care i-am cunoscut pe Pământ?

– Care va fi relația noastră cu acești oameni, cu figurile istorice care s-au stins demult, dar cu figurile spirituale ale căror semnificație este atât de importantă în orice religie?

– Cu ce ne vom ocupa acolo?

– Vom lenevi acolo și vom trăi într-o permanentă sărbătoare, sau vom îndeplini anumite sarcini și funcții?

– Ce rol joacă Dumnezeu?

– Îl vom întâlni din prima sau va trebui să parcurgem o perioadă de testare?

– Va trebui să trecem prin suferință sau întreaga existență în Viața de Apoi va fi plăcută?

Și la toate aceste întrebări Fletcher și Ford au oferit răspunsuri detaliate și foarte clare.

De mare interes sunt, de asemenea, paginile care conțin cercetări asupra istoriei despre cei dăruiți cu capacitatea de a trece pragul Lumii de Dincolo de la al șaptelea mileniu î.Hr. până la a doua jumătate a secolului al XX-lea. Ford a demonstrat convingător că toate „textele religiilor lumii au fost formulate de cei mai mari profeți și clarvăzători". El a oferit, de asemenea, o mulțime de date științifice cu privire la natura fenomenelor mentale, referindu-se la studiile și declarațiile unor fizicieni mari, laureați ai premiului Nobel.

„Am scris această carte pentru a oferi omenirii șansa de a redescoperi puterea ei spirituală, pentru a-i arăta o nouă dimensiune a vieții, care este atât de profundă încât nu poate fi percepută de spațiile fizice cunoscute, precum și pentru a delimita granițele și a realiza o hartă a acestei dimensiuni" – astfel a explicat Ford ideea lui. – „Scopul principal

al acestei cărți este de a dezvălui faptul că percepția noastră asupra structurii vieții umane și a Universului este extrem de eronată... Semnul Peștilor a patronat era creștină, iar peștele a fost simbolul creștinismului timpuriu. Zodia următoare, Vărsătorul, **simbolizează un efort constant de a stabiliza valorile vieții printr-o înțelegere adecvată a sensului vieții** (subliniat de autor)" [57].

Arthur Ford a murit în 1971. La câteva săptămâni după moartea sa, el a transmis prin intermediul unui medium din Gainesville, Florida, un mesaj despre „tranziția" sa reușită către „cealaltă lume" și despre minunata perioadă de odihnă și de adaptare la noile condiții de viață: „spune Ford... acesta este mesajul meu: viața după moarte este o realitate... citiți capitolul șapte al cărții mele „Necunoscut, dar binecunoscut"... acum vă las, sunt obosit și trebuie să mă odihnesc" [58].

În al șaptelea capitol, intitulat „Moartea, care nu mai este înfricoșătoare" Ford a scris:

„Eliberarea de sub dominația fricii de moarte, care este una dintre cele mai puternice temeri umane, va emana o cantitate mare de energie necesară pentru sarcinile creative care intervin în viață. Nu există nici un motiv rațional care ar justifica faptul de a nu profita pe deplin de toate beneficiile conferite de această binecuvântare nemăsurată. De-a lungul a multor secole de cercetare atentă, existența vieții după moarte a fost stabilită ca o certitudine pentru toată lumea care privește dovezile disponibile cu o minte deschisă și imparțială. Timp de trei mii de ani, o serie de profeți, sfinți și eroi au demonstrat, în mod clar, oportunitățile care se deschid către oameni atunci când ei resping frica de moarte. Încă o dată repet: nu există nici un motiv rațional să considerați moartea biologică sfârșitul vieții sau să vă fie frică de moarte" [58].

Desigur, o carte de mici dimensiuni (doar 123 pagini) nu a putut cuprinde cei patruzeci de ani de experiență a lui Ford. Timp de mai mulți ani, el a colectat materiale pentru a doua carte, dar nu a avut suficient timp pentru a o termina. Prevăzându-și sfârșitul, Ford a apelat la vechiul său prieten Jerome Ellison – profesor, editor și scriitor – cu rugămintea de a finaliza și a publica cartea începută de el. Ca urmare, în anul morții lui Ford, cartea „Arthur Ford. Viața după moarte prezentată de către Jerome Ellison" a văzut lumina tiparului" [58]. Aceasta extinde foarte mult limitele noastre de înțelegere a Lumii Subtile și, de fapt, reprezintă un studiu științific profund al labirinturilor sale.

Sperăm că veți fi de acord că Arthur Ford merită un loc printre experții noștri.

Michael Newton

Michael Newton este doctor în științe filosofice, hipnoterapeut certificat cu cea mai înaltă categorie în California, precum și membru al Asociației americane de consilieri psihologici. Timp de peste zece ani, el a explorat Lumea Sufletelor și a obținut niște rezultate senzaționale pe care le-a descris în cartea *„Călătoria sufletelor. Studiu de caz asupra vieții dintre vieți"* Imediat după publicarea acesteia (1994), cartea a devenit un bestseller la nivel mondial [59]. Acest lucru nu este surprinzător, pentru că Michael Newton a răspuns la aproape toate preocupările oamenilor: ce se întâmplă cu noi după moarte și care este sensul vieții noastre pe pământ.

L-am inclus pe Michael Newton în lista experților noștri deoarece în cercetările sale el a pătruns dincolo de lumea fizică și a obținut acces la Adevărul, care se află într-o altă dimensiune. Spre deosebire de experții prezentați mai sus, Michael Newton nu intra personal într-o stare modificată a conștiinței, ci îi introducea acolo pe pacienții săi, care primeau și îi transmiteau informații pe care apoi el le analiza și le răstălmăcea.

Michael Newton a devenit un explorator al Lumii Sufletelor dintr-o dată, fără a se aștepta la acest lucru. La începutul practicii sale de psihoterapeut el folosea metode tradiționale de eliminare a tulburărilor psihologice și fizice. Acestea au constat în utilizarea hipnozei și a tehnicii de regresie de vârstă, în cadrul căreia pacientul „călătorea" în diferite etape ale vieții sale, iar medicul căuta în ele surse și cauze ale tulburărilor din prezent. Retrăind din nou cumplitele traume psihologice din trecut, pacientul se elibera de influența acelora din prezent. Newton respingea tot ceea ce mergea dincolo de practica clinică tradițională, până într-un moment, care a devenit un punct de cotitură în viața și actvitatea sa profesională.

Newton a fost abordat de către un tânăr care se plângea de dureri cronice în partea dreaptă, care l-au chinuit toată viața. În timpul unei sesiuni de hipnoză, pacientul s-a „însănătoșit" în viața lui din trecut, în care a fost lovit cu o baionetă pe câmpul de luptă în timpul Primului Război Mondial. Retrăind acest episod, pacientul a scăpat de durere în viața curentă.

Mai târziu, studiind alte surse, noi am constatat că transferul problemelor din viața trecută în viața curentă este un fenomen comun. Se pot transfera din trecut în prezent nu doar traumele psihice, dar, de asemenea, amprentele lor fizice. Astfel, cei care au fost spânzurați într-o viață anterioară, au probleme de respirație în viața curentă, cei care s-au înecat anterior se temeau de apă în prezent, iar semnele vechilor răni mortale de pe corp se manifestau în prezent sub formă de alunițe. Acest lucru ne-a condus la ideea de a săpa în trecutul nostru – unul dintre autorii acestei cărți încă din copilărie suferea de dureri de stomac. Motivul era de același ordin și provenea dintr-o viață anterioară care s-a consumat în secolul al XIV-lea. Atunci, în timpul unei bătălii, o suliță i-a produs o rană mortală în stomac. Problema reîncarnării necesită o atenție specială și va fi prezentată în detaliu în capitolul următor. În urma experienței sale, Newton a realizat cât de puternică este legătura dintre evenimente și corpul nostru din viață trecută și ceea ce se întâmplă cu noi în viața curentă.

Dar cea mai importantă descoperire a lui Michael Newton abia urma să se întâmple. În timpul unei sesiuni, pacienta lui Newton a nimerit brusc la interferența dintre viețile sale pământești. În această stare modificată a conștiinței pacienta a fost capabilă să povestească despre ceea ce a făcut sufletul ei între viețile de pe Pământ.

Conștientizând că a realizat accidental o descoperire de mare importanță, Michael Newton a demarat noi cercetări. Timp de zece ani, el „cufunda" sute de oameni în amintiri profunde despre lumea spirituală. Aflându-se în stare de hipnoză, oamenii îi transmiteau observațiile lor precise – imaginile pe care le-au văzut și conversațiile pe care le-au auzit în mintea lor aflată în stare de inconștiență. Încă de la începutul practicii sale, M.Newton

a folosit metoda verificării încrucișate a informațiilor obținute, astfel încât nu a avut cazuri în care pacienții săi, prin tertipuri viclene, să reușească să denatureze experiențele lor spirituale. Mai mult decât atât, subiecții aflați în stare de hipnoză corectau hipnotizatorul dacă acesta interpreta incorect sau inexact mesajul lor.

„În cele din urmă – scrie M.Newton – am reușit să dezvolt o metodă sigură de pătrundere în diferite sfere ale Lumii Sufletelor, cu ajutorul căreia pot deschide ușile potrivite la momentul potrivit, în timpul unei sesiuni de hipnoză.

Printre pacienții mei, care au participat la aceste sesiuni, se aflau atât persoane extrem de religioase, cât și bărbați și femei care nu aveau niciun fel de convingeri sau afilieri spirituale. Majoritatea, însă, se aflau undeva la mijloc, având propriul set de idei și reprezentări asupra vieții. În decursul cercetării mele am descoperit un lucru uimitor: în momentul în care subiecții mei intrau în stare de hipnoză prin metoda regresiei, aceștia demonstrau o consecvență remarcabilă în răspunsurile la întrebările despre lumea spirituală. Oamenii utilizau chiar și aceleași cuvinte și descrieri vizuale atunci când discutau despre viața lor în calitate de suflet...

Cercetarea înainta extrem de lent, dar, pe măsură ce arhiva de înregistrări a sesiunilor mele creștea, eu am reușit, în cele din urmă, să creez un model al lumii veșnice în care trăiesc sufletele noastre. Am descoperit că **ideile pacienților mei despre lumea spirituală conțin elemente de adevăruri universale**, care sunt împărtățite de sufletele tuturor oamenilor care locuiesc pe Pământ. Aceste reprezentări, care proveneau de la oameni atât de diferiți, m-au convins că afirmațiile lor sunt plauzibile. Nu sunt o persoană religioasă, dar eu consider că locul în care mergem după moarte este uniform din punctul de vedere al construcției, structurii și controlului. Am ajuns la concluzia că **există un plan grandios cu privire la viața de pe Pământ și la ceea ce avem, după această viață** (sublinierea autorului)" [59].

Cartea „Călătoria sufletelor" a trezit un mare interes în toată lumea. Totuși, cititorii au rămas cu impresia că autorul nu a dezvăluit toate secretele lui. Oamenii au vrut să afle mai multe detalii despre Lumea Sufletelor și îl întrebau, în mod constant, pe Newton, dacă el nu mai are și alte informații. Fluxul de scrisori cu întrebări despre viața de după moarte era într-o creștere continuă, motiv pentru care Newton a reluat practica sa hipnoterapeutică. Ca rezultat, a apărut o a doua carte – „Destinul Sufletelor. Noi studii asupra vieții dintre vieți". Potrivit autorului, aceasta are rolul de a „extinde înțelegerea noastră asupra sensului fantastic pe care îl are Planul Divin și Lumea Sufletelor, care sunt concepute pentru binele tuturor ființelor umane" [60].

De o importanță deosebită pentru oameni este informația cu privire la modul prin care sufletele sunt pregătite pentru a se întruchipa pe Pământ, cine și cum concepe Programul pentru viața viitoare, care este scopul ei principal și care sunt problemele cu care ne vom confrunta aici. De ce avem conflicte, lupte, boli și suferință, ce ar trebui să învățăm în timpul vieții pământești – toate aceste întrebări au răspunsuri complete în cărțile lui Michael Newton, pe care îl includem cu mare respect pe lista experților noștri.

Iuri Kravciuk

„Ca pregătire sunt geograf, de specialitate – meteorolog. După ce am absolvit Universitatea din Leningrad, mi-am petrecut întreaga viață în expediții, pe nave de cercetare și stații de iernare din Antarctica și Arctica" – scrie despre el însuși Iuri Kravciuk. În spatele omului de știință în vârstă de 70 de ani stau mai bine de 30 de ani de muncă în cadrul Institutului de Cercetare a Arcticii și Antarcticii, sute de mii de kilometri parcurși în apele polare. Evenimentul care a schimbat percepția sa asupra realității, formată încă de la cursurile universitare de filosofie marxist-leninistă, au avut loc în ultima iarnă pe care a petrecut-o în Antarctica, pe stația „Novolazarevskaia", în expediția din anul 1992-1994.

„Era vară, o zi polară pe continentul de sud – povestește despre acel caz Iuri Kravciuk. Era sfârșitul unui an de expediție, pe care l-am petrecut fără vacanțe și week-end-uri. Oboseala își spunea cuvântul. Într-o seară m-au apăsat niște dureri de inimă. M-am întins pe pat, și apoi, fără a închide ochii, am zburat undeva spre întuneric. Dintr-o dată am văzut o lumină vagă. Prin ea am întrezărit niște figuri luminoase și sclipitoare. Apoi am auzit o voce gravă de undeva de sus, de la cineva invizibil: „Acesta încotro? Este prea devreme pentru el!". Cealaltă voce a răspuns: „Ca să știe că acolo îl așteaptă munca". După aceea am simțit din nou că zbor. Și am revenit în corpul meu. M-am ridicat și l-am trezit pe medicul meu. El s-a uitat la mine și mi-a turnat o jumătate de pahar de alcool. A spus: „Acesta îți va elimina stresul". Este imposibil să uiți acea uimitoare experiență în afara corpului. Uneori, mai ales în timpul activității fizice, am sentimentul că trăiesc concomitent în două lumi.

Pentru prima dată, Iuri a simțit apropierea unei morți atunci când prietenul său, Viktor, un membru al echipajului lor a avut o nenorocire. Marinarul a suferit un atac cerebral, a fost scos din vas în Norvegia și internat într-un spital militar al NATO.

„În miezul nopții, am simțit un șoc ciudat în interiorul meu și am auzit vocea lui Viktor. M-am uitat la ceas, era patru dimineața. În zori, am primit prin stație vestea că Viktor a murit. Colegul nostru ne comunica ora exactă a morții, dar eu știam deja răspunsul: „Viktor a murit la patru...". În 1995, în Antarctica a decedat un alt prieten de-al meu – Vladimir, cu care am locuit timp de zece ani în aceeași cabină. În acel moment eu eram pe cealaltă parte a globului, însă am simțit toată groaza acelui momentul ca și cum aș fi fost în locul lui: un corp care se cufundă și se pierde în adâncime și mulți pești în jurul lui. Știam că el a căzut sub gheață înainte să se anunțe decesul lui.

Uneori îmi apare brusc un gând și eu înțeleg că acesta este de „acolo". Primul om decedat cu care am intrat în contact a fost vărul meu Mitya, un cunoscut pictor din Moscova. El mi-a spus că va fi ghidul meu în lumea morților...

Astfel, Iuri Kravciuk a devenit, într-un mod cu totul neașteptat pentru el, o „persoană de contact" sau un „canal", care leagă cele două lumi – cei care trăiesc și în această lume și în cealaltă. „Mort"devine doar corpul, iar sufletul trece la un alt nivel de viață. Treptat, cercul său de „cunoștințe" aflate pe partea cealaltă s-a lărgit. În cadrul acestui cerc au intrat tatăl lui Iuri Kravciuk, care s-a „retras" în 1992 și a urmat „acolo" o pregătire specială privind contactul cu oamenii care trăiesc în lumea noastră, precum și un număr mare de

rude și prieteni care au părăsit lumea noastră. Începând cu anul 1994, Iuri Kravciuk s-a ales cu un „respondent", care și-a asumat rolul de mediator pentru comunicarea lui Iuri cu înaintașii săi și Sferele Informaționale. Acest „respondent" s-a dovedit a fi o „rudă de karmă" a lui Iuri – ei au aflat că în secolul al VIII-lea erau frați vitregi.

„Contactul meu lucrează în orice moment – spune Iuri Kravciuk – Trebuie doar să mă adresez și primesc imediat răspuns. Eu întreb, ei îmi răspund. Încă de la bun început, am pus întrebarea: „Există o temă care nu ar trebui atinsă?". Ei mi-au răspuns că nu trebuie să întreb nimic despre viitor sau despre alte lucruri care pot fi aflate pe această lume, de exemplu, din cărți. Ei nu vor oferi predicții, iar informația despre o persoană, care poate fi folosită și împotriva ei va fi oferită numai la cererea acesteia și în prezența ei. Pot răspunde: „Citește aia, găsește acolo!". Ei, însă, nu pun niciodată întrebări, ei știu tot! [61].

„Aceste contacte au contribuit la obținerea unui „canal" de legătură cu Sferele Informaționale, care au informații despre tot ceea există; acestea mai sunt numite și „Cronicile Akasha" – a afirmat Iuri Kravciuk. Dificultatea este că trebuie să fim bine pregătiți pentru a primi anumite informații, deoarece doar astfel acestea devin credibile. Capacitățile noastre, din păcate, sunt limitate și este necesar să înțelegem acest lucru.

Timp de 15 ani, Iuri Kravciuk a primit o cantitate mare de informații foarte diverse. Desigur, încă de la începutul activității sale neobișnuite, el a întrebat de ce i-a fost deschis un astfel de „canal de comunicare"? Răspunsul a venit imediat și a fost cât se poate de clar: „Mi s-a spus că misiunea mea este să le ofer oamenilor „Adevărul", să le arăt drumul. Aceasta nu este o sarcină ușoară, mai ales că puțini sunt pregătiți pentru acest lucru. Este inutil să explic ce înseamnă „nepregătit". Biblia spune: „Nu aruncași mărgăritarele înaintea porcilor". Va veni experiența și atunci și oamenii înșiși vor veni... Eu m-am convins – sunt o mulțime de oameni care caută. Și aceștia apar singuri în orizontul meu. Astfel, eu mi-am făcut o mulțime de prieteni noi și cei mai mulți dintre ei nu sunt accidentali. Soarta îi scoate în cale pe cei care au nevoie de noi, de care avem noi nevoie."

Noi credem că alegerea de „acolo" a căzut pe Iuri Kravciuk și datorită talentului său literar. Până la urmă, sarcina pastorală nu se limitează doar la transmiterea Adevărului celor care apar la orizont. Să ne amintim de Vanga, care primea câte 200 de oameni pe zi, de Edgar Cayce, care desfășura zeci de mii de sesiuni de comunicare, de Robert Monroe, care a creat un institut de cercetare, de Arthur Ford, care a organizat turnee timp de peste 40 de ani... Iuri Kravciuk a devenit un scriitor genial.

De sub penița lui au ieșit perspective șocante, cărți care au schimbat radical reprezentările despre civilizațiile cosmice și relația noastră cu acestea („Cosmosul. Cine suntem noi în cadrul acestuia?"), despre constructorii marilor piramide egiptene și creatorii civilizației antediluviene („Înțelepții și piramidele"), despre viața pe „cealaltă lume" („Cronicile din lumea cealaltă"), despre sensul vieții noastre pământești („Teatrul Vieții"), despre reîncarnare („Amintiri din viețile trecute") și multe, multe alte lucruri care sunt deschise pentru oamenii Lumii Subtile, precum și pentru cei care au primit acces la Câmpul informațional de aici [81].

Toate lucrările lui Iuri Kravciuk sunt disponibile atât în format tipărit, cât și în format electronic [62]. Disponibil este și el însuși – Iuri Kravciuk este întotdeauna pregătit să intre în contact cu cei care caută Adevărul. Noi ne-am convins de acest lucru atunci când am făcut cunoștință cu cărțile sale și apoi cu el personal. Cunoștința noastră a crescut rapid în prietenie, ale cărei roade le vom împărtăși cu voi în paginile acestei cărți. Astfel, Iuri Kravciuk ocupă un loc binemeritat în compania experților noștri.

Pe rafturile bibliotecii noastre sunt zeci de alte surse de informații importante la fel de veridice, din care se revarsă literalmente fluxuri de lumină peste întrebările și subiectele care ne interesează. Fiecare dintre acestea este demnă de o prezentare detaliată, dar, conform principiului de „suficiență rezonabilă", ne vom limita la o scurtă descriere a unora dintre ele.

Un bun reprezentant al ocultismului a fost clericul englez, scriitorul și călătorul astral **Charles Webster Leadbeater** (1847-1934).

Probabil că sunt foarte puțini oameni care agreează cuvântul „ocultism", despre care am menționat în paragraful anterior. De aceea, înainte de a spune câteva cuvinte despre Leadbeater, vom explica unele aspecte ale acestui concept. Cel mai bine este să facem acest lucru utilizând un paragraf din cartea sa „Fața ascunsă a lucrurilor":

„Faptul că termenul „ocultism" provine din latinescul *occultus* – secret, ascuns, tainic – ar fi trebuit să explice din prima că ocultismul este o știință a tainei. Termenul de „ocultism" este unul dintre acei termeni care, în mare măsură, sunt înțeleși greșit. Pentru un om ignorant, până de curând, acesta a fost sinonim cu magie, el credea că ocultiștii practică magia neagră, se îmbracă în robe purpurii, acoperite cu semne cabalistice și, în mediul lor straniu în care pisica neagră este un atribut esențial, aceștia pun la cale planuri diabolice rostind blesteme satanice. Ocultismul este studiul asupra feței ascunse a naturii și, cel mai probabil, asupra naturii în toate elementele sale și nu asupra unei părți mici din ea, care se încadrează în studiul științei moderne" [63].

În acele vremuri, atunci când Leadbeater a scris aceste rânduri, fizica cuantică era încă în fază incipientă. Acum,însă, după descoperirea principiului holografic al construcției Universului, putem afirma cu tărie că ocultismul s-a impus în cele mai avansate domenii ale științei moderne. O mare parte din tot ceea ce a rămas ascuns pentru oamenii de știință dogmatici, a devenit clar ca urmare a cercetărilor din domeniul fizicii cuantice.

Charles Leadbeater a efectuat mii de călătorii astrale și a cercetat amănunțit Lumea Subtilă și pe locuitorii ei. Rezultatele cercetărilor sale sunt prezentate foarte clar și în detaliu în numeroasele sale cărți. Printre acestea, amintim cartea „Viața după moarte", în care sunt descrise în amănunt toate planurile (nivelurile) celeilalte lumi, acolo unde ajunge sufletul nostru după moartea fizică. Noi credem că după ce veți citi doar un scurt fragment din această carte, veți dori să vă familiarizați cu întreg conținutul său:

„Integritatea fericirii – aceasta este prima și cea mai importantă idee, care ar trebui să servească drept bază pentru toate ideile noastre despre viața cerească. Aceasta nu este numai o lume în care, din cauza construcției sale nu sunt posibile nici răul, nici durerea, și unde fiecare ființă este fericită – realitatea este alta și merge și mai departe. Aceasta este

o lume în care fiecare ființă, datorită prezenței sale în acest cadru retrăiește cea mai mare fericire spirituală pe care ea este capabilă să o perceapă; capacitatea lumii noastre de a răspunde aspirațiilor omului este limitată doar de propria sa forță de a evolua...

Putem doar să ne minunăm de reprezentările inepte și eronate ale omului pământean asupra fericirii și nu putem să nu observăm că majoritatea acestor reprezentări sunt pervertite și irealizabile, și că, în realitate, acesta stă tot timpul cu spatele la ținta căutărilor sale. Dar aici se află adevărul și frumusețea, care depășesc toate visele și fanteziile poeților, iar în lumina gloriei lor incomparabile orice altă bucurie pare plictisitoare, palidă și ireală.

... un sentiment irezistibil de fericire îl copleșește pe omul care pășește în lumea cerească... Nimic din ceea ce se află pe Pământ nu seamănă cu imaginea care se înfățișează acolo. Dacă am putea să ne imaginam viața fericită, lipsită de griji a unui copil, care, în același timp, este înzestrat cu experiențele noastre spirituale, atunci poate ați reușit să obțineți despre acest lucru o reprezentare foarte vagă" [64].

La această imagine atât de frumoasă și atractivă vom adăuga, totuși, un aspect important: Leadbeater descrie planul mental, care se află după cel astral. Acesta este un plan în care nu ajung nici pe departe toate sufletele, ci numai cele al căror nivel de vibrație (dezvoltare a conștiinței) corespunde cu nivelul de vibrații al planului. Despre cum se poate trece de planul astral și de locuitorii lui puțin atractivi pentru a ajunge la cel mental veți afla în următoarele capitole.

Dolores Cannon este un alt reprezentant de seamă al școlii de hipnoză regresivă. Utilizând această metodă, Dolores Cannon a studiat, timp de 25 de ani, construcția Lumii Subtile și a devenit un mare expert în diferite materii, precum pregătirea și planificarea vieții terestre, sensul ei, rolul maeștrilor spirituali în viața noastră, diferitele niveluri ale existenței sufletelor și sistemul lor de instruire. În cartea „Între viață și moarte. Ce ne așteaptă în partea cealaltă?" Dolores Cannon a publicat o serie de extrase din cele mai interesante procese-verbale ale sesiunilor sale. [65].

Despre pelerinajele sale prin timp și spațiu cu sufletele pacienților săi, Dolores Cannon a povestit într-o altă carte, care este de-a dreptul uimitoare și care desființează ideile preconcepute despre viața pământească a lui Iisus Hristos – „Iisus și esenienii: Conversații printre milenii" [66].

Sir Arthur Conan Doyle (1859-1930) este cunoscut la nivel mondial ca autor al cărților despre celebrul detectiv Sherlock Holmes. Puțini oameni știu că acest scriitor, la fel de faimos ca și eroul său, și-a dedicat aproape 50 de ani din viață studiului spiritismului – doctrină care dezleagă misterul vieții și al morții (denumirea de „spiritism" provine din latinescu *spiritus*, ceea ce înseamnă spirit). Acest om de știință genial, care anterior a fost un materialist convins, a studiat timp de 30 de ani contactele pe care diverse persoane cu abilități de medium le-au avut cu sufletele morților, a participat la zeci de sesiuni ouija, verificând minuțios informațiile obținute.

Abia după acestea el și-a anunțat public afilierea sa la credința spiritistă, care este o credință confirmată și cu fapte. „Există ceva mult mai puternic decât credința – cunoștințele... Deci, eu afirm aceste lucruri pentru că am cunoștințe despre ele. Eu nu cred,

eu știu" – aceasta este afirmația lui Conan Doyle, rostită în septembrie 1925, la Paris, în cadrul Congresului spiritiștilor [67].

În lucrările sale, Conan Doyle a descris istoria spiritismului, precum și acele imagini ale Lumii Subtile pe care oamenii care au plecat în ea le-au deschis pentru cercetătorii spiritelor. Aceste cărți ale lui Conan Doyle sunt la fel de captivante ca și capodoperele cu Sherlock Holmes. Doar că acum, scriitorul și-a focalizat talentul scriitoricesc pe educarea omenirii ignorante, la adresa căreia spunea:

„... Lumea cealaltă, în care plecăm toți după moarte, constă dintr-o serie de sfere diferite, care se diferențiază prin gradele de luminozitate și prin nivelul de fericire. Și fiecare dintre noi se încadrează în sfera care corespunde cu starea sa spirituală. Evaluarea se face automat, în conformitate cu un anumit semn spiritist, după care se determină rezultatul comun al vieții noastre. Și în acest caz, iertarea de păcate și pocăința pe patul de moarte sunt inutile" [68].

„Lecții de viață" este una dintre cărțile cele mai strălucite ale lui Conan Doyle, în care, pe baza rezultatelor cercetărilor sale spiritiste, sunt prezentate o mulțime de informații foarte valoroase despre creștinismul timpuriu și viața pământească a lui Iisus Hristos [69].

Foarte interesant și important pentru noi este faptul că, după moartea sa fizică, Conan Doyle, din postura de spirit, intra în contact cu câte un medium, de pildă cu Arthur Ford. Spiritul lui Conan Doyle, în calitate de martor ocular, a confirmat tot ceea ce a afirmat anterior scriitorul Conan Doyle.

Multe dintre sufletele plecate în Lumea Subtila caută în mod activ contactul cu oamenii. Unii sunt îngrijorați cu privire la rudele rămase în urmă și încearcă să le aline durerea, alții își doresc să finalizeze unele lucruri neterminate, iar alții doresc să transmită întregii omeniri Adevărul pe care l-au descoperit. Motivele pentru a intra în contact cu pământenii sunt multiple, la fel și modalitățile. Cea mai comună metodă este alegerea unui om care este potrivit pentru rolul de medium și comunicarea prin intermediul acestuia. O altă metodă este pătrunderea în vis și crearea unor anumite imagini care transmit informații codate. A treia metodă este apariția sub formă de fantomă. Acest tip de contact a fost studiat în detaliu și descris captivant de savantul francez Camille Flammarion în cartea *„Moartea si misterele sale"* [70]. A patra este „scrisoarea automată". Această metodă este similară cu telegraful terestru – omul receptor notează, fără distorsiuni, mesajele care provin de la un spirit. Acesta îi ghidează mâna „receptorului", care se află în stare de transă și nu-și dă seama că scrie. Există numeroase exemple de „scrisori automate", însă noi vom oferi doar unul dintre acestea, care este asociat cu numele celebrului scriitor englez Charles Dickens.

Dickens, ca și mulți alți autori binecunoscuți, pe care i-am prezentat mai devreme, a recunoscut în repetate rânduri că toate romanele sale au fost scrise sub dictarea unui coautor invizibil. Practic, toată opera lui a fost un exemplu sublim de transcomunicare neinstrumentală (transmitere automată). Este interesant faptul că, după moartea lui Dickens în 1870, această comunicare nu a fost întreruptă, ci a căpătat altă formă – acum Dickens și-a asumat jucat rolul de „coautor ceresc". Spiritul său s-a comportat exact ca și

sufletele multor altor personalități artistice care au murit lăsând în urma lor lucrări neterminate. Astfel de suflete, imediat după adaptarea la o nouă dimensiune, devin active și își continuă treburile lor pământești. Pentru a realiza acest lucru, ei încep să caute canale terestre pentru transmiterea de informații către lumea noastră materială.

Dickens a trecut la Lumea Subtilă, reușind să scrie doar jumătate din romanul „Misterul lui Evin Drood". În 1872, un simplu lucrător de la tipografia T.P.Dzheyms din Brattleboro, statul Vermont, a început, dintr-o dată, să primească „mesaje automate" de la răposatul Dickens, care conțineau continuarea romanului. Până în iulie 1873, James a finalizat scrierea romanului. După publicarea versiunii complete, chiar și criticii cei mai sceptici au fost forțați să recunoască că textul este în deplină concordanță cu stilul și vocabularul lui Dickens [71].

În secolul al XX-lea, odată cu apariția și dezvoltarea a diferite mijloace tehnice de comunicare au apărut noi oportunități pentru contactul cu Lumea Sufletelor.

Este cunoscut faptul că, în anul 1920, celebrul inventator american Thomas Edison (1847-1931) a încercat să creeze un aparat special pentru contactul cu sufletele celor morți. Într-un interviu acordat ziarului „Scientific American" la 30 octombrie 1920, el a declarat cu tărie următoarele:

„În cazul în care spiritul nostru supraviețuiește morții, atunci este absolut logic și științific să se presupună că acesta își păstrează memoria, intelectul și alte abilități și cunoștințe dobândite pe Pământ. Prin urmare, dacă o persoană continuă să existe și după ceea ce noi numim moarte, este rezonabil să presupunem că cei care au părăsit Pământul vor avea dorința de a intra în contact cu cei care au rămas aici. Sunt înclinat să cred că acel spirit care vom deveni în viitor va fi capabil să afecteze materia. Ne vom convinge de acest lucru dacă vom putea dezvolta un instrument care să fie atât de sensibil încât asupra lui să poată acționa un spirit care a supraviețuit după moarte" [72].

Deși experimentele lui Edison nu au avut succesul scontat, previziunea cu privire la sosirea erei comunicării tehnice cu Lumea Sufletelor a fost adevărată. Eroarea marelui inventator a fost să presupună că pentru această comunicare va fi nevoie de crearea unor instrumente speciale. Sufletele s-au adaptat perfect la situația existentă și au utilizat instrumentele existente care au fost deja realizate de om. De fapt, dacă noi oamenii de pe Pământ suntem capabili să acționăm asupra tehnicii cu gândirea, atunci sufletele, care nu au constrângerile minții noastre, cu atât mai mult pot să facă acest lucru. Și ele reușesc din moment ce au apărut telefonul și dispozitivele de înregistrare audio. Despre primele contacte de acest gen a vorbit lumii, în 1925, Oscar D'Argonnel, cercetător brazilian, în cartea „Vocile de pe lumea cealaltă la telefon" [73].

Noul tip de conexiune cu Lumea Sufletelor a primit denumirea de transcomunicare instrumentală (*Instrumental TransCommunication* – ITC), iar Oscar D'Argonnel a câștigat mulți adepți în întreaga lume. Multe exemple interesante de astfel de contacte sunt prezenate de cercetătorul american Mark Macy în articolul „Comunicarea instrumentală: istorie și viitor":

„În 1936, fotograful american Attila von Seley a început anumite experimente cu un dispozitiv de înregistrare și a avut un succes moderat în procesul de înregistrare a vocilor spirituale pe fonograf. În 1940 el a obținut un rezultat mai bun utilizând reportofonul. În 1950, scriitorul Raymond Bayless a început să lucreze cu von Seley. Împreună, aceștia au documentat în 1959 rezultatele lui Seley în Revista Societății Americane pentru Cercetarea Psihică.

La începutul anilor 1950, doi preoți catolici, Părintele Gemelli și părintele Ernetti, realizau o cercetare în domeniul muzicii. Ernetti era un om de știință recunoscut la nivel internațional, fizician și filosof, precum și un iubitor de muzică. Gemelli era președinte al Academiei Pontificale. La data de 15 septembrie 1952, atunci când Gemelli și Ernetti înregistrau cântece gregoriene, la magnetofonul lor s-a rupt un fir. Supărat, Gemelli s-a uitat în sus și a cerut ajutor de la tatăl său. Spre surprinderea amândurora, vocea tatălui său, care s-a înregistrat pe magnetofon, a răspuns: „Bineînțeles că te voi ajuta. Eu sunt mereu cu tine".

Ei au repetat experimentul și de data aceasta o voce foarte clară, umplută cu un simț al umorului, a spus: „Măi Dovlecel, este foarte clar, chiar nu înțelegi că acesta sunt eu?". Gemelli a căscat ochii. Nimeni nu știa de porecla „Dovlecel", cu care tatăl său îl tachina în copilărie. Atunci, el a înțeles că a vorbit cu tatăl său. Cu toate acestea, bucuria neașteptată a „învierii" tatălui său a fost umbrită de teamă. Avea el dreptul să vorbească cu morții? În cele din urmă, ambii participanți la aceste evenimente au făcut o vizită Papei Pius al XII-lea la Roma. Părintele Gemelli, profund îngrijorat, a discutat cu Papa despre experiența sa.

Spre surprinderea acestuia, Papa i-a pus mâna peste umăr și i-a spus: „Dragă părinte Gemelli, chiar nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu asta. Existența acestei voci este un fapt strict științific, și nu are nimic de-a face cu spiritismul. Magnetofonul este cât se poate de obiectiv. Acesta captează și înregistrează doar undele de sunet, indiferent de oriunde ar proveni ele. Acest experiment ar putea fi, eventual, o piatră de temelie pentru cercetări științifice viitoare, care vor întări credința oamenilor în viața de după moarte". Gemelli și-a recăpătat încrederea, însă el a convenit că experimentul nu va fi făcut public până în ultimii ani ai vieții sale. Rezultatele au fost publicate abia în 1990" [73].

Este cunoscut faptul că unii slujitori ai Bisericii Creștine condamnă public „conversațiile cu spiritele" și tratează critic activitățile spiritiste. De aceea, Papa Pius al XII-lea a vorbit atât de contradictoriu – pe de o parte, ca un om rațional, el a recunoscut că înregistrarea de magnetofon este un fenomen științific, pe de altă parte, ca preot, a declarat că acest lucru nu se referă la fenomenele de spiritism.

Vă reamintim că povestea expusă mai sus a avut loc în 1952, iar în octombrie 1962, s-a organizat al Doilea Consiliu la Vatican, la care Papa Ioan al XXIII-lea a afirmat că scopul Consiliului este reînnoirea Bisericii și reorganizarea ei rezonabilă, pentru ca Biserica să nu respingă sau să condamne realitățile lumii moderne, ci să demonstreze înțelegere și să se alăture noilor procese de dezvoltare socială.

Astfel, Biserica Catolică a devenit mai loială în ceea ce privește contactele cu lumea cealaltă. O mulțime de dovezi, care susțin acest lucru, au fost publicate de Victor Zammit în cartea sa „Avocatul Lumii Subtile". În cadrul acesteia, el scrie:

„Mulți creștini catolici, protestanți și fundamentaliști nu cunosc faptul că Biserica Catolică a adoptat o poziție activă și pozitivă față de fenomenul vocilor electronice și promovează cercetările din acest domeniu.

Verișorul Papei Pius al XII-lea, profesorul Gebhard Frei, co-fondatorul Institutului Iunga, un parapsiholog de renume mondial, a fost și unul dintre primii cercetători din acest domeniu. Frei a fost, de asemenea, președintele Societății Internaționale de Parapsihologie Catolice. În timp, a devenit renumită afirmația acestuia:

„Tot ceea ce am citit și am auzit mă determină să presupun că sursa vocilor o reprezintă niște obiecte individuale transcendentale. Fie că vreau eu sau nu, nu am nici un drept să pun la îndoială realitatea acestor voci".

Dr. Frei a murit la 27 octombrie 1967. În noiembrie 1967, la una dintre numeroase sesiuni de înregistrare pe bandă a apărut o voce care s-a prezentat ca fiind Gebhard Frei. Vocea a fost identificată de către profesorul Peter Hohenvorterom de la Universitatea din Viena, care a confirmat că aceasta îi aparține lui Frei.

Papa Paul al VI-lea era conștient de faptul că, încă din 1959, de studiul vocilor electronice se ocupa cel mai apropiat prieten al său, producătorul de film de origine suedeză, Friedrich Jurgenson, care, printre altele, a filmat și un documentar despre Papa. În anul 1969, Papa l-a numit pe Jurgenson, pentru întreaga sa activitate, Cavaler al Ordinului Sfântul Grigorie. Jurgenson îi scria lui Bender, un savant britanic care studia vocile: „Am întâlnit la Vatican înțelegere cu privire la fenomenul vocilor. Am găsit o mulțime de prieteni minunați printre cele mai importante figuri ale Orașului Sfânt".

Vaticanul a permis, de asemenea, preoților săi să se ocupe de studiul vocilor, iar părintele Leo Schmid, un teolog elvețian, a adunat mai bine de zece mii de voci pe care le-a descris în cartea sa „Când cei morți vorbesc", publicată în 1976, la scurt timp după moartea sa.

Un alt cercetător care a primit sprijinul Vaticanului, a fost părintele Andreas Resch, care pe lângă experimentele pe care le desfășura a început să predea un curs de parapsihologie la o școală de teologie din Vatican.

Părintele Pistone, șeful Asociației „Sf. Pavel" din Anglia, după finalizarea unor experimente a declarat într-un interviu:

„Nu văd în fenomenul vocilor nimic ce ar putea fi în contradicție cu învățăturile Bisericii Catolice. Ele reprezintă ceva extraordinar și nu există nici un motiv să ne fie frică de ele, eu nu văd nici un pericol.

Biserica înțelege că ea nu poate controla dezvoltarea științei. Aici avem de-a face cu un fenomen științific, acesta este un progres, iar Biserica trebuie să fie progresistă. Mă bucur că reprezentanții bisericilor au adoptat aceeași poziție ca și noi. Știm că fenomenul vocilor uimește imaginația chiar și a celor care au susținut întotdeauna că nu există nicio dovadă sau niciun motiv pentru a discuta despre viața după moarte. Această carte și

experminetele ce vor urma vor trezi îndoieli serioase chiar și în mintea ateilor. Este un motiv important ca Biserica să sprijine aceste experimente. Un al doilea motiv constă în faptul că se poate observa o poziție mai flexibilă a Bisericii în această direcție începând cu cel de al doilea Consiliu de la Vatican. Suntem deschiși la tot ceea nu vine în contradicție cu învățăturile lui Hristos".

Excelența Sa Arhiepiscopul H.-E. Cardinale, nunțiu apostolic în Belgia, susținea:

„Desigur, toate acestea sunt foarte misterioase, dar noi știm că vocile sunt aici pentru ca toți să le audă".

Sfinția sa monseniorul profesor K. Pfleger scria:

„Faptele ne-au determinat să înțelegem că între moarte și naștere există împărăția vieții după moarte. Teologia creștină poate spune foarte multe despre această împărăție".

Începând cu anul 1970, Vaticanul a sponsorizat efectuarea de ample cercetări de parapsihologie în toate domeniile, inclusiv asupra fenomenului vocii electronice.

Recent, părintele Gino Concetti, unul dintre cei mai competenți teologi ai Vaticanului, a declarat într-un interviu:

„Potrivit catehismului modern, Dumnezeu le permite celor răposați, care ne-au fost cândva dragi și care acum locuiesc în dimensiunea cerească, să ne trimită mesaje care să ne ghideze în momentele dificile ale vieții noastre. Biserica a decis să nu mai interzică contactul cu persoanele decedate, cu condiția ca aceste contacte să se realizeze în scopuri religioase și științifice serioase" (publicat în ziarul Vaticanului, Osservatore Romano, citat de American Association Electronic Voice Phenomena, Inc Newsletter, vol. 16, No2,1997).

Este foarte clar că Biserica Catolică înțelege faptul că știința face progrese uriașe și că nimeni nu poate opri progresul științific" [76].

În a doua jumătate a secolului al XX-lea și începutul secolului prezent, mii de oameni de știință și amatori entuziaști din întreaga lume au manifestat interes pentru comunicarea cu Lumea Sufletelor. Pentru a stabili contactul cu aceasta ei au folosit o varietate de dispozitive: telefoane, casetofoane, aparate de radio, televizoare și calculatoare. Pe lângă mesajele audio au început să primească și imagini video de la „abonații de pe cealaltă lume". Martorii acestor contacte au devenit de multe ori cercetători renumiți și reporteri de la instituții media prestigioase, care au supus unor verificări crunte toată aparatura și rezultatele înregistrărilor.

De multe ori, sesiunile de comunicare se desfășurau public. De exemplu, la data de 15 ianuarie 1983 vocile de pe „lumea cealaltă", au răsunat în direct pe cea mai mare stație europeană de radio „Radio Luxemburg". Germanul Otto Koenig, specialist în electronică, sub stricta supraveghere a inginerilor din cadrul stației de radio a instalat propriul echipament și astfel milioane de ascultători de radio din întreaga Europă au auzit un mesaj clar venit de pe „lumea cealaltă": „Noi auzim vocea voastră. Otto Koenig a intrat în contact radio cu cei morți".

În 1949, Marcello Bacci din Grosseto, Italia, a început experimentele în domeniul ITC. Folosind un radio vechi, cu tuburi vidate, el a început să înregistreze vocile celor de pe

„lumea cealaltă". Laboratorul său de acasă a fost deschis pentru public, astfel încât mulți oameni și-au găsit alinarea acolo după comunicarea cu prietenii și rudele moarte.

La data de 5 decembrie 2004 un grup de cercetători cu experiență din Italia, Portugalia și Marea Britanie a efectuat un experiment științific în laboratorul lui Marcello Bacci. La acesta au participat profesorul de fizică de la Universitatea din Napoli, Mario Festa, profesorul psiholog David Fontana, directorul Centrului de cercetare al ITC, dr. Anabela Cardoso, inginerul aeronautic, expert în cadrul «Îl Laboratorio», Paolo Presa, precum și un grup de martori.

Marcello Bacci și-a montat radio receptorul (modelul „Normende" ediția de la sfârșitul anilor 1950) și a captat inițial un „zgomot alb", care, ulterior, s-a transformat într-un sunet învolburat, cum ar fi zgomotul valurilor. În curând, sunetul a dispărut și din emițătorul radio noi am auzit voci. Primele cuvinte au fost în limba italiană, apoi în spaniolă și engleză. Interlocutorii invizibili se adresau celor din public pe nume, alegându-și limba lor maternă. La toate întrebările participanților la experiment s-au primit răspunsuri clare.

Pentru a complica condițiile experimentale și pentru a elimina posibilitatea trucării mesajelor prin intermediul stației radio, pe durata experimentului, din receptorul montat au fost eliminate două lămpi. Acest lucru nu a afectat deloc calitatea sunetului vocilor. Apoi, au fost îndepărtate și lămpile rămase, dar vocile au continuat să se audă la volum mare,cu aceeași claritate ca și înainte. Apoi, Marcello Bacci a oprit radioul. Indicatorul luminos de pe panou s-a stins, și timp de unsprezece secunde s-a lăsat liniște. Dar, apoi, din boxe a venit fluierul deja familiar, pe urmă sunetul unui vârtej și la secunda 21 după oprirea radioului, a răsunat din nou vocea interlocutorului invizibil, care a durat timp de 23 de secunde.

În Rusia, unul dintre pionierii ITC a fost Vsevolod Zaporojeț (1910-2007) un remarcabil cercetător, doctor în științe tehnice, profesor al Institutului de cercetare a metodelor geofizice de exploatare a gazului și petrolului. Până la vârsta de 70 de ani el a fost un materialist și un ateu convins, dar moartea iubitei sale soții l-a împins pe profesor la ideea de a verifica informațiile cu privire la realitatea vieții după moarte.

„Îmi era foarte dor de ea. Și mi-am amintit că am citit în tinerețe unele cărți, care se refereau la spirite, la viața de apoi – a povestit V. Zaporojeț într-un interviu acordat ziarului „Ogoneok". – Și mi-a venit o idee: poate că acolo există o picătură de adevăr? Și am început să citesc despre acest fenomen. Cu cât citeam mai mult, cu atât mă convingeam că lucrurile acestea nu sunt chiar atât de simple. Cele 1500 de volume împrumutate de la bibliotecă nu doar le-am citit, ci le-am studiat. Pentru mine, biblioteca a comandat cărți suplimentare din Anglia, în special, toate lucrările lui Arthur Conan Doyle pe subiectul parapsihologiei.

Apoi am început să experimentez și am studiat acest fenomen timp de 15 ani. Toți oamenii care au studiat serios problema spiritismului s-au convins de realitatea existenței vieții după moarte. Dar metoda demonstrării nu a putut fi formulată de nimeni. Iar eu am găsit-o", a declarat profesorul V.Zaporojeț [75]. Și el, într-adevăr, a dovedit științific că pe

lumea cealaltă este viață și a stabilit felul în care aceasta decurge și legătura pe care o are cu prezența ei trecută de pe Pământ.

Pentru derularea experimentelor, acesta a folosit un dispozitiv special – mediumoskop, ale cărui schițe le-a găsit în niște cărți mai vechi, precum și cu ajutorul unor persoane cu abilitățI de medium. Timp de mai bine de zece ani de cercetare el a efectuat 460 de sesiuni experimentale, ale căror rezultate sunt rezumate în cartea sa „Contururile Universului. Începuturile cunoașterii reale". În această lucrare el nu s-a limitat doar la descrierea experimentelor sale ci a prezentat un sistem de perspective coerente asupra Universului, spațiului, timpului, radiațiilor spațiale, gravitației și multe alte aspecte, care sunt în centrul atenției științei tradiționale. Pentru realizarea cărții V.Zaporojeț a utilizat peste 1600 (!) de surse terestre de informații pe care le-a combinat cu sute de experimente proprii desfășurate în domeniul contactului cu locuitorii celeilalte lumi. Ca rezultat, s-au născut o serie de lucrări științifice minunate, la baza cărora se află elementele preferate de toți oamenii de știință: logica și experimentul repetat în condiții de laborator [75]. Astfel, el a găsit nu doar adevărul, ci, de asemenea, pe iubita lui soție. El s-a convins de faptul că ei „îi este foarte bine în acea lume". Acolo, la fel ca aici, ea dansează, „deși are o groază de treabă" [74].

În prezent, volumul de informații obținute prin intermediul ITC este comparabil cu cel obținut de persoane cu abilități de medium și continuă să crească vertiginos. În multe țări, au apărut asociații de ITC, care reunesc mii de entuziaști și profesioniști. Materiale din cadrul sesiunilor de ITC au fost publicate în zeci de cărți și pe nenumărate site-uri de pe Internet.

În opinia noastră, cartea avocatului australian Victor Zammit „Avocatul Lumii Subtile" merită o atenție deosebită. Avocatul demonstrează că viața după moarte există!" [76]. Cartea conține dovezi clare de numeroase contacte cu sufletele celor morți – stabilite prin intermediul oamenilor-medium sau cu ajutorul ITC. Victor Zammit a colectat și a rezumat punctele de vedere cu privire la aceste aspecte ale mai multor oameni de știință din întreaga lume și din toate timpurile. Cele mai multe dintre ele au plecat de la un scepticism profund și critici dure și au ajuns, într-un final, la Recunoașterea deplină a realității contactelor. Mulți dintre ei au devenit cercetători activi ai acestui fenomen, iar după trecerea în Lumea Sufletelor au intrat, de nenumărate ori, în contact cu cei vii cu ajutorul ITC.

Fiecărui sceptic care va putea nega faptele prezentate în cartea sa, Victor Zammit îi oferă un milion de dolari. De la data anunțării acestei oferte generoase și tentante s-au scurs mai bine de cinci ani, dar milionul a rămas încă nerevendicat – să contești faptele și dovezile prezentate în carte este pur și simplu imposibil.

De pe site-ul scriitorului și avocatului Victor Zammit *http://www.victorzammit.com/* puteți descărca versiunea electronică a cărții sale în oricare dintre limbile europene. Tot aici puteți găsi o selecție vastă de materiale, inclusiv video, ale altor autori pe aceeași temă.

Fiecare cititor curios își poate extinde considerabil sfera de cunoștințe din acest domeniu accesând, de asemenea, site-ul web al Asociației Mondiale a Trascomunicarii

Instrumentale *www.worlditc.org*. O mulțime de informații interesante se pot găsi și pe siteul web al Asociației Ruse de ITC *www.airclima.ru*, care are versiuni în limba engleză, germană și georgiană.

Este important de remarcat faptul că toate cercetările desfășurate în domeniul ITC au demonstrat în mod clar un element comun: cercetători, care au lucrat în momente diferite, în țări diferite și care, în mod independent, au obținut rezultate identice. Acesta este de fapt elementul pe care insistă mereu știința clasică.

Propria noastră analiză a informațiilor publicate ne-a readus în memorie declarația renumită a filosofului german Arthur Schopenhauer (1788-1860): „coincidența multiplelor mărturii independente una de alta este dovada adevărului lor". Acest principiu, de altfel, stă la baza hotărârilor judecătorești emise în toată lumea. Noi, avocați profesioniști, ne-am ghidat, de asemenea, de acest principiu în crearea acestei cărți.

Ce Adevăruri le-au destăinuit oamenilor, în timpul sesiunilor de ITC, sufletele fără trup? Iată câteva fragmente din mesajele lor:

„După moartea sa fizică, persoana continuă să trăiască într-o altă dimensiune a existenței...Noi avem același corp ca și voi, dar care are un nivel al vibrațiilor, mai sensibil decât al vostru.

Aici nu exista boală, extremitățile pierdute se regenerează. Corpul care și-a pierdut integritatea fizică și a devenit infirm pe Pământ, în lumea noastră se restabilește. Noi trăim în locuințe frumos amenajate. Peisajele te cuceresc prin frumusețea lor impresionantă, vârsta medie a oamenilor care continuă să trăiască aici se situează între 25 – 30 de ani. Oamenii care au murit pe Pământ la o vârstă înaintată se trezesc aici, perfect conștienți, după un somn regenerator. Potrivit timpului de pe Pământ, visul durează aproximativ șase săptămâni. Pentru unele persoane acesta ar putea fi mai scurt. Copiii sunt întâmpinați aici de rude, care au apoi grijă de ei. Copiii continuă să crească și să se dezvolte până la vârsta de 25-30 de ani. Noi trăim aici, împreună cu alte forme de viață: cu ființe care au trăit pe alte planete înainte de moartea lor fizică, cu pitici, giganți, precum și cu ființe fără corp. Aici sunt colectate aproximativ 60 de miliarde de umanoizi din toate lumile existente. Prietenia și parteneriatul continuă.

Animalele, de asemenea, trăiesc după moarte. Ele au de toate și oamenii care iubesc animalele au grijă de ele.... Aici există diferite tipuri de animale, chiar unele care nu sunt cunoscute pe Pământ, de exemplu, păsări de paradis și fluturi colorați superbi. Temperatura ambiantă este foarte plăcută. Personalitatea și caracterul oamenilor care sosesc aici rămân neschimbate. Toate creaturile vii pot continua procesul de cunoaștere. Ei nu se trezesc la nivelul nostru cu noi cunoștințe".

„Condițiile esențiale pentru contactul cu lumea noastră sunt inima și sufletul curat."

„Suferința pe care o persoană trebuie sau este constrânsă să o îndure face parte din propriul său „Eu" și este obținută în mare parte ca urmare a propriile sale acțiuni în această viață sau în cea anterioră sau este trimisă de o Putere Superioară pentru accelerarea procesului de învățare, pentru îmbunătățirea cunoștințelor și autodesăvârșire."

„Iisus Cristos este o ființă înalt dezvoltată din punct de vedere spiritual, un lider al omenirii, care, și în sferele noastre, joacă un rol important. El este lumina aprinsă în întuneric, o barcă de salvare în largul mării [77]."

„Mesajul nostru pentru voi este că viața merge mai departe... Toate speculațiile voastre științifice, medicale sau biologice nu și-au atins obiectivul. Ceea ce este „real" în știință nu este mai aproape de realitate în imaginea de ansamblu [73]."

O informație foarte interesantă și pozitivă a venit de la ființe, care au povestit că nu au fost niciodată oameni, dar pe parcursul a mii de ani au urmărit dezvoltarea omenirii. În trecut, aceștia au intrat în contact cu civilizația noastră de șase ori, adică de fiecare dată când am ajuns la o răscruce a evoluției. Ei au menționat o mulțime de evenimente din istoria omenirii și au transmis faptul că viitorul nostru va fi influențat de hotărârile cheie pe care oamenii le vor lua în viitorul apropiat. În 1966, ei ne-au comunicat un mesaj foarte pozitiv:

„Aceasta este a șaptea oară când noi susținem și orientăm progresul vostru în direcția libertății și a unui viitor sănătos și prosper, în care omenirea va fi eliberată din lanțurile intoleranței și cruzimii, un viitor în care va fi posibilă stabilirea unei relații fructuoase și trainice cu dimensiunile luminoase și spirituale de existență" [73].

Acum, după ce am delimitat foarte clar platforma pe care construim argumentelele și concluziile noaste, vom trece la un subiect foarte important, care pentru mulți încă rămâne unul foarte controversat – migrația Sufletelor. Vă reamintim că, potrivit statisticilor publicate de Gallup International, 80% dintre americani nu cred în reîncarnare, adică în renașterea sufletului într-un corp nou după moartea fizică. La fel de mulți sceptici cu privire la acest subiect există și în Europa. Și pentru că fără Recunoașterea și înțelegerea acestui fenomen găsirea sensului vieții și a drumului spre fericire este imposibilă, vom dedica acestei probleme complexe următorul capitol.

VIAȚA PĂMÂNTEASCĂ, VIAȚA VEȘNICĂ

A te naște de două ori nu este mai surprinzător
decât a te naște o dată.
Voltaire (1694-1778),
scriitor și filosof francez

„În sfârșit am ajuns la civilizația pe care am putut să o recunosc – în Roma antică. Din păcate, nu am fost nici împărat, nici aristocrat. Eu stăteam în groapa leului și așteptam momentul în care acesta îmi va mânca mâna de dragul amuzamentului colectiv.

Mă observam din exterior. Aveam mustață și părul lung, roșu ca focul. Eram foarte slab și purtam doar o pereche de pantaloni scurți din piele. Știam de trecutul și de proveniența mea – mă născusem într-o zonă apropiată, care, în prezent, se numește Germania, de unde apoi am fost capturat de legionarii romani într-una din campaniile lor militare. Romanii m-au folosit că mijloc de transport al bogățiilor jefuite de ei.

După ce am livrat marfa la Roma, eu trebuia să mor pentru a-i distra. Mă vedeam cu privirea îndreptată în sus, către oamenii care s-au adunat în jurul gropii. Probabil că le ceream îndurare, pentru că la ușa de lângă mine aștepta să intre un leu flămând. Simțeam puterea lui și auzeam urletul pe care îl scotea în așteptarea unei mese.

Știam că este imposibil să fug, dar atunci când a fost deschisă ușa leului, instinctul de auto-conservare m-a împins să caut o cale de ieșire. În acel moment, perspectiva mea s-a schimbat, astfel încât eu am intrat în corpul meu. Am auzit cum au ridicat gratiile și am văzut cum leul se îndrepta către mine. Am încercat să mă apăr cu mâinile, dar leul s-a repezit la mine, încât nici nu le-a observat. Spre deliciul publicului, care țipa de încântare, animalul m-a doborât la pământ.

Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte e că stăteam între labele leului, iar acesta se pregătea cu fălcile lui puternice să-mi zdrobească capul. Presupun că în momentul următor am auzit o crăpătură de craniu. Din fericire, am fost scutit de aceste amintiri, deoarece scenele din acea viață s-au risipit."

Aceasta nu este o descriere a unui coșmar și nici produsul unei imaginații bolnave. Acesta este un fragment din cartea faimosului psihoterapeut american dr. Raymond

Moody, „Viața înainte de viață. Studiul regresiei în viața anterioară", în care el descrie una din cele nouă vieți anterioare ale sale [82].

Moody a pătruns în trecutul său prin hipnoză, iar înainte de aceasta, la fel ca mulți alți reprezentanți ai medicinei oficiale, credea că astfel de călătorii sunt produsul imaginației umane. De asemenea, el considera că toți oamenii care treceau prin procesul de regresie (comunicare hipnotică cu viețile anterioare) se vedeau, în trecut, ca fiind personalități proeminente – faraoni, regi sau vedete de cinema. Reținem că acest punct de vedere a fost menținut de R. Moody chiar și atunci când el era deja autorul bestseller-ului mondial „Viață după viață. Există viață după moarte?", care a văzut lumina tiparului în 1975 [83].

Cu toate acestea, experiența personală a distrus toate credințele sale false și l-a transformat într-un puternic susținător al hipnozei regresive, pe care o experimenta cu succes asupra pacienților săi.

Raymond Moody a dobândit experiență după ce s-a întâlnit, în 1986, cu renumitul psihoterapeut Diana Denholm, care își vindeca pacienții prin hipnoză regresivă, scufundându-i în viețile lor anterioare. Povestirile ei au stârnit curiozitatea lui Moody, care a rugat-o pe Diana să-l supună unei sesiuni de hipnoză.

„Am fost în transă timp de aproximativ o oră – a povestit mai târziu R. Moody. Pe toată durata sesiunii eu eram conștient de faptul că sunt Raymond Moody și mă aflu sub atenta supraveghere a unui terapeut calificat. În această stare de transă eu am vizitat nouă etape de dezvoltare a civilizației și m-am văzut pe mine și lumea înconjurătoare în diferite ipostaze... Acesta a fost un sentiment minunat, care semăna mai mult cu o realitate, decât cu un vis. Culorile erau la fel de intense precum sunt în viața reală, evenimentele se desfășurau în conformitate cu o anumită logică și nu așa cum îmi „doream" eu să se deruleze... Aceste vieți reale evoluau pe cont propriu, precum scenariul unui film" [82].

Ulterior, R. Moody a mărturisit că regresia a fost pentru el un instrument excelent pentru o mai bună înțelegere a eului și personalității sale. Aceasta i-a extins limitele conștiinței sale și a deschis orizontul unor posibilități, a căror existență el nu a bănuit-o niciodată. Atunci când el însuși a căpătat experiența de a induce pacienții săi în stare de hipnoză regresivă, a constatat că niciunul dintre aceștia nu s-a văzut în viața anterioară ca fiind Cleopatra sau alte personaje istorice reumite.

Cu toate acestea, astfel de cazuri se întâlnesc frecvent. Ele se produc în cadrul sesiunilor de hipnoză în aceeași proporție ca și în viața reală. Despre unul dintre acestea a povestit un psihiatru din Malibu, Adrian Finkelstein, în cartea sa „Marilyn Monroe revine. Vindecarea sufletului" [84].

Eroina cărții și pacienta lui Finkelstein era o cântăreață canadiană, Sherrie Lea Laird, în vârstă de 43 de ani. În stare de transă, cântăreața a relatat despre relațiile ei amoroase cu John și Robert Kennedy, inclusiv despre întâlnirea cu John F. Kennedy la Casa Albă. Ea a oferit informații detaliate cu privire la moartea actriței de 36 de ani, care a survenit din cauza unei supradoze de droguri la 5 august 1962, respingând, astfel, teoriile conspirației, care afirmau că Monroe a fost ucisă.

După ce a vindecat sute de pacienți prin terapie regresivă, Finkelstein, care conduce în prezent Centrul pentru Sănătate Integrată din Malibu, a ajuns la concluzia că Laird nu este o impostoare sau o femeie bolnavă mintal, și că, într-adevăr, ea este reîncarnarea lui Marilyn Monroe. În stare de hipnoză, aceasta a putut să răspundă la sute de întrebări, pregătite cu atenție, despre viața lui Monroe. Finkelstein a remarcat faptul că unele dintre răspunsuri le putea ști doar Monroe, de exemplu, să indice mătușa actriței din partea mamei într-o fotografie de familie.

De asemenea, psihiatrul a găsit similitudini ale trăsăturilor faciale precum și asemănări în privința membrelor, a inflexiunilor vocii și a scrisului de mână între cele două femei. Finkelstein a subliniat faptul că Laird nu este o oportunistă care se dorește să fie întruchiparea lui Monroe, ci o femeie care încearcă să afle motivul durerii sale și al amintirilor tulburătoare. „Ea nu a vrut să fie Marilyn Monroe. Ea a vrut să fie ea însăși, spre deosebire de multe alte impostoare" [85].

Finkelstein a filmat toate sesiunile de hipnoză cu Laird „Monroe", iar în prezent acestea pot fi vizualizate de către toate persoanele interesate [86]. Aceste experimente au stat la baza filmului documentar „Sherrie Lea Laird vs Merilyn Monroe", lansat de BBC în 2006 [87].

Pe 22 februarie 1940, în Lhasa, capitala Tibetului, a urcat la tron Dalai Lama al XIV-lea – întruchiparea vie a lui Buddha. Interesant este faptul că noul lider spiritual al poporului tibetan avea la acel moment doar 5 ani! Iar cu trei ani înainte de acest eveniment, viitorul Dalai Lama era un copil normal într-o familie de țărani. Cum se face că acest copil obișnuit a reușit să acceadă la o carieră atât de fulminantă?

Noua încarnare a lui Buddha și reîncarnarea predecesorului său – Dalai Lama al XIII-lea, care a murit în 1933, a fost recunoscută de o comisie autoritară constituită din lama de rang înalt. Această situație s-a declanșat imediat după moartea lui Dalai Lama al XIII-lea, atunci când călugării au început să caute omul în care s-a reîncarnat sufletul lui Buddha de această dată. Direcția căutărilor a fost indicată de însuși liderul decedat, care stătea îmbălsămat pe un tron. Într-o zi, capul său s-a întors spre nord-est, acolo unde călugării trebuiau să caute reîncarnarea sa. Și, la scrut timp, regentul-guvernator a văzut în lacul sacru reflecția unei case țărănești cu acoperiș din ienupăr. Un grup de călugări a purces la căutarea acestei case. Pentru examinarea viitorului lider, aceștia au luat cu ei mai multe obiecte personale ale defunctului Dalai Lama.

Casa cu acoperiș de ienupăr a fost descoperită în micul sat Taktser, situat în nord-estul Tibetului. În ea locuia o familie cu un copil de doi ani. Călugării au așezat în fața copilului o mulțime de lucruri, din care nu ieșeau cu nimic în evidență obiectele personale ale lui Dalai Lama al XIII-lea. În acel moment, copilul le-a ales, fără să dea greș, pe cele care aparțineau lui Dalai Lama XIII-lea, afirmând: „Sunt ale mele".

Copilul a fost dus la Lhasa și acolo, după o serie de teste suplimentare complexe, băiețelul a fost recunoscut ca fiind reîncarnarea lui Dalai Lama al XIII-lea.

Noi am decis să abordăm subiectul reîncarnării sau al migrării sufletului în diferite trupuri într-un capitol separat datorită importanței pe care o are acest domeniu. Este foarte

greu să înțelegem sau să ne schimbăm soarta, fără să cunoaștem nimic despre viața noastră anterioară. De asemenea, nereușite vor fi toate încercările de a scăpa de suferințe și de alte dureri, dacă rădăcinile lor provin din viețile anterioare. Din păcate, și acest subiect este dominat de multă ignoranță.

În capitolul 1 am citat deja datele statistice ale cercetărilor derulate de Centrul Gallup, conform cărora 80 % dintre americani nu cred în renașterea sufletului într-un nou corp după moarte. O atitudine similară față de reîncarnare predomină și în rândul europenilor: 78 % dintre locuitorii Europei de Vest și 73 % din populația Europei Centrale și de Est nu crede în reîncarnare. Cei mai luminați în acest domeniu sunt locuitorii din Islanda („doar" 59 % nu cred în reîncarnare) și Elveția (64 %), iar cei mai mari adversari ai reîncarnării sunt locuitorii din Malta (88 %). În Rusia, această cifră este de 68%. La o simplă verificare, această poziție de „nu cred" se adevărește a fi o ignoranță grasă. Interviurile aplicate cursanților noștri pe tema reîncarnării au relevat următoarele răspunsuri: „Aceasta este o prostie", „Nu cred", „Religia a negat și eu sunt un om credincios". În încercarea de a clarifica motivele acestei atitudini față de subiectul reîncarnării, conversațiile noastre tindeau să se transforme într-un dialog, descris deja în capitolul 1 (a se vedea „Pilda despre Marele Ateu").

Niciunul dintre interlocutorii noștri nu a citit nicio carte despre reîncarnare, nu a văzut niciun film documentar pe acest subiect, dar în ciuda acestui lucru, toți aveau o opinie solidă despre această temă. Pe de altă parte, absolut toate persoanele care au citit, la recomandarea noastră, cel puțin una din cărțile lui Dolores Cannon sau Michael Newton, și-au schimbat rapid punctul lor de vedere cu privire la acest subiect. Pentru ca cititorii acestei cărți să poată să-și formeze propria opinie cu privire la reîncarnare, vom continua să prezentăm cazuri concrete și reale care demonstrează reîncarnarea sufletului.

În 1983, Peter Ramster, psiholog și hipnoterapeut australian, a produs un film documentar despre sesiunile sale de hipnoză regresivă. În prima etapă, eroinele filmului său – patru femei casnice obișnuite – își amintesc detalii din viețile lor anterioare după imersia în stare de transă. În a doua etapă, fiecare dintre aceste femei, însoțită de camere de televiziune și de martori independenți vizitau fostul loc de reședință pentru a verifica informațiile raportate în stare de transă. Înaintea demarării experimentului s-a constatat că niciuna dintre cele trei femei, de-a lungul vieții sale prezente, nu a ieșit dincolo de granițele Australiei.

Despre felul în care s-au derulat aceste teste a povestit Victor Zammit în cartea „Avocatul Lumii Subtile". Vom cita doar un scurt fragment din aceasta, care prezintă una dintre cele patru povești:

„Una dintre participante a fost Gwen MacDonald, care era foarte sceptică cu privire la reîncarnare înainte de începutul sesiunii de regresie. Femeia și-a amintit de viața sa din Anglia, pe care și-a petrecut-o în Somerset, între anii 1765-1782. Multe dintre evenimentele din viața lui Gwen din Somerset, care, pur și simplu, nu puteau fi găsite în nicio carte, au fost confirmate de martori, când aceasta a fost adusă acolo.

Pentru Gwen MacDonald, care a fost adusă în Somerset cu ochii legați, toate locurile din acest oraș i se păreau familiare, deși aceasta nu părăsise niciodată Australia.

● Gwen a fost capabilă să identifice în mod corect trei drumuri care duceau către niște sate pe care ea le știa.

● Aceasta a îndrumat echipa de filmare să meargă pe un traseu, care era mult mai convenabil decât cel indicat pe hartă.

● Femeia a explicat cu luciditate unde se afla cel mai important punct de reper local – o cascadă și a indicat locul unde este amenajată din pietre traversarea apei. Localnicii au confirmat că o astfel de trecere a existat, într-adevăr, doar că ea a fost distrusă cu 40 de ani în urmă.

● Gwen a indicat o intersecție unde se aflau cinci case. Localnicii, din nou, au confirmat că această afirmație este adevărată și că acele case fuseseră demolate în urmă cu 30 de ani. Ei au confirmat, de asemenea, că în una din cele cinci case se comercializa pe vremuri cidru de mere, așa cum spusese Gwen McDonald.

● Ea și-a amintit cum se numeau satele învecinate în urmă cu 200 de ani, deși pe hărțile moderne aceste așezări rurale nu mai apăreau sau aveau nume schimbate.

● Numele rudelor, vecinilor, prietenilor de care și-a amintit Gwen au fost găsite în arhive.

● Gwen cunoștea foarte bine legendele locale, care au fost confirmate de către istoricii din Somerset.

● Ea utiliza corect arhaismele și regionalismele care se regăseau pe vremuri în vocabularul comunității respective și care, în prezent, mai puteau fi găsite cu greu doar în dicționare (de exemplu, cuvântul „tallet" -„mansardă").

● Femeia a spus că băștinașii i-au conferit mânăstirii Glastonbury Abbey numele St. Michaels. Acest fapt a putut fi verificat numai după ce s-a consultat un document care avea o vechime de 200 de ani și care, cu siguranță, ar fi fost imposibil să se obțină în Australia.

● Gwen a descris corect procesiunea în decursul căreia druizii din Glastonbury ocoleau dealul în formă de spirală, ceea ce reprezenta ritualul lor de primăvară și care s-a dovedit a fi necunoscută pentru cei mai mulți istorici din învățământul universitar.

● Ea știa că pe terenul Glastonbury Abbey au existat două piramide, care, până în momentul sosirii ei, dispăruseră de mult timp.

● De asemenea, în Sydney, Gwen a descris fidel o serie de sculpturi care au fost găsite într-o casă veche abandonată, la o adresă indicată de ea.

● În Sydney ea a desenat interiorul casei ei din Glastonbury. La fața locului, s-a constatat că desenele ei au reprodus realitatea.

● Gwen a descris un hotel local, aflat în apropierea casei ei. Hotelul a rămas la aceeași adresă specificată de Gwen.

● Ea a condus echipa de filmare la casa ei din Glastonbury, care, până la momentul sosirii ei se transformase într-un coteț de pui.

● Nimeni nu știa ce era pe podeaua casei respective, până când aceasta nu a fost curățată. Și atunci, pe podea a fost găsită o piatră despre care Gwen povestise în Sydney. Totul a coincis, până și forma acelei pietre.

● Localnicii veneau în fiecare seară pentru a-i pune lui Gwen întrebări dificile cu privire la istoria locală. Ea a oferit răspunsuri corecte la majoritatea întrebărilor (de exemplu, despre o mlaștină locală în care au dispărut mai multe animale domestice" [76].

Toată această serie fascinantă de filme a fost expusă pe internet [88].

Dacă tastați Google cuvântul „reîncarnare" în limba engleză veți obține mai mult de 6 milioane de link-uri către diferite surse care prezintă acest subiect – atât de populară este această temă! Numărul de linkuri este comparabil cu volumul de informații existent pe internet cu privire la „Sfârșitul lumii" și este nesemnifcativ mai mic decât numărul linkurilor care conțin recomandări pentru slăbire.

Pentru a nu vă îneca în acest ocean de informații, vă recomandam să căutați de la bun început numele profesorului Ian Stevenson (1918-2007), unul dintre ce mai renumiți exploratori ai reîncarnării. El a scris lucrări care sunt considerate a fi primele cercetări serioase în acest domeniu.

Acest om de știință a condus Departamentul de neurologie și psihiatrie de la Colegiul Medical din cadrul Universității din Virginia unde a devenit extrem de interesat de cazurile privind amintirile legate de viețile anterioare, descrise în literatura de specialitate. El a decis să studieze în detaliu acest subiect și timp de 40 de ani a adunat peste 3000 (!) de cazuri concrete. În colecția sa, a adunat exemple din întreaga lume, dar majoritatea provin din India. Acest lucru nu este o surpriză, deoarece acolo există o credință puternică și o tradiție în ceea ce privește migrația sufletelor, de aceea cazurile de reîncarnare nu sunt o taină, fiind disponibile pentru cercetători.

Ca un adevărat om de știință, Ian Stevenson a verificat cu atenție fiecare informație. De asemenea, el prefera să lucreze cu copiii de la 3 la 5 ani, a căror memorie nu era încărcată cu experiență de viață, precum un adult, și care povesteau în detaliu despre viața lor anterioară, petrecută în alte vremuri și spații. În cadrul conversațiilor, copii au raportat detalii, nume și evenimente care au permis identificarea unei persoane descrise de copil. La aceste investigații se anexau toate rapoartele scrise, inclusiv cele patologice și rapoartele post-mortem.

Pe baza rezultatelor cercetărilor sale, Dr. Stevenson a publicat mai multe cărți, printre care se numără, în primul rând, „20 de cazuri sugestive de reîncarnare" și „Unde se intersectează reîncarnarea și biologia".

Iată o întâmplare tipică din cartea „20 de cazuri sugestive de reîncarnare":

„Un băiat de cinci ani pe nume Bisch Chand, din orașul indian Bareilly, a început, dintr-o dată, spre suprinderea părinților, să vorbească despre viața lui anterioară petrecută în Filbhite, un oraș situat la 50 de kilometri de Bareilly. El și-a amintit numele pe care îl avea atunci – Lakshmi Narain – și a afirmat că era fiul unui latifundiar înstărit. Apoi, Bisch a început să ofere diverse detalii despre viața lui anterioară. S-a schimbat și comportamentul băiatului – el a început să le ceară părinților săi săraci mâncare scumpă,

băuturi rafinate, haine de mătase. De asemenea, el și-a amintit de amanta lui pe nume Padma și mi-a povestit că, odată, a ucis din gelozie un bărbat pe care l-a surprins în camera ei.

Aflând despre incidentul de omor, procurorul orașului Bareilly a organizat imediat o deplasare la Filbhit, împreună cu Bisch și tatăl său. La fața locului, procurorul a aflat imediat că în urmă cu 8 ani, în familia latifundiarului Narain a murit fiul său de 32 de ani, Lakshmi, care, cu puțin timp înainte de moartea sa, l-a ucis pe adversarul său, amantul unei celebre prostituate pe nume Padma.

În școala unde a studiat Lakshmi în copilărie, micul Bisch a identificat corect clasa în care „el" avea orele. Apoi, l-a recunoscut pe fostul „lui" coleg de clasă și a răspuns corect la întrebarea acestuia despre profesorul lor comun, al cărui portret l-a descris cu multă precizie.

În acest oraș, în care nu mai fusese niciodată, Bisch a identificat cu exactitate toate clădirile pe care le-a descris anterior în detaliu, iar apoi a început să bată la tobe, la care nu mai bătuse niciodată. Și făcea acest lucru exact așa cum îl făcea Lakshmi Narain [89].

Dr. Stevenson a colectat mii (!) de astfel de povești, care aveau la bază dovezi solide, informații și locuri exacte, persoane concrete. Unele dintre ele au demonstrat faptul că trăsăturile fizice pot fi moștenite, într-un fel sau altul, din viețile anterioare. S-a constatat că din 895 de copii care aveau amintiri despre viața anterioară, 309 (35 %) aveau semne din naștere și/sau defecte congenitale, care semănau perfect cu o rană (de obicei letală) sau cu un alt semn de pe corpul persoanei decedate, despre viața căreia și-a amintit copilul [90].

Un alt expert important în domeniul reîncarnării este dr. Alexander Cannon (1896-1963) din Anglia. El a colectat date despre viețile anterioare a 1382 (!) de persoane. În concluzia cercetărilor sale, Dr. Cannon a declarat:

„Timp de mulți ani, teoria reîncarnării mi se părea o ipoteză aberantă și făcem tot posibilul să o infirm. De atunci au trecut mulți ani, și, deși subiecții mei fac parte din diferite mișcări religioase, toți vorbesc despre lucruri similare. După ce am examinat mai mult de 1000 de cazuri reale, trebuie să admit existența reîncarnării" [91].

În atitudinea generală față de reîncarnare persistă trei erori majore:

Prima eroare: reîncarnarea sufletelor nu există, iar noi trăim pe Pământ o sigură dată.

Sperăm că am eliminat această eroare. Sute de experți renumiți din întreaga lume au cercetat zeci de mii de cazuri de reîncarnare și au recunoscut, în final, existența acestui fenomen. Dacă toate aceste dovezi irefutabile par neconcludente, rămâne doar să-l citățm pe psihiatrul britanic Arthur Girdhema (1905-1992), care are 40 de ani de experiență în cercetarea hipnozei regresive:

„Dacă eu nu aș fi crezut în reîncarnare, având toate dovezile pe care le-am primit, puteam să fiu considerat, pe bună dreptate, un handicapat mintal... dar niciunul dintre colegii mei nu mă consideră nebun" [76, 92].

A doua eroare poate fi formulată astfel: reîncarnarea există, dar următoarea încarnare se produce în organisme inferioare – animale sau plante. Totul depinde de comportamentul

omului din timpul vieții sale pământești. Dacă s-a comportat bine – viața viitoare va fi ușoară și bogată. Dacă a făcut numai fapte rele – a băut, a furat – riscă să se reîncarneze în porc sau în gândac. Sau poate decădea și mai tare, ca în celebra piesă a lui Vladimir Visoțki „Despre migrația sufletelor:

„Dacă ești prost, ca un copac
Te vei naște baobab,
Și vei trăi ca baobab
O mie de ani până vei muri."

Nu vom intra în dispute pe această temă, ci vom respinge din start această versiune, care seamănă mai mult cu o poveste de groază stupidă. Toate sursele de informații din Lumea Subtila demonstrează: Tranziția sufletului către un nivel mai scăzut de dezvoltare este imposibilă. Într-adevăr, oamenii sunt predispuși la degradare, iar faptele prezentate în capitolul 2 demonstrează foarte clar acest lucru, însă în privința sufletelor lucrurile sunt diferite. Ce anume se întâmplă cu ele după sfârșitul vieții pământești veți afla în capitolului 9.

Cea de-a treia eroare este interpretarea largă a reîncarnării. De exemplu, numărul mare de conicidențe cu biografia unui om care a trăit anterior demonstrează, aparent, reîncarnarea lui.

Acest punct de vedere greșit a căpătat o popularitate deosebită după asasinarea președintelui John F. Kennedy (JFK, așa cum îl numesc americanii) în 1963. Cercetătorii care au studiat viața și moartea președintelui au găsit rapid un număr neobișnuit de paralele între John F. Kennedy și al 16-lea președinte american Abraham Lincoln. Vom prezenta doar o mică parte din concidențele identificate:

Abraham Lincoln a fost ales în Congresul American în 1846. John F. Kennedy a devenit congresman în 1946, exact 100 de ani mai târziu.

Prima propunere publică de a-l desemna pe Lincoln candidatul prezidențial al Partidului Republican a fost făcută de către Israel Green în 1958, iar pentru postul de vicepreședinte, Green l-a propus pe John F.Kennedy.

Lincoln a fost ales la data de 8 noiembrie 1860 și a devenit președinte în 1861. Kennedy a fost ales la 8 noiembrie 1960 și a devenit președinte în 1961. Din nou după 100 de ani.

Ambii președinți au fost răniți mortal într-o zi de vineri, în prezența soțiilor lor. Și Lincoln, și Kennedy au fost împușcați în cap.

Rivalii lui Lincoln și Kennedy în alegerile prezidențiale au fost Stephen Douglas și respectiv Richard Nixon – născuți în 1813 și, respectiv, 1913.

Lincoln a fost asasinat la teatrul lui Ford. Kennedy a fost ucis într-o mașină marca „Ford".

Succesorii președinților decedați au devenit vice-președinții lor și purtau ambii același nume – Johnson.

Andrew Johnson, care l-a succedat pe Lincoln s-a născut în 1808. Succesorul lui Kennedy, Lyndon Johnson s-a născut exact 100 de ani mai târziu – în 1908.

Numele secretarului personal a lui Lincoln era John, numele secretarul personal a lui Kennedy era Lincoln.

Ucigașul lui Lincoln, John Booth s-a născut în 1838. Cel care l-a omorât pe Kennedy, Lee Harvey Oswald, s-a născut în 1939, 100 de ani mai târziu.

Ambii asasini au fost uciși înainte de a fi judecați.

John Wilkes Booth l-a împușcat pe Lincoln într-un teatru și a fost găsit ulterior într-un depozit. Oswald l-a asasinat pe președinte de la fereastra unui depozit de cărți și a fost reținut de poliție într-un cinematograf.

În ziua crimei, ambii președinți erau îmbrăcați în costume ale firmei Brook Brothers.

Lincoln era al doilea copil în familie, iar Kennedy la fel; fiecare a fost botezat cu numele bunicului său.

Ambii au avut câte patru copii.

Alte zeci de paralele între viețile personale și sociale ale celor doi președinți, intre rudele lor, obiceiurile și caracterul lor au fost identificate de istorici. Mai mult decât atât, au fost descoperite o mulțime de concidențe între cei care îi înconjurau pe cei doi președinți, și între cei doi asasini implicați în crimele lor. Examinarea detaliată a vieții și morții lui Lincoln și a lui Kennedy, involuntar, duce la o comparație cu teatrul – aceeași reprezentație, cu aceiași actori și aceleași decorațiuni. Însă, cercetătorii au mers mai departe și au declarat că aceste coincidențe și paralele sunt cel mai bun exemplu istoric de reîncarnare și că John F. Kennedy este reîncarnarea lui Abraham Lincoln [93].

Alți experți, bazându-se, de asemenea, pe o serie de coincidențe, au declarat că Lincoln este reîncarnarea celebrului pilot american Charles Lindbergh (1902-1974).

Această nouă eroare a fost răspândită de Richard Salvy, care a publicat cartea „Călătoria sufletului: De la Lincoln la Lindbergh". În cadrul acesteia autorul descrie o serie de asemănări între caracterul lui Lincoln și Lindbergh, precum și între unele detalii din mediul lor de viață. Două corpuri, un singur spirit – conchide R. Salva, fără să fie jenat de marele decalaj între moralitatea eroilor săi. Această diferență (Lindbergh avea o a doua familie secretă în Europa) a fost explicată abil într-o singură propoziție: „Lindberg este, de fapt, Lincoln în vacanță" [94].

Cu toate acestea, principala diferență dintre eroii cărții lui R.Salvy era alta. Charles Lindbergh nu și-a ascuns niciodată simpatia lui pentru naziștii germani și în 1939 el a primit chiar una dintre cele mai mari distincții ale celui de al treilea Reich – Ordinul de Merit al vulturului german. Cu acest ordin au fost distinși doar doi cetățeni americani – magnatul Henry Ford, care avea relații de prietenie cu Hitler și Charles Lindbergh. Poate acesta este motivul pentru care președintele SUA, Franklin D. Roosevelt a refuzat în 1941 cererea lui Lindbergh de a reveni la serviciul militar, de unde a fost exclus anterior pentru declarațiile sale pro – naziste. Noi credem că probabil și Lincoln ar fi procedat la fel și că o astfel de diferență neagă complet valoarea tuturor argumentelor și conicidențelor identificate de R.Salvy.

Coincidențele, desigur, nu sunt întâmplătoare. În viață, în general, nimic nu este întâmplător, și dacă, totuși, se produc astfel de coincidențe, trebuie să reflectați neapărat

asupra lor. Acestea sunt semne luminoase ale Destinului, și nu dovezi ale reîncarnării. Despre semne vom discuta în detaliu în capitolul 8, însă aici ne vom rezuma doar la o scurtă precizare: nici Kennedy, nici, mai ales, Lindberg nu au fost încarnări ale lui Lincoln. Sufletul președintelui american a ales o altă întruchipare – în familia unui kenyan negru, care a venit în Statele Unite pentru a înțelege esența economiei și a unei femei albe de origine americană, care a studiat antropologia la Universitatea din Hawaii. Anume în această familie, pe 4 august 1961 s-a reîncarnat sufletul lui Abraham Lincoln, de data aceasta, în corpul unui copil afro-american căruia i-a fost predestinat să devină al 44-lea președinte al Statelor Unite.

Sufletul lui Lincoln s-a întors în America într-un moment dificil pentru țara sa, dar și pentru întreaga omenire.

Dar să nu rupem firul secvențial al cărții noastre – despre misiunea și destinul oamenilor vom vorbi în detaliu în Capitolul 8. Acolo vom povesti despre al 44-lea președinte al Statelor Unite, Barack Obama, și despre președintele rus, Vladimir Putin, și despre alte personalități renumite. Acum vom menționa doar că sursa noastră de informare este câmpul informațional global, și nu construcția logică a minții umane.

Mintea umană, așa cum am prezentat anterior, este, adesea, predispusă la iluzii, fantezii și concluzii false, cauzate de factori obiectivi. Din moment ce câmpul informațional global este o sursă de cunoaștere veritabilă și din moment ce de „Acolo" ni se comunică faptul că Obama este Lincoln într-o viață trecută, nu ne rămâne decât să recunoaștem că acest lucru este adevărat, fără a fi necesară nicio altă dovadă. Deși, în acest caz particular, o astfel de dovadă există, iar noi o vom prezenta, mai târziu, în capitolul 8.

Și ce ne comunică câmpul informațional global cu privire la viața trecută a lui John F. Kennedy? Cine a fost el dacă versiunea reîncarnării lui Lincoln în corpul lui Kennedy s-a dovedit a fi falsă? Noi l-am rugat pe expertul nostru Iuri Kravciuk să se uite în Cronica Akasha, despre care am povestit în capitolul anterior (el ne-a transmis de „Acolo" informația ca Obama este reîncarnarea lui Lincoln). Și iată ce ne-a spus acesta:

Sufletul lui John Fitzgerald Kennedy are o lungă istorie de încarnări pământești, rădăcinile căreia se trag din Atlantida. După dispariția sa această civilizație a trecut prin al doilea ciclu de încarnări, care a început cu viața conducătorului etiopian al orașului – cetate pe nume Norotmo, în secolul al XL -lea î.Hr. Șapte secole mai târziu, sufletul lui s-a „adăpostit" în trupul unui consilier al unui faraon egiptean, apoi a trecut printr-o încarnare feminină – fiica marelui faraon reformator Akhenaton (XIV î.Hr.) și a celebrei sale soții Nefertiti. Apoi a urmat, din nou, o experiență feminină – o preoteasă a zeiței Ishtar din Babilonul antic (VIII î.Hr.). Ulterior a vut loc încarnarea cea mai semnificativă a sufletului său, care s-a întruchipat într-o persoană care a marcat istoria creștinismului, și anume Iosif din Arimateea.

Pentru cei care nu cunosc acest nume, vom da următoarea explicație: Iosif din Arimateea este menționat în Biblie ca omul, în al cărui mormânt (pregătit în prealabil pentru el) a fost îngropat Iisus Hristos. Iosif a primit de la procuratorul roman al Iudeii, Pilat

din Pont, permisiunea de a coborî trupul lui Iisus de pe cruce și a-l îngropa în mormântul său, săpat în stâncă.

Potrivit unor surse, Iosif a fost primul deținător al Sfântului Graal – cupa în care acesta a adunat sânge din rănile lui Iisus. Mai târziu, conform legendei, el a plecat în Anglia și a fondat prima biserică creștină.

Apoi, în secolul al XI-lea, a mai avut o altă viață – în calitate de rege (conducător) norvegian, iar apoi acest suflet și-a petrecut viața în țara Galilor, în Marea Britanie, în trupul lui Patrick Smulli, un preot al bisericii anglicane. Patrick a trăit în pace 58 de ani și a murit în liniște în 1570, fără a intra în istorie cu vreo anumită realizare. La acea vreme, el a avut o misiune diferită – să mențină spiritul poporului și să-l întărească în credința sa în Dumnezeu, lucru în care a excelat. Și cu un asemenea bagaj impresionant, la 29 mai 1917, s-a născut John Fitzgerald Kennedy.

Presupunem că fanii lui JFK sunt mulțumiți de această incursiune în istoria sufletului celebrului președinte american, dar acum, aceștia vor fi, cu siguranță, șocați să afle soarta lui viitoare.

La data de 22 noiembrie 1963, viața pământească a lui JFK a fost spulberată de glonțul unui asasin, dar acest moment nu a întrerupt contactul sufletului său cu pământul pentru că în aceeași zi și la aceeași oră, acesta s-a reîncarnat în trupul unui copil aborigen dintr-un trib african din Noua Guinee!

Despre acest eveniment s-a aflat pentru prima dată în martie 1993, atunci când o expediție științifică americană a plecat în junglele din Noua Guinee pentru a căuta triburile native de vânători de capete. Ajunși la pragurile superioare ale râului Flayriver, oamenii de știință s-au întâlnit cu un alt trib, ai cărui membri nu mai văzuseră niciodată oameni albi. Și în acest trib se afla un războinic de 30 de ani, pe nume Araanu, care a arătat cel mai mare interes pentru noii veniți. După ce oamenii de știință au reușit să stabilească un dialog cu localnicii, Araanu le-a povestit acestora că „pe vremuri" el a trăit în America, numele lui a fost Jack (astfel era numit John F. Kennedy de mulți americani) și el a condus țara timp de câțiva ani.

Uimirea oamenilor de știință a crescut și mai mult atunci când Araanu a povestit detalii reale ale vieții lui John F. Kennedy. Această poveste a fost descrisă ulterior de jurnalistul Joe Berger în articol „Am fost J.F.K (John Fitzgerald Kennedy) într-o viață trecută", publicat în ediția din octombrie (1994) a jurnalului Weekly World News. Vom prezenta un scurt fragment din aceasta:

„Araanu și-a trăit toată viața în junglă, la sute de kilometri de civilizație – a declarat un membru al expediției, psihiatrul olandez Dr. Klaus Dalmolen. – El nu a avut acces la cărți, ziare, radio sau televiziune, dar, cu toate acestea, este familiarizat cu cele mai intime detalii ale vieții lui Kennedy. El știe despre marele președinte american mai mult decât istoricii care au studiat biografia acestuia toată viața lor și, în unele cazuri, chiar mai mult decât membrii familiei lui Kennedy. Am petrecut două luni studiindu-l pe acest om, l-am supus la toate testele cunoscute în psihiatria modernă și nu am reușit să-l prind pe acest

sălbatic cu vreo minciună. În opinia mea, fără îndoială, acesta este, într-adevăr, reîncarnarea președintelui John F. Kennedy."

Relatarea acestei întâlniri uimitoare a fost continuată de antropologul australian Dr. Bernard Hawk:

„El știa detalii precum numele prietenilor lui Kennedy cu care acesta a studiat la Princeton și Harvard, chiar și numele mamelor acestora – a afirmat antropologul. – El ne-a povestit despre aventurile sale amoroase, despre strategiile sale politice pe care le-a folosit pentru a câștiga în alegeri și despre conflictele cu FBI-ul. A fost pur și simplu uluitor."

Fascinat de aceste relatări, Dr. Hawk a adunat o echipă de de psihiatri, istorici și experți în fenomene paranormale pentru a studia personalitatea lui Araanu.

„Trebuie să spun că am fost întotdeauna sceptic cu privire la subiectul reîncarnării. Dar acest tip a reușit să ne facă pe toți să credem în ea – a conchis dr. Dalmolen. – Chiar și fără utilizarea hipnozei regresive, el a povestit în detaliu viața sa anterioară – viața președintelui Kennedy. El a descris casa din Bronxville unde și-a petrecut copilăria și care fusese distrusă demult. Mai mult decât atât, el a pictat în detaliu interiorul Casei Albe. Toate acestea, combinate cu faptul că Araanu s-a născut imediat după moartea lui JFK, ne-au condus la concluzia inevitabilă că John F. Kennedy s-a reîncarnat, este viu și sănătos, în sălbăticia din Noua Guinee" [95].

Poate că este timpul să explicăm de ce sunt necesare aceste reîncarnări? Oare sufletul nu se poate limita la o singură viață pe Pământ? și de câte ori se poate transforma? De ce sufletul lui Kennedy, care primise deja o vastă experiență într-o varietate de vieți pământești, a trebuit să se încarneze în nativii din Africa?

În primul rând, trebuie să subliniem încă o dată că nimic nu este întâmplător în Univers și în viața fiecărui suflet. Totul se întâmplă conform Planului General al Creatorului și în concordanță cu planul individual al fiecărui suflet. Noi nu cunoaștem nimic despre Planurile Creatorului, despre ele nu știu nimic nici măcar sufletele, care se află în Lumea Subtila la cele mai înalte niveluri, în schimb despre planurile individuale ale sufletului se știu multe.

Fiecare suflet are un Program privind viața sa îndelungată. Durata acesteia este, de asemenea, neclară, se cunoaște doar faptul că se întinde de-a lungul a multe milioane de ani, calculați în măsurători pământești. Scopul principal al sufletului este evoluția, timp în care el trece de la un nivel de energie la altul, mult mai subtil. Rezultatul final al evoluției reprezintă o contopire totală cu Sursa lui, care este Creatorul.

Aici intervine o întrebare legitimă: de ce acolo, în Lumea Sufletelor, nu există condiții de dezvoltare, de evoluție? De ce sufletele trebuie să treacă prin toate aceste reîncarnări?

Nimeni în afară de Creator nu știe de ce și pentru ce totul este aranjat astfel, noi putem doar să constatăm aceste fapte, care sunt disponibile pentru percepția noastră. Iar faptele ne transmit că sufletele trebuie să se întruchipeze, să-și găsească expresia materială în lumi diferite (atât fizice, cât și non – fizice) și să urmeze acolo o școală specială. Pentru a

simplifica această explicație, vom spune astfel: în Lumea Sufletelor se studiază teoria, iar pe Pământ se desfășoară practica.

Lumea Sufletelor nu știe de ură, răutate, invidie, bani, gelozie, crimă, trădare și de alți factori similari, cu care este atât de bogată comunitatea umană. Acolo nu trebuie să înfrunți nimic, nu trebuie să te lupți cu nimeni, de aceea șansele pentru dezvoltare sunt minime.

Pentru comparație se poate aduce în discuție practica noastră terestră. Din 1982, în diferite țări ale lumii se desfășoară celebrul raliu – „Camel Trophy". Spre deosebire de alte tipuri de raliuri, la acesta nu participă șoferi profesioniști, ci doar amatori. Traseele pentru raliu sunt amenajate în locații greu accesibile: în junglă, păduri tropicale, mlaștini. Uneori, în cazul în care organizatorii consideră prea „favorabile" condițiile naturale ale pistei, aceasta suferă, în mod intenționat, modificări considerabile care îngreunează probele concurenților: se amenajează trambuline, se sapă gropi... Cu cât este mai rău, cu atât este mai bine, cu cât este mai dificil traseul, cu atât este mai serioasă competiția. Doar astfel se poate îmbunătăți măiestria conducătorilor auto și calitatea vehiculelor. Până la urmă și spectaculozitatea evenimentului crește – una este să concurezi pe un drum asfaltat și cu totul altele sunt obstacole naturale complexe.

De aceea, pe Pământ au fost create astfel de condiții dure pentru viață, care să te împingă să supraviețuiești în lupta pentru existență.

Planeta Pământ nu este o casă de vacanță, nici un un hotel de cinci stele, ci este un poligon special pentru antrenarea sufletelor privind anumite proprietăți, abilități și calități. Condițiile extreme de supraviețuire, pregătite pe planeta noastră, sunt doar niște piese de decor pentru un joc numit „Viața pe Pământ". Și apoi se scrie scenariul spectacolului propriu-zis, se distribuie rolurile, se aleg corpurile adecvate și se ridică cortina.

Desigur, programul unei vieți de milioane de ani este extrem de complex. Parcurgerea integrală a acestuia pe durata unei singure vieți pământești este practic imposibilă. De aceea, sufletele repetă încarnările lor, de fiecare dată, învățând una sau mai lecții din Programul General. Lecțiile au diferite grade de dificultate: a-ți petrece viața într-un corp mutilat, aflat într-un grad de handicap, a suferi de o gelozie arzătoare, a-ți îngropa copiii, a rezista tentațiilor periculoase stimulate de faimă sau avere, a învăța ce este toleranța și iertarea, a scăpa de vanitate și poftă... Câte suflete – atâtea programe, legate într-o rețea unitară.

Expertul nostru Michael Newton scrie următoarele:

„Am constatat că aceste suflete (cu un destin tragic – aut.), în esență, aleg de bunăvoie corpurile lor, care vor fi lovite brusc de o boală incurabilă, care vor fi ucise sau vor sfârși în mod accidental împreună cu multe altele în dezastre și catastrofe naturale. Sufletele care sunt implicate în aceste evenimente tragice nu sunt victime care s-au aflat în locul și la momentul nepotrivit din voința „orgolioasă" și „capricioasa" a lui Dumnezeu. Fiecare suflet are propriul motiv de a participa la diverse evenimente. Un pacient mi-a spus odată că ultima sa viață conform planului preliminar urma să se încheie la vârsta de șapte ani

în corpul unui băiat indian. El a spus: „Am căutat o lecție rapidă de smerenie, iar viața unui copil care suferea de foame și abuzuri cumplite a fost o lecție destul de bună" [59].

După acest exemplu, ultima încarnare a sufletului lui John Kennedy nu mai pare atât de ciudată, nu-i așa?

Într-un alt caz, o femeie a ales pentru viața ei anterioară corpul unei femei evreice, care trebuia să fie ridicată în 1941 de la Munchen și dusă în lagărul morții de la Dachau. Acolo, ea a murit în 1943, la vârsta de 18 ani, încercând să calmeze și să consoleze copiii, ajutându–i, astfel, să supraviețuiască. Ea și-a respectat în întregime programul și a făcut progrese semnificative pe scara evoluției.

Mulți pacienți ai dr. Newton s-au reîncarnat pe Pământ cu scopul de a experimenta sentimente de ură, furie, invidie, gelozie și să învețe din acestea o lecție.

Un bărbat a ales pentru viața lui anterioară soarta soției unui fermier colonist american din secolul al XIX-lea. Fermierul, așa cum era scris în scenariul încarnării sale, a murit la scurt timp după căsătorie, iar văduva cu copiii a rămas legată de o bucată de pământ și de proprietate, fiind nevoită să supraviețuiască de una singură în cele mai dificile condiții. Aceasta a fost provocarea pe care sufletul a planificat-o pentru următoarea încarnare. Firește, această lecție poate fi doar un mic episod al întregului program al vieții sufletului, care are nevoie de sute de reîncarnări pentru a parcurge întregul Program.

Aflându-se într-o stare de transă hipnotică, unul dintre pacienții dr. Newton a transmis următoarele: „Întruparea – este un instrument important. Unele suflete sunt interesate mai mult decât altele să crească și să-și extindă capacitatea, dar, în cele din urmă, cu toții trecem prin acest proces. Experimentarea mai multor corpuri fizice, aflate în situații diverse, extinde natura „Eu-lui" nostru" [59].

Astfel, Recunoașterea existenței reîncarnării și înțelegerea semnificației acesteia schimbă radical atitudinea față de viața noastră actuală, crează noi oportunități calitative pentru corectarea acesteia și extinde în mod semnificativ orizonturile conștiinței.

Pentru cei care cred în reîncarnare, de asemenea, se deschide perspectiva vindecării reale și rapide de numeroase boli fizice și mentale, de care scepticii sunt complet lipsiți.

În 1980, în Statele Unite s-au întâlnit 52 de psihiatri și au fondat „Asociația pentru cercetare a Vieților Trecute și Terapie" (APRT). În prezent, aceasta include sute de experți din întreaga lume. Asociația organizează conferințe de două ori pe an, publică „Jurnalul terapiei regresive" și publică trimestrial un buletin informativ. Membrii asociației sunt convinși că experiențele din viețile anterioare pot schimba viziunea unui om asupra lumii și chiar viața prezentă a acestuia.

În primul număr al „Jurnalului de Terapie Regresivă", editorul Irene Hickman scria: „Membrii APRT utilizează metode care deschid ușa spre trecut – uneori foarte îndepărtat – care conduce spre evenimentele care sunt sursa unei boli de care o persoană suferă în prezent, tulburări funcționale sau, de asemenea, cauza unor dizarmonii. Noi am descoperit în experimentele noastre că terapia regresivă permite identificarea cauzelor tuturor problemelor cu care se confruntă pacienții sau clienții noștri și găsirea metodelor de neutralizare a efectelor acestora în vederea restabilirii sănătății ființei umane" [82].

În sprijinul acestei afirmații, Dr. Raymond Moody oferă un exemplu concret, cules din practica sa:

„O tânără femeie de 30 de ani, să-i spunem Maria, încă din copilărie suferea de atacuri de astm. Boala a avansat atât de mult, încât a ajuns să-i afecteze grav viața de zi cu zi. Maria a fost tratată corespunzător metodelor medicale convenționale, dar medicamentele pe care le inhala îi atenuau crizele doar pentru o perioadă scurtă de timp... Disperată de această situație, femeia a apelat la terapia regresivă...

Am rugat-o pe Maria să se așeze pe fotoliu, iar apoi i-am indus stare de hipnoză. Ea a ajuns în Londra secolului al XIX-lea, unde era proprietara unei case care nu ieșea cu nimic în evidență în tabloul londonez. Ea a povestit despre tot ce a făcut în acea zi: a mers la cumpărături, a gătit, a făcut curat și a cusut. Totul părea destul de normal. Apoi a călătorit înainte în timp și a ajuns la ultimele momente ale vieții sale. Ea vedea cum se îndrepta spre casă pe străzile din Londra, după ce își cumpărase o rochie. Afară era ceață și frig, de aceea era îmbrăcată călduros și înfășurată cu o eșarfă până la ochi...

S-a apropiat de casă și a început să caute cheia în geantă, fără să observe nimic deosebit în jurul ei. Când a deschis ușa, un om, care stătea pe trotuar în spatele ei, a împins-o în casă și a închis ușa după el. A început o bătaie între cei doi, însă rezistența Mariei a fost inutilă. În timp ce povestea, aceasta respira din ce în cei mai accelerat și gesticula cu mâinile. Bărbatul i-a acoperit repede fața cu o pernă și a asfixiat-o.

Maria a ieșit din corpul ei și a putut urmări propria ei moarte pe care mi-a descris-o în detaliu. După ce s-a asigurat că a omorât-o bărbatul a început să caute bani în toată casa. Pentru că nu a găsit nimic, el i-a lovit corpul ei cu piciorul și s-a strecurat pe ușă afară.

Fiind în afara corpului, Maria a povestit cât de rău îi părea să se despartă de viață la o vârstă atât de fragedă și într-un mod atât de brutal. I se rupea inima să vadă cum viața ei fericită alături de soțul ei iubit s-a spulberat.

Aceste sesiuni de terapie i-au adus Mariei un sentiment de ușurare, de împăcare... Acum, când ea simte iminența unui atac de astm, își amintește imediat de evenimentul care l-a declanșat. „Îmi reamintesc faptul că un bărbat m-a ucis într-o viață anterioară și că în această viață el nu mă poate răni."

Ca urmare a tratamentului, atacurile de astm ale Mariei au devenit tot mai rare și mai slabe, astfel încât s-a redus semnificativ nevoia de medicamente" [82].

Despre astfel de cazuri de recuperare parțială sau chiar completă vorbesc aproape toți hipnoterapeuții care folosesc în practica lor hipnoza regresivă. Vă atragem atenția asupra faptului că la această metodă au recurs doar pacienții, care au pierdut speranța să găsească vindecare la reprezentanții medicinei tradiționale. Un medic obișnuit nu poate descoperi adevăratele cauze ale bolii dacă acestea sunt înrădăcinate în viețile anterioare, iar „tratamentul" în astfel de cazuri este transformat într – o luptă inutilă și costisitoare cu consecințe serioase, ca și în cazul Mariei.

Raymond Moody oferă următoarea statistică: studiul de caz a 18 463 de pacienți a arătat că 63% dintre ei și-au îmbunătățit starea de sănătate după câteva sesiuni de hipnoză

regresivă; în unele cazuri, s-a înregistrat doar o recuperare parțială, în altele – o recuperare semnificativă și chiar completă. Această vindecare s-a produs doar datorită faptului că oamenii au retrăit propria moarte sau alte experiențe traumatizante [82].

Medicii hipnoterapeuți care au vindecat un număr mare de oameni cu probleme de sănătate mintală au constatat faptul că obiceiurile lor și caracterul lor în această viață corespund cu acțiunile pe care le-au săvârșit în viețile anterioare. Realizarea, după o sesiune de hipnoză, a unui „debriefing" asupra vieții anterioare permite prescrierea unor rețete exacte pentru îmbunătățirea calității vieții actuale. Ori cum poți să repari ceva dacă nu știi ce anume s-a stricat și de ce?

Multe astfel de povestiri instructive pot fi găsite în lucrările lui Edgar Cayce. Printre pacienții săi se numără multe femei care sufereau de singurătate sau care aveau relații familiale defectuoase.

Vorbind despre relațiile personale, Edgar Cayce susținea că nu există întâlniri întâmplătoare și că oamenii nu stabilesc niciodată, la prima vedere, legături emoționale (atât pozitive, cât și negative) cu alte persoane. Intotdeauna, **Cayce a indentificat în viețile anterioare ale pacienților săi rădăcinile problemelor din viața actuală.** S-a constatat că majoritatea cuplurilor căsătorite au fost reprezentanți ai aceluiași grup de suflete înrudite și că de-a lungul a mai multe milenii aceștia și-au împletit destinele lor pământești în diferite moduri: într-o viață trecută au fost tată și fiică, într-o altă viață – șef și subaltern, prieteni sau dușmani, frați sau surori, etc. Scenariul se schimba, dar proximitatea relației rămânea neschimbată.

Cayce susținea că „relația este un proces continuu de învățare și acumulare de experiență. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când intrăm într-o relație cu o altă persoană, noi, de fapt, reluăm această relație din etapa în care aceasta s-a întrerupt ultima dată" [44].

Unul dintre cele mai interesante cazuri din lecturile lui Cayce se referea la povestea unei femei de 29 de ani, Anne Campbell, care a apelat la acesta pentru prima dată în luna ianuarie 1938. Acest caz iese în evidență printre sutele de alte cazuri prin faptul că această femeie, de-a lungul următorilor șase ani și jumătate (până la moartea lui Cayce în 1945), a reușit să obțină 83 de sesiuni pentru 17 membri ai familiei sale. Aceste sesiuni i-au permis să stabilească o legătură între unele dintre problemele sale actuale și incidentele de acum un secol, produse cu mult înainte de nașterea ei! Mai mult decât atât, ea a constatat că destinele multora dintre rudele ei s-au intersectat și au fost în strânsă legătura de-a lungul a mai multe milenii. Astfel, aceste evenimente anterioare au continuat să fie înregistrate în cronicile Akasha, trimițând un impuls către toate trăirile și experiențele actuale ale femeii.

Timp de mai multe secole, Anna Campbell se întâlnea cu „jumătatea" ei și cu alte suflete înrudite, dar niciodată viața ei nu a fost liniștită și fericită. „Jumătatea" ei a jucat, întotdeauna, rolul de torționar, sau rolul tatălui sever, sau cel al șefului dur. În secolul al XIX-lea, ea trăia viața unei prostituate și „odată ea a reușit să-l cucerească pe un fermier pe care soția îl neglija în mod constant. Bărbatul s-a îndrăgostit de Anna și a părăsit-o pe soția sa. Anna a fost de acord să fie împreună cu el, nu din iubire, ci din compasiune

pentru dragostea lui. Prin acest gest, ea a învățat să se gândească și la alții, nu numai la ea însăși. Deși soția acestui bărbat nu a fost niciodată interesată de el (cum, de altfel, nu a fost interesată nici de alți bărbați), ea a prins, imediat, ură pe Anna, pentru că aceasta i-a furat ceva ce „îi aparținea". Peste un secol, această femeie abandonată de soț va deveni sora Annei – Vera (care o va disprețui și o va necăji pe Anna zeci de ani), iar acest bărbat va deveni al doilea soț (neiubit) al Annei – Alan" [44].

Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă Anna Campbell ar fi fost un sceptic care nega cu vehemență reîncarnarea. În acest caz, ea nu ar fi apelat la Edgar Cayce și nu ar știut niciodată cauza sentimentului de ură pe care i-l poartă de mulți ani sora ei mai mare. Cu această lecție neînvățată ea ar fi murit pentru a reveni apoi într-un nou corp și a retrăi experiențe similare.

Urmărind lanțul lung de încarnări ale sufletului, Cayce a constatat că lecțiile personale sunt predestinate să se repete până când sunt învățate. El a afirmat că „lumea fizică este o sală de clasă în care sufletul învață să trăiască dinamica libertății de alegere, în funcție de interdependența dintre cauză și efect" [44].

Următoarea poveste din arhivele lui Edgar Cayce nu este mai puțin dramatică (dar, dacă ar fi să cercetăm mai adânc, a cui poveste nu este dramatică?), însă este la fel de instructivă. Eroina ei este o femeie de 40 de ani, care a trăit 18 ani alături de un soț impotent. Cedând nevoilor sale sexuale, ea îl înșela în mod regulat, dar, de fiecare dată simțea un puternic sentiment de vinovăție, deoarece soțul ei era un om minunat și o trata cu multă iubire și afecțiune.

Rezultatul unei astfel de vieți a devenit o tulburare fizică și psihică profundă. La un moment dat, femeia a hotărât să apeleze la Cayce, simțindu-se ca o persoană infirmă. Cayce a elucidat rapid problema, care, așa cum poate ați ghicit, își trăgea originile în trecutul îndepărtat. Într-o viață trecută acest cuplu a fost, de asemenea, într-o relație conjugală care era la fel de complicată. Soțul pleca în mod regulat în cruciade îndelungate și, așa cum era obișnuit în epoca respectivă, în timpul absenței sale soția îmbrăca o „centură de castitate" – un dispozitiv special, care garantează păstrarea fidelității conjugale. Astfel, femeia nu a putut niciodată să-l înșele pe soțului ei, deși uneori a simțit foarte tare această nevoie. Ca rezultat, soțul „grijuliu" a primit în viața viitoare o lecție de impotență, iar femeia a primit oportunitatea de a depăși resentimentele vechi. De fapt, cuplul s-a întâlnit din nou, numai că în ipostaze și roluri inverse, care reflectă ca în oglindă circumstanțele anterioare.

Oare ar fi fost posibil ca această femeie să-și dea seama de una singură de cauzele nefericirii sale și să găsească o soluție dacă nu ar fi existat întâlnirea ei cu Edgar Cayce? Și ar fi putut doctorul ei, care i-a prescris ca tratament estrogen (hormoni sexuali feminini), să îi elibereze o altă rețetă?

Să vă prezentăm un alt exemplu, de data aceasta inspirat din viața familiei noastre.

Ne-am căsătorit la o vârstă relativ fragedă (amândoi aveam 22 de ani) și timp de mai mulți ani noi am urmat cursul obișnuit al unei astfel de uniuni, formând în mod aproape

natural o familie ca toate celelalte, cu toate plusurile și minusurile care decurg dintr-o astfel de construcție.

Uneori, îngerii noștri păzitori au fost nevoiți să depună eforturi mari pentru ca „vaporul" să nu se scufunde în marea de conflicte care izvorau din practica uzuală a unei familii. Dar, la un moment dat, familia noastră a încetat să mai fie una obișnuită – atunci când ne-am uitat în trecut și am fost plăcut surprinși de vechimea uniunii noastre, care a apărut în urmă cu 3000 de ani î.e.n! și copiii noștri nu au venit pe lume întâmplător și nici ca urmare a voinței noastre pământești. Aceștia nici măcar nu sunt copiii noștri, ci parteneri ai unei încarnări comune. Astăzi, ei sunt copii, iar „ieri" au fost frați sau părinți. Astfel este construită lumea. Noi nu putem schimba principiile și ordinea lumii (acestea nu sunt create de noi), însă putem regla relațiile noastre, bazându-ne pe cunoașterea rădăcinilor și pe înțelegerea esenței lor.

Cum credeți, relațiile noastre familiale au rămas aceleași după ce am aflat aceste informații? Toate concluziile oamenilor, care s-au uitat în trecutul lor, indică în mod clar faptul că viața lor prezentă a suferit modificări rapide și considerabile în bine.

Cel mai adesea, informațiile pe care oamenii le primesc cu privire la viețile trecute sau la intervalul de timp dintre vieți, la început șochează, iar apoi duc la o înțelegere a sensului vieții, a misiunii și a mecanismelor de materializare a acesteia și, implicit, la atingerea fericirii. O consecință firească a acesui lucru, pe lângă multe alte beneficii, este dispariția celei mai mari temeri a „omului ignorant" – frica de moarte.

Printre beneficiile evidente ale întoarcerii în timp se numără înțelegerea unor circumstanțe și evenimente care sunt percepute de om ca fiind nefericite și injuste. Acest lucru reduce semnificativ nivelul de suferință, sau chiar o elimină complet. Scepticii s-au lipsit, în mod deliberat, de toate aceste beneficii. Într-adevăr, oamenii plătesc scump pentru ignoranța lor.

S-ar părea că, după atât de multe fapte convingătoare și dovezi incontestabile ale reîncarnării, trebuie să punem punct acestui subiect, dar mai există un lucru care ne determină să continuăm preț de câteva pagini.

Acest lucru este reprezentat de percepția larg răspândită că Biserica Creștină neagă reîncarnarea. Având în vedere că, în prezent, numărul creștinilor se ridică la 2,1 miliarde, trebuie să clarificăm acest aspect.

În primul rând, vom sublinia faptul că această percepție este o altă eroare.

Încă de la începuturile sale și pe parcursul primelor trei secole de existență a religiei creștine, toți creștinii credeau cu fermitate în transmigrația sufletelor.

Cum se dezvoltă credința oamenilor? Întotdeauna, aceasta se formează fie sub influența unor persoane autoritare, fie sub presiunea puterii sau a unui anumit regim. După cum știm, regimul a fost foarte dur și ostil cu primii creștini. Aceștia au fost torturați și persecutați. Prin urmare, influența acestuia în formarea ideologiei creștine, în prima etapă, a fost absentă. Opresiunea nu făcea decât să întărească oamenii în credința lor și să atragă noi susținători. Rămânea doar influența predicatorilor autoritari, care împărtășeau ideea reîncarnării: Clement din Alexandria (150-220), Iustinian Martirul (100-165), Sfântul

Grigorie de Nyssa (257-332), Arnobius (anul 290), precum și mulți alți lideri creștini au fost susținători activi ai acesteia.

Un pilon al creștinismului timpuriu, un susținător fervent al ideii de reîncarnare a fost, de asemenea, Origen din Alexandria (185-254) pe care Sf. Ieronim (340-420) l-a numit „cel mai mare învățător al bisericii după sfinții apostoli", iar Sf. Grigorie, episcopul de Nyssa, l-a proclamat „prințul de doctrină creștină a secolului al III-lea" [96].

Și acest „cel mai mare învățător" și „prinț" susținea cu tărie că sufletul uman se reîncarnează regulat în diferite corpuri, în funcție de natura vieții pământești anterioare.

Pe ce se bazau părinții Bisericii Creștine când făceau astfel de afirmații? De unde provin ideile lor despre călătoria sufletului de la un corp la altul? Probabil că ar fi fost ciudat dacă ei ar fi avut o altă sursă de cunoaștere înafară de Iius Hristos însuși, nu-i așa? Și ce spunea Iisus despre acest lucru? În prezent, predicile sale sunt binecunoscute datorită manuscriselor vechi, care s-au păstrat în formă originală până în zilele noastre.

De cea mai mare importanță este, fără îndoială, o colecție de patru cărți care poartă titlul „Pistis Sophia" (Credință-Înțelepciune). Textul său, care se întinde pe 346 de pagini, a fost scris pe pergament și a ajuns la noi grație medicului englez, E. Askew, un împătimit colecționar de manuscrise, care l-a cumpărat în 1772 de la un anticar din Londra. Oamenii de știință care au studiat „Pistis Sophia", nu au ajuns la un consens cu privire la vechimea ei, dar ei presupun că aceasta a fost scrisă între secolele II și III înaintea erei noastre.

Cărțile sunt scrise în genul de revelație-dialog dintre Iisus și ucenicii săi după Învierea sa.

„Pistis Sophia" este un punct de referință în ceea ce privește descrierea destinului și traseului sufletelor, precum și reîncarnările sale. Se amintește, în special, cupa uitării, pe care o beau sufletele înainte să coboare din nou pe pământ.

După o călătorie prin diferite părți ale lumii „sufletul ajunge la Fecioara Luminii, care îi judecă pe cei buni și pe cei răi... Și apoi vine Valuham care îi oferă sufletului paharul uitării și acesta bea și uită de toate locurile pe care le-a colindat. Apoi sufletul este aruncat într-un corp în care își va petrece următoare viață, îngrijindu-se tot timpul de inima sa".

În răspunsurile cu privire la soarta sufletelor, oferite de Iisus ucenicilor săi, se vorbește foarte clar despre programul viitoarei vieți pământești și despre legătura de cauzalitate cu viața trăită anterior. Astfel, la întrebarea Mariei: „O, Domnul meu! Omul care a defăimat mereu, aunci când va ieși din corp, unde va merge sau care va fi pedeapsa lui", Iisus a răspuns: „... Și aceasta i-o dau trupului, care își va petrece timpul, într-o perpetuă oprimare. Aceasta este judecata clevetitorului".

Interlocutorul principal al lui Iisus era Maria Magdalena, urmată de ceilalți ucenici.

„Petru a spus: „Domnul meu, fă astfel încât femeile să nu mai pună întrebări pentru ca și noi să putem întreba".

Iisus i-a spus Mariei și celorlalte femei: „Faceți loc pentru frații voștri bărbați ca și ei să poată întreba".

Petru a răspuns și a zis: „Domnul meu! Jefuitorul și hoțul, al cărui păcat este acesta mereu, atunci când va ieși din corp, care va fi pedeapsa lui?".

Iisus i-a răspuns lui Petru că acest suflet „este aruncat într-un trup șchiop, ciung și orb. Aceasta este pedeapsa hoțului.... Și cu adevărat vă spun vouă: ea (Fecioara Luminii – aut.) nu va oferi acestui suflet un alt corp până când acesta nu se va îndrepta și va ajunge să merite un alt trup...".

Nu în zadar, în Egiptul Antic se credea că sufletul omului parcurge întregul ciclu de încarnări în decurs de trei mii de ani – în mai puțin timp, în opinia lor, este imposibil să se dobândească toate calitățile necesare pentru viața veșnică în Lumea Subtila. Și creștinismul timpuriu, după cum se știe, a preluat multe dintre ideile religioase și tradițiile Egiptului Antic, care era, în acel moment, unul dintre cele mai importante centre de cultură și știință din lume. Această influență a avut un caracter progresiv, deoarece preoții egipteni au contribuit la diseminarea cunoștințelor științifice în rândul populației, adică au făcut exact ceea ce a cerut Iisus Hristos. În „Pistis Sophia" găsim apelul său către ucenici: „... nu încetați să căutați zi și noapte și nu vă opriți până nu veți găsi tainele curățării, care vă vor purifica și vă vor face lumină pură, astfel încât veți putea urca pe munte și veți moșteni lumina împărăției mele".

Atunci când, în urma conversației cu Iisus, ucenicii săi s-au lămurit, în cele din urmă, în privința tuturor păcătoșilor, Ioan a întrebat: „Un om care nu a păcătuit, ci întotdeauna a făcut bine, dar nu a aflat tainele tale... atunci când va ieși din corp, ce va fi cu el?".

Se pare că și pe acest suflet îl așteaptă o nouă întrupare, deoarece pentru îndeplinirea programului nu este suficient să faci bine și să nu păcătuiești în timpul vieții de pe Pământ – este nevoie să te eliberezi de ignoranță! Aceasta este una dintre cele mai importante porunci ale lui Iisus. De aceea, sufletul bun, dar ignorant va trece printr-o nouă întrupare, doar că acesta va bea dintr-o cupă diferită și iată de ce:

„Și acesta va fi aruncat într-un corp, care nu va putea dormi și nu va putea uita nimic din cauza cupei lucidității care i-a fost dată. El va căuta întotdeauna secretele luminii până când le va găsi... Și va moșteni Lumina Veșnică."

Afirmația este concisă și clară: chiar dacă ai fost un om bun din toate punctele de vedere, dar ignorant, revino pe pământ cu memoria trecutului intactă și caută secretele luminii până când le vei găsi. Numai cu acest bagaj de cunoștințe se poate rămâne în Lumea Sufletelor pentru o veșnicie.

În acest fel, prin examinarea unui subiect distinct cu privire la reîncarnare, noi ajungem, treptat, să descoperirm Adevărul fundamental despre sensul vieții pe Pământ. Deja putem afirma, bazându-ne pe argumente solide, că **scopul principal al reîncarnării sufletului este evoluția sa**. Despre formele sale specifice vom vorbi mai pe larg în capitolul 8.

Iisus se referă direct asupra reîncarnării, chiar în răspunsul la întrebarea ucenicilor despre sufletul profetului Ilie. Iisus explică faptul că acesta este „legat de corpul lui Ioan Botezătorul. De aceea, voi v-ați îndoit când eu v-am spus odată: „Ioan a spus: eu nu sunt Hristos" – și voi mi-ați zis: „Este scris în Scriptură că atunci când va veni Hristos, Ilie va veni și va pregăti calea înaintea lui". Atunci când mi-ați spus asta, eu v-am zis: „Într-adevăr, Ilie a venit și a pregătit totul, după cum era scris și ei i-au făcut-o așa cum

au vrut ei". Și când eu am aflat că voi nu ați înțeles ce v-am spus despre sufletul lui Ilie, care se afla în Ioan Botezătorul, eu v-am răspuns deschis față în față: „Dacă doriți să-l primiți pe Ioan Botezătorul – el este Ilie, despre care v-am spus că va veni" [97].

În acest dialog despre reîncarnarea lui Ilie în Ioan Botezătorul, Iisus repetă aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce este scris în *Evanghelia după Matei* (17:10-13) și cea a *după Marc* (9:11-13).

Astfel, nu este nimic surprinzător în percepțiile primilor creștini cu privire la reîncarnare. Ei au dobândit cunoștințele despre reîncarnare de la însuși Iisus. Iar aceste cunoștințe, la rândul lor, își au ecoul în ideile renumiților filosofi Pitagora, Socrate, Platon, Cicero, Empedocle. Toate aceste minți strălucite erau conștiente de faptul că sensul vieții nu poate să se rezume doar la „naștere – mâncare – somn – înmulțire – moarte", că viața pământească este doar un punct pe Spirala Eternității și că într-un interval scurt (durata vieții pământești în raport cu Eternitatea) este imposibil să realizezi Programul grandios al vieții sufletului.

Prin urmare, în secolele I – III creștinismul era a dominat de ideea de reîncarnare. Aceasta s-a constituit pe o fundație solidă, la care au contribuit învățăturile filosofice și religioase estice, filosofia occidentală, reprezentată de școala greacă, și, desigur, învățăturile lui Iisus Hristos, cuprinse în multe dintre textele sacre ale primilor creștini.

Intervine, însă, o întrebare rezonabilă: de ce una dintre ideile de bază ale creștinismului timpuriu a fost pusă la îndoială? Se pare că aceasta nu i-a plăcut lui Iustinian – împăratul Imperiului Roman de Est (Bizantin). În timpul domniei sale (527-565), religia creștină, care fusese persecutată anterior, a devenit extrem de populară. Din această cauză, împăratul i-a acordat o atenție deosebită. La un moment dat, el a decis că ideea reîncarnării nu corespunde interesului public (acest lucru rezultă din acțiunile sale). Despre motivul acestei decizii istoria nu menționează nimic, dar putem presupune că el a vrut să îi priveze pe oameni de posibilitatea de a-și corecta erorile din viata curentă în viața viitoare și să îi determine să-și concentreze atenția exclusiv asupra vieții actuale. Pentru a realiza acest lucru, Iustinian a declarat că viața este unică.

Iustinian a fost un om inteligent – nu în zadar el a fost numit „Marele Iustinian". El înțelegea foarte bine faptul că printr-un decret imperial astfel de probleme nu pot fi rezolvate și că pentru transformarea ideii sale în doctrină religioasă oficială este nevoie de o decizie emisă de cea mai înaltă autoritate bisericească. Dar cum să facă acest lucru dacă în spatele ideii de reîncarnare se aflau figuri marcante și autoritare ale bisericii timpurii, în frunte cu Origen, „cel mai mare învățător al Bisericii după sfinții apostoli" și „Prințul doctrinei creștine"? Dar, nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată și așa cum le spunem de multe ori cursanților noștri „din orice impas există cel puțin trei ieșiri, trebuie doar să le cauți foarte bine". Și Iustinian a găsit soluția în... biografia lui Origen.

Se cunoștea faptul că, în tinerețe, Origen, aflat în plină fervoare religioasă, s-a autocastrat pentru a-și conserva virtutea. Contemporanii săi au lăudat acest act, însă două secole mai târziu, mutilarea lui Origen a fost declarată păgână. Apoi, a urmat o logică simplă: Deoarece Origen a încălcat legile lui Dumnezeu, Sinodul V Ecumenic, convocat

în anul 553, a emis o anatemă asupra acestuia și a declarat că ideea reîncarnării este o mare eroare.

Chiar și în acele vremuri dificile, nu toți episcopii au fost de acord cu această decizie. Însuși Papa Vigiliu s-a opus hotărârii Sinodului Ecumenic, motiv pentru care a fost exclus din biserică printr-un ordin imperial și trimis în exil.

Nu vom descrie în detaliu toate vicisitudinile acestui caz, deoarece acestea nu se află în sfera de aplicare a studiului nostru. Celor care sunt interesați de acest subiect le recomandăm o lucrare fundamentală cu titlul „Reincarnation: The Missing Link în Christianity", scrisă de Elizabeth Clare Prophet. Trebuie să subliniem faptul că interesul pentru subiectul reîncarnării a crescut atât de mult în ultimii ani, încât doar într-un singur catalog american de publicații „Subject Guide to Books un Print" se află peste o sută de cărți pe această temă. Aproximativ același număr de cărți despre reîncarnare sunt disponibile și în limba rusă [98].

Dar să revenim la istorie.

Ideea de reîncarnare a supraviețuit eroic după anatema emisă. În secolele XI – XIII aceasta a fost promovată activ de așa-numiții catari – mișcare creștină religioasă care s-a răspândit în Europa de Vest.

În timpul Epocii Renașterii, în Europa s-a aprins un nou focar de interes cu privire la ideea reîncarnării. La acest lucru a contribuit foarte mult renumitul filosof și poet italian din Evul Mediu, Giordano Bruno, care a afirmat: „Deoarece nu s-au identificat suflete în afara trupului și pentru că s-a constatat că sufletul nu este un corp, atunci se poate considera că sufletul se poate afla într-un corp sau altul și poate migra de la un corp la altul" [99].

Aproape trei secole mai târziu, la data de 9 iunie 1889, pe aceeași Campo dei Fiori (Piața de flori) de la Roma, unde Bruno a fost ars pe rug, descendenții săi i-au ridicat, în semn de Recunoaștere, o statuie realizată de Ettore Ferrari, unul dintre cei mai talentați sculptori din Italia. Pe piedestalul acesteia a fost inscripționat următorul text: „Giordano Bruno – Il secolo da lui divinato – qui dove il rogo arse" (Giordano Bruno – un secol prezis de el – aici, în locul unde a fost aprins focul). În acea zi, în fața statuii lui Bruno și-au așezat pancartele peste șase mii de delegații și sindicate nu doar din Italia, ci din întreaga lume. Sute de ansambluri corale muzicale și mii de reprezentanți ai unor renumite universități și companii internaționale au creat o atmosferă de sărbătoare ca o expresie a triumfului ideilor marelui filosof.

Marele scriitor și filosof al iluminismului francez, Voltaire, a fost unul dintre promotorii reîncarnării (cuvintele sale se regăsesc în epigraful acestui capitol). Ideea sa a fost susținută de Walter Scott, Heinrich Heine, Edgar Allan Poe, George Sand, Charles Dickens, Arthur Conan Doyle, Victor Hugo, Gustave Flaubert, Somerset Maugham și alții.

Thomas Jefferson, John Adams, Benjamin Franklin, părinții națiunii americane, au fost solidari față de subiectul reîncarnării. În Franța, Napoleon le-a spus generalilor săi că în viața sa anterioară el făcut parte din familia Charlemagne.

La 17 octombrie 1979 celebra cercetătoare americană Sylvia Cranston, a susținut la Universitatea Harvard prelegerea cu titlul „Reîncarnarea și Cartea Vieții". În cadrul acesteia ea a descris cel mai faimos epitaf american, scris de Benjamin Franklin, mare cărturar și om politic, al cărui portret este imprimat pe bancnota de 100 de dolari. Franklin a scris acest epitaf pentru propria moarte la vârsta de 22 de ani, atunci când lucra ca tipograf:

„Aici zace, hrană pentru viermi, trupul lui Benjamin Franklin, tipograf, care este precum coperta unei cărți vechi al cărei conținut este rupt și lipsit de litere și aurire. Dar munca lui nu va fi pierdută, ci așa cum el a crezut, va reapărea, într-o ediție nouă, mai elegantă, revizuită și corectată de autor."

Pe piatra funerară a lui Franklin nu apare acest epitaf, dar scrisoarea lui, scrisă la vârsta de 79 de ani, confirmă corectitudinea afirmației făcută de acesta la vârtsa de 22 de ani:

„Când văd că nimic nu este distrus și că nimic nu se pierde, nici măcar o picătură de apă, nu pot să cred că sufletele mor, că Dumnezeu, pur și simplu, urmărește cum milioane de minți dispar în fiecare zi și că el depune eforturi constante de a crea altele noi. Și dacă s-a întâmplat ca eu să exist pe lume, eu cred că voi exista mereu într-o formă sau alta, cu toate inconvenientele la care este supusă viața umană. Eu nu voi comenta și nu mă voi opune noii mele ediții, sperând, cu toate acestea, că erata ultimei ediții va putea fi corectată" [100].

În prima parte a acestui capitol am prezentat în detaliu modul în care ideea reîncarnării a început să se răspândească în secolul al XX-lea. La cele expuse trebuie să adăugăm faptul că un impuls puternic al acestei mișcări a fost descoperirea, în 1945, a unei întregi colecții de manuscrise antice, care au zăcut 1600 de ani într-un cufăr, în nisipurile din deșertul egiptean. Această colecție, care a primit la momentul descoperirii titlul „Biblioteca Nag Hammadi", conține peste 1000 de pagini de papirus pe care sunt scrise 45 de texte religioase și filosofice ale creștinismului timpuriu. Printre acestea se regăsesc lucrări fundamentale precum „Rugăciunea Sfântului Apostol Pavel", „Evanghelia Adevărului", „Evanghelia *după* Filip", „Evanghelia *după* Toma", „Dialogul Mântuitorului", „Înțelepciunea lui Iisus Hristos", „Rugăciunea de mulțumire", „Interpretarea sufletului", „Originea lumii"... Și altele.

În ultima jumătate de secol, toate aceste manuscrise creștine au fost atent studiate de oameni de știință din diferite țări ale lumii și au devenit publice. Cercetătorii au recunoscut importanța acestor documente pentru creștinismul modern. Profesorul rus Victor Nechipurenko scrie despre Evanghelia *dupa* Toma:

„Mulți dintre experții care au studiat Evanghelia lui Toma de la prima sa publicare, au ajuns la concluzia că aceasta poate fi considerată a cincea Evanghelie autentică, egală ca

și autoritate cu Evanghelia lui Ioan și Evangheliile sinoptice. Valoarea istorică și religioasă a acestei biblioteci, în special valoarea Evangheliei *după* Toma, este enormă" [101].

Această Evanghelie conferă înțelepciune divină adevăratului sens al existenței uman, iar cea mai importantă înțelepciune constă în faptul că noi toți suntem egali cu Creatorul.

O chemare la cunoaștere este, de asemenea, Evanghelia după Filip. Vă prezentăm doar un citat din aceasta:

„Ignoranța este mama răului, ignoranța este moartea. Cei care provin din ignoranță nu au existat, nu există și nu vor exista. Cei care trăiesc în adevăr, se vor împlini în perfecțiune, atunci când tot adevărul se va descoperi" [102].

Secolul al XX -lea a reprezentat un impuls puternic pentru dezvoltarea conștiinței tuturor oamenilor și,desigur, creștinii au fost și ei influențați de acest proces.

Noi am prezentat deja mai sus atitudinea favorabilă pe care Papa Pius al XII-lea a avut-o față de comunicarea cu lumea de dincolo a doi preoți – părintele Ernetti și părintele Gemelli. Am scris, de asemenea, despre declarația Papei Ioan al XXIII-lea la cel de al II-lea Consiliul Vatican (1962) cu privire la necesitatea modernizării bisericii, care nu ar mai trebui să respingă și să condamne realitățile lumii contemporane. Totodată, am amintit despre atribuirea Ordinului Sfântului Grigorie producătorului de film suedez, Friedrich Jurgenson, care a cercetat vocile celor morțI transmise pe suport electronic.

În 1969, Vaticanul a luat o decizie istorică, importantă pentru întreaga lume creștină – reabilitarea Mariei Magdalena.

Timp de mai multe secole, imaginea Mariei Magdalena a fost asociată cu cea a unei femei desfrânate, păcătoase, care s-a pocăit și din care Iisus a scos șapte draci. Numeroase opere de artă o înfățișează fie în ipostaze obscene, fie în pustietate, rugându-se pentru iertare. Însă, manuscrisele vechi, în special Evanghelia Mariei Magdalena, au respins complet această concepție greșită și toate etichetările negative referitoare la Maria Magdalena au fost retrase. În concluziile lor, oamenii de știință au mers și mai departe.

„Dacă creștinismul este credința în moartea și învierea lui Iisus și dacă ea a fost prima care a spus că Iisus a înviat din morți, atunci noi, cu un grad ridicat de probabilitate, putem afirma că, de fapt, Maria Magdalena este cea care a fondat creștinismul" – o astfel de concluzie a fost expusă de profesorul Bart Ehrman de la Universitatea din Carolina de Nord [103].

El a fost susținut de către profesorul Tal Ilan de la Institutul Iudaismului:

„Eu cred că Maria Magdalena a fost fondatorul creștinismului" [103].

Aceste afirmații nu au cunoscut, încă, o Recunoașterea formală, dar cine știe ce va aduce creștinismului în viitoarea Eră a Vărsătorului – perioada de înflorire a cunoștințelor? Este cunoscut faptul că aceasta se va dezvolta sub semnul feminin și am asistat deja la cazuri incredibile în care o serie de femei au ocupat funcții politice de conducere într-un număr mare de țări. Poate reabilitarea Mariei Magdalena este primul pas spre restabilirea deplină a drepturilor sale? Documentele justificative existente pentru realizarea acestui demers sunt suficiente. Rămâne doar să dăm dovadă de bunăvoință. Poate în trecutul

îndepărtat acest lucru ar fi fost inimaginabil, însă, în prezent, după anunțul de restructurare a Bisericii Catolice, făcut de Papa Ioan al XXIII-lea, totul este posibil.

În 1992, Vaticanul l-a reabilitat pe Galileo Galilei, iar în 1993 – pe Nicolaus Copernicus.

În august 1997, Papa Ioan Paul al II-lea a recunoscut vina bisericii în uciderea în masă a protestanților din Franța, în timpul masacrului din Noaptea Sfântului Bartolomeu din 24 august 1572, iar în ianuarie 1998 acesta a luat decizia de a deschide accesul la arhivele Sfintei Inchiziții.

Pe data de 12 martie 2000, Papa Ioan Paul al II-lea a făcut un act fără precedent: – în timpul predicii publice „Mea culpa", acesta a cerut iertare lumii întregi pentru păcatele comise de Biserica Catolică asupra umanității de-a lungul istoriei sale: „actele josnice de ostilitate și tăcere" cu privire la evrei, schismele bisericii, războaiele religioase, cruciadele, discriminarea femeilor, a unor rase și națiuni, evanghelizarea forțată a Americii și, în cele din urmă, abaterile de la spiritul Evangheliei. „Slujirea adevărului nu va mai intra nicioadată în contradicție cu iubirea față de aproapele nostru", a promis Papa. De fapt, această promisiune a fost o respingere directă a dogmelor, precum infailibilitatea papală, care a existat în Biserica Romano-Catolică din 1870. De astfel de sinceritate nu a dat dovadă nicio organizație religioasă în toată istoria omenirii.

Noua poziție a Bisericii Catolice asupra existenței unor civilizații extraterestre este încă o dovadă a revizuirii atitudinii sale dogmatice anterioare. Vă reamintim faptul că promovarea acestui fenomen a fost unul dintre motivele acuzației de erezie aduse împotriva lui Giordano Bruno la sfârșitul secolului al XVI-lea. Iar în mai 2008, ziarul oficial al Vaticanului, L'Osservatore Romano, a publicat un interviu cu Jose Gabriel Funes, conducătorul „Specola Vaticana" – cel mai vechi Observator al Vaticanului. Într-un articol intitulat „Extratereștrii – frații mei", cel mai mare astronom al Vaticanului a declarat că în spațiu pot locui și alte ființe cu rațiune, create de Dumnezeu și **credința în acestea nu vine în contradicție cu „credința în Dumnezeul nostru, singurul nostru Creator** (sublinierea noastră – aut.) a cărui libertate de creație nu o putem îngrădi" [104].

Biserica Creștină Ortodoxă încearcă, de asemenea, să țină pasul cu vremurile. Desigur, în cazul ei, nu putem vorbi despre expunerea unor scuze publice pentru torturarea și executarea dizidenților, însă putem remarca o serie de progrese. De exemplu, în cadrul consiliului local al Bisericii Ortodoxe Ruse din 1971, a fost ridicată anatema staroverilor, sau vechilor credincioși – o mișcare religioasă care a refuzat să recunoască reformele bisericești din secolul al XVII-lea. Refuzul de a participa activ la problemele de interes public se interpretează acum nu ca un act evlavios, ci ca un rezultat al înțelegerii greșite și al denaturării esenței creștinismului. În cadrul Consiliului Episcopilor, care a avu loc în luna februarie 2011, Preafericitul Patriarh al Moscovei și al Întregii Rusii, Kirill, a făcut mai multe declarații care au lovit într-o anumită latură a otodoxiei, pentru că veneau în contradicție cu sfintele canoane. Astfel, Patriarhul a anunțat că în Moscova s-a creat un ritual special de rugăciune pentru sinucigași, deși sinuciderea este considerată, potrivit canoanelor de bază ale creștinismului, un mare păcat. Sinucigașii nu pot fi îngropați pe teritoriul cimitirelor ortodoxe, de asemenea, lor nu li se poate citi rugăciunea de

înmormântare. Această regulă s-a respectat timp de mai multe secole, însă Patriarhul, urmând exemplul statului care s-a angajat într-un proces de modernizare, a identificat, de asemenea, nevoia unei restructurări bisericești. Cea de a doua declarație revoluționară a Patriarhului Kirill a fost anunțul privind posibilitatea preoților de a participa la alegerile politice pentru ocuparea unor funcții guvernamentale de conducere.

Judecând după aceste modifcari fundamentale de percepție, nu este exclus faptul că, în curând, se va ajunge la o recunoaștere oficială a existenței reîncarnării, pe care o susțin deja milioane de creștini din întreaga lume. Autorii care împărtășesc această idee sunt reprezentanți ai unor religii diverse. Aceștia menționează că reîncarnarea a devenit un fenomen extrem de popular, iar acest lucru nu mai poate fi ignorat. Iată, de exemplu, declarația unui preot anglican, Michael Paternoster:

„Am în fața mea trei cărți ale unor preoți ortodoxi: „Moartea și viața veșnică" de John Hick, „Creștinismul și Reîncarnarea" de Rudolf Frieling și „Reîncarnarea în creștinism" de Geddes MacGregor... Toate aceste trei cărți luate împreună, precum și atmosfera din jurul ideii, căreia îi sunt dedicați acești autori, demonstrează faptul că **reîncarnarea nu mai este un subiect interzis despre care creștinii pot gândi doar în taină** (sublinierea noastră – aut.)" [100].

În realitate, ideea reîncarnării este foarte apropiată de creștinism. Iisus, după cum știm, a predicat fapul că iubirea este principiul de bază al relației dintre oameni, iar credința în reîncarnare contribuie la perpetuarea iubirii. Aceasta presupune înțelegerea faptului că alte persoane au putut fi în viețile trecute frații, copiii sau părinții noștri iubiți. Mai mult decât atât, o persoană care crede în reîncarnare admite posibilitatea ca, într-o viață trecută, să fi fost de etnie africană sau chineză, musulmană sau evreiască. De pildă, un om înstărit poate că va deveni, în viața viitoare, o biată femeie din India. Astfel, ideea reîncarnării educă toleranța față de oamenii de alte etnii și religii, promovează ideea de coexistență pașnică.

Ne rămâne doar să răspundem la două întrebări de interes pentru toți cei care se apleacă asupra fenomenului reîncarnării: De ce, înainte de următoarea încarnare, sufletului i se dă să bea din paharul uitării, dacă toate cunoaștintele cu privire la viețile anterioare sunt atât de importante? De ce nivelul de dezvoltare umană, în general, este atât de scăzut dacă omul are atât de multă experiență căpătată din multiple vieți anterioare?

Noi presupunem că oamenii sunt privați de amintiri, deoarece nicio minte umană nu este capabilă să păstreze în memorie toate viețile anterioare. Încercați să vă imaginași că ați venit de mai bine de 100 de ori pe Pământ și vă amintiți de toate viețile petrecute aici ca și cum ar fi fost doar una! E ca și cum ați sta într-un cinematograf cu sute de ecrane pe care rulează, în același timp, filme diferite. În plus, oamenii ar fi trăit întotdeauna cu amintiri din trecut, i-ar fi căutat pe cei de care i-a legat soarta anterior și nu s-ar fi putut concentra pe rezolvarea acelor probleme pentru care s-au născut de această dată.

În ceea ce privește dezvoltarea lentă a omenirii trebuie să menționăm următoarele: aruncați o privire către persoanele vârstnice, cele care au peste 80 de ani. Dacă fiecare zi trăită i-ar fi sporit înțelepciunea unei persoane, noi am fi trăit acum pe o planetă de filosofi,

dar nu este așa. Cei mai mulți oameni trăiesc vieți lipsite de sens, iar ignoranța cu privire la fenomenul reîncarnării este una dintre principalele cauze ale acestui fapt trist.

Logic ar fi ca raționamentul cu privire la adevărurile religioase și erorile umane să se finalizeze cu o discuție despre rugăciune. În capitolul 3, am scris că majoritatea rugăciunilor credincioșilor nu își ating obiectivul din cauza aceleiași ignoranțe, de data aceasta, în înțelegerea esenței omului și a relației sale cu Creatorul. Un exemplu concret în acest sens este statistica privind rata redusă a vindecărilor miraculoase din Lourdes, despe care am menționat mai sus – doar 0,0001 % din numărul total de pelerini care au vizitat acest oraș francez în ultima jumătate de secol. Acest lucru nu este surprinzător, deoarece nicio sursă în sine nu este videcătoare, lucru care este confirmat chiar și de moartea lui Bernadette, care a murit la vârsta de 35 de ani de tuberculoză, după o suferință lungă și grea.

Pelerinii cred că o simplă scufundare în apele de la Lourdes poate aduce vindecarea, dar aceasta este o concepție greșită. Numai o mare credință în puterea acestor ape poate tămădui și majoritatea pelerinilor nu o au. Cei 67 de oameni care s-au vindecat după ce au vizitat Lourdes au avut o astfel de credință. Ori toate ritualurile ce se derulează acolo, rugăciunile și procesiunile cu lumânări nu reprezintă nimic fără credință, sunt lipsite de valoare. Cei care au căpătat credință profundă prin înțelegerea relației omului cu Dumnezeu nu trebuie să meargă nici în Lourdes, nici în orice alt loc pentru rezolvarea problemelor lor. Dacă puterea credinței lor este mare, aceștia pot să primească cele pentru care se roagă chiar și acasă.

Despre acest lucru spune foarte clar Iisus Hristos, îndemnându-și discipolii săi la cunoașterea Adevărului: „Cel care caută să caute mereu, până va găsi, și când va găsi, va fi uimit și dacă va fi uimit, va fi uluit și el va domni peste toate" (Evanghelia după Toma).

Trebuie să recunoaștem că noi înșine am fost uimiți și uluiți de rezultatele dobândirii cunoștințelor despre sufletele noastre, despre viața avută înainte și după moartea fizică, despre Creator și despre legătura noastră strânsă cu el. Acum, pentru ca dorințele noastre să se îndeplinească noi nici măcar nu trebuie să ne rugăm – acestea se materializează de la sine, foarte repede, imediat după ce au apărut și s-au conturat în mod clar în mintea noastră. Cu toate acestea, noi ne rugăm în fiecare zi, înălțând rugăciuni de mulțumire și nu rugăciuni de cerere.

Acum noi știm cu certitudine că toate rugăciunile și dorințele devin realitate numai atunci când o persoană dobândește o nouă perspectivă asupra lumii, care se bazează pe acceptarea necondiționată a Ideii Creației, pe înțelegerea naturii relației noastre cu Creatorul și considerarea propriului destin ca o manifestare a Planului Sufletului.

Pentru a obține această perspectivă nouă, noi am studiat toate religiile lumii, care se bazează pe credința într-un singur Dumnezeu, am cercetat o serie de concepte de bază ale fizicii cuantice, pe care le-am prezentat deja în capitolul 4. În continuare, vom enumera pilonii care constituie baza viziunii noastre asupra lumii, iar voi veți decide dacă aceasta vi se potrivește sau nu.

• Creația lumii are o natură divină. Universul și tot ce reprezintă el a fost creat de Creator conform unui singur plan, cunoscut numai Lui. Teoria darwinistă a evoluției, la fel ca teoria Big Bang-ului sunt erori nocive, care îndepărtează oamenii de la înțelegerea Adevărului.

• Mintea umană nu este în stare să-l cunoască pe Creator. Noi acceptăm ideea că întreg Universul vizibil și invizibil (non-fizic) este o reflectare a conștiinței Creatorului. Cum spunea marele poet și filosof german, Friedrich Schiller (1759-1805): „Cosmosul este ideea lui Dumnezeu".

• Universul este ca o hologramă în care chiar și cea mai mică particulă deține informația despre întregul mecanism, iar toate particulele sunt legate indestructibil una de alta. Aceasta înseamnă că efectul produs asupra unei singure particule se reflectă instantaneu asupra tuturor particulelor și asupra întregului pe care acestea îl formează. După același principiu este construit și omul, fiecare celulă reflectă întregul corp, iar conștiința umană este o parte a conștiinței Creatorului. Între acestea se derulează în mod constant o conexiune instantanee.

Iisus a explicat ideea fizicii cuantice prin intermediul unor termeni inteligibili pentru oamenii din acea vreme. Răspunzând la întrebarea Apostolului Andrei despre modul în care sufletele oamenilor pot trece de judecata Îngerilor și a tuturor sfinților pentru a moșteni Împărăția luminii, Iisus a exclamat:

„Cât va mai trebui să vă îndur? Cât va mai trebui să vă suport? Ori acum, din nou, voi nu ați înțeles nimic și continuați să rămâneți ignoranți? Sau voi nu știți și nu înțelegeți că voi și toți îngerii, și toți arhanghelii... Și toată gloria lor, că voi toți sunteți făcuți din același aluat, din aceeași substanță și din aceeași entitate și că voi toți sunteți din același amestec? [97]".

• Afirmația „Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu" înseamnă că întreaga conștiință umană, ca parte a conștiinței Creatorului, are posibilitatea de a crea realitatea înconjurătoare. Dumnezeu, după cum puteți remarca, nu a creat cu mâinile, prin urmare, și noi putem crea, de asemenea, utilizând doar conștiința noastră.

Noi vom completa afirmația lui Gregg Braden „miracolul accesibil unuia este accesibil tuturor [105]" cu aceste cuvinte: „tuturor celor care înțeleg și cred în el".

• Gândurile noastre sunt materiale și au o forță creatoare. Chiar și o simplă privire asupra unui obiect exercită un impact asupra sa.

• Omul este atât receptor, cât și emițător de energie și informații. Cu toate acestea, procesul de recepție și transmisie are loc non-stop și se poate produce atât în stare conștientă, cât și inconștientă. Acest lucru înseamnă că noi suntem în mod constant sub influența radiațiilor externe și putem să influențăm de sine stătător lumea înconjurătoare. Cu alte cuvinte, gândurile noastre crează permanent realitatea din jurul nostru. Prin urmare, noi suntem responsabili de modul în care trăim.

• Toate gândurile noastre pătrund în câmpul conștiinței Universului și ajung imediat la toți locuitorii acestuia – conștiința altor oameni vii, sufletele celor morți, îngerii și toate

ființele Lumii Subtile. Omul doar s-a gândit la ceva, iar toți cei interesați de acest ceva au și aflat deja..

• Limbajul prin care comunicăm cu câmpul cuantic reprezintă convingerile și sentimentele noastre. Acestea au prioritate în fața cuvintelor. Din această cauză, nu este neapărat nevoie să ne rugăm cu voce tare, rugăciunile mentale se fac la fel de bine „auzite" în Lumea Subtila precum cele rostite. Pe de altă parte, rugăciunile verbale, pronunțate fără emoție nu funcționează.

„Datorită energiei degajate de emoții, noi transformăm visele noastre în realitate. Cu toate acestea, însă, puterea emoției poate fi răzleață, dispersată și lipsită de direcție. Emoțiile direcționate corect oferă gândire, iar emoția, la rândul ei, animă profilurile generate de gândire" [106].

• Noi suntem copiii lui Dumnezeu și nu niște „sclavi lipsiți de valoare" (vorbele Sfântului Augustin). Întregul nu poate trata rău o parte a sa.

• Iisus a spus „Dacă cei care vă conduc vă vor spune: Priviți, Împărăția e în cer, atunci păsările cerului vor fi înaintea voastră. Dacă ei vă vor spune că aceasta este în mare, atunci peștii vor fi în fața voastră! Ori, Împărăția este în voi și este ochiul vostru" (Evanghelia după Toma).

• Această afirmație a lui Iisus se potrivește perfect cu ipoteza fizicii cuantice privind câmpul comun al conștiinței, care include conștiința fiecărei persoane. Prin urmare, nu există nicio distanță de timp sau spațiu între om și Dumnezeu, pentru că ar fi ca și cum am vorbi despre o distanță dintre pește și oceanul în care acesta înoată. În concluzie, putem să comunicăm cu Dumnezeu (prin rugăciune) oriunde, oricând și în orice circumstanțe.

„Sărăcia cunoașterii ne îndepărtează de Dumnezeu, bogăția cunoașterii ne apropie de el" – a spus cândva Isaac Newton. Prin urmare, sentimentul de unitate cu Creatorul ne face să devenim mai puternici.

• Credința este forța care transformă rugăciunile și dorințele noastre în obiecte, fenomene și evenimente. Aceasta crează „miracole". Cuvântul „miracol" a fost plasat între ghilimele pentru că, de fapt, nu există miracole, există doar fenomene pe care oamenii, din cauza ignoranței lor, nu le pot înțelege și explica.

„Miracolele sunt expresia finită a ceea ce se naște în adâncul nostru. Acestea sunt rezultatul capacității noastre formidabile de a converti energia cuantică într-o materie reală și concretă. Și această transformare se realizează prin forța convingerilor noastre. Nici mai mult nici mai puțin!", susține, pe bună dreptate, Gregg Braden [106].

Efectul placebo este bazat exclusiv pe acest fenomen.

• O rugăciune se va îndeplini întotdeauna dacă dorința exprimată:

a) este în conformitate cu principiile Creatorului, enumerate în poruncile lui Iisus Hristos: Iubire, Armonie, Evoluție;

b) nu vine în contradicție cu Programul de reîncarnare al celui care se roagă.

Acest punct necesită o explicație detaliată pe care o vom oferi în următoarele capitole. Aici doar vom spune următoarele: în Programul reîncarnărilor poate fi înregistrată o boală

gravă, invaliditate, faliment și alte evenimente neplăcute. Rugăciunile orientate spre schimbarea unor dificultăți care apar în procesul de implementare al Programului sunt inutile.

• Nu se pot face convenții cu Creatorul: „Dă-mi și eu în schimb voi crede, voi face, voi sacrifica....";

• Nimeni nu îl poate apropia pe om de Creator decât el însuși.

• Rugăciunea trebuie să vină din inimă și nu din rațiune.

• Pentru conceperea unei rugăciuni nu este nevoie de ritualuri. Mai mult decât atât, rugăciunea nu trebuie să fie ritualică, adică nu trebuie să se desfășoare conform unui program, unui calendar, adică doar în anumite momente ale zilei.

Rugăciunea este o conversație a sufletului cu Dumnezeu, care nu necesită ritualuri și protocoale speciale.

Odată, ucenicii l-au întrebat pe Iisus: „Ai dori Tu ca noi să postim și să ne rugăm așa cum trebuie, să facem milostenie și să ne abținem de la mâncare? Iisus a răspus: Nu minți și nu faceți ceea ce voi urâți, pentru că toate acestea sunt deschise înaintea Cerului, astfel încât nimic nu poate fi ascuns și nu există nimic care să nu poată rămâne nedescoperit...".

Altădată, aceștia i-au propus lui Iisus: „Să mergem să ne rugăm astăzi și să postim". Iisus le-a răspuns astfel: „Care este păcatul pe care Eu l-am comis sau căruia i-am cedat?" (Evanghelia după Toma).

• O rugăciune poate urmări iluminare spirituală, sănătate fizică și bunăstare materială.

• Icoanele și lumânările aprinse sporesc efectul de rugăciune, lucru care este confirmat de rezultatele experimentelor științifice privind măsurarea fluxurilor de energie.

• Rugăciunea poate duce la vindecarea unor boli grave, precum cancerul și diabetul.

• În cadrul rugăciunii nu trebuie să se ridice o barieră de timp între momentul exprimării dorinței și îndeplinirea rapidă a acesteia. Rugăciunile se rostesc la timpul prezent, ca și cum acestea ar fi deja îndeplinite. Cea mai eficientă este rugăciunea-declarație și nu rugăciunea-cerere: „Doamne, deja sunt sănătos" și nu „Doamne, dă-mi sănătate!". Imediat după aceasta trebuie să rostiți o rugăciune de mulțumire.

• Modificarea condițiilor externe ale existenței noastre începe cu crearea condițiilor interioare. Acest lucru înseamnă formarea unui sistem special de viziuni, de reprezentări, de convingeri, de idei, care conturează perspectiva asupra lumii și vieții.

• Nu este indicat să vă adresați Creatorului cu întrebarea: „Doamne, pentru ce?". Creatorul nu pedepsește, el iubește. Întregul Univers este pătruns de iubire și lumină.

Dacă în viața ta se întâmplă ceva ciudat sau neplăcut ar fi mai oportună întrebarea „De ce?". Tot ceea ce ni se întâmplă are legătură cu gândurile, faptele și intențiile noastre, cu viețile anterioare și cu Programul de reîncarnare. În acest caz, funcționează principiul cauză și efect și nu cel al pedepsirii sau răzbunării. Prin urmare, întrebarea „Pentru ce?...", exclamată cu privire la evenimentele din viața noastră, este greșită.

Viața dinainte de viață

Modul în care un om își acceptă destinul este mai important decât însuși destinul său.
Wilhelm von Humboldt (1767-1835), filosof german

Sensul vieții poate fi descoperit doar prin cunoașterea sursei de la care provine aceasta, care creează sufletelele noastre și împletește firele destinelor umane. Pentru a dobândi o astfel de cunoaștere este necesar să aruncăm o privire în „bucătăria" Creatorului, acolo unde se concep toate. Doar astfel vom înțelege esența a ceea ce se întâmplă „aici și acum" și se pot cunoaște perspectivele vieții prezente.

Sună captivant, nu-i așa? După o astfel de excursie vom avea posibilitatea de a trăi viața de pe pământ într-un mod cât mai eficient și fericit. Doar atunci vor deveni clare motivele încercărilor și necazurilor noastre, se vor umple de semnificație relațiile noastre umane și vor dispărea ideile preconcepute și percepțiile greșite.

Până acum câțiva ani, o astfel de călătorie reprezenta un deziderat aproape imposibil de atins – exista un deficit de îndrumători, iar cei care totuși puteau îndeplini acest rol, de cele mai multe ori nu erau considerați experți, ci nebuni sau șarlatani. Principalele surse ale cunoașterii noastre – știința și biserica – erau unite dintr-o singură perspectivă: opoziția față de cei cu abilități de medium, hipnotizatori, clarvăzători și toate sursele prin care se primeau informații de la Lumea Subtilă.

„Intrigi ale diavolului" sau „pseudo-știință" – astfel de etichete primea imediat orice informație care era în contradicție cu dogmele bisericești și cu normele științifice.

Dar, Era Peștilor, care este considerată Epoca Ignoranței, și-a finalizat bucla sa pe spirala istoriei și de-a lungul „barajului" ridicat de biserică și de știința materialistă în calea Adevărului s-a format o fisură adâncă. Barajul nu s-a prăbușit complet, dar nici nu mai are capacitatea de a a face față presiunii și avalanșei de cunoștințe care au adâncit această falie zi de zi.

A crescut enorm numărul de cărți, de filme, de persoane cu abilități de medium, de sesiuni deschise de transcomunicare instrumentală, iar problema care se ridică acum constă în capacitatea minților deschise de a nu se îneca în acest potop de informații. Ca și în orice curent nou, apar o mulțime de „parveniți" care doresc să prindă potul cel mare. În acest context, în procesul de scriere a acestei cărți, noi am depus eforturi considerabile pentru a

separa „grâul de neghină". Sperăm că acum veți înțelege și ne veți ierta toate detalierile, exemplele și incursiunile care au precedat răspunsurile concrete la principalele întrebări cu privire la sensul vieții și al fericirii. De aici, sarcina noastră este să rezumăm la maximum, dar nu în detrimentul calității materialului, ceea ce experții noștri au transpus în lucrările lor. Prin urmare, noi vom oferi un minimum de citate din fiecare sursă, care confirmă un anumit gând sau imagine – în caz contrar riscăm ca această carte să devină o lucrare prea voluminoasă, a cărei lectură va fi obositore.

Pentru început, să notăm următoarele trei aspecte. Acest lucru este important, deoarece unii dintre voi ar putea dori să aprofundeze acest subiect și să studieze pe cont propriu sursele la care noi am făcut referire în această carte.

Primul aspect constă în faptul că în majoritatea surselor imaginea Lumii Subtile este descrisă în mod diferit. Prezentarea acesteia diferă de la o sursă la alta sub aspectul detaliilor. Această discrepanță dintre detalii provoacă îndoială în rândul unor cititori cu privire la veridicitatea imaginii de ansamblu și le oferă motive de critică celor mai înverșunați sceptici.

Noi propunem să se ia în considerare faptul că nici măcar un grup de martori oculari care urmăresc concomitent același eveniment, produs în imediata vecinătate, nu va reuși să-l preocupă fel. Cu o astfel de situație se confruntă absolut toți judecătorii în procesul de evaluare a mărturiilor. Cu toate acestea, ei emit o decizie, evaluând principalele asemănări cu privire la ceea ce este important, înțelegând că diferențele la nivelul detaliilor minore sunt inevitabile. Judecătorii sunt conștienți de natura individuală a percepției fiecărui martor.

Același lucru se întâmplă și în cazul nostru: fiecare canal transmite informații din Lumea Subtilă prin prisma conștiinței și percepției sale. Și chiar dacă acest canal, precum Edgar Cayce, primește informații fiind în stare de inconștiență, acestea trec oricum prin conștiința sa, fiind marcate în mod inevitabil de amprenta lui individuală. Am menționat deja acest lucru atunci când am povestit despre lecturile lui Cayce cu privire la vizitele sale în Arhiva de Înregistrări, precum și la întâlnirile cu bătrânul care i-a arătat Cartea Destinelor.

Al doilea aspect constă în faptul că cercetătorii acestui domeniu surprind diferite părți sau colțuri ale Lumii Subtile, care este infinită și puțini sunt cei, precum Robert Monroe, care examinează numeroasele sale căi și ascunzișuri. Astfel, dacă pe Pământ ar ateriza un grup mare de extratereștri și fiecare ar vizita doar un colț al planetei noastre – unul ar merge la New York, altul – în jungla tropicală, al treilea – în deșertul Sahara, al patrulea – în Tibet, și alții prin alte părți ale planetei, rapoartele lor cu privire la aceasta ar fi diferite unele de altele, dar s-ar asemăna sub aspectul imaginii obiective intitulată „Planeta Pământ". Noi, de exemplu, am construit un mozaic dintr-un număr mare de fragmente, o parte din care le-am enumerat succint în capitolul 5.

Al treilea aspect, care este remarcat de toți experții și martorii noștri, constă în dificultatea de a transmite și traduce informații corecte cu privire la ceva necunoscut anterior. În limbajul uman sunt puține cuvinte pentru a descrie întreaga imagine multilaterală a Lumii Subtile. Imaginați-vă situația în care strămoșul nostru din timpul faraonilor se teleportează

cu o mașină a timpului în cel mai are oraș al secolului al XXI-lea. Cum ar descrie el conaționalilor săi, la întoarcerea în epoca sa, calculatorul, Bursa de Valori sau radioul?

Din respect pentru experții noștri, trebuie să remarcăm faptul că ei nu au încercat să explice inexplicabilul, ci au prezentat ceea ce poate fi reflectat mai mult sau mai puțin adecvat prin intermediul limbajului nostru și al aparatului conceptual.

De exemplu, nimeni nu a îndrăznit să ofere o interpretare a lui Dumnezeu. Deși se vorbește despre o „conștiință a Universului", o „Forță creatoare", despre o „Sursă de la care provin toate cele fizice și non – fizice", toate acestea converg către concluzia că descrierea și cunoașterea Creatorului este imposibilă.

De-a lungul a mii de ani, oamenii, care au reflectat asupra Creatorului nostru, i-au atribuit acestuia diferite definiții, proprietăți și calități. De fapt, Dumnezeu a fost întotdeauna un produs al propriilor noastre descrieri, care se află departe de Adevăr. Oamenii au determinat singuri modul în care El ar trebui să fie, să arate, să acționeze, să simtă. Conceptul de „Dumnezeu" a fost personalizat de oameni în funcție de nivelul lor de dezvoltare, astfel încât acesta ba era considerat dur și însetat de sânge, ba era milostiv și iertător.

Conștiința umană (cu câteva excepții) a conturat opinia generală că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa și că principala diferență dintre acesta și oameni este atotputernicia Lui, omniscienta Sa și faptul că trăiește undeva în Ceruri. Acea înțelegere a Creatorului și a sensului vieții umane, pe care a încercat să o ofere oamenilor Iisus Hristos a fost respinsă de către Biserică încă din secolele IV-VI, după transformarea creștinismului într-o religie de stat a Imperiului Roman.

„Acel care va crede în existența, de neconceput, a sufletului înainte de naștere și renașterea, absolut ridicolă, a acestuia va fi vizat de anatemă" – astfel a decis al V-lea Consiliu Ecumenic din anul 553.

Însuși Iisus, din Fiul lui Dumnezeu, așa cum el însuși s-a prezentat mereu, s-a transformat în Dumnezeu, într-un membru al neînțelesei Sfinte Treimi. Pe de o parte – un singur Dumnezeu, iar pe de altă parte – trei Dumnezei: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul (această dogmă, ca Simbol al Credinței, a fost adoptată în cadrul Sinodului Ecumenic din anul 325).

Dr. W. R. Matthews, care a fost timp de mai mulți ani decan al Soborului Sf. Paul din Londra, s-a exprimat foarte expresiv cu privire la acest subiect: „... Învățătura cu privire la Sfânta Treime nu a făcut parte din învățăturile originare. Sfântul Pavel nu a cunoscut-o și nu ar fi putut înțelege semnificația acestei formule teologice, care este promovată de Biserică în prezent „(Dr. W. R. Matthews, God în Christian Thought and Experience, p. 180).

Oamenii, copii ai lui Dumnezeu, potrivit definiției lui Iisus, au devenit robi ai lui Dumnezeu, potrivit canoanelor Evangheliei.

„Voi, atunci când veți îndeplini toate lucrurile care vi s-au poruncit, veți zice: suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut, ceea ce trebuia să fi făcut"(Luca 17 – 10).

Dar acest lucru nu a fost suficient pentru Biserică și oamenilor, pe lângă titlul de sclavi le-a fost atribuit și statutul de ființe păcătoase, pedepsite de Dumnezeu și sortite să sufere pentru păcatul originar. Toată suferința, inclusiv chinurile oamenilor evlavioși, reprezintă

o pedeapsă pentru păcatul originar. Și, în general, toți oamenii sunt un „o pulbere păcătoasă", condamnați și blestemați încă din momentul în care au fost creați.

Acest lucru a fost promovat de către Sf. Augustin și statuat în anul 529 de către Soborul Portocaliu, care a declarat suferința și durerea ca normă naturală a vieții oamenilor, aceștia fiind lipsiți de dreptul de a visa și chiar de a se ruga pentru eliberare. Oamenilor le-a fost ordonat să se resemneze, să sufere în tăcere și să îndure durere, deoarece toate acestea sunt trimise de la Dumnezeu. Astfel, a fost creată platforma ideală pentru dominația elitei conducătoare – statul și biserica.

Dogma Sf. Augustin funcționează și astăzi. Una dintre lucrările ortodoxe moderne, intitulată „Cum să înduri suferință și durere", publicată în 2008 cu binecuvântarea Patriarhului Moscovei și al Întregii Rusii, Alexei al II-lea, le indică creștinilor următoarele:

„Durerile neîncetate, trimise de Dumnezeu omului, sunt un semn al preocupării speciale a lui Dumnezeu pentru om".

„Creștinii ar trebui să sufere mai mult decât alte persoane, cei drepți și neprihăniți trebuie să sufere chiar și mai mult, iar sfinții vor suporta, în mod inevitabil, suferințe cumplite. Și cu cât omul este mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai multe cruci și mătănii i se cuvin Lui".

„În caz contrar, suferința este trimisă, de asemenea, oamenilor curați pentru ca aceștia să fie cinstiți, în mod special, în împărăția lui Dumnezeu, pentru suferințele pe care le-au îndurat cu răbdare și eroism".

„Tot ceea ce se întâmplă unui om, servește pentru testarea și salvarea acestuia, care trebuie să îndure suferință și să-și reproșeze în toate că este nevrednic".

În cadrul acestei lucrări este expus un aspect, pe care conștiința, pur și simplu, refuză să-l înțeleagă și să-l accepte:

„Mintea unui creștin nu trebuie să ezite la vederea suferinței copiilor nevinovați. În cazul lor, de asemenea, lucrează înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu" [107].

Aceasta este imaginea Creatorului întipărită în mințile oamenilor de Biserică, în timp ce știința clasică „a scos-o chiar în afara parantezelor" (amintiți-vă cuvintele lui Stephen Hawking, expuse în capitolul 4).

Robert Monroe a avut, de asemenea, tentative repetate de a se apropia de o înțelegere a Creatorului, lucru pe care nu l-a putut realiza, chiar dacă s-a aflat într-o altă dimensiune. Concluzia sa finală cu privire la acest aspect relevă următoarele:

„Nu m-am ocupat niciodată de astfel de construcții speculative și acum am înțeles de ce: folosirea constantă a cuvântului „Dumnezeu" într-o varietate de sensuri diferite a condus la faptul că am început să manifest rezistență în fața oricărei încercări de a da o definiție acestui concept, deoarece aceasta ar fi fost, în mod inevitabil, inexactă și înșelătoare.

Acum înțeleg de ce m-am opus unei astfel de abordări. Același lucru este valabil și pentru conceptul de „spiritualitate", „duh" și multe alte cuvinte răspândite. Iată care sunt lucrurile care au devenit pentru mine Adevăr:

Creatorul nostru:

• nu poate fi înțeles sau cunoscut atâta timp cât noi suntem o formă a existenței umane care trăiește pe Pământ;

• a creat un plan al unui proces continuu, din care facem parte și noi;

• a conceput acest proces cu un scop concret, care depășește limitele înțelegerii noastre;

• la nevoie, modifică sau îmbunătățește acest proces;

• stabilește legi simple care guvernează lumea noastră;

• nu pretinde să i se aducă recunoaștere, plecăciuni sau alte servituți;

• nu pedepsește oamenii pentru „păcatele" lor;

• nu se amestecă în viețile noastre.

O parte integrantă a planului este dorința de a reveni la Creator cu daruri" [49].

Așa cum a relatat unul dintre reprezentanții Lumii Subtile, cu care a comunicat Robert Monroe în timpul ședințelor de spiritism: „o picătură de apă în ocean nu poate percepe tot oceanul, ea nu poate să înțeleagă nici măcar un val care o aruncă pe malul de nisip".

Despre „darurile" aduse Creatorului vom vorbi mai târziu, dar acum ne vom referi la un alt expert de-al nostru – Michael Newton. Trimițând conștiința persoanelor hipnotizate (a „subiecților") în Lumea Sufletelor, acesta a încercat, de asemenea, să descopere Adevărul în ceea ce privește înțelegerea Creatorului și a sensului creării de către acesta a omului. Dar subiecții săi dădeau răspunsuri destul de vagi și neclare:

„Dr. N.: Când spuneți Sursă, vă referiți la Dumnezeu?

Subiect: Acest termen este utilizat impropriu și incorect.

Dr. N.: De ce?

Subiect: Acest termen face Sursa prea... umană, deși noi toți suntem parte a acestui întreg" [59].

Într-un alt caz, Dr. Newton a vorbit cu o persoană care, înainte de întrupare, a ocupat o poziție înaltă (Ghid – Mentor) în Lumea Sufletelor. Dar chiar și acest suflet cu o vastă experiență a oferit doar răspunsuri generale la întrebările cercetătorilor:

„Dr. N.: Tees, am ajuns la finalul sesiunii noastre și vreau să vă concentrați, încă o dată, asupra Creatorului-Sursă. Veți face asta pentru mine ?

S: Da.

Dr. N.: Ați spus că scopul final al sufletului este unirea cu Sursa supremă de energie creatoare. Vă amintiți?

S:... Actul de contopire, da.

Dr. N.: Spuneți-mi dacă Sursa trăiește într-un spațiu special central din lumea spirituală?

S: Sursa este o lume spirituală" [59].

Cu această persoană Dr. Newton a avut o conversație deosebit de lungă, deoarece astfel de suflete, cu un rang atât de înalt, s-au întâlnit extrem de rar în sesiunile sale de hipnoză regresivă. În cadrul dialogului, a intervenit următoarea întrebare interesantă: De ce o Sursă absolut perfectă, ar mai crea și altceva, cum ar fi, de exemplu, sufletele oamenilor? După părerea lui Tees (acesta a fost numele său de Ghid în Lumea Sufletelor), sufletele noastre, prin procesul lor de ascensiune pe scara evoluției, își aduc contribuția la

construirea, piatră cu piatră, a vieții. Datorită acestui lucru se menține, se îmbogățește și se extinde însuși perfecțiunea absolută a Creatorului. Întrebările suplimentare cu privire la acest subiect au dus la răspunsul: „Asta e tot ce putem ști vreodată".

Vom abandona încercările inutile de a înțelege ceea ce nu poate fi înțeles de către mintea umană și vom expune concepția noastră cu privire la Creator, formulată pe baza informațiilor primite din Lumea Subtilă și a celor rezultate în urma cercetărilor din domeniul fizicii cuantice:

Creatorul (Dumnezeu) – este un câmp universal al unei energii raționale, infinit de perfectă care a creat și a legat într-un Tot Întreg toate lumile fizice și non-fizice. Creatorul este Marele Arhitect și Marele Programator și tot ceea ce există este doar o reflectare a conștiinței lui.

În continuare, vom descrie puțin structura Universului și a omului însuși. Pentru unele minți slab pregătite această informație ar putea fi dificilă și mai puțin atractivă decât povestea de reîncarnare a lui John F. Kennedy. Dar nu putem face abstracție de aceasta. În capitolele anterioare am scris deja că dobândirea fericirii și cunoașterea sensului vieții este imposibilă fără o înțelegere corectă a unor Adevăruri de bază. La aceste Adevăruri se referă, mai presus de toate, înțelegerea Creatorului, a Universului, a Omului, a Sufletului său și interdependența dintre acestea.

Cu privire la acest subiect, Charles Leadbeater a realizat următoarea analogie:

„Cum vede viața un microb mic, care este transportat de un flux îndărătnic prin canionul Niagara? Râul curge vijelios, formând vârtejuri, iar fluxul de apă clocotește atât de puternic, încât mijlocul albiei ajunge să fie mai înalt decât pereții abrupți ai malurilor. Microbul, aflat la suprafața unui astfel de flux, va fi aruncat într-o parte sau alta, uneori va fi ridicat în aer, alterori va pluti în vârtejul apei, luptându-se cu valurile violente, fără să poată vedea vreodată malurile de-a lungul cărora plutește, fără să se poată menține la suprafață. Pentru el, toată viața se reduce la această luptă și tensiune. Ca atare, cum poate el să spună încotro se îndreaptă curentul?...

Nu vom exagera dacă vom afirma că percepția microbului care se luptă cu valurile se poate asemăna cu percepția omului care privește aceste valuri de la înălțime. Tot așa și percepția asupra vieții, pe care o are ființa umană, corespunde cu percepția celui care cunoaște doar partea nevăzută și ascunsă a acesteia...

Atâta timp cât cunoașterea noastră este limitată, privind viața doar dintr-o perspectivă pământească, nu vom înțelege niciodată ce se întâmplă în lume. Dar dacă ne-am ridica conștiința până la punctul de vedere al sufletului, al acelui fir de-a lungul căruia viața noastră trupească ocupă doar o mică parte și reprezintă doar o expresie temporală, atunci vom vedea că în spatele acestor lucruri complexe se ascunde o simplitate minunată, iar în spatele acestei diversități se află unitate" [63].

Suntem parte a Universului fizic, care reprezintă doar o mică parte a Creatorului. Misiunea Sa este evoluția treptată, care trece printr-un proces de acumulare de experiență cu fiecare fragment al acesteia. Astfel de fragmente, ca parte a Întregului, dotate cu propriul câmp de conștiință, sunt galaxiile, stelele, planetele, oamenii, fiecare celulă vie. Acumularea

de experiență duce la creșterea conștiinței și a gradului de vibrație a fiecărui fragment, și, prin urmare, a întregului Univers.

Procesul evoluției se derulează cu strictețe conform Planului Creatorului, care conține cicluri (etape) și ritmuri de dezvoltare. Scopul final al Planului Divin nu este cunoscut nimănui și nici nu poate fi aflat, nici de către oameni, nici de către sufletele cu care se menține o legătură strânsă. Probabil, sufletele aflate la cele mai înalte niveluri știu ceva despre acest subiect, dar ele nu intră în contact cu oamenii de rând, deoarece acestora le este permis să cunoască doar acele informații care pot fi înțelese și aplicate nivelului lor de dezvoltare. Tot așa nici noi nu le oferim copiilor noștri cunoștințe de matematică superioară sau fizică cuantică, deoarece ei nu le vor înțelege, șI nici nu le vor vor fi de ajutor, ba din contra, ar putea să le dăuneze, provocându-le tulburări mentale.

Toate fragmentele Univesrsului se află în continuă evoluție, deplasându-se de la un nivel la altul. Moartea, prin care se înțelege sfârșitul existenței, nu există. Nașterea, prin care se înțelege începutul existenței, de asemenea, nu există. Există doar o transformare a energiei și manifestarea acesteia în diferite forme. Nici stelele, nici oamenii nu se nasc și nu mor, dar, pur și simplu, își schimbă forma existenței.

Dezvoltarea vieții poate fi reprezentată sub forma unei Spirale, iar o etapă individuală a vieții – sub forma unor puncte pe această Spirală. Fiecare punct este egal ca valoare în fața Creatorului, deoarece îndeplinește o parte din misiunea generală de dezvoltare a Întregului, privit în ansamblul său. Viața noastră pământească este doar o clipă între trecutul infinit și viitorul etern.

Universul este un domeniu complex, un câmp foarte bine organizat, având o multitudine de nivele (planuri), care diferă unele de altele în funcție de frecvențele de vibrație. În cadrul acestui câmp nu există timp sau spațiu, care ne sunt atât de familiare. Aceste categorii există doar în lumea noastră fizică – cea mai de jos din punctul de vedere al vibrațiilor de frecvență.

Aflându-ne într-o lume fizică tridimensională, noi ne putem imagina cu greu o lume fără timp și spațiu. Amintiți-vă cât de dificil i-a fost Pătratului, acelui locuitor din Flatlandia, să înțeleagă Sfera, iar locuitorilor Lainlandiei să-și imagineze lumea bidimensională a Pătratului. Pentru a simplifica această procedură vă propun să proiectați în mintea voastră următoarele imagini:

Vă deplasați dincolo de Pământ într-o navă spațială. În timp ce zburați cu aceasta printre stele, aveți un reper de timp și spațiu. De asemenea, aveți un punct de referință pentru a ști care este direcția dreapta-stânga, sus-jos. Pe mână aveți un ceas, care vă arată ora curentă.

Imaginea următoare: ieșiți din navă în Cosmos. Ați îmbrăcat un costum special de scafandru care vă permite să mențineți activitatea vitală a organismului pe termen nelimitat și ați părăsit nava, fără să fiți conectat printr-un canal la aceasta! Unde vă veți afla în cel mai scurt timp? Desigur, în Cosmos, deoarece nava se va îndepărta de voi foarte repede!

A treia imagine: a trecut un an (după măsurătorile terestre). Viața merge înainte, iar voi continuați să călătoriți în costumul spațial minunat, dar încotro? Acum nu puteți distinge care este direcția la dreapta sau la stânga. La fel și stelele care strălucesc în jurul vostru

– sunt aproape sau departe? Conceptul de „încotro" dispare și se transformă în „aici". Nu știți nici cât de mult timp a trecut de la părăsirea navei – o zi, un an, o sută de ani? Nu veți putea să identificați acest lucru sub nicio formă. Noțiunea de „când" devine „acum".

Desigur, acestea sunt exemple destul de naive, dar care oferă, totuși, o idee sau o reprezentare aproximativă asupra unei lumi fără timp și spațiu. Iar acum, cel mai important lucru, pe care nu este greu să vi-l imaginați: sursa de existență în acel spațiu este însuși conștiința! Toate lucrurile la care vă gândiți sau vă vin în minte se materializează! Vă gândiți: „Ce frumos ar fi să mă apropii de o stea" și imediat sunteți deja acolo! Nu este necesar să zburați nicăieri! Într-o clipă sunteți acolo unde intenționați să ajungeți.

Acum, să încercăm să trasăm schematic ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin nivele sau planuri.

Cât de multe sunt acestea, nimeni nu știe. Sufletele care au intrat în contact cu noi ne-au comunicat că există șapte nivele cunoscute, iar în fiecare există șapte sub-nivele. Dar, înainte de a trece la descrierea lor, vom sublinia faptul că termenul „nivel" în mintea noastră se asociază cu reprezentarea „superior" și „inferior", „cel de sus" și „cel de jos". Noi le vom folosi pentru o mai bună înțelegere a imaginilor, dar să nu uităm că acestea nu sunt nimic altceva decât rodul reprezentărilor noastre pământești, care nu există în Lumea Subtilă. Acolo, nivelele se disting doar prin frecvența vibrațiilor și se află într-un câmp de energie comun, dar nu pe porțiuni și secțiuni diferite, ci unul în celălalt. Aproximativ, la fel ca la păpușile rusești (Matrioșka), doar că toate sunt de aceeași dimensiune.

Pentru a trece de la un nivel la altul, nu este necesar să te deplasezi nicăieri, trebuie doar o comutare. Un exemplu clasic care ilustrează această situație este televizorul. Ce se întâmplă atunci când apăsați pe telecomandă și schimbați postul? Rămâneți aceeași persoană, scaunul și televizorul rămân în același loc, doar imaginea de pe ecran este alta. Ce s-a schimbat? Frecvența semnalului de intrare. Același lucru se întâmplă și în Univers: schimbarea frecvenței vibrațiilor „transferă" fragmentul într-un alt punct. Și nu în orice punct, ci în acel punct, a cărui frecvență a fost solicitată de acest fragment. Tot așa, ca și în cazul televizorului: dacă, de pildă, ați apăsat butonul cu numărul 3, veți putea urmări emisiunea difuzată pe postul cu numărul 3, și nu pe altul.

Vom începe excursia printre nivele pornind de la cel „de jos" – Pământul nostru. Acesta este cel mai solid nivel, având cele mai grave și joase vibrații. La fel și corpurile locuitorilor săi, care sunt smocuri dense de energie fizică. Vom analiza în detaliu viața pământească în capitolul următor, dar acum ne interesează „bucătăria Creatorului" sau Lumea Sufletelor, de unde venim în lumea noastră „aici și acum" și unde plecăm după „moarte".

O descriere detaliată a diferitelor nivele și a locuitorilor lor, vă vom oferi în capitolul 10, deoarece acum trebuie să ne lămurim cu privire la acele lucruri care vor determina apoi toată viața noastră pământească. Aceasta se derulează conform unui Plan, care este realizat individual pentru fiecare suflet înainte de întruparea sa. Acest Plan depinde de o serie de factori, pe care îi vom prezenta separat în cele ce urmează.

Vârsta sufletului

În primul rând, Planul depinde de vârsta sufletului, lucru care este destul de logic. Pe Pământ, de asemenea, planul de viață al unui copil este foarte diferit de planul unui adult sau al unui vârstnic.

Din moment ce timpul, potrivit credințelor noastre obișnuite, este un concept care nu există în Lumea Sufletelor, vârsta sufletului nu poate fi calculată cu unități de măsură pământești, derivate din viteza de rotație a Pământului în jurul Soarelui și a axei sale. Experiența acumulată este singura măsurătoare pentru stabilirea vârstei sufletului și nu contează atât de mult volumul și cantitatea acestora, cât gradul de conștientizare și calitatea concluziilor.

Pentru a face informațiile noastre mai accesibile și mai inteligibile, vom folosi termenii utilizați pe pământ pentru a descrie vârsta unei persoane. Prin urmare, prima vârstă pe care o vom analiza este cea de bebeluș.

Mecanismul apariției pe lume a unui copil este un subiect complex, despre care există o mulțime de informații diverse și veridice, dar noi le vom omite, în mod deliberat, din cauza complexității extreme și inutile pentru studiul nostru. Pur și simplu, vom accepta faptul că sufletul este o părticică din Creator, care se dezvoltă de sine stătător prin achiziționarea de experiență. Vorbind despre separare, vom avea în vedere natura condițională a unei astfel de reprezentări, deoarece sufletul rămâne întotdeauna în câmpul comun al conștiinței. Iluzia separării acestora este necesară doar pentru a spori eficacitatea eforturilor viitoare ale sufletului în calea spre evoluție.

Sufletul nou-născut nu are un bagaj de experiență, nu poate înțelege sau decide nimic de unul singur. Prin urmare, realizarea Planului acestuia este lăsată în sarcina unui suflet mai în vârstă, care îndeplinește funcția de Mentor.

Mai întâi de toate, unui astfel de suflet i se alege o companie potrivită – deoarece după întrupare acesta nu devine doar un om, ci un membru al unei societăți vaste, în limitele căreia trebuie să se dezvolte. De aceea, echipa este pur și simplu vitală – în echipă se rezolvă întotdeauna mai ușor problemele individuale. În plus, însuși sistemul de dezvoltare, practicat în școală, numit „Planeta Pământ", utilizează principiul jocului. Acest lucru se reflectă în celebra frază a lui Shakespeare: „Lumea-i un teatru, noi suntem actorii".

Ca să nu existe nicio îndoială asupra veridicității acestor afirmați, vom prezenta o parte a dialogului dintre Dr. Newton și pacientul său, al cărui suflet s-a întors acasă în timpul unei sesiuni de hipnoză:

„Dr. N.: Ce se întâmplă în continuare?

Subiectul: În jurul meu sunt prietenii mei vechi. Cu toții vorbim despre inepția și absurditatea vieții. Facem haz unul de celălalt cu privire la dramatismul cu care interpretăm tot ceea ce ni se întâmplă pe Pământ și la seriozitatea cu care noi toți ne tratăm viețile noastre terestre.

Dr. N.: Dumnevostră și prietenii dumneavoastră nu considerați că este important să aveți o atitudine serioasă față de viața de pe Pământ?

Subiectul: Pământul este o mare scenă și noi toți știm acest lucru.

Dr. N.: și grupul dumnevoastră împărtășește în unanimitate acest punct de vedere?

Subiectul: Desigur, noi ne vedem ca actori într-un mare spectacol" [59].

Aceasta este o atitudine importantă pentru înțelegerea sensului vieții noastre și a modului de materializare a ei: toată viața noastră lumească este un joc!

Și din moment ce este un joc, trebuie să existe un teatru, un scenariu, o scenă, roluri concrete și nume specifice ale actorilor implicați în spectacol. Fiecare reprezentație trebuie să aibă o durată exactă. Nu se poate ca actorii care vin pe scenă să nu-și cunoască rolurile lor sau să le compună din mers, după bunul lor plac.

De aceea, se formează trupa – un grup de suflete, care devin rude – se scrie scenariul, se distribuie rolurile, se stabilesc sarcinile specifice pentru viitoarea întrupare. Ce sarcini poate avea un sugar? Cele de bază, elementare: să-și însușească un corp și să învețe să trăiască în el în lumea fizică, în colectivul semenilor săi.

Dacă aveți copii, amintiți-vă cu ce ați început dezvoltarea lor? Le-ați citit cărși științifice sau i-ați așezat în fața televizorului? Desigur că nu! Cel mai probabil le-ați cumpărat jucării și i-ați învățat să se joace. Acest lucru înseamnă că încă din primele zile de viață fizică le-ați indus, involuntar, ideea ca viața este un joc. Și ei au acceptat imediat acest lucru și au cerut și mai multe jucării noi.

Rețineți această atitudine asupra vieții se imprimă și se păstrează la nivelul subconștientului fiecărei persoane, chiar dacă se află la o vârstă înaintată. Însă, în corpul îmbătrânit, timp de mai multe încarnări, rămâne sufletul de copil! Majoritatea oamenilor adoră să se joace sau să urmărească jocurile altora; totodată încearcă să exceleze în joc pentru a fi apreciați și remarcați de ceilalți și pentru a primi premii sau cadouri.

Principalele caracteristici ale diferitor vârste ale sufletului au fost relevate complet și exact în cadrul sesiunilor de hipnoză regresivă ale Dr. Newton, precum și în cadrul sesiunilor de incursiune în trecut cu Mihail. Sub acest nume a intrat în contact, direct din Lumea Subtilă, o ființă colectivă, formată din 1050 de suflete care au absolvit toate lecțiile pe planul fizic. Numele Mihail i-a fost atribuit ultimului fragment (suflet) din această creatură, care a trăit pe Pământ 1500 de ani.

Astfel, sarcina principală a sufletului nou născut pe Pământ este de a învăța să supraviețuiască producțiilor dure de teatru terestru, unde, pe milioane de scene, se joacă concomitent drame, tragedii și comedii.

După întrupare, sufletele nou născute sunt interesate, în special, de componenta materială a vieții și duc un mod de existență primitiv, asemănător animalelor. Noi nu vom analiza în detaliu „nou născuții", deoarece aceștia aproape că nu se mai regăsesc pe Pământ. Primii dintre ei, care au venit pe lume în urmă cu mulți ani, s-au maturizat deja, astfel încât pentru noii „prunci", planeta nu se mai potrivește, întrucât și aceasta se află în procesul unei Mari Schimbări (mai multe informații vom prezenta mai târziu).

Pentru fiecare suflet, procesul de creștere se produce individual, având propria viteză, dar, de regulă, trecerea la o vârstă superioară necesită experiență acumulată pe parcursul a câtorva zeci de vieți. După ce acestea se parcurg, sufletul atinge vârsta copilăriei.

La acest nivel, provocările corespund vârstei: să învețe să-și construiască relații cu alte persoane într-un mod civilizat, să înțeleagă și să accepte limitările societății, să-și controleze

instinctele și comportamentul; cu alte cuvinte, să învețe să păstreze curățenia în camera sa, să nu fure bomboane din dulap și să facă pipi la oliță și nu în pantaloni.

Sufletele-copil se tem de tot ceea ce este neobișnuit și preferă o viață organizată sub îndrumarea unei persoane autoritare. Acestea acceptă cu deschidere și plăcere sistemele de credințe și ritualurile religioase, manifestă o grijă activă pentru corpul și sănătatea lor. Ei joacă cu iscusință și ușurință roluri precum ofițeri de poliție, funcționari publici, profesori și predicatori.

Vârsta următoare – este reprezentată de sufletele adolescente, tinere, care, de asemenea, sunt concentrate, în principal, pe aspectele fizice ale vieții lor pământești. Le pasă extrem de mult de aspectul lor, își doresc putere, bogăție și toate atributele unei persoane de succes. Etica, moralitatea, ecologia, filosofia și oricare alte lucruri care nu conduc în mod direct la succes, nu le trezesc interesul.

Le este foarte frică de moarte, deoarece nu cred în continuarea vieții după aceasta. Aceste persoane respectă știința oficială și sunt foarte sceptice cu privire la tot ceea ce nu se încadrează în conceptele științifice tradiționale. Sufletele adolescente nu manifestă respect pentru cei care nu împărtășesc ideile lor. Oricine nu este de acord cu părerile lor, automat greșește și poate fi chiar pedepsit. Sunt interiorizate din punct de vedere emoțional și nu apreciază manifestarea emoțiilor altor persoane (cu excepția celor care le aduc laude și le recunosc realizările).

Persoanele cu suflete tinere prezintă o înaltă capacitate de muncă, un grad ridicat de ambiție și de cele mai multe ori devin lideri politici, afaceriști, vedete de show biz, campioni sportivi, judecători și avocați. În ultimele câteva milenii, acestea au fost arhitecții și constructorii civilizației noastre. Exemple elocvente de suflete tinere sunt Alexandru cel Mare, William Cuceritorul și Genghis Han, care au devenit fondatorii unor mari imperii.

Sufletele tinere se identifică perfect cu trupurile lor și nu cred în viața de după moarte. Pe toți cei care au păreri diferite de cele pe care le au ei, îi consideră ciudați, tratând cu suspiciune tot ceea ce iese din comun.

Le place să învingă alți oameni și să îi convingă de punctul lor de vedere. Ei cred că fiecare trebuie să-și cunoască locul său în societate (în cadrul companiei), și să respecte cu strictețe regulile stabilite. Cu cei care nu sunt de acord cu punctul lor de vedere, sunt gata să se lupte până la moarte sau să-și bată joc de ei, în funcție de personalitatea celor care se împotrivesc. Naționalismul, imperialismul, intoleranța religioasă, toate sunt caracteristici ale sufletelor tinere.

Tinerețea, în mod natural, conduce spre maturitate. La această vârstă, sufletele încep treptat să realizeze că, pe lângă putere și bani, există și alte valori, cum ar fi relațiile personale. Ele nu mai sunt la fel de războinice și agresive ca sufletele tinere și devin interesate de artă, creativitate, filosofie, fiind foarte curioase să afle ce se întâmplă „după moarte". Sufletele mature respectă principii precum demnitatea, compasiunea, grija pentru conservarea naturii.

Persoanele cu suflete mature se preocupă de căutarea de sine, de aprofundarea lumii lor interioare, dar încă se tem să renunțe la societate, să fie diferite de ceilalți oameni.

Cunosc o etapă de reevaluare a valorilor, care se transformă într-o luptă interioară dureroasă, care lasă o amprentă puternică asupra psihicului.

Această vârstă este una de tranziție, fiind plină de pericole mari. Printre sufletele mature, măcinate de contradicții interioare, se regăsește un procent mare de alcoolici, dependenți de droguri și sinucigași.

Sufletele bătrâne încheie ciclul obligatoriu de încarnări pământești. Ele se ridică deasupra preocupărilor pământești și ajung la înțelepciune, care le permite să-și găsească locul în lume, dar, în același timp, să nu depindă de aceasta. Ele au două obiective principale: să finalizeze armonizarea propriei ființe și să transmită experiențele lor unui număr cât mai mare de suflete, care vor fi capabile să le perceapă. Îndrumarea și povățuirea devin preocupările lor preferată. La întruparea lor finală sufletele bătrâne iau lecții de toleranță, de iertare și iubire de sine și de aproapele lor.

Reprezentanți celebri ai sufletelor bătrâne: John Lennon și Yoko Ono, Mark Twain și Albert Einstein, Robert Redford și Phil Donahue, Nostradamus și Dalai Lama, Abraham Lincoln și Anwar Sadat.

Pentru a parcurge aceste vârste este nevoie de mai multe zeci sau chiar sute de vieți trăite pe Pământ. Intervine întrebarea: de ce în cazul multor oameni evoluția sufletului se produce atât de lent? Din moment ce programul este clar, sarcinile sunt stabilite, de ce sufletele se reîncarnează de sute de ori pentru a aborda aceeași problemă?

Evoluția este un proces complex. Mihail susține că fiecare vârstă (ciclu) a sufletului include șapte nivele. De aceea, sufletul matur de prim nivel sau de nivel secund se diferențiază încă foarte puțin de sufletul tânăr. Există și un al doilea motiv pentru această creștere lentă: uitarea despre care am vorbit în capitolul 6. Această uitare este condiția esențială pentru reîncarnarea pe Pământ, astfel încât chiar și sufletele bătrâne, înainte de întrupare, „beau" din acel pahar. Prin urmare, în primii ani de viață ai unui copil sau adolescent este practic imposibil să se remarce semnele unui suflet bătrân și înțelept. Aceste indicii încep să se contureze abia la vârsta de 30 de ani, atunci când sufletul reușește să treacă rapid prin toate etapele deja cunoscute de el – copilărie, adolescență și maturitate. Altfel nici nu se poate! Imaginați-vă cum ar arăta un copil care s-ar pomeni cu un suflet bătrân? El pur și simplu nu ar putea supraviețui în societatea noastră. Lucrurile se schimbă și devin acceptabile atunci când, de pildă, o persoană de 30 de ani demonstrează un nivel înalt de dezvoltare.

Am menționat deja că sufletul bătrân încheie ciclul de reîncarnări obligatorii. Acest lucru înseamnă că există și alte suflete, „mai bătrâne decât cele bătrâne", pentru care deși reîncarnarea este opțională, aceasta se mai produce ocazional. Mihail le numește suflete Transcendente și Infinite. Astfel, în total sunt șapte vârste ale sufletului și în fiecare vârstă sunt șapte nivele de dezvoltare.

Două dintre cele mai „în vârstă" suflete sunt speciale. Deși acestea nu sunt relevante pentru subiectul acestei cărți, le vom descrie succint pentru ca imaginea de ansamblu să devină completă.

Sufletul Transcendent este o entitate integrată, formată din toți membrii echipei primare, care au încheiat ciclul lor de încarnări pământești. Energiile tuturor acestor suflete,

menținându-și individualitatea lor, se reunesc într-un suflet colectiv, în care întregul este mai mare decât suma părților sale.

Pentru mintea noastră este foarte dificil de înțeles această construcție, descrisă de Mihail, care este el însuși un astfel de suflet transcendent. Călătorul astral Robert Monroe, care s-a întâlnit cu un suflet colectiv, din care făcea și el parte, a numit acest grup de suflete „Eu sunt Acolo", spre deosebire de „Eu sunt Aici", care era el pe Pământ. Monroe a aflat că „Eu sunt Acolo" al său se află pe planul astral în așteptarea finalizării vieții sale pământești, pentru ca, după reunificare, să treacă, împreună cu întreaga sa echipă, la un nivel superior.

Sufletele transcendente, de regulă, sunt ocupate, în Lumea Subtila, cu tot felul de sarcini, continuându-și evoluția și pregătindu-se pentru trecerea la un plan mai înalt (Subtil). Dar, există situații când acestea se implică în activitățile noastre pământești. Astfel de situații sunt perioadele de schimbare a conștiinței planetare (modificarea epocilor cosmice) și a structurii civilizației. În astfel de cazuri, sufletul transcendent nu alege pentru reîncarnarea sa corpul unui copil, ci corpul unui suflet bătrân de nivelul șapte, care a fost de acord cu o astfel de schimbare. Acest lucru se întâmplă dintr-un motiv simplu – corpul fizic obișnuit nu poate susține o astfel de energie puternică.

Mihail a transmis că Socrate, Zoroastru, Mohammed, Mahatma Gandhi, Paramahansa Yogananda și Sf. Francisc de Assisi, al cărui nume îl poartă în prezent orașul San Francisco din SUA au fost purtători de suflete transcendente.

Cel mai înalt nivel al sufletului, cunoscut de Mihail, este Sufletul Infinit. Acesta este un colectiv care a absorbit un întreg grup de suflete transcendente. Un astfel de suflet vine pe Pământ pentru a învăța și a ajuta în procesul de trecere al planetei la nivelul următor de vârstă.

Manifestare a Sufletului Infinit în planul fizic au cunoscut Iisus Hristos, Gautama Buddha, Krishna și Lao Zi.

Acum vă solicităm o atenție deosebită. În cele ce urmează vă vom oferi informații de o importanță extremă. Acestea au fost furnizate de Mihail și conțin cheia înțelegerii a ceea ce s-a întâmplat în societatea noastră în trecut și a ceea ce se întâmplă în prezent.

„Deși pe această planetă sunt prezente toate vârstele sufletului, majoritatea acestora sunt suflete tinere de ultim nivel și suflete mature de prim nivel" [108].

Dacă la această majoritate, care este determinată de aproximativ 65-70%, se adaugă sufletele-copil, care constituie 22%, atunci vom ajunge la concluzia că 9/10 din populația lumii are conștiință de copil și de tânăr.

Această informație este pe deplin susținută de studiile Dr. Newton. Acesta a calculat vârsta sufletelor tuturor pacienților săi și, de asemenea, a ajuns la concluzia că există șapte nivele de bază, din care se întrupează doar primele cinci. Majoritatea pacienților săi aveau suflete de nivelul 3 și 4 – adolescente și mature în fază incipientă.

Dacă vom adăuga la informațiile de mai sus și statistica lui Abraham Maslow despre faptul că oamenii fericiți alcătuiesc doar 10% din populație și că acestei categorii ii aparțin doar persoanele care și-au aflat misiunea și au realizat-o (majoritatea acestora sunt suflete mature și bătrâne), vom observa această realitate:

Planeta Pământ, în proporție de ¼, este acoperită cu nisip, unde sufletele-copil construiesc turnulețe, iar 2/3 este acoperită de școli primare, unde cea mai populară activitate este jocul pe calculator.

Gândiți-vă la conținutul acestor jocuri, și, în același timp, la repertoriul jocurilor video. Acestea descriu cu exactitate nivelul conștiinței intereselor și nevoile populației dominante a planetei.

Dacă ar fi să vă mai amintiți de precesia axei Pământului, care a cufundat omenirea în stare de somnolență, imaginea ar deveni chiar și mai limpede. Dar, pentru ca aceasta să fie, în cele din urmă, cât mai clară și completă, este necesar să adăugăm încă un fapt: și planeta Pământ traversează, de asemenea, aceeași cale de evoluție și acum aceasta se află la al 5-lea nivel al vârstei tinere, apropiindu-se de maturitate.

De aceea, oamenii cu suflete tinere în prezent sunt cei mai „normali" din lume și ei doresc ca toți ceilalți să fie la fel ca ei, desigur. Din acest motiv, sufletele mature și bătrâne se simt inconfortabil în societatea modernă.

Karma

A doua componentă care este luată în considerare la punerea în aplicare a Planului de reîncarnare este karma.

În ceea ce privește karma, există mai multe puncte de vedere diferite, în principal eronate, care leagă acest concept de noțiuni precum „păcat", „pedeapsă", „răzbunare" și „răsplată". Cu toate acestea, „pedeapsa" și „răsplata" se oferă, se pare, pentru faptele rele sau bune făcute într-o viață anterioară. Chiar și Wikipedia oferă o astfel de interpretare falsă a conceptului karma:

„Karma este un concept filosofic-religios, prin care fiecare acțiune – fizică sau spirituală – are în mod inevitabil o urmare. În conformitate cu aceasta, acțiunile neprihănite sau păcătoase ale omului determină soarta sa, care va cunoaște, după caz, suferință sau bucurie".

Totuși, dacă ar fi să privim aceste lucruri prin prisma Eternității, nu vom vedea faptele rele sau bune, ci doar lucrurile, acțiunile și sentimentele noastre față de acestea, care se adună în „pușculiță" ca experiență.

Cu privire la ceea ce este „bun" și ce este „rău", se poate vorbi la nesfârșit, deoarece aceste interpretări sunt eminamente umane și, prin urmare, subiective. Deseori se întâmplă ca ceea ce reprezintă pentru cineva o bucurie, pentru altul să însemne un necaz.

Noi împărtășim punctul de vedere al lui Charles Leadbeater, care a oferit următoarea definiție:

„Karma reprezintă o manifestare a liberei voințe a omului, care a avut loc în trecut" [109].

În fiecare zi a vieții noastre terestre ne aflăm în fața unor opțiuni, suntem nevoiți să alegem dintr-un set întreg de acțiuni sau hotărâri cu privire la circumstanțele propuse de viață. Trebuie să subliniem faptul că nu doar acțiunile, ci și hotărârile, emoțiile care apar

ca răspuns la anumite evenimente, se adună în „pușculița" cu experiență care formează karma. Viața pune în fața noastră tot felul de probleme, iar noi le rezolvăm, acumulând astfel experiență. Această experiență este luată în considerare atunci când se planifică următoarea încarnare. Aceasta nu „trage la cântar", ci pur și simplu se ia în calcul pentru un „răspuns simetric".

De exemplu, o persoană a investit o sumă mare de bani în construcția unui templu. Cum va fi considerată această acțiune din punctul de vedere al karmei? Categoric, nu există un răspuns universal valabil. Templul poate fi construit pe bani furați sau puși la adăpost de impozite, în scopul de a obține faimă sau iertare de la autoritățile ecleziastice pentru păcatele comise. De asemenea, templul poate fi construit pentru a conecta oamenii la Dumnezeu, clădind în acesta propiul Premiu Nobel. Observați că templul este în continuare același, în timp ce karma este diferită. Scopurile urmărite de oamenii care investesc în construcția templului, emoțiile trăite de aceștia în urma unei astfel de gest – acestea sunt lucrurile care contează cu adevărat, mai puțin acțiunea propriu zisă de construcție a templului.

Iată un alt exemplu, de data aceasta inspirat din practica Dr. Newton.

Pacienta sa Emily, pe parcursul ultimilor 500 de ani, s-a reîncarnat, în repetate rânduri, în calitate de călugăriță sau preot, roluri care sunt considerate sacre din punctul nostru de vedere. Cu ce fel de karmă credeți că s-a ales această? Dacă e să judecăm potrivit normelor noastre pământești, atunci Emily ar fi meritat un premiu. Cu toate acestea, cum au apreciat karma ei planificatorii vieții sale viitoare? Ei au decis că ea a trăit prea mult în vieți liniștite, monotone, ascunzându-se după zidurile mânăstirilor de adevăratele probleme ale lumii. Acest lucru a provocat o stagnare în dezvoltarea sa, aflându-se în contradicție cu linia generală a evoluției. De aceea, în viața viitoare ea urma să lucreze într-un adăpost pentru persoanele vârstnice în calitate de asistentă medicală. Astfel, karma este o expresie a ideii de restabilire a echilibrului perturbat de activitățile umane.

Desigur, există karme care, aparent, arata exact ca o pedeapsă pentru păcatele săvârșite, ca o răzbunare cruntă pentru fapte rele și nedrepte. De exemplu, o pedeapsă cu închisoare pentru un fost judecător cu experiență, care a emis, cu bună știință, sentințe ilegale. Dar acesta ar fi un plan prea simplist. Unui astfel de judecător lipsit de cinste și onoare, ca răspuns simetric, îi poate fi pregătită soarta unui om de afaceri care va fi înșelat și falimentat de partenerii săi lipsiți de scrupule. Opțiunile pot fi diverse și multiple. De aceea, nu are niciun rost să căutați paralele între viața voastră prezentă și cea trecută. De exemplu, dacă acum sunt un om sărac, într-o viață aterioară am fost cu siguranță bogat sau vice – versa. Programul poate fi pus perfect în aplicare și în calitate de om sărac și de om bogat, la fel cum acesta poate fi și ratat, având oricare dintre cele două condiții materiale.

Cu privire la karmă, trebuie să subliniem ideea sa de bază, asociată cu sensul incarnării în planul terestru. Iar acest sens constă în faptul că noi venim pe Pământ, în primul rând, nu pentru a face ceva aici, ci pentru a simți, a dezvolta sentimente. Emoțiile noastre și experiența senzorială se așază într-o valiză, cu care noi ne întoarcem la viața veșnică. Acestea sunt daruri oferite Creatorului, despre care am vorbit mai sus.

Noi nu venim pe această lume pentru a acumula experiență în calitate de inginer sau doctor, ci pentru a acumula un set de anumite sentimente și emoții. Și toate faptele și acțiunile noastre sunt doar un mijloc de achiziție a acestora. Prin urmare, în planificarea vieții viitoare, din punctul de vedere al karmei, sunt luate în considerare acele emoții pe care le-am dobândit, precum și cele pe care le-am generat prin acțiunile noastre în sufletele altor oameni. Nu prezintă interes conținutul acțiunilor noastre, ci doar culoarea lor emoțională, care rezultă din materializarea acestora.

Acea fostă călugăriță neprihănită, care s-a ascuns de viața activă timp de 500 de ani, de fapt, s-a ferit de misiunea principală a fiecărei persoane – producerea și colectarea de emoții. De aceea, aceasta a primit sarcina de a lucra cu bătrâni bolnavi și capricioși.

În ultima vreme, tot mai mulți oameni, deplasându-se spre nivelele medii și superioare ale vârstei sufletului matur, reflectă asupra sensului vieții lor. Ei înțeleg la nivel intuitiv că există o anumită semnificație supremă a ședерii lor pe planetă și că toată lumea se naște cu planul său personal, în care este menționată misiunea fiecăruia. În același timp, prin misiune, unii oameni înțeleg o anumită meserie, îndeletnicire sau activitate specifică. Aceasta este o altă eroare! Noi reiterăm faptul că am venit pe această lume nu pentru a deveni avocați, bancheri sau șoferi de taxi, ci pentru a participa la producerea și acumularea de experiență senzorială emoțională. Prin urmare, în planul de reîncarnare sunt trecute, în primul rând, următoarele elemente la care o persoană trebuie să lucreze:

Acumulare:

- o atitudine iubitoare și respectuoasă față de persoanele din jur;
- dragoste, ca sentiment suprem, pentru sine și pentru alții;
- compasiune;
- iertare;
- înțelegerea sinelui, ca parte a unui Întreg, ca o manifestare a voinței și conștiinței Creatorului;
- toleranță (nu răbdare printre dinți încleștați);
- atitudine pozitivă față de Pământ, față de flora și fauna sa;
- creșterea cunoștințelor despre sine și despre lumea înconjurătoare;
- înțelegerea și dragostea pentru frumusețe și armonie;
- dezvoltarea abilităților artistice – muzică, artă, poezie, arhitectură, etc.;
- alte proprietăți și calități, care să conducă la evoluția conștiinței.

Lichidare (eliberare)

- gelozie;
- invidie;
- agresivitate;
- ură;
- răzbunare;
- lăcomie;
- poftă;
- diverse dependențe (alcool, droguri, etc.);
- intoleranță;

- vanitate;
- aviditate;
- încăpățânare;
- gândire limitată;
- lene;
- superstiții și prejudecăți, concepții greșite;
- stagnarea sau stoparea dezvoltării.

Planificatorii de soartă sunt preocupați de îndeplinirea acestor criterii și nu de selecția de funcții sau roluri care să vină ca recompensă sau ca pedeapsă pentru realizările, respectiv păcatele din trecut.

Michael Newton a scris că a avut multe cazuri în care deși pacienții s-au reîncarnat timp de mai multe milenii, până la 30.000 de ani, aceștia se aflau abia la Nivelele I și II. Ei nu reușeau să-și îndeplinească programul lor și erau nevoiți să îl repete iar și iar. Una dintre pacientele sale nu a putut învinge invidia timp de 850 ani de multiple reîncarnări. Un alt pacient și-a petrecut 1700 de ani în căutarea a diferite oportunități de a domina alte persoane, deși programul său solicita, printre altele, experimentarea sentimentului de compasiune.

În contextul în care ne-am referit de mai multe ori la planificatori, apare întrebarea: cine mânuiește firele destinelor noastre? Participă sufletul nostru în vreun fel la acest proces? și cine decide reîncarnarea noastră în lumea fizică, pe Pământ sau în alte lumi? Experții noștri ne permit să clarificăm pe deplin toate aceste întrebări.

În primul rând, trebuie remarcat faptul că în Lumea Subtila există, de asemenea, libertatea de a alege dar aceasta este limitată, la fel ca pe Pământ. Nivelul acestei libertăți, competența și gradul de implicare a sufletului în rezolvarea problemelor strategice și tactice depinde, în primul rând, de vârsta sufletului. În timp ce pe Pământ vârsta fizică nu are neapărat o legătură directă cu nivelul de dezvoltare, în Lumea Sufletelor lucrurile sunt diferite: cu cât sufletul este mai în vârstă, cu atât acesta este mai înțelept și mai dezvoltat. Vârsta crește odată cu acumularea de experiență. Cu cât sufletul este mai experimentat, cu atât mai largă este posibilitatea sa de alegere a destinului. Însăși reîncarnarea nu se discută.

Sufletul, după o scurtă pregătire, este trimis să execute întregul ciclu de încarnări, adică, acesta trebuie să treacă prin toate cele șapte nivele de vârstă. Dacă încarnarea a început pe Pământ, atunci aici vor avea loc toate ciclurile. Apoi, urmează un program obligatoriu de parcurgere a tuturor planurilor Lumii Subtile, până la contopirea deplină cu Creatorul.

Desigur, în Lumea Subtilă, unde domină dragostea, fericirea și înțelepciunea, sufletelor le este foarte confortabil și niciunul dintre acestea, cu excepția sufletelor mature și bătrâne, nu vrea să se întoarcă pe Pământ, dar legile evoluției sunt implacabile. Până când nu se îndeplinește întregul Program, sufletul este nevoit să revină pe planeta noastră pentru a se reîncarna.

Pregătirea viitorului Plan de reîncarnare se află în sarcina Mentorilor noștri și a Planificatorilor, care sunt suflete cu experiență, bătrâne, care au urmat o instruire specială

în Lumea Sufletelor. Pe baza sarcinilor descrise mai sus, aceștia selectează cele mai bune condiții pentru punerea în aplicare a programului de întrupare. Aceste condiții includ:

- corpul;
- grupul de suflete înrudite;
- rolul;
- părinții;
- copiii;
- căsătoria;
- locul nașterii;
- data nașterii;
- profesia;
- durata reîncarnării;
- alte circumstanțe-cheie, cum ar fi leziunile, bolile grave, handicapul, precum și alte complicații și obstacole.

În Plan sunt prevăzute circumstanțele și oamenii care vor ieși în calea vieții sufletelor, precum și lecțiile care pot fi învățate cu ajutorul lor. Sufletele pereche urmăresc un plan comun de reîncarnări, care să le permită interacțiunea pe Pământ. Acestea se înțeleg cu privire la anumite semnale pe care le vor transmite unul altuia pentru Recunoașterea reciprocă, precum și la felul în care se vor ajuta reciproc pentru punerea în aplicare a planurilor individuale de reîncarnare.

Robert Monroe a ilustrat acest plan printr-o comparație extrem de expresivă: „Curricula „școlii umane de formare intensivă" este foarte complexă și densă. Ora de vârf de pe Broadway, pare, în comparație cu aceasta, o întâlnire liniștită la o ceașcă de ceai în cercul unor prieteni apropiați" [48].

În cadrul sesiunilor doctorului Newton și ale altor hipnoterapeuți, sufletele oamenilor hipnotizați transmit cu entuziasm rapoarte cu privire la modul în care acestea sunt implicate activ în pregătirea lor pentru reîncarnare. Cu toate acestea, analiza protocoalelor sesiunilor de hipnoză atestă o libertate de alegere și implicare destul de restrânsă în rândul sufletelor cu vârste fragede.

La început, sufletul este încurajat să înceapă din nou procesul de reîncarnare. Apoi, acestuia i se oferă să aleagă dintre doar două variante ale viitorului corp și i se sugerează varianta care ar fi cea mai potrivită din perspectiva planificatorului. Ulterior, i se arată diferite episoade ale vieții viitoare și,în unele cazuri, chiar și finalul acesteia. Aici, de asemenea, există o alegere, dar care? Una dintre paciente a descris-o astfel: ea urma să moară în al doilea an după căsătorie, iar ei i s-au oferit trei variante: moarte provocată de un glonț, de rănile grave survenite după o căzătură de pe cal sau moartea prin înec, produsă după o alunecare din barcă.

Rolul care urmează a fi jucat pe parcursul întregului ciclu de reîncarnări pământești, se stabilește, de asemenea, la începutul ciclului și rămâne, de regulă, neschimbat pe toată perioada sa. Mihail susține că sufletele își aleg singure rolul lor și anume caracteristica de bază a acelei ființe pe care și-o vor asuma. Suntem de acord cu acest lucru cu o singură completare: sufletele aleg, de sine stătător, varianta care le-a fost indusă.

În lumea noastră, acest lucru se întâmplă frecvent, chiar există o știință numită NLP – Programare Neuro-Lingvistică. Folosind metodologia ei, unei persoane i se poate induce o idee pe care o va considera ca fiind a sa. Exemplele din capitolele anterioare cu privire la marile descoperiri, invenții și lucrări artistice ale lumii, de asemenea, confirmă faptul că acestea au fost „induse de sus". Sufletele mature înțeleg acest lucru și nu se tem să-l recunoască, în timp ce sufletele mai tinere se mândresc cu realizările „lor". Pentru Mentori nu este nimic mai ușor decât să inducă orice idee în conștiința, încă nedezvoltată, a unui suflet-copil, pe care acesta o va prelua ca fiind alegerea sa, declarând-o cu mândrie la sesiunea de hipnoză.

Noi credem că această situație nu este deloc umilitoare pentru suflete, oare nu astfel procedăm și noi cu copiii noștri? Le inducem idei și luăm decizii în locul lor până când aceștia devin adulți. La fel se întâmplă și în Lumea Sufletelor: până la o anumită vârstă, toate deciziile sunt luate de Mentori și pe măsură ce sufletul se maturizează, coridorul voinței lui se lărgește și acesta se implică din ce în ce mai activ în planificarea reîncarnărilor sale. Finalizând ciclul acestora, sufletul bătrân capătă un spectru mai larg de oportunități privind organizarea, în continuare, a vieții sale: el poate frecventa „cursuri" de ghid, sau poate opta pentru o altă specializare: salvatorul sufletelor pierdute, planificator, maestru al timpului, etc.

Principalele roluri pe care le îndeplinesc sufletele de-a lungul întregului ciclu de încarnări se referă la cele de lideri, executanți, cercetători și profesori. Dacă, în timpul vieții, un om „ghicește" rolul său și trece la „executarea" lui, acesta primește posibilitatea de a optimiza realizarea planului stabilit pentru sufletul lui. Există e serie de indicii ajutătoare care nu permit ca uitarea, care este o parte importantă a planului de reîncarnare, să îndepărteze omul de la scopul său. Acestea vor fi prezentate în capitolul 8.

Repartizarea rolurilor este o parte obligatorie a planificării vieții. În spectacolele și filmele noastre de pe pământ, majoritatea actorilor își doresc să joace rolul principal, dar acesta, de unul singur, fără alte roluri secundare nu are nici un sens. Oamenii nu pot fi toți regi, generali sau preoți înțelepți cineva trebuie să lucreze pământul. În caz contrar, jocul nu va funcționa.

În acest context, trebuie să menționam un lucru important: Pentru Creator nu contează tipul costumului în care ne dezvoltăm noi oamenii, contează doar simplul fapt al evoluției noastre. Toate rolurile noastre sunt egale ca valoare în fața Creatorului și toate oferă posibilități absolut egale pentru autorealizare și evoluție, la fel cum toate prezintă același grad de severitate a obstacolelor întâmpinate. Uneori, este foarte util să privim dincolo de fațada vieții unei persoane care este invidiată de milioane de oameni. Acolo, în majoritatea cazurilor, vom descoperi mult negativism, care ne va determina să spunem: mulțumesc lui Dumnezeu că acesta nu este destinul meu!

Explorând subiectul pregătirii pentru viața de pe Terra, am studiat diferite izvoare pe această temă. Printre acestea se numără o carte a autorului american Robert Schwartz, cu titlul „Planul sufletului tău", în care el a rezumat rezultate după zeci de ani de cercetare. Vă recomandăm să citiți această carte, alături de cele deja menționate, deoarece este o sursă extraordinară de cunoaștere, bogată în exemple expresive și povești interesante.

Schwartz a participat la zeci de sesiuni, desfășurate de hipnotizatori diferiți. Încă de la primele ședințe, el a descoperit că în zadar oamenii se consideră victime neajutorate ale circumstanțelor. Toate încercările cu care este presărat drumul vieții noastre nu sunt deloc întâmplătoare. Soarta nu ne servește lovituri surpriză! Oamenii și-au pregătit toate circumstanțele de bază ale vieții cu mult înainte de reîncarnarea lor pământească.

„Cercetările mele au demonstrat că majoritatea încercărilor pe care le întâmpinăm în viață au fost selectate de către noi încă înainte de naștere. De regulă, cu cât acestea sunt mai severe, cu atât mai mare este probabilitatea că ele au fost incluse de la început în planurile sufletului nostru" – scrie Robert Schwartz. Pe lângă acestea, el menționează faptul că nu toate dificultățile vieții noastre au o origine „cerească". Libertatea voinței (Liberul Arbitru), cu care este înzestrată fiecare persoană îi permite acesteia să-și creeze noi provocări, care nu se regăsesc în planul originar.

Robert Schwartz confirmă, în mod convingător, tot ceea au expus în cărțile lor experții noștri. El scrie:

„Încă înainte de naștere noi avem conversații îndelungate cu mentorii noștri spirituali, precum și cu sufletele celor cu care ne vom întâlni în viitoarea reîncarnare. Discutăm împreună despre lecțiile pe care sperăm să le învățăm din această viață, precum și despre metodele de asimilare a acestora".

„Planificarea pe care o realizăm înainte de naștere, are un caracter foarte detaliat. Prin urmare, aceasta nu se limitează doar la selectarea greutăților vieții noastre. De asemenea, noi ne alegem părinții (care, la rândul lor, ne aleg pe noi), locul și data întrupării, școlile în care vom învăța, casele în care vom trăi, oamenii cu care vom comunica, precum și cele mai importante relații pe care le vom avea" [110].

Atunci când noi înșine abia începusem să explorăm această temă și am aflat despre alegerea pe care o fac sufletele cu privire la viitorii părinți, ne-am amintit imediat de o situație din trecut, care la acel moment ni s-a părut fantastică.

În 1989, fiica noastră Natalia a împlinit doi ani. Atunci când abia învăța să vorbească, ea ne-a spus povestea reală a nașterii sale. Din gura unui copil, aceasta suna astfel:

„Demult-demult, eu trăiam departe – departe și eram o stea mică-mică, care zbura liber pe cer. Apoi, am decis să mă nasc și am început să-mi aleg părinții. La început am zburat în Africa, dar în familia pe care am întâlnit-o acolo erau oameni răi, care se certau foarte mult și m-am răzgândit să mă nasc acolo. Apoi am zburat aici și v-am găsit pe voi. Mi-ați plăcut din prima și am decis să mă nasc la voi".

Atunci când doi ani mai târziu am rugat-o pe Natalia să repete povestea ei, aceasta a făcut ochii mari, afișând o față nedumerită și uimită. Uitase totul.

Douăzeci de ani mai târziu, am povestit această istorioară la o prelegere despre soartă, susținută în cadrul academiei noastre. Ca răspuns, am aflat o altă istorioară, foarte asemănătoare:

„Acum câțiva ani, eu împreună cu soțul meu, în prezența fiului nostru în vârstă de 9 ani, rememoram împrejurările nașterii sale: felul în care l-am planificat din timp, atenția și meticulozitatea cu care ne-am pregătit pentru acest eveniment, așteptarea, cu nerăbdare, a nașterii sale... Copilul, ascultând conversația noastră, ne-a întrerupt, exclamând: „și eu

am așteptat mult timp! Mai mult decât voi!". Apoi, ne-a povestit cum a zburat ca o lumină prin spațiu, cum a așteptat momentul reîncarnării sale, cum și-a ales viitorii părinți și cum a insuflat în noi ideea de a face un copil. El a povestit cât de îndelungat a fost acest proces de convingere și cât efort a depus pentru aceasta. „și ce făceai acolo, în spațiu?" – l – am întrebat. „Lucram" – a spus copilul. „În calitate de ce?", „Eu eram asistentul lui Dumnezeu" – a răspuns băiatul cât se poate de serios".

Ne-am bucurat să aflăm că printre cursanții noștri se afla un suflet cu un nivel atât de înalt! Atunci când studiezi rapoartele documentare cu privire la pregătirile pentru reîncarnare, involuntar îți amintești de Sf. Augustin și de ideea lui monstruoasă legată de păcatul originar. În cadrul unei ședințele de hipnoză regresivă, Michael Newton a întrebat-o direct despre acest lucru pe una dintre pacientele sale:

„Dr. N.: Erau în vreun fel Forțate sufletele să părăsească Sursa și să se retragă în locuri, precum Pământul, din cauza unor păcate originare?

S.: Acesta este un nonsens. Am venit ca să... creștem, să ne înălțăm... în diversitatea minunată a creației" [59].

Din experiența acumulată în urma comunicării cu elevii noștri, noi știm câtă rezistență interioară manifestă majoritatea oamenilor cu privire la predeterminarea termenului vieții lor pământești și la inutilitatea oricărei tentative de a o prelungi. În cadrul sesiunilor de hipnoză, numeroase suflete au comunicat faptul că moartea fizică din reîncarnările anterioare a fost parte integrantă a planului. Însăși ideea de abordare diferită adoptată pentru fiecare suflet în parte este departe de a putea fi înțeleasă de orice minte rațională. Astfel, dacă unor suflete le-a fost scris să moară (decedeze) într-o anumită zi și oră, în anumite circumstanțe, acest lucru obligă, în mod clar, aceeași abordare pentru toate sufletele.

În afară de logică și de mesajele primite la sesiunile de hipnoză regresivă, există numeroase istorioare reale, care demonstrează validitatea zicalei: cel căruia îi este predestinat să se spânzure, nu va muri înecat. Mai multe despre acest subiect, vom prezenta în capitolul următor.

Teatrul vieții pe pământ

Înțelept nu este cel ce știe multe, ci acela care știe cele de folos
Eschil (525 î.Hr. – 456 î.Hr.), dramaturg grec antic.
Încercați mai întâi să fiți înțelept, iar om de știință
– când veți avea timp liber.
Pitagora (570 î.Hr. – 490 î.H), filosof și matematician grec

Obiectul cercetării noastre este – fericirea umană: în ce constă aceasta și cum să ajungem la ea? În capitolul 1 am afirmat că fericirea este o stare a sufletului, care și-a înțeles și și-a îndeplinit misiunea, adică propriul Program de viață. În capitolele anterioare am enumerat o mulțime de fapte care confirmă acest Adevăr. De asemenea, am elucidat cine și unde se planifică viețile noastre și în ce constă esența acestui Program.

Am aflat că scenariul vieții noastre pământești este scris de către profesioniști cu înaltă calificare. Acesta este dezvoltat în detaliu și prevede toate posibilele acțiuni necesare pentru o concretizare de succes. Totuși, care este problema? De ce 90% dintre oameni nu reușesc să-și joace bine rolul și, în loc să găsească fericirea, aceștia se cufundă în abisul suferinței?

Dacă ați citit cu atenție capitolele anterioare, cu siguranță, știți deja răspunsul la această întrebare: cauza pentru toate necazurile și suferința umană este ignoranța. Aceasta a acaparat 90% din populația globului și predomină atât în aspecte ce țin de principalele laturi ale Existenței, cât și în chestiuni concrete și specifice vieții de zi cu zi: cum să atingem prosperitatea materială, cum să ne găsim sufletul pereche pentru viața de familie și cum să ne păstrăm sănătatea și să ne menținem un aspect fizic atractiv.

Noi am înțeles motivele acestor neîmpliniri și am subliniat în cele ce urmează trei dintre ele:

1. Hibernarea civilizației, o consecință a proceselor cosmice și a precesiei axei pământului, provocată de acesta.

2. Vârsta fragedă a majorității sufletelor reîncarnate.

3. Amnezia (uitarea) în ceea ce privește adevărata natură a vieții curente și a celor anterioare.

La aceste motive solide vom adăuga un al patrulea motiv, care schimbă radical, din rădăcini, întreaga noastră perspectivă asupra vieții. Noi l-am aflat de la renumitul doctor Michael Newton la sesiunile sale de hipnoză regresivă.

Este vorba despre un conflict între mintea și sufletul omului fizic. Abia după ce vom examina și vom înțelege acest conflict vom reuși să ne apropiem de înțelegerea sensului vieții și a destinului și vom găsi o modalitate de a le îmbunătăți.

Sufletul se unește cu embrionii omului, de regulă, în a patra lună de sarcină. Există situații când acest lucru se produce mai târziu, în ultimele minute înainte de naștere, dar, de obicei, procesul de contopire are loc între lunile 4 și 5 ale vieții fătului. Acest lucru este condiționat de gradul de dezvoltare al creierului – în primele trei luni acesta este încă subdezvoltat și incapabil de a intra în contact cu sufletul. La fel și pătrunderea târzie a sufletului într-un creier deja dezvoltat complică stabilirea unui contact solid cu acesta.

Unul dintre pacienții doctorului Newton, aflându-se într-o stare modificată de conștiință, a descris experiența sa astfel:

„M-am cuplat cu un creier foarte rigid, ursuz și neprimitor. Părea că prezența mea acolo era nedorită. Acesta era un creier obtuz, aflat într-un impas energetic profund. Sosirea mea a fost un fel de intruziune în câmpul său mental inert. Părțile constitutive ale creierului au fost izolate unele de altele, blocând astfel orice intenție de comunicare.

Acesta manifesta rezistență la schimbare, la faptul că eu am pătruns în spațiul său. Eu l-am trezit la gândire, deși acesta nu era nici pe departe un creier dornic de cunoaștere. Am început să apăs butoanele și atunci am constatat că el nu dorea să reacționeze la semnalele mele... În sfera alegerii vieții eu vedeam rezultatul final, adică o rațiune adultă, însă nu vedeam toate dificultățile care survin în relația cu rațiunea de copil încă de la bun început... În cele din urmă, am fost acceptat și noi ne-am adaptat unul la celălalt".

Un alt pacient a lui Michael Newton a relatat:

„Când mă conectez la un copil este important să existe o sincronizare între mintea mea și a lui. Trebuie să ne obișnuim unul cu altul, întocmai unor parteneri. Eu mă aflu în mintea copilului, dar în același timp, separat de aceasta" [60].

În continuare, vă rugăm să citiți foarte lent și cu atenție informațiile expuse de noi, filtrând fiecare frază, mai întâi prin emoțiile voastre interioare și apoi prin logică.

Primul lucru pe care trebuie să îl subliniem, investigând cauza unui viitor conflict, este acela că rațiunea aparține corpului și alcătuiește cu acesta un tot întreg. Împreună, aceștia renasc pentru o viață pământească temporară și, tot împreună, mor la finalizarea acesteia.

Sufletul este o creație veșnică, care vine pe Pământ într-o vizită scurtă cu propriile sale sarcini și misiuni, pentru îndeplinirea cărora este necesar un instrument terestru, care este reprezentat de corpul și mintea unui om.

În căutarea unui răspuns la întrebarea privind sensul vieții, oamenii pornesc de la anumite premise, în primul rând, de la conceptul de om. Există reprezentări și concepții diferite cu privire la acesta:

Omul este, mai presus de toate, un corp fizic rațional.

Omul este, mai presus de toate, un suflet divin.

Sufletul și corpul uman sunt la fel de importante și împreună formează un tot întreg.

Desigur, aceasta este o schemă foarte simplificată, fără semitonuri, care, de fapt, sunt diverse și multiple, dar pentru noi acestea nu sunt importante acum. Ceea ce este esențial să înțelegem deocamdată este faptul că toate concepțiile suferă de o lipsă de recunoaștere și înțelegere a conflictului dintre suflet și trup.

Sufletul și trupul posedă structuri diferite, ambii sunt forțați să coexiste în unitate, aflându-se ca două forțe antagoniste într-o continuă luptă. Linia de viață a sufletului este o spirală fără sfârșit, iar viața corpului – doar un punct mic pe această spirală.

În renumitul film sovietic „țara lui Sannikov" (1973) a răsunat pentru prima oară piesa compozitorului A. Zatsepin „Există doar o clipă", care a devenit rapid un hit și care se bucură de popularitate și în prezent. Aceasta conține următoarele versuri:

Totul este iluzoriu
În această lume tumultoasă,
Există doar o clipă,
De ea ține-te.
Există doar o clipă
Între trecut și viitor,
Aceasta se numește viață.

Autorul acestui text, poetul A. Derbenev, a ilustrat foarte expresiv și exact Adevărul: viața noastră fizică este doar o clipă între trecut și viitor. Într-adevăr, viața este o clipă pentru sufletul etern, dar pentru fiecare trup aceasta este un proces unic și important (nu doar o clipă) care nu va avea niciun trecut și, mai ales, niciun viitor etern.

Și totuși, cum se percep oamenii pe ei înșiși? Aceștia și-au acordat cu mândrie titlul de „Homo Sapiens" – Om cu rațiune, adică în prim-plan au scos rațiunea, nu sufletul. În limba rusă, termenul „celovek" (în traducere „om") este format din două părți – „celo", adică cap/creier și „vek" (în traducere „secol") – durata de viață a acestui cap. Despre suflet niciun indiciu, nici măcar o aluzie. Acesta este o entitate străină, concepută de Creator pentru viața veșnică. În schimb, trupul și creierul sunt concepute de două lucruri fizice pentru a avea o viață temporară. De fapt, are loc o contopire dintre un suflet etern divin și un trup muritor pământesc și o rațiune, la fel de efemeră. Din start situația este conflictuală.

Creierul și corpul sunt supuse morții, ambele sunt înzestrate cu instinctul de supraviețuire și de auto-conservare; sub această umbrelă ele trăiesc de fapt. Sufletul, însă, are cu totul alte sarcini. El încearcă să folosească rațiunea și corpul uman pentru a-și îndeplini propriile sarcini legate de viața veșnică. Rațiunea, desigur, începe să manifeste rezistență. Ea își dă seama rapid că este imposibil să scape de oaspetele neinvitat și încearcă să stabilească dominația sa asupra sufletului. Rațiunea – „efemeră", „localnică", cu sarcinile sale pământești simple se trezește brusc cu Sufletul – „etern", „străin" cu misiunea sa neclară și complexă privind dezvoltarea personală și parcurgerea unor lecții.

Această situație generează o contradicție între interesele și obiectivele generale existențiale ale celor implicați.

Lupta pentru supremație, care a început în uterul mamei, continuă și după nașterea unei persoane și durează la fiecare în mod diferit. Să ne amintim de faptul că pe Pământ se reîncarnează suflete de toate vârstele, cu diferite niveluri de dezvoltare. Prin urmare, diferă capacitatea lor de a influența situația. La unii oameni lupta se termină rapid cu victoria deplină și indubitabilă a rațiunii. Alte persoane cad în cealaltă extremă. Aceștia devin atât de spiritualizați încât își istovesc corpul cu posturi lungi și abstinență, iar unii practică regulat diverse forme de autoflagelare. Să ne amintim de „cel mai mare învățător al Bisericii", Origen, care s-a castrat de unul singur. Există, de asemenea, o variantă de mijloc, intermediară, în care lupta dintre suflet și rațiune continuă pe tot parcursul vieții, cu succese temporare pentru ambele părți.

Dacă ar fi să **împărțim personalitatea noastră în două componente distincte și independente: trup și suflet, atunci dilema privind sensul vieții ar căpăta un alt conținut, diferit de cel obișnuit**.

Am observat că mulți oameni evită orice discuție despre nemurirea sufletului și viața veșnică. Nu este nimic surprinzător în acest lucru: informația este recepționată de către rațiune, care știe exact ce soartă o așteaptă, care știe că pentru ea toată „eternitatea" se limitează la 70-80 de ani de viață. Ea nu vrea să știe nimic despre cealaltă realitate, care există în alte dimensiuni ale Universului. Pentru ea, viața pământească este cea mai mare realitate, iar tot ceea ce este dincolo de ea, este o iluzie, o aberație, o ficțiune. În cazul în care în interiorul unei persoane s-au întâlnit o rațiune obtuză și un suflet-copil, atunci toate încercările de evoluție vor întâmpina o rezistență puternică.

Programul principal al trupului constă în supraviețuire și reproducere. Rațiunea se preocupă de obținerea unui maximum de plăceri. Endorfinele – „hormonii plăcerii" sunt produse de celulele creierului și nu de suflet.

Probabil, sunteți familiarizați cu renumitul concept – adevărate valori.

Gândiți-vă, ce anume în viața voastră ați putea asocia cu acest concept.

Iubire, înțelepciune, credință, speranță, cunoștințe – acestea sunt valori?

O locuință confortabilă, aurul, diamantele, mașinile scumpe, hainele și accesoriile de lux, o poziție de prestigiu – oare acestea nu sunt și ele valori?

Care dintre ele sunt veritabile și care sunt false?

Unii oameni religioși spun că adevăratele valori sunt cele pe care banii nu le pot cumpăra, celelalte sunt false.

Criteriul de departajare este destul de clar și, într-adevăr, tot ce este enumerat mai sus poate fi împărțit cu ușurință pe acest temei. Dar noi, de exemplu, nu suntem de acord că bijuteriile și o casă confortabilă sunt valori false. **Acestea sunt, de asemenea, valori veritabile, întrebarea este însă pentru cine**?

Noi propunem un alt criteriu de departajare, fără a delimita valorile în veritabile și false. Unele valori precum iubirea, prietenia, cunoștințele despre Creator, Univers, sensul vieții și altele asemenea sunt valori veritabile pentru suflet, iar diamantele și toate celelalte

bunuri materiale sunt și ele adevărate valori, dar pentru trup. Prin urmare, din nou, nu există motive de dispută dacă pornim de la conceptul de natură dual a omului.

Filosofi din toate timpurile și popoarele au meditat mereu asupra sensului vieții umane, dar, cu toate acestea, nu l-au împărțit niciodată în sensul vieții pentru suflet și sensul vieții pentru trup.

De aici și contradicțiile în determinarea sensului vieții și a rețetelor pentru obținerea fericirii. Elucidarea sensului vieții și al fericirii este la fel de imposibilă precum încercarea de a oferi o prognoză meteo exactă, de a da definiția unei femei frumoase sau a unei plăcinte gustoase. În mod inevitabil, se pune întrebarea: pentru cine?

Conceptul de „fericire" este doar pentru suflet. Această stare face parte din categoria celor neînțelese de rațiune. Conceptele supreme pentru rațiune sunt confortul, plăcerea, bucuria.

Câștigul de un milion de euro obținut la loterie – este oare acesta o premisă pentru fericire? Cel mult, acesta este o bucurie de scurtă durată, la fel ca toate bucuriile. Statistica acestor câștiguri este extrem de pesimistă: aproape toți „norocoșii" care au devenit brusc milionari și-au terminat povestea foarte trist: unii au ajuns în spitale de boli mintale, alții alcoolici sau chiar cerșetori.

Bucuria este o manifestare a rațiunii. Victoria echipei favorite de fotbal înseamnă bucurie sau fericire? Probabil prima variantă.

Diferența dintre aceste două concepte este că fericirea este o stare, iar bucuria este un eveniment.

Confuzia cu privire la acest aspect duce, în mod inevitabil, la faptul că oamenii care aspiră la fericire, își orientează căutările în direcția greșită, și, prin urmare, nu o pot găsi. Este imposibil să prinzi un pește în pădure și o veveriță în râu.

Dacă doriți să găsiți fericirea ascultați glasul sufletului. Unele persoane aud această voce, însă activează imediat rațiunea, care sugerează ideea de confort, bani și plăcere. Omul, care se încrede în rațiunea sa, consideră că fericirea constă în aceste lucruri și tinde să le obțină. După ce reușește, într-un final, să obțină faimă, bani și putere, dintr-o dată, conștientizează (ca Napoleon pe insula Sfânta Elena) că până la fericire mai este la fel de mult precum era la începutul cursei. La finish, mulți „câștigători" sunt cuprinși de frică și stres, se cufundă în alcool, droguri... De aceea, la nivel mondial, există atât de multă nefericire printre oamenii înstăriți, cu averi impresionante. Și așa va fi întotdeauna, atât timp cât oamenii nu vor înțelege care este diferența dintre Misiunea și Programele trupului și ale sufletului.

Trupul poate atinge, din cauza limitărilor sale, doar satisfacția, iar aceasta, prin natura sa, este de scurtă durată, are un caracter temporar. De aceea, obținerea unui set complet de realizări materiale și neglijarea nevoilor sufletului nu poate aduce unei persoane fericirea. Fericirea este o stare spirituală pe care o poate asigura doar sufletul. Mijloacele materiale nu sunt capabile să provoace această stare. Cu un Mercedes este imposibil să ajungi la dragoste și armonie, pace și compasiune. Cu acesta poți să ajungi acasă, la birou, la restaurant, dar nu la fericire. Prin satisfacerea nevoilor sufletului, un om poate simți

fericirea și fără acel set de lucruri materiale, care sunt atât de necesare trupului. Nevoile sufletului sunt după cum urmează: cunoașterea Misiunii și a Programului propriei reîncarnări și realizarea integrală a acestora prin utilizarea trupului și a rațiunii sale.

Ca urmare a reîncarnării pe Pământ, sufletul primește un trup, asemeni unui astronaut care îmbracă un costum spațial la aterizarea pe o planetă străină. Echipamentul este ideal nu doar pentru deplasarea astronautului într-un mediu străin și ostil, dar, de asemenea, pentru derularea tuturor cercetărilor planificate. El este dotat cu un computer unic de bord cu o inteligență artificială (rațiune) și sistem de auto-reglare.

Dar, în ceea ce privește programul de zbor, după aterizarea pe o planetă străină cosmonautul uită rapid de unde și pentru ce a venit. Iar un costum inteligent (adică trupul) începe imediat să ceară îngrijire și atenție. Noaptea, se pare, acesta are nevoie de somn, iar dimineața de mâncare. Rapid, devine evident că ciclul satisfacțiilor trupului este foarte scurt, iar setul de cerințe este în continuă creștere. În afară de alimente, corpul necesită o locuință, îmbrăcăminte și multe alte lucruri care pot fi obținute numai cu bani. Iar banii trebuie câștigați.

Și omul se duce la muncă pentru a obține acești bani. Serviciul, se pare, ocupă nu doar o oră și jumătate, ci aproape toată ziua. Apoi, după serviciu, omul trebuie să se ocupe de alte lucruri – din nou, pentru a servi trupul – să meargă la cumpărături, să gătească, să spele haine, să facă ordine în casă, apoi... Apoi, trupul are nevoie de sex și somn. Iar dimineața ciclul se reia și toată viața devine un Teatru Absurd, în care costumul spațial este mai important decât însuși astronautul. Trist dar adevărat: miliarde de oameni trăiesc (nu joacă!) în acest Teatru, consumându-și aproape toată energia, resursele și timpul pentru deservirea „costumului" lor.

Atunci când afirmăm că sensul vieții constă în dezvoltare, în perfecționare și desăvârșire, dar nu delimităm trupul de suflet, survine din nou o confuzie și o înlocuire a conceptelor.

Dezvoltarea înseamnă pentru suflet parcurgerea și învățarea lecțiilor, dobândirea de abilități precum compasiune, iertare, înțelegere, toleranță, depășirea obstacolelor întruchipate de invidie, furie, agresivitate, lașitate, lăcomie și alte calități similare. Cea mai importantă este, însă, cunoașterea Iubirii, care stă la baza Universului. Instrumentele pe care le utilizează sufletul sunt muzica, pictura și toate celelalte forme de artă, contemplarea frumosului, meditația, filosofia, prietenia, ajutorul necondiționat și multe alte lucruri care fac parte din setul amplu, familiar fiecărei persoane dezvoltate spiritual.

Trupul, de asemenea, tinde spre dezvoltare, însă în felul său. Pentru el, dezvoltarea presupune sporirea masei musculare, căutarea de metode pentru prelungirea duratei vieții și înfrumusețarea trupului, crearea de dispozitive artificiale care să îmbunătățească calitatea organelor fizice.

Concentrarea exclusivă pe o direcție de dezvoltare implică aproape întotdeauna degradarea celei care a fost neglijată. Printre persoanele bogate, de regulă, sunt puțini intelectuali, iar printre oamenii de știință sunt puține persoane cu un corp atletic. Desigur, excepții există, însă acestea sunt atât de puține la număr, încât nu sunt relevante.

Despre modul de a elimina conflictul dintre trup și suflet vom discuta în capitolul următor, atunci când vom ajunge la rețete pentru îmbunătățirea calității vieții. Mai jos vă prezentăm încă o serie de concepte care conturează sistemul de reprezentări despre viața pământească.

Obstacole

„O persoană isteață nu va escalada muntele, ci îl va înconjura" – spune un proverb vechi, sugerând cel mai bun mod de a depăși obstacolele. Dar, este acesta oare cel mai bun?

„Viața este o luptă!" susțin majoritatea filosofilor și cu aceștia sunt de acord milioane de oameni, care transformă scena teatrală a vieții lor într-o arenă pentru lupte interminabile. Luptătorii sunt mândri de ei înșiși, își repetă întruna: nu vom îngenunchia în fața obstacolelor, nu vom fi lași, vom fi curajoși până la final! Cu toate acestea, ei ocolesc principalul dușman – ignoranța.

Ambele abordări sunt dăunătoare și pot aduce doar rău, deoarece se bazează pe o concepție greșită privind obstacolele.

Pentru suflet numărul și forța obstacolelor semnifică atingerea binelui. Sufletul însuși le-a planificat cu ajutorul Mentorilor săi și a venit pe Pământ pentru a se desăvârși prin depășirea acestor obstacole și nu prin luptă sau sustragere.

Din perspectiva trupului, cel mai bine ar fi fost dacă nu existau deloc obstacole. Acesta nu este stăpânit de dorința de a înfrunta dificultăți și a depăși obstacole, ci mai degrabă de a se bucura de viață. Mulți oameni cred cu sinceritate că s-au născut pentru a fi fericiți, despre acest lucru am scris deja pe larg în capitolul 1. Ei resping dificultățile, fără să înțeleagă că acestea sunt regulile Jocului, stabilite de Creator și acceptate de suflet înainte de încarnarea sa. Acceptate de suflet, nu și de trup!

Obstacolele sunt de două tipuri:

1. Obiective.

La acestea se referă cele prevăzute în Programul de reîncarnare.

2. Subiective.

Acestea sunt cele care au apărut în decursul vieții noastre pământești. De multe ori, le crează oamenii înșiși, care astfel își exercită dreptul de a face greșeli în procesul de liberă alegere. Se întâmplă ca unele obstacole să fie trimise de îngerii păzitori, care astfel transmit semnale de avertizare asupra unui pericol.

Omul care a întâmpinat un obstacol și care imediat se aruncă în luptă sau începe să caute modalități de a-l ocoli va suferi un eșec, o înfrângere, deoarece încearcă să schimbe scenariul vieții sale. Împotriva obstacolelor obiective nu poți lupta, pe acestea nu le poți evita. În ambele cazuri, rezultatul sigur al luptei sau al sustragerii va fi apariția unui nou obstacol, similar cu cel anterior.

Obstacolul obiectiv este o lecție și singura modalitate de a-l depăși este conștientizarea acestuia și a concluziilor ulterioare.

Obstacolele trebuie să determine apariția unor întrebări esențiale: De ce? Care este lecția pe care trebuie să o învăț din această situație? Dacă obstacolele sunt percepute ca probleme, atunci ele încep să crească precum un bulgăre de zăpadă. Toate încercările agresive de a le distruge nu fac decât să le consolideze, să le facă mai puternice. În acest caz, se activează schimbul energetic – energia noastră, orientată spre luptă, este absorbită de acest obstacol, făcându-l mai puternic.

Conștientizarea obstacolului obiectiv și asimilarea lui ca lecție duce la slăbirea treptată a acestuia urmată de dispariția sa totală.

Formula depășirii obstacolelor arată astfel: acceptare, conștientizare, eliberare.

Miliarde de oameni nefericiți în căsătorie își percep soțul sau soția ca pe un obstacol în calea fericirii lor. Unii încearcă să lupte, criticându-și jumătatea, alții ocolesc obstacolele, dezvoltând relații extraconjugale. Niciunul dintre aceștia, desigur, nu se află în avantaj și nimeni nu are nimic de câștigat.

În arhivele noastre sunt stocate zeci de scrisori de la cursantele noastre ale căror povești se aseamănă izbitor de mult. Esența poveștilor este următoarea: odată cu trecerea anilor de căsătorie soțul se transformă treptat într-un tiran (în alte scrisori – într-o persoană leneșă, impasibilă, rece, agresivă) și toată critica (adică lupta) corectă (din punctul de vedere al soției) a condus la deteriorarea relației dintre cei doi soți.

Când acestea au aflat la seminarul nostru despre „oglinzile relației"/ „relațiile-oglindă" (am scris despre ele în capitolul 4) și despre faptul că soțul este un membru al echipei de suflete înrudite, ele și-au schimbat radical atitudinea față de „obstacol". În primul rând, au renunțat la critici, în al doilea rând au încercat să înțeleagă care sunt calitățile lor pe care și le pot dezvolta prin intermediul relației cu omul de lângă ele, în al treilea rând, au început să-și proiecteze în minte o imagine pozitivă a soțului lor. În toate cazurile, fără excepție, s-a produs un miracol: soții impasibili, leneși și reci s-au transformat rapid în soți blânzi și generoși. Vă prezentăm mai jos un scurt fragment dintr-o scrisoare:

„Trăiesc din nou luna de miere! Aceasta după 12 ani de căsătorie, plini de certuri și lacrimi! Soțul meu efectiv mă tratează ca pe o regină, așa cum nu m-a tratat nici chiar înainte de nuntă!"

Cel mai bun mod de a depăși toate obstacolele este înțelegerea lor și activarea fluxului de energie pozitivă. Desigur, este foarte dificil să faci acest lucru, dar rezultatul merită tot efortul!

Obstacolele subiective pe care oamenii și le multiplică din prostie sunt practic imposibil de a fi depășite, pentru că mai întâi trebuie eliminată prostia. Aceasta este, în primul rând, o manifestare a unei rațiuni imature și a unui suflet infantil. Iar infantilismul nu poate fi tratat sau combătut, ci se depășește prin acumulare de experiență și maturizare.

Obstacolele, create de îngerii păzitori ca semnale de avertizare, nu necesită depășire, ci atenție.

Dar cum se face distincția între un semnal de avertizare și un obstacolul obiectiv? Există o singură modalitate corectă de diferențiere a acestora. Astfel, piedicile care devin

din ce în ce mai frecvente sau se repetă într-un mod suspect în procesul de atingere a țelului sau se multiplică și cresc ca un bulgăre de zăpadă sunt semnale care indică și recomandă schimbarea direcției.

Desigur, nu trebuie să vedeți în fiecare obstacol care vă apare în cale un semnal de la Soartă și să vă scufundați în reflecții profunde privind sensul acestuia. De exemplu, dacă în fața voastră a apărut o gaură în asfalt, nu trebuie decât să o ocoliți, deoarece aceasta este doar o dovadă de performanță slabă a serviciilor abilitate să asigure mentenanța drumurilor, nimic mai mult.

Cel mai bun mod de a înțelege natura obstacolelor este, cu siguranță, abordarea intuitivă a acestora. Raționamentul logic cu privire la sensul obstacolelor, de cele mai multe ori, ne distanțează de adevăr.

Predestinare

În majoritatea cazurilor, oamenii confundă sensul vieții cu misiunea și predestinarea lor. Ei cred că sensul reîncarnării lor este de a face ceva special, grandios, important, de a atinge anumite culmi sociale (în politică, sport, artă, etc.), de a rămâne în mintea posterității, dacă nu pentru o veșnicie, măcar pentru generațiile viitoare. Unii, mai modești ce-i drept, văd sensul vieții lor în „a avea un copil, a construi o casă și a planta un copac". Alții – în slujirea lui Dumnezeu sau a omenirii. Cu toate acestea, sensul vieții pentru toți este unul și același – dezvoltarea și evoluția propriei conștiințe, însă formele de realizare a acestui deziderat (predestinarea) pot fi diverse. Acestea au un caracter individual. Cele mai bune vor fi cele care sunt trecute în scenariul vieții (în Planul sufletului). Dar cum să ne lămurim în această chestiune dacă prin apropierea noastră nu există niciun medium profesionist capabil să pătrundă în Cronicile Akasha? De fapt, acest lucru poate fi făcut de către orice persoană care este deschisă spre gândire și meditație. Intuiția poate servi drept canal de recepție a informației, iar senzațiile – drept cheie pentru descifrarea acestora.

Dicționarul oferă următoarea definiție pentru „intuiție": „Capacitatea conștiinței de a descoperi, fără raționament logic (în mod spontan), esența, sensul unei probleme, al unui obiect. Descoperirea bruscă, neașteptată, directă a unui adevăr, a unei soluții, inspirație, presentiment, pătrundere instinctivă în esența unui lucru".

Marele Goethe a văzut intuiția ca pe o „revelație a omului interior", iar celebrul psihanalist Carl Gustav Jung o considera „un fel de înțelegere instinctivă".

Și ce ne facem dacă intuiția nu funcționează? – vor întreba unii, care s-au obișnuit să se încreadă în ochii și logica lor.

Mai întâi, trebuie să credem în faptul că toți oamenii au intuiție. Aceasta se află în subconștient și în primele etape ale dezvoltării noastre intuiția ne asigură însăși supraviețuirea. Practic, în toate acțiunile sale, omul se ghidează după instincte, însă, odată cu dezvoltarea rațiunii („al șaselea simț") cade din ce în ce mai adânc în subconștient. Și

cu cât este mai puternică raţiunea, cu atât oamenii acordă mai puţină atenţie şi importanţă intuiţiei lor. În prezent, s-a ajuns la negarea aproape completă a utilităţii acesteia.

A face trimitere la intuiţie în argumentarea unei decizii a devenit pur şi simplu indecent, societatea cere o „abordare raţională" în rezolvarea oricărei probleme. Cu toate acestea, cu ajutorul intuiţiei s-au realizat cele mai strălucite descoperiri în domeniul ştiinţei, s-au creat cele mai minunate lucrări de artă şi s-au câştigat cele mai răsunătoare victorii pe câmpul de luptă. În această carte am prezentat o mulţime de exemple de acest fel.

Cercetătorii care au efectuat prelucrarea statistică a multiplelor cazuri de accidente aeriene şi feroviare au constatat că toate cursele fatidice au avut întotdeauna câteva locuri neocupate, din cauza întârzierii unor pasageri care, ulterior, nu-şi puteau explica logic motivul întârzierii lor. Milionar american, P.Morgan, care şi-a anulat călătoria sa pe celebrul vapor „Titanic", a recunoscut cu sinceritate că a avut premoniţia unei catastrofe şi că el mereu, precum Socrate, a urmat sfatul vocii sale interioare, datorită căreia a avut întotdeauna succes în afacerile sale.

Vă atragem atenţia asupra următorului fapt: Morgan a legat recepţia informaţiei cu privire la catastrofa iminentă a vaporului „Titanic" de o senzaţie. Anume în acestă formă noi primim semnale de la Banca universală de date prin canalul intuiţiei. Nu putem să ne înşelăm când vine vorba de senzaţiile noastre. Într-adevăr, noi nu putem să le fundamentăm logic, însă putem întotdeauna să înţelegem ce se află în spatele lor.

Intuiţia ne va da un răspuns la orice întrebare: ce fel de profesie şi loc de muncă să ne alegem pentru cea mai eficientă realizare a sensului vieţii noastre, în ce oraş sau ţară să locuim, dacă persoana care se află alături e noi este sufletul nostru înrudit... În cazul în care întrebarea constă în alegerea între două sau trei variante de răspuns concrete, vocea interioară va indica întotdeauna asupra celei mai bune variante, iar raţiunea va înclina către o opţiune falsă. Acest lucru este de înţeles – cele două voci au „proprietari" diferiţi, şi, prin urmare, puncte de vedere şi perspective diferite asupra unei situaţii. Intuiţia vede totul de sus, de la înălţime, de acolo de unde sunt vizibile toate serpentinele destinului şi toate momentele de cotitură pentru mulţi ani în avans, iar mintea nu este în măsură să vadă nici măcar după cel mai apropiat colţ. Prin urmare, în cazul în care intuiţia şi raţiunea vă dau sfaturi diferite cu privire la aceeaşi dilemă, urmaţi întotdeauna vocea interioară. Există, desigur, situaţii în care ambele voci au o poziţie unitară, asemănătoare. În acest caz, felicitaţi-vă raţiunea, care a atins un nivel superior prin înţelegerea adevărului.

De asemenea, vocea raţiunii se distinge foarte uşor de vocea intuiţiei prin puterea sunetului său. Vocea raţiunii este mai zgomotoasă, iar vocea interioară, prin contrast, este mai liniştită, mai redusă ca intensitate, dar mai categorică şi fermă.

O altă greşeală comună care se produce atunci când analizăm aspectele privind predestinarea noastră constă în faptul că noi îi conferim acesteia statutul de misiune importantă. Între timp, lumea poate fi schimbată în bine chiar şi cu ajutorul unui simplu biscuite. Aceasta nu este o metaforă, ci o situaţie decupată dintr-un film foarte bun regizat de Marc Forster, „Stranger Than Fiction" (2006).

Harold Crick, un agent fiscal din SUA, în timpul inspecției la o patiserie poartă o conversație cu proprietara acesteia, domnișoara Pascal:

– și când te-ai decis să deschizi această patiserie ?

– În facultate.

– La Facultatea de Arte Culinare?

– De fapt, eu am studiat la Harvard, dar nu am terminat.

– și ce s-a întâmplat, de ce nu ai continuat?

– Eu am fost acceptată foarte greu, am intrat, practic, în ultimul moment. M-au acceptat doar datorită eseului meu despre cum intenționez eu să fac lumea mai bună după ce voi obține o diplomă în drept. Din cauza volumului mare de informatii, mulți dintre noi trebuia să muncim și să învățăm suplimentar și de multe ori eu stătem cu colegii mei până dimineața și studiam. Am început să fac tot felul de prăjituri, astfel încât nimeni să nu moară de foame. Erau cazuri în care îmi petreceam toată ziua în bucătărie la cămin, iar seara le aduceam colegilor invențiile mele culinare. Și acestea erau pe placul lor. Făceam biscuiți din fulgi de ovăz, chec cu unt de arahide, prăjituri din ciocolată și nuci. Și toți mâncau și erau foarte încântați. Și învățau mai bine, și luau examenele cu note mari, și tot mai mulți studenți veneau în echipa noastră de studiu, iar eu aduceam din ce în ce mai multe bunătăți și tot timpul căutam cele mai ingenioase rețete. Atunci am învățat să fac cornuri cu gem de caise, chec cu migdale și prăjiturele de lămâie cu glazură de piersică. Astfel, până la sfârșitul semestrului, în grupul nostru erau 27 de studenți, eu aveam opt caiete groase cu rețete și doar note de trei la facultate. Și atunci am tresărit. Mi-am dat seama că aș putea face lumea mai bună cu ajutorul prăjiturilor mele".

Eroina filmului a reușit acest lucru în totalitate. Patiseria mică, intimă și confortabilă a domnișoarei Pascal a devenit un loc de răgaz sufletesc pentru câteva zeci dintre clienții ei fideli care veneau aici să se odihnească și să se alinte cu ceva delicios. Gazda a studiat foarte bine gusturile lor și a investit tot sufletul în pregătirea prăjiturilor preferate de ei. Dar, mai importantă decât prajiturile era, desigur, atmosfera de grijă și afecțiune pe care a creat-o stăpâna patiseriei. Tânără, veselă, aceasta a devenit centrul de atracție, lumina care încălzea sufletele obosite ale tuturor oamenilor obișnuiți care îi pășeau pragul.

Dialogul domnișoarei Pascal cu agentul fiscal Harold Crick conține un alt indiciu, o cheie pentru descoperirea propriei predestinări și anume sentimentul de bucurie pe care ți-l aduce munca pe care o faci și ușurința cu care totul îți iese atât de bine. Probabil, vă sunt cunoscute expresii precum: „doctor de la Dumnezeu", „actor talentat", „bucătar înăscut". Aceste sintagme se referă la oameni care și-au aflat predestinarea lor. Cuvintele „înăscut", „talentat" și „de la Dumnezeu" indică cu exactitate sursa apariției acestor abilități – Planul sufletului. În cazul în care o persoană îl încalcă și încearcă să practice altceva, aceasta va primi o serie de semnale de avertizare ce vor lua forma unor frustrări, sentimente de neîmplinire și vor culmina, implicit, cu o calitate scăzută a muncii și un grad ridicat de dificultate în exercitarea meseriei.

Formele exterioare în care se desfășoară viața umană pot și trebuie să se schimbe, cu cât se produc mai multe modificări cu atât experiența este mai bogată. Unii oameni sunt

capabili să-și îndeplinească predestinarea în orice formă și în orice circumstanțe. Alții au nevoie să se încadreze într-o formă specială, pe care o simt intuitiv ca fiind cea mai bună și către care râvnesc cu toată forța. Acest lucru se întâmplă cel mai adesea în cazul oamenilor care vin pe Pământ cu un program care presupune creație artistică: compozitori, actori, artiști, scriitori...

În același timp, sunt renumite cazurile în care unii oameni de creație au făcut brusc o întorsătură în viața lor și au migrat către un rol și o scenă complet diferite. Astfel, actorul Ronald Reagan a devenit președinte al SUA, iar actorul Arnold Schwarzenegger a ajuns guvernator al Californiei. Exemple similare s-au remarcat și în Rusia: artistul și scritorul satiric Mihail Evdokimov a devenit guvernatorul Teritoriului Altai, iar actorul Iuri Solomin a preluat conducerea Ministerul Culturii din Rusia... Cum pot fi catalogate aceste trasformări? Glume ale destinului sau puncte nodale ale Planului vieții acestor oameni? Atunci când începi să reflectezi asupra unor astfel de povești, cu siguranță, apare întrebarea legată de predeterminarea evenimentelor și lățimea coridorului de voință a omului.

Soarta: predeterminare și coridorul voinței

Informația primită de la experții noștri care au pătruns în Lumea Sufletelor și analiza profețiilor adeverite despre soarta oamenilor ne permite să trasăm concluzia că libertatea voinței există, dar aceasta este limitată de punctele nodale ale planului de reîncarnare. Acest lucru înseamnă că există anumite puncte ale planului, pe care un om trebuie să le respecte cu strictețe. Însă, calea care se parcurge de la un punct la altul ține de alegerea pe care o face fiecare persoană. Aceasta are libertatea de a alege traseul pe care îl consideră cel mai potrivit. Dar cât de extinsă și permisivă este această alegere? Care sunt limitele în care se desfășoară libertatea noastră de voință?

Am prezentat deja faptul că în realizarea Planului de reîncarnare posibilitatea alegerii unor variante de soartă depinde de vârsta sufletului – cu cât acesta este mai matur, cu atât alegerea este mai permisivă. Noi suntem convinși că și în cazul situațiilor de pe Pământ se menține aceeași regulă, în orice caz, este logic să se întâmple astfel. Marea majoritate a sufletelor reîncarnate în prezent aparțin unor vârste fragede, respectiv celei de copil și adolescent. Coridorul libertății lor de alegere este foarte îngust. Să ne amintim de predicțiile lui Edgar Cayce date copiilor, care au fost aduși la sesiunile sale. Acesta a prezis cu exactitate profesia pe care aceștia și-o vor alege atunci când vor crește, cu cine se vor căsători și câți copii vor avea în această căsătorie. Prin urmare, toate punctele Programului de viață sunt cruciale.

Probabil că dacă aceste persoane nu ar fi avut acea întâlnire cu profetul, ele ar fi crezut cu tărie și sinceritate că ei înșiși și-au ales profesia, și-au găsit partenerul de viață și au planificat în mod deliberat nașterea copiilor lor. În percepția oamenilor, evenimentele prescrise în punctele nodale par, de multe ori, întâmplătoare, rezultate ale unor conjuncturi neprevăzute. Ajunse în situații dificile, aceste persoane se lamentează: Aceasta nu s-ar fi

întâmplat dacă în tinerețe mă căsătoream cu alta, dacă îmi alegeam o altă facultate sau dacă atunci nu mă așezam în acel tren...

Cu toate acestea, Edgar Cayce, oferind previziuni precise și detaliate despre evenimente viitoare din viața unei persoane, sublinia întotdeauna libertatea acesteia de a alege. Nu există oare o contradicție aici?

Noi considerăm că o afirmație nu o exclude pe cealaltă. Punctele nodale sunt necesare pentru parcurgerea Programului de reîncarnare, restul stă în puterea omului. Dacă în planul vostru apar punctele A și B, atunci sigur veți ajunge din punctul A în punctul B, dar între ele nu există nicio linie dreaptă. În această distanță stă libertatea voastră de a alege. Încercați să desenați aceste două puncte pe o foaie de hârtie, fiecare la o distanță de 10 cm unul de altul. Acum, uniți-le cu un număr maxim de curbe. Câte sunt? Zeci? Sute? Fiecare dintre ele va conduce la aceiași destinație, dar utilizând trasee diferite? Unii oameni se mișcă de la un punct la altul cu multă ușurință, confort și într-o formă fizică bună, în timp ce alții se târâie cu greu în cârje, suferind de sărăcie. Acesta este doar un aspect al libertății de alegere.

Cu cât veți înțelege mai bine Planul sufletului vostru, cu atât mai scurtă și mai liniară vă va fi calea voastră. Fiecare zig-zag este un pas fals, dar nu fatal. Libertatea de alegere prevede o gamă largă de erori umane. Desigur, greșelile se plătesc – legea cauzei și efectului este inexorabilă. Facturile pot veni în această viață, sau poate în cea viitoare, astfel încât nu este posibilă nicio derogare de la achitarea lor.

Noi beneficiem zilnic de posibilitatea de a exercita libertatea de alegere.

De exemplu, dacă cineva dorește să urce la puntea de observație a clădirii zgârie-nori din Taiwan „Taipei-101", va avea imediat de făcut o alegere. Prima variantă: să urce alene pe scări de la un etaj la altul, realizând astfel un consum mare de forță și timp. A doua variantă: să urce într-un lift de mare viteză și în 39 de secunde să ajungă la etajul 89, acolo unde se află acoperișul. Acest exemplu ilustrează libertatea de a alege.

Dacă acest exemplu vi s-a părut exagerat și ridicol, priviți în jur și veți vedea cum, vărsând valuri de sudoare și lacrimi, se mișcă prin viață miliarde de oameni, fără să reușească, în urma eforturilor lor titanice, să urce măcar un etaj. Aceasta este libera lor alegere; desigur, inconștientă, dar tot alegerea lor rămâne.

Sufletul care va dori să urce etapele evoluției și să ajungă la maturitate, va avea, de asemenea, două opțiuni. Prima: să urce încet, pas cu pas, de-a lungul mai multor runde de reîncarnări, testând metoda probării și a erorilor. A doua: să curețe canalele intuiției, eliberându-le de reziduurile ideilor false și să obțină rapid cunoștințele necesare, căutând (cu ajutorul intuiției) surse de informații utile. Aceasta este libertatea de alegere.

După ce ați primit bagajul de dificultăți și obstacole prevăzute în Programul de reîncarnare, vă puteți cufunda în suferință, blestemându-vă soarta sau puteți încerca să înțelegeți cauzele lor și să trageți concluzii practice din acestea.

Odată ce ați trasat concluziile, lecția se consideră a fi învățată, sensul continuării suferinței dispare, iar odată cu el și suferința însăși – „pilirea rumegușului" nu este acceptată în niciun Program. Dar, suferințele pot fi alimentate și de către omul însuși –

aceasta este, de asemenea, libertatea de alegere. El poate insista în „pilirea rumegușului", autoflagelându-se și etalându-și chinul său. Există astfel de oameni – masochiști, și nu sunt puțini. Aceasta este alegerea lor.

Deseori, această libertate poate împinge omul spre alegeri false. În loc să-și întărească sănătatea, oamenii cheltuiesc resurse uriașe de bani și timp pentru a lupta împotriva bolilor. Oamenii caută modalități de a se eschiva de la plata taxelor în loc să caute modalități prin care să-și crească veniturile. Oamenii pot reflecta asupra nimicniciei lor în comparație cu Dumnezeu sau se pot simți parte a Lui și Co-Creatori. Aceasta este, de asemenea, libertatea de alegere. Nu întotdeauna aceasta produce o schimbare în bine, pentru că majoritatea oamenilor trăiesc în ignoranță, iar ignoranța conduce întotdeauna la o alegere greșită.

Bernard Weber, autorul excelentei cărți „Misterul zeilor", a remarcat corect următorul lucru: „Oamenii pot decide ei înșiși, oricând, ce se va întâmpla cu sufletul lor. Aceasta este cauza tuturor problemelor noastre – libertatea de alegere" [111].

Lățimea coridorului voinței este proporțională cu vârsta sufletului, care crește împreună și paralel cu conștiința. De aici putem deduce importanța și utilitatea dezvoltării. Cu cât viața unei persoane este mai activă, cu cât încercările sale de a cunoaște și a conștientiza sunt mai accentuate, cu atât mai repede aceasta va crește și va capăta o nouă vârstă a sufletului, și odată cu ea și noi oportunități. Nu este necesar să vii pe Pământ de 300 de ori pentru a te ridica cu un nivel (să ne amintim că în fiecare vârstă sunt șapte nivele). Este posibil ca după o singură reîncarnare să urci mai multe nivele dintr-o dată și să atingi vârsta următoare. Fiecare pas în direcția dezvoltării extinde limitele coridorului voinței, și, implicit, capacitatea noastră de a ne îmbunătăți calitatea vieții. Nu în zadar Iisus Hristos a fost atât de insistent în apelurile sale către cunoașterea Adevărului și a avertizat cu privire la imposibilitatea de a intra în Împărăția lui Dumnezeu chiar și a celor care au dus o viață neprihănită, dar s-au ferit de căutarea Adevărului.

Studiile efectuate de experții noștri au arătat faptul că esența rolului (de lider, artist, om de știință, profesor) persistă, de regulă, de-a lungul mai multor vieți. Exemplul lui John F. Kennedy, care s-a reîncarnat într-un aborigen african, pe nume Araan, nu contrazice acest lucru. Oamenii de știință l-au întâlnit în 1993, când Araan avea 30 de ani. Cel mai probabil, între timp el a devenit liderul tribului lui sau șamanul suprem, adică a revenit la rolul său pe care l-a îndeplinit timp de secole. În această sferă, libertatea de manevră a oamenilor care îndeplinesc rolul de lider este foarte limitată, iar în unele cazuri, chiar inexistentă.

Dacă sufletul se încarnează în rolul de executant (slujitor), iar ca formă pentru îndeplinirea acestui rol este aleasă meseria de doctor, atunci alegerea unui anumit loc pentru punerea în aplicare a acestui rol poate fi variată – sunt o mulțime de medici în fiecare țară. Dar, dacă în Planul de reîncarnare este prevăzut pentru rolul de lider calitatea de „rege" (președinte, împărat, etc), atunci libertatea de a alege a acestui suflet este extrem de limitată – într-o țară în care s-a reîncarnat acest suflet, într-o anumită perioadă de timp,

nu poate fi decât un singur rege. Este logic și firesc – este imposibil să ne imaginăm că Mentorii noștri din Lumea Subtila, care controlează programul de dezvoltare al civilizației noastre, ar avea intenția de a provoca haos, trimițând pe o scenă, în același timp, sute de actori cu rolul de „rege". În timpul spectacolului, în diferite acte, regii se pot înlocui unul pe altul, dar nu pot juca simultan.

Sufletele care urmează să conducă popoare și națiuni se pregătesc pentru acest rol cu multă atenție și responsabilitate, însă noi știm deja că până și sufletele mature, înainte de încarnare, beau din paharul uitării. Numai Sufletele Transcedentale și Infinite își păstrează memoria pe perioada încarnării – amploarea sarcinilor puse în fața lor nu permite nicio altă opțiune.

Înțelegerea faptului că toți liderii de pe Pământ își ocupă pozițiile lor în conformitate cu scenariul elaborat și aprobat în Lumea Sufletelor, de asemenea, ajută la evaluarea obiectivă și înțelegerea evenimentelor naționale și internaționale, precum și la formarea unei perspective mature asupra lumii, atât pentru cei care au calitatea de rege, cât și pentru supuși.

Mărturisim că noi înșine nu am acceptat din prima acest fapt ca fiind Adevăr – nu doream deloc să ne despărțim de iluziile referitoare la posibilitatea oamenilor de a-și alege în mod liber liderii lor. Situația regilor care își moștenesc tronul nu a fost chiar atât de greu de acceptat, deoarece acest lucru decurge în mod natural și nu provoacă un protest intern. Probabil că nimeni din Anglia nu este deranjat de faptul că Prințul Charles de Wales va deveni următorul rege. Situația președinților, însă, este mai complicată. A recunoaște dreptul cuiva la fotoliul prezidențial potrivit unui oarecare scenariu ceresc nevăzut de nimeni este extrem de dificil, chiar și pentru o conștiință dezvoltată.

Cu toate acestea, toate studiile noastre conduc la aceeași concluzie: pentru a fi rege trebuie să te naști rege. Dacă în Programul de reîncarnare este înregistrat „punctul de regalitate" atunci o persoană trebuie să îl execute în mod obligatoriu, chiar și în ciuda dorințelor sale contrare și a tuturor împrejurărilor pământești. Dacă acest punct este inexistent, atunci nicio putere și nicio strategie politică nu vor asigura obținerea „tronului".

Am înțeles și am acceptat acest adevăr după ce am descoperit profețiile clarvăzătoarei Vanga. În capitolul 5 am menționat deja previziunile ei în legătură cu țarul bulgar Boris, în legătură cu Hitler, cu președinții Jelio Jelev (Bulgaria), Bill Clinton, Jimmy Carter (USA), Boris Elțin (Rusia) și prim-ministrul Indiei – Indira Gandhi. Toate acestea s-au îndeplinit sută la sută. În special, ne-a uimit extrem de mult profeția făcută de Vanga la sfârșitul anului 1995, cu șase luni înainte de alegerile prezidențiale din Rusia. Aceste alegeri au rămas în trecut și sunt deja aproape uitate de oamenii din generația mai veche. De aceea, merită să prezentăm aceste alegeri în detaliu, întrucât istoria lor este la fel de plină de învățăminte precum sunt și profețiile călugărului Abel, despre care vom vorbi un pic mai târziu.

La începutul anului 1996, popularitatea președintelui Elțin a scăzut dramatic până la un nivel minim – ratingul lui a fost evaluat ca fiind situat între 3 și 6%, conform mai mul-

tor estimări. Această cădere a avut la bază o mulțime de motive obiective: țara sărăcise zguduitor de mult într-un interval foate scurt, își pierduse capacitatea de producție, aflându-se la un pas de o catastrofă demografică, economică și geopolitică. Elțin era nepopular și ca persoană: bătrân, bolnav, fără talent oratoric, predispus la alcoolism, pe scurt, un „cadavru politic", așa cum îl numeau adversarii săi. Principalii concurenți ai lui Elțin – liderul comunist Ghenadi Ziuganov și generalul Alexander Lebedi – se bucurau de o mare popularitate în rândul populației ruse. Dar, în iulie 1996, Elțin a câștigat alegerile, obținând un al doilea tur de scrutin 53,8% din voturi.

„Fenomen paradoxal și unic în politică", „triumful scamatoriilor profesionale de imagine", „paralizie a conștiinței publice", „tehnologie de manipulare a voinței poporului", „înșelăciune josnică a poporului rus", „falsificare și fraudă" – acestea sunt sintagmele cu care au descris politologii ruși alegerile din 1996. Cei interesați de mai multe detalii cu privire la această campanie electorală pot consulta lucrarea lui Vasilii Avcenko „Teoria și practica de manipulare politică în Rusia modernă" [112].

Desigur, echipa de campanie a lui Elțin a făcut tot posibilul pentru a câștiga alegerile, dar aceasta a fost doar partea vizibilă a Jocului. Niciun specialist de imagine nu ar fi putut asigura al doilea mandat lui Elțin în contextul evoluțiilor din Rusia în perioada premergătoare alegerilor. Dar, a existat o latură invizibilă a Jocului, despre care a povestit mai târziu (în 2011) un fost purtător de cuvânt al lui Elțin, Serghei Medvedev, în documentarul „Secretele secolului. Vanga. Partea vizibilă și invizibilă a lumii". Iată ce a declarat acesta:

În toamna târzie a anului 1995, la biroul din Kremlin a lui Medvedev a sunat translatorul Stoian Petrov din Bulgaria, care, în numele Vangăi, l-a invitat pe Boris Elțin să vină la renumita clarvăzătoare. Vanga dorea să îi transmită lui Elțin ceva important legat de viitoarele alegeri. Medvedev știa foarte bine că Vanga era vizitată regulat de celebrități din întreaga lume: șefi de stat, oameni de afaceri de top și politicieni, regi și șeici, scriitori renumiții, filosofi și oameni de știință. De aceea, el i-a spus lui Elțin despre invitație, dar președintele a refuzat să meargă în Bulgaria – el conștientiza foate bine rezonanța publică pe care o va provoca în Rusia această vizită. Cu toate acestea, Elțin nu a neglijat această invitație și l-a trimis la Vanga pe Serghei Medvedev.

Sub un văl de taină, Medvedev a sosit în orașul bulgar Petrici și s-a întâlnit cu Vanga.

„Întrebarea chinuitoare a cetățenilor din Kremlin: Cine va câștiga alegerile? – pentru ea nu era un mister, a povestit Serghei Medvedev. „Elțin – a declarat cu fermitate Vanga – dar această victorie îl va costa scump. El va avea probleme cu inima. Și trebuie să fie foarte atent". Ulterior, atunci când Elțîn a avut de mai multe ori consecutiv atacuri de cord, am înțeles exact la ce se referea Vanga".

Iată deci că, simplu și exact, cu șase luni înainte de alegeri, Vanga a prezis victoria unui om care, în acel moment, pe bună dreptate, era considerat „cadavru politic". A prezis până și problemele medicale viitoare ale lui Elțin. Având în vedere faptul că noi știm deja despre formarea și implementarea Planului de reîncarnare a sufletelor, nu este nimic

surprinzător în această profeție. Vanga pur și simplu a citit informația din Plan, așa cum noi citim de pe o bucată de hârtie.

Vanga nu este singura clarvăzătoare din istorie care a citit, cu atâta precizie și ușurință, atât soarta regilor, cât și a oamenilor simpli. La sfârșitul secolului al XVIII-lea – prima jumătate a secolului al XIX-lea, a devenit renumit călugărul rus Abel (1757-1841), numit mai târziu „Profetul". Faimă și odată cu ea și prima încarcerare în închisoare a cunoscut Abel după ce a scris o carte profetică în chilia sa monahală. În această lucrare, finalizată în februarie 1796, Abel a prezis că Regina Ecaterina a II-a va muri peste opt luni. În timpul interogatoriului organizat de episcop, Abel a spus că a scris cartea pe baza unei viziuni pe care avut-o încă din 1787 și că a fost frământat timp de nouă ani de frica de a destăinui oamenilor ceea ce aflase. Abel a afirmat că în timpul rugăciunii a fost luat la cer, unde i-au fost arătate două cărți, iar el pur și simplu a transcris conținutul lor în lucrarea sa, urmând indicațiile îngerilor.

La ordinul Ecaterinei a II-a, căreia i s-a comunicat profeția, Abel a fost trimis în închisoare unde a stat până la împlinirea termenului predicției sale macabre, adică până la moartea reginei. Pavel I, cel care a preluat tronul, l-a eliberat pe Profet, care la scurt timp a luat din nou pana în mână. Într-o nouă carte, Abel, cu aceeași francheță, a scris despre moartea iminentă și a acestui împărat. Iar în mai 1800 a fost din nou trimis în închisoare, unde nu a stat prea mult timp – până la moartea lui Pavel I, care a survenit exact în ziua prezisă – 11 martie 1801.

A urmat o altă eliberare din închisoare a Profetului, unde a revenit rapid, deoarece s-a folosit de libertate pentru a scrie a treia carte profetică. De această dată, Abel a prezis căderea Moscovei în 1812, ca urmare a invaziei franceze. Această evoluție a evenimentelor i s-a părut împăratului Alexandru I absolut incredibilă – el era în relații bune cu Napoleon, în scrisori îl numea „frate", iar în timpul întâlnirilor personale conversau prietenos ore în șir. Dar, totul s-a adeverit cu maximă precizie, exact așa cum a prezis Abel.

Întreaga istorie a vieții Profetului Abel este plină de evenimente dramatice asociate cu previziunile sale exacte. Profetul „neastâmpărat" a petrecut în închisoare mai bine de 20 de ani, continuând și de acolo să proorocească viitorul statului rus și al monarhilor săi. Abel și-a scris și autobiografia, indicând durata exactă a vieții sale cu aproape 20 de ani înainte de încheierea ei: „Viața părintelui Abel de la Dumnezeu e dată să aibă optzeci și trei de ani și patru luni, iar apoi carnea și spiritul său se vor reinoi și sufletul său va lua fie chipul unui Înger, fie chipul unui Arhanghel".

Abel ne-a lăsat o mulțime de dovezi documentare despre activitatea sa profetică – rapoarte detaliate ale interogatoriilor și memoriile contemporanilor săi – astfel încât cercetătorilor le-a fost extrem de ușor să confirme exactitatea predicțiilor sale. Dintre acestea, cel mai mult ne-au stârnit interesul profețiile lui Abel legate de viitorii împărați ruși, până la ultimul dintre aceștia, Nicolae al II-lea. Acestuia Abel i-a prezis o moarte de martir, pe care împăratul a și avut-o în 1918, din mâinile bolșevicilor.

Abel știa exact când și cine va urca pe tron în Rusia, câți ani va domni și cum se va încheia domnia sa.

Previziunile Profetului Abel demonstrează extrem de concludent că durata de viață a unei persoane este stabilită în Planul de reîncarnare a sufletului, ca un punct nodal. Un astfel de punct este și „coroana regală", adică rolul de rege, iar în vremurile noastre – rolul de președinte. Acest rol nu poate fi obținut în niciun mod în cazul în care nu este precizat în Programul sufletului, cum, de asemenea, nimeni nu se poate sustrage de la acesta.

Ultimul împărat rus Nicolae al II-lea (1868-1918) știa de profețiile cumplite ale lui Abel, care s-au adeverit în timpul domniei sale: Primul Război Mondial, revoluția, căderea monarhiei și moartea sa de martir. Filmul docmentar rus despre despre Nicolae al II-lea, realizat în 2009, a fost intitulat „Împăratul care își știa soarta". În cadrul filmului sunt prezentate dovezi care atestă faptul că Nicolae al II-lea primea frecvent confirmări despre tragediile iminente din viața sa și despre calamitățile de orice fel care urmau să se producă în Rusia.

În 1891, în timp ce avea calitatea de moștenitor al tronului rus, el a făcut o excursie în Japonia. În imediata apropiere a orașului Kyoto, Nicolae s-a întâlnit cu renumitul călugăr profet Tarakuto, care i-a prezis nu doar toate tragediile viitoare din viața sa, dar, de asemenea, și o amenințare iminentă: „Pericolul plutește deasupra capului tău, dar moartea se va retrage pentru că trestia va fi mai puternică decât sabia. Și trestia va emana strălucire". Această profeție s-a materializat câteva zile mai târziu, atunci când Nicolae a fost atacat de un polițist japonez. Acesta s-a aruncat asupra moștenitorului tronului Rusiei cu o sabie de samurai, dar prințul grec George, care se afla atunci lângă acesta, l-a oprit pe atacator cu trestia sa, evitând astfel un impact mortal. La ordinul împăratului Alexandru al III-lea trestia, care a jucat un rol covârșitor în salvarea fiului său, a fost acoperită cu diamante și returnată Prințului George. Prima din cele două previziuni s-a adeverit. A doua își aștepta îndeplinirea în 1918.

În vara anului 1896, Nicolae, care devenise între timp împărat al Rusiei, împreună cu soția sa, au plecat într-un grandios turneu european. În Scoția, ei au fost întâmpinați de către Regina Victoria – bunica împărătesei ruse. Aici, Nicolae al II-lea a aflat a doua predicție – de data aceasta de la clarvăzătorul irlandez John Warner, cunoscut mai bine cu pseudonimele Heiro și contele Louis Hamon. Practic, acesta a repetat aproape tot ceea ce prezisese cu cinci ani mai devreme oracolul japonez: despre revoluția din 1917 și apoi despre moartea tragică a lui Nicolae al II-lea și a familiei sale.

Au trecut încă cinci ani, iar Nicolae al II-lea a primit al treilea avertisment cu privire la viitorul trist al său și al țării sale. Acesta a venit dintr-un trecut îndepărtat; în martie 1901, împăratul a aflat despre profețiile călugărului Abel.

Al patrulea semnal a venit în iulie 1903, atunci când Nicolae al II-lea împreună cu familia lui a venit la mânăstirea Diveievski pentru a se închina moaștelor făcătorului de minuni Serafim de Sarov. Acest călugăr a murit în 1833 și înainte de moartea sa a scris o scrisoare viitorului împărat al Rusiei, a cărui vizită la mânăstire el o prevăzuse. În scrisoare, Serafim a descris în detaliu toată imaginea dezastrului care urma să se producă în Rusia până în 1918, inclusiv a destinului tragic al împăratului și al tuturor apropiaților

lui. Curtenii își amintesc că după ce a citit scrisoarea, împăratul a plâns vreme îndelungată, asftel încât nimic nu reușea să îl consoleze.

La scurt timp, au început în mod implacabil să se adeverească evenimentele prezise de profeți: în 1904 a izbucnit războiul ruso-japonez, iar în ianuarie 1905 a început Prima revoluție din Rusia. Toate eforturile lui Nicolae al II-lea pentru a preveni aceste evenimente au fost în zadar.

Cercul s-a închis, împăratul s-a simțit prins în capcana Destinului, dar a făcut totuși o încercare disperată de a rescrie rolul său predestinat. Împăratul a decis să abdice de la tron și să se facă călugăr. Încercarea a eșuat. Mitropolitul Antonie a refuzat să-l binecuvânteze pe Nicolae al II-lea în acest demers, precizând cu strictețe: „Este inacceptabil să construim salvarea noastră personală prin părăsirea datoriei regale, dată de la Dumnezeu". Apoi, după multe reflecții și frământări, Nicolae al II-a a inventat o altă mișcare: a decis să restabilească în Rusia instituția Patriarhiei, abrogată în 1721 de către Petru I, iar apoi să îi propună Bisericii să îl aleagă Patriarh.

În martie 1905, la o întâlnire cu membrii Sfântului Sinod – cea mai înaltă autoritate a Bisericii Ortodoxe Ruse la acel moment – împăratul le-a comunicat decizia sa și le-a cerut consimțământul. Membrii Sinodului au răspuns cu tăcere și Roata Destinului s-a rostogolit înainte, în acel viitor în care Nicolae al II-lea urma, potrivit profeției lui Abel, să „schimbe coroana regală pe o coroană de spini".

Istoria conține cazuri în care unii regi (președinți) au plecat de la putere pentru că (și-au încheiat mandatul), unii au căzut (au fost demiși) ca urmare a unor conspirații, alții au fost uciși, iar alții au renunțat ori și-au cedat în mod voluntar funcția. Dar acest lucru înseamnă că timpul lor a expirat, în strictă conformitate cu scenariul.

Să revenim la istoria modernă.

La sfârșitul secolului al XX-lea, puțini erau americanii care își puteau imagina că un afro-american va ajunge președinte al Statelor Unite. Dar, în Bulgaria, mulți anticipau acest lucru. Vorbind despre viitorii președinți americani, Vanga a comunicat faptul că unul dintre ei va fi un „om de culoare neagră". De asemenea, venirea la putere a unui american de culoare a fost prevăzută cu mult timp înainte de alegerile din 2008 de mediumul francez și clarvăzătoarea Maria Duval. Dar, în opinia noastră, cea mai interesantă profeție datează din anii '40 ai secolului trecut și îi aparține unui unui elev rus, Lev Fedotov.

În ajunul atacului german asupra URSS, acest tânăr unic (născut la Moscova în 1923) a descris în detaliu în jurnalul său planul „Barbarossa" al lui Hitler, parcursul viitoarelor operațiuni militare și componența coaliției anti-Hitler. Experții au căzut de acord că Lev Fedotov și-a făcut notițele în regim de scriere automată, adică într-o stare modificată de conștiință, la dictarea unei voci din Lumea Subtila. Alte explicații pentru clarviziunea elevului rus sunt greu de găsit.

În 1991, pe postul de televiziune rus Ren-TV, în cadrul proiectului „Istorii secrete", a fost difuzată o emisiune intitulată „Anul 2009. Pătrundere în abis", care a dezvăluit noi detalii cu privire la profețiile lui Lev Fedotov, care a murit pe front în 1943. În cadrul

emisiunii a fost prezentată descoperirea unui nou manuscris, necunoscut anterior, al băiatului profet, intitulat de autor „Istoria viitorului". Iată ce conținea acesta cu privire la evenimentele din 2009:

„Eu știu că negrii oprimați din America vor primi aceleași drepturi ca și albii și un negru american va deveni președinte al SUA".

Acest text a fost scris cu 20 ani înainte de nașterea lui Barack Obama.

Grație profețiilor exacte cu privire la soarta liderilor de state a devenit celebră clarvăzătoarea americană Jeane Dixon (1904-1997), care s-a bucurat de o popularitate extraordinară pe ambele părți ale oceanului. Ea a descris cu exactitate viitorul președinților americani Franklin D. Roosevelt, John F. Kennedy și Ronald Reagan.

În ziua de 14 mai 1953, cu ocazia unei emisiuni difuzate pe postul NBC, Dixon a anunțat public schimbarea în doi ani a liderului sovietic Gheorghi Malenkov, care a preluat mandatul după moartea lui Stalin. Informațiile furnizate de aceasta nu s-au oprit aici. Clarvăzătoarea a descris în detaliu aspectul fizic al succesorului lui Malenkov, despre care a spus că este o persoană cu fața ovală, ochii verzi și barba mică. Astfel, ea a prezis cu exactitate venirea la putere în 1955 a lui Nikolai Bulganin. Acestuia, Jeane Dixon i-a prezis un mandat scurt, afirmând că va fi înlocuit de un bărbat cu chelie, scund și obez. Într-adevăr, în 1958, Bulganin a fost înlocuit cu Nikita Hrușciov, care se potrivea perfect descrierii prezicătoarei. Dixon a prezis cu exactitate plecarea lui Hrușciov de la putere, cu un an înainte de sfârșitul mandatului său. Probabil, în acele vremuri, nici măcar conspiratorii nu credeau în acest lucru.

Jeane Dixon, care citea cu ușurință Cărțile Destinelor, a anunțat și în mai 1956 faptul că în anul 1960, un tânăr democrat cu ochi albaștri și părul castaniu va fi ales președinte al SUA. Despre faptul că Ronald Reagan va fi al 40-lea președinte al Statelor Unite, Jeane Dixon a prevestit cu mult timp înainte de alegerea lui în această funcție, pe când era încă actorul Reagan.

În 1956, ea a anunțat că succesorul primului-ministrul indian Jawaharlal Nehru, va deveni peste șapte ani, o persoană al cărei nume începe cu litera „S" – și acesta a devenit, în 1964, Lal Bahadur Shastri.

Am putea cita aici zeci de alte exemple, dar noi credem că dovezile prezentate sunt suficiente pentru a susține afirmația că regii se nasc, ei își îndeplinesc cu strictețe acest rol în limite fixe de timp prevăzute în Planul de reîncarnare.

De ce noi și implicit și dumneavoastră ne-am concentrat atenția pe „Regi"? Mai întâi de toate, trebuie să menționăm faptul că profețiile care vizează cetățenii de rând, oamenii simpli, sunt mai puține și nu sunt făcute publice, în sensul că nu sunt atât de răspândite. În plus, toate cazurile prezentate de noi mai sus pot fi ușor verificate. Poate cineva va dori să se convingă de veridicitatea declarațiilor făcute de noi cu privire la punctele nodale din Planul de reîncarnare a sufletului, independente de voința omului. Cu faptele reale nu te poți lupta, astfel încât noi am ajuns la următoarea concluzie importantă:

Înțelegerea adevărată a mecanismul de obținere de către o persoană a puterii „regale" reduce tensiunea în societate și chiar în structurile implicate în lupta pentru putere.

Dacă elevul Lev Fedotov, încă din 1940, a văzut faptul că în anul 2009 „un american de culoare va fi președinte al Statelor Unite", atunci care au fost șansele lui John McCain la alegerile din 2008? Nule! Pe el nu l-ar fi putut ajuta nici măcar extratereștrii, al căror sprijin îl invoca McCain în discursurile sale din campania electorală.

În 1996, cu șase luni înainte de alegerile prezidențiale din Rusia, Vanga a anunțat cu fermitate că victoria îi va aparține lui Boris Elțin. În acest context, ce valoare au mai avut ratingurile mai ridicate ale lui Ghenadi Ziuganov și Alexander Lebedi? Niciuna!

Ziua de 26 ianuarie 1994 în Italia este numită „Ziua Berlusconi". În această zi, omul de afaceri Silvio Berlusconi a creat o nouă mișcare politică „Forza Italia!", care în luna martie a aceluiași an a câștigat o victorie răsunătoare în alegerile parlamentare. În mai 1994, Berlusconi a fost ales prim-ministru al Italiei.

„Lucrul cel mai incredibil în legătură cu victoria în alegeri a lui Berlusconi este că majoritatea populației Italiei și chiar a întregii Europe o considerau imposibilă" – se menționa într-un editorial al revistei londoneze „Times".

La fel de „imposibilă" și „incredibilă" era pentru mulți cariera politică a lui Vladimir Putin – chiar și după ce în august 1999 el a devenit prim-ministru al Rusiei. Înainte de Putin în acest scaun, în ultimii opt ani, se perindaseră deja șapte prim-miniștri, astfel încât numirea sa în această funcție era considerată de aproape toți oamenii politici o altă schimbare scurtă de peisaj în Casa Guvernului.

Însă, politologii sunt departe de înțelegerea faptului că există oameni în al căror Program de reîncarnare cuvântul „rege" este scos în evidență. În niciun alt domeniu de activitate, aceștia nu își pot învăța Lecțiile și nu își pot urma Drumul lor. Uneori, aceste persoane nici nu acced în mod activ în politică, dar cu certitudine ajung acolo pentru a-și îndeplini Programul. Povestea lui Vladimir Putin este un exemplu elocvent în acest sens.

În ianuarie 2000, la Forumul Economic Mondial de la Davos, jurnaliștii occidentali literalmente au atacat delegația Federației Ruse cu întrebarea: Who is Mister Putin? (Cine este domnul Putin?). În ajunul forumului, președintele rus Elțin l-a anunțat pe Putin ca succesor al său în calitate de șef de stat și, brusc, în rândul comunității internaționale a apărut întrebarea: „Ce fel de om va conduce Rusia". Nimeni nu se aștepta (și nu doar în Occident) la această ascensiune de neimaginat din punct de vedere logic a lui Putin.

Cariera lui Putin este, într-adevăr, una atipică. În 1975, după ce a terminat studiile la Facultatea de Drept din cadrul Universității de Stat din Leningrad, Putin a fost recrutat în serviciile Comitetul Securității Statului (KGB). Din 1985 până în 1990, KGB-ul l-a repartizat pe Putin la Dresda, pe atunci în Republica Democrată Germană. După prăbușirea regimului comunist al Germaniei de Est și a sistemului comunist din celelalte state satelite ale Uniunii Sovietice, Putin a fost rechemat în Uniunea Sovietică. El era dezamăgit de perspectivele sale de viitor, inclusiv de cele pe care i le oferea postul său din cadrul KGB.

În țară domnea deja ruina, se prefigura vizibil colapsul Uniunii Sovietice și atunci Putin a decis să se dedice științei. Mai târziu, el își amintea: „Am mers cu plăcere și optimism sub „acoperișul" Universității de Stat din Leningrad pentru a scrie o teză, a vedea cum stau lucrurile aici și, poate, ulterior, să rămân să muncesc la această universitate.

Astfel, în anii 90 am devenit asistent al rectorului universității pe probleme de relații internaționale... Aici am început să scriu teza mea de doctorat... am ales ca subiect dreptul internațional privat și am început să fac un plan de lucru. La universitate am restabilit relațiile cu prietenii mei de la Facultatea de Drept. Unii au rămas aici să lucreze, au devenit profesori" [113].

În aceste condiții, fiți de acord, întreaga logică a dezvoltării evenimentelor viitoare din viața lui Putin prefigura cariera unui profesor universitar și nu cea a unui viitor șef de stat!

Dar, în Planul de reîncarnare al sufletului său era scris rolul de președinte, nu cel de profesor. Sufletul lui Putin nu a venit pe Pământ pentru a face o carieră în cercetare sau pentru a scrie teze de doctorat sub acoperișul universitar, ci pentru a rezolva cu totul alte probleme, pentru care se potrivea doar calitatea de președinte al Rusiei și nu alta. Pentru cine nu cunoaște acest lucru, întreaga soartă a lui Putin pare a fi fantastică, iar întrebarea „Who is Mister Putin?" destul de legitimă. De altfel, judecați singuri, urmărind etapele ascensiunii la putere a lui Putin:

Putin a ocupat funcția de asistent al rectorului Universității din Leningrad pentru o perioadă scurtă de timp, astfel încât, în același an, adică în 1990, a început să-și facă „intrarea la putere" – el a devenit asistent al lui Anatoli Sobciak, președintele Consiliului Deputaților Naționali din Leningrad. Ei bine, ocuparea acestei poziții nu este cu nimic surprinzătoare – pe vremea când Putin era student la Drept, Sobciak ocupa funcția de asistent la aceeași facultate și preda cursuri de drept civil viitorului președinte. Funcția pe care o ocupa Putin în echipa lui Sobciak nu era chiar atât de importantă, respectiv cea de asistent. Ceea ce a urmat poate fi considerată o apropiere de putere – ușile s-au deschis și după aceea totul a decurs așa cum trebuia să decurgă conform Planului de reîncarnare.

La scrut timp, Sobciak l-a numit pe Putin președinte al Comitetului pentru Relații Externe, iar în 1991 când Sobciak a început lupta pentru scaunul de primar al orașului, Putin a devenit membru activ în echipa sa de campanie. După victoria lui Sobciak (iunie 1991), pare logică evoluția lui Putin, care a primit aceeași poziție, doar că în cadrul primăriei. După doar un an, Putin este deja viceprimar, iar în 1994 – primar adjunct general al Sankt-Petersburgului (Leningradul a fost redenumit Sankt Petersburg la 6 septembrie 1991).

Acesta a fost un pas extrem de important în traseul spre putere. Practic, la 42 de ani, Putin a devenit a doua persoană în stat, primarul capitalei de nord, așa cum mai este numit Sankt Petersburgul în Rusia. La fel de interesant este și un alt eveniment care s-a produs cu trei ani mai devreme.

După suprimarea loviturii de stat din august 1991, prin care comuniștii au vrut să readucă în Uniunea Sovietică vechea ordine și să-l elimine de la putere pe Gorbaciov, din birourile tuturor șefilor au fost scoase portretele lui Lenin, astfel încât toți cei care dețineau un birou în cadrul Primăriei din Leningrad trebuiau să aleagă cu cine îl vor înlocui. În principiu, toți au ales portretul președintelui rus Boris Elțin și doar Putin a fost singurul angajat din cadrul primăriei, care a pus pe peretele din biroul lui portretul împăratului rus

Petru I. Acesta a fost un răspuns impulsiv, inconștient la semnalul Programului de reîncarnare. Nimic nu îl mai putea împiedica în realizarea rolului său, nici măcar înlocuirea forțată, care s-a produs după înfrângerea lui Anatoli Sobciak la alegerile pentru postul de guvernator al Sankt-Petersburg-ului din 2 iunie 1996.

La aceste alegeri a câștigat adversarul lui Sobciak, Vladimir Iakovlev, astfel încât întreaga echipă a fostului primar a fost nevoită să părăsească instituția, inclusiv Putin. Viitorul conducător al Rusiei a rămas fără un loc de muncă și s-a mutat la vila sa din apropierea orașului Sankt Petersburg. Acolo, el a început să se gândească, din nou, la o carieră de profesor. Dar, portretul lui Petru cel Mare fusese deja atârnat pe perete! și, la scurt timp, Putin a primit un semnal luminos (atât la propriu, cât și la figurat) – după o lună și jumătate vila sa a luat foc. Focul a izbucnit ca o torță și casa a ars din temelii. Putin și familia sa au supraviețuit în mod miraculos – acesta a sărit din casa aflată în flăcări în ultimul moment (mai întâi a salvat copiii și oaspeții). Nu știm cum a interpretat atunci Putin acest eveniment din viața sa – probabil, ca pe un caz nefericit (expertiza a stabilit că singura cauză a incendiului a fost montarea defectuoasă a unui cuptor), sau poate și-a dat seama că s-a încheiat, în mod irevocabil, o etapă a vieții sale asociată cu orașul Sankt Petersburg. Patru ani mai târziu, când a ajuns președinte, Putin a apreciat incendiul prin care a trecut astfel: „A fost o trezire la revenirea în poziția anterioară".

Și noul post nu s-a făcut așteptat prea mult. În august 1996, Putin se afla la Moscova unde a primit o funcție în cadrul Administrației Prezidențiale a Kremlinului – șef al Biroului de gestionare al patrimoniului prezidențial.

Și apoi, parcă cineva l-ar fi agățat foarte puternic și literalmente l-a ridicat pe culmile puterii – pașii lui Putin pe acest traseu semănau mai degrabă cu niște salturi cuantice:

1997 – director adjunct al Administrației Prezidențiale din Rusia – șef al Departamentului General de Control;

1998 – prim director adjunct al Administrației Prezidențiale;

1998 – director al Serviciului Federal de Securitate;

1999, martie – secretar al Consiliului de Securitate al Federației Ruse;

1999, august – prim-ministru al Rusiei;

1999, 31 decembrie – președintele interimar al Rusiei;

2000, 26 martie – președinte al Rusiei.

2004, 14 martie – este ales pentru a doua oară președinte al Rusiei.

2012, 4 martie – este ales pentru a treia oară președinte al Rusiei.

Ce fel de forță l-a împins literalmente pe fostul vice-primar al orașului Sankt-Petersburg nu doar la suprafața vieții politice din Rusia, ci direct în elita ei? Cine a asigurat lunga ședere a lui Putin pe culmile olimpului politic?

Oamenii care nu sunt familiarizați cu procesul constituirii Programului de reîncarnare și nici cu cel de supraveghere a punerii în aplicare a acestuia, desigur, au fost uimiți de această decolare fabuloasă a oficialului din Sankt Petersburg. De aici și întrebarea jurnaliștilor occidentali „Who is Mister Putin?", care mult timp după Forumul din Davos s-a menținut pe primele pagini ale celor mai populare ziare din lume. A constituit o mare

nebuloasă pentru jurnaliștii occidentali, dar și pentru majoritatea cetățenilor ruși faptul că o astfel de mișcare strategică pentru umanitate precum este guvernarea unui stat, nu se hotărăște la alegerile naționale și nici măcar în cercurile elitelor politice și de afaceri. Pozițiile împăraților, ale regilor, ale generalilor și ale altor „funcții" importante pentru soarta omenirii sunt distribuite la cel mai „înalt" nivel – acolo unde sufletele abia se pregătesc pentru încarnarea lor pământească. Acestea stabilesc pentru ele însele dificultatea sarcinilor pe care le vor urma, iar Mentorii aprobă și trimit sufletele pe Pământ ca să-și ducă fiecare crucea sa.

La sfârșitul celui de-al doilea mandat al său, Putin a declarat că „toți acești opt ani am muncit aici cinstit, ca un sclav, în fiecare zi". Noi am privit cu multă înțelegere această declarație. Cu aceste vorbe, Putin nu a cochetat cu jurnaliștii sau cu poporul, ci și-a exprimat atitudinea sa pur umană față de rolul său de președinte. Aceasta este, într-adevăr, o povară incredibil de grea și el era conștient de acest lucru chiar de la bun început, când a încercat să se sustragă. În toamna anului 1999, atunci când Elțin i-a propus să devină succesorul său, inițial Putin a refuzat. Iată ce a declarat el mai târziu:

„Prima mea reacție a fost aceasta – eu nu sunt gata... I-am spus: „Știți, Boris Nikolaevici, să fiu sincer, eu nu știu dacă sunt pregătit pentru această responsabilitate, dacă vreau să merg pe acest drum, pentru că el presupune o soartă destul de grea". Eu nu eram sigur că vreau o astfel de soartă..." [113]. Dar, după discuția cu Elțin, coridorul voinței sale s-a transformat într-o cărare îngustă, care ducea doar spre cabinetul de președinte.

Să revenim asupra temei reîncarnării, deoarece mai există și karma, conturată de-a lungul vieților anterioare.

De regulă, istoricii urmăresc rădăcinile unei personalități sau alteia, elaborează arborele lor genealogic, căutând strămoșii. Ei consideră că acele caracteristici personale unice ale unui individ, natura comportamentului său într-o anumită situație sunt condiționate de datele sale ereditare. Cu privire la acest lucru ei se înșeală amarnic. Într-adevăr, unele trăsături fizice sau unele boli pot fi transmise la nivel genetic, însă caracterul uman nu depinde de trupul în care trăiește, ci de Programul sufletului și de karmă, acumulată în viețile anterioare. Prin urmare, pentru a înțelege natura și caracterul unei persoane care trăiește în prezent este mult mai util să cercetăm „biografia" sufletului său și nu a trupului său.

În alegerea corpului pentru viitoarea încarnare, sufletul împreună cu Mentorul său iau o decizie, bazată în primul rând pe strategia Programului, care nu poate fi executată în decursul unei vieți pământești scurte. Prin urmare, pentru o mai bună înțelegere a situației este necesar să ne focusăm atenția pe adevăratele rădăcini ale lui Putin, care sunt ascunse în reîncarnările sale anterioare și nu în strămoșii săi pământești.

Pot face lumină în această chestiune doar oamenii care au acces direct la Cronica Akasha (mediumi). Expertul nostru Iuri Kravciuk din Sankt-Petersburg a extras din această Bancă universală de date următoarele informații despre Vladimir Putin:

În viețile anterioare, sufletului lui Putin s-a încarnat în persoana prințului Konstantin Romanov, strănepotul împăratului Nicolae I. În acea viață, sufletul lui Putin a părăsit repede planul pământesc – în 1918, prințul în vârstă de 27 de ani a fost executat de bolșevici în Alapaievsk împreună cu alți câțiva membri ai dinastiei Romanov.

Înainte de această viață tragică, sufletul lui Putin s-a încarnat în trupul împăratului Pavel I, care a fost ucis de conspiratori în 1801, atunci când eforturile sale de restructurare a statului erau abia la început.

Prin urmare, în persoana lui Putin avem un „împărat înăscut", care a ales din nou Rusia, de data aceasta pentru a continua misiunile neterminate anterior, dintre care cea mai importantă este cea de consolidare statală.

Nu dorim aici să evaluăm activitatea președintelui Putin sau să-i dăm o notă, cartea noastră nu este una politică, ci una științifică și spirituală, iar noi suntem aici preocupați și interesați de fapte și date la modul concret, nu mânați de dorința de a da note. Iar una din aceste date se referă la faptul că oamenii din Rusia, la alegerile din 2000, 2004 și 2012 au votat pentru Putin, recunoscându-l ca lider al lor la nivelul subconștientului colectiv.

Amintiți-vă ce expresii au utilizat analiștii politici în descrierea rezultatelor alegerilor care i-au asigurat lui Elțin al doilea mandat prezidențial? Ei nu au înțeles predeterminarea victoriei sale cu un rating aproape de zero. Cu privire la alegerile lui Putin, de asemenea, au existat mulți experți care au înaintat versiuni străine de Adevăr: „sluga KGB", „omul clanului Elțin", „protejat al oligarhilor"... Despre Planul sufletului său și despre reîncarnările anterioare, desigur, politicienii nu au știut. La fel cum nu au știut nici despre profețiile clarvăzătoarei Vanga, care a prezis că al doilea președinte al Rusiei va fi o „figură destul de neașteptată" (am scris despre acest lucru în Capitolul 5).

Apropo, mai există un semn important, care indică o înțelegere intuitivă a rolului lui Putin de către anturajul său.

Este deja cunoscut faptul că la Kremlin toți politicienii au anumite pseudonime pe care ei și le-au dat unul altuia. Elțin, de exemplu, a fost supranumit „Benny" (de la inițialele BN – Boris Nicolaevici), Stalin era supranumit „șeful", primul-ministru Mihail Kasianov – „Mișa doi la sută". Desigur, nici Putin nu a putut evita o poreclă. Sincer, noi nu am fost surprinși să aflăm că în anturajul lui i se spune „Împăratul". Noi nu credem că oficialii, în alegerea acestui pseudonim pentru președinte, au știut despre încarnările sale anterioare. Pur și simplu intuiția lor le-a sugerat exact cine este persoana care a venit să conducă țara.

Genealogia sufletului lui Putin explică multe lucruri din viața sa actuală, inclusiv legatura lui strânsă cu Germania. Aparent, cu totul accidental, Putin, în calitate de tânăr ofițer KGB, a fost trimis în 1985 pentru a servi în Germania. Superiorii săi îl puteau trimite în Polonia sau în Cehoslovacia, sau în oricare dintre țările satelit ale Uniunii Sovietice. De asemenea, îl puteau trimite și într-un stat ostil – serviciile secrete ruse sunt răspândite în toată lumea. Dar, pentru un motiv oarecare, el a fost trimis în Germania. Se vehiculează faptul că în luarea acestei decizii au jucat un rol important cunoștințele de limbă germană ale lui Putin. De ce Putin a învățat tocmai limba germană și nu limba engleză, așa cum au

făcut 90% din elevii și studenții sovietici? Veți spune că părinții săi l-au trimis la o astfel de școală? Dar de ce tocmai la această școală și nu la una în care se preda limba engleză? Era mai aproape de casă cumva? și atunci de ce locuiau tocmai în această casă și nu în alta?

În general, în această viață nimic nu este întâmplător. Toate lucrurile se întâmplă dintr-un anumit motiv, care este inaccesibil publicului larg și uneori chiar și celor vizați în mod direct.

Legăturile strânse cu Germania, pe care Putin le-a consolidat în mod semnificativ atunci când a devenit președinte al Rusiei, „fac trimitere", de asemenea, la trecutul său german. Cu toate acestea, nimeni nu leagă atitudinea și relația lui Putin față Germania de trecutul sufletului său, care s-a reîncarnat în împăratul rus Pavel I.

Ce știm noi despre această personalitate? În mare parte, știm ceea ce ne-a transmis istoriograful Nicolae Karamzin (1766-1826). Iar acesta ne-a transmis, bineînțeles, ceea ce i s-a comandat – cine plătește, acela comandă muzica. Atunci cine l-a plătit pe Karamzin? El a fost numit în funcție în 1803 de împăratul Alexandru I, care i-a oferit lui Karamzin, printr-un decret nominal, un salariu anual de 2000 ruble, o sumă extrem de mare pentru acele vremuri. Vă reamintim că Pavel I a fost ucis la 11 martie 1801 de un grup de conspiratori care l-au susținut la tron pe Alexandru I.

Punctele de vedere ale istoricilor cu privire la implicarea lui Alexandru I în uciderea tatălui său, împăratul Pavel I, sunt împărțite, însă, în prezent nimeni nu neagă că el a știut de planificarea crimei și și-a dat acordul cu privire la înfăptuirea acesteia. De aici putem înțelege felul în care a fost descris Pavel I și domnia sa de către „istoricul" Karamzin: regat al terorii, al haosului și al persecuțiilor, al stopării progresului... Această imagine a lui Pavel I a fost imprimată în mintea tuturor generațiilor viitoare de cetățeni ruși.

În prezent, când povestea inventată de Karamzim – „Istoria statului rus" – a pierdut statutul de canon, au apărut mai multe lucrări ale altor istorici, care au reconstruit imaginea lui Pavel I. Potrivit acestora, Pavel I era un conducător ideal, un rege-cavaler, care și-a îndreptat toate eforturile spre îmbunătățirea vieții poporului său, spre consolidarea ordinii în țara sa și spre lupta împotriva membrilor corupți ai claselor superioare, motiv pentru care a fost ucis de aceștia.

Nu ne vom ocupa aici de o evaluare a realizărilor împăratului Pavel I, deoarece acest lucru nu se încadrează în sfera preocupărilor studiului nostru. Ceea ce ne interesează este faptul că acest monarh a fost fiul împărătesei Ecaterina a II-a, care înainte de căsătoria ei cu împăratului Petru al III-lea a fost o prințesă germană pe nume Sophie Friederike Auguste von Anhalt-Zerbst.

Ambele soții ale lui Pavel I, au fost, de asemenea, de origine germană. Prima – Augusta Wilhelmina, era fiica lui Ludovic al IX-lea, landgraf de Hesse-Darmstadt. A doua sa soție s-a numit Prințesa Sophia Dorothea, fiica lui Frederic al II-lea, Duce de Württemberg.

Pavel I avea un mare respect pentru regele prusac Frederic al II-lea, supranumit Frederic cel Mare.

Acum, aruncați o privire asupra istoriei Imperiului Rus, prin prisma informațiilor expuse mai sus. Probabil, acum devine mult mai clară legătura strânsă a Dinastiei Romanov

cu Germania – începând cu Petru I, prinții ruși se căsătoreau cu prințese de origine germană, iar prinții și regii germani se căsătoreau cu prințese de origine rusă. Se poate afirma faptul că prin venele tuturor membrilor Dinastiei Romanov (după epoca lui Petru I) curgea sânge german, iar în prinții și regii germani – sânge rusesc.

Acum este clar care sunt evenimentele din trecutul lui Putin care au jucat un rol important în consolidarea relațiilor ruso-germane de la începutul secolului al XXI-lea, foarte importante pentru Rusia. Germania deținea una dintre cele mai mari puteri economice din Europa și este unul din cei mai importanți investitori în economia rusă. În acest context, rădăcinile germane ale lui Putin au contribuit masiv la dezvoltarea Rusiei.

De asemenea, există și un alt fapt interesant: în 1998, imediat după venirea lui Putin la putere, Gerhard Schröder, ales în funcția de cancelar federal al Germaniei, a instituit un parteneriat strâns cu acesta. Pentru sprijinul acordat Rusiei, cancelarul era deseori supus unor critici severe din partea opoziției interne și a liderilor unor state membre ale UE. În răspunsul său la aceste critici, cancelarul a subliniat întotdeauna importanța pe care parteneriatul strategic cu Rusia o are pentru Germania și pentru întreaga Europă.

În 2005, după demisia sa din funcția de cancelar, Gerhard Schröder a devenit președinte al comitetului acționarilor din cadrul North European Gas Pipeline Company – o companie care operează Conducta de gaz Nord-Europeană (în prezent – Nord Stream AG sau „Nord Stream"). Acest proiect grandios presupunea construirea mai multor conducte de gaze naturale în adâncul Mării Baltice, din Rusia până în Germania (una dintre ele a fost dată în funcțiune în noiembrie 2011, iar cea de-a doua în octombrie 2012). Acceptarea acestei funcții a condus din nou la un val de critici dure la adresa lui Schröder. Decizia sa a fost considerată o trădare politică.

Ce anume a cauzat o astfel de furie în rândul adversarilor lui Schröder? Ca urmare a acestui proiect, Germania va primi direct și fără alte inconveniente gaze din Rusia. Despre ce trădare poate fi vorba? El a fost criticat deoarece societatea operator, condusă de Schroeder, este deținută cu 51% de compania rusească „Gazprom", iar Rusia este considerată de către unii politicieni occidentali ca fiind un inamic al Europei.

Dar, să lăsăm deoparte circumstanțele externe ale acestui caz. Încheierea contractului ruso-german privind construcția unor conducte de gaz imediat înainte de plecarea lui Schröder din funcția de cancelar demonstrează dimensiunea implicării sale în noua funcție, precum și alte fapte, care au fost dezbătute îndelung de mass-media occidentală. Noi, însă, suntem interesați de alte fapte care explică atitudinea lui Schröder față de Rusia și de președintele ei. Unul dintre aceste fapte este legat de trecutul domnului Schröder, mai exact de viețile sale anterioare. Ultima dintre acestea s-a consumat în epoca medievală, la Hanovra, adică, din nou în Germania. Înainte de aceasta, în secolul al XII-lea, sufletul lui Gerhard Schröder a locuit în Novgorod (Rusia), în trupul unui comerciant.

Putin a păstrat în inimă o atitudine naturală pozitivă față de Germania, la fel și Schröder față de Rusia. Scriitorul german Alexander Rahr (directorul Institutul German pentru Strategii Economice), autorul unei cărți despre Putin intitulată „Un german la

Kremlin", ar fi putut scrie la fel de bine o carte despre Schröder – „Un rus în Bundeskanzleramt".

Probabil, acum devine mai clară atitudinea lui Putin față de religia ortodoxă.

După venirea sa la putere, Putin a întreprins măsuri pentru consolidarea Bisericii, contrbuind la unificarea Patriarhiei Moscovei cu Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor. Într-un interviu pentru „Times" din 12 decembrie 2007, Putin a declarat răspicat: „Este convingerea mea profundă că valorile morale, fără de care nu poate exista nici omenirea în ansamblul ei, dar nici persoanele în particular, nu pot fi altele decât cele religioase". În același interviu, el a spus că la bordul avionul său privat are o Biblie din care citește în timpul zborurilor mai îndelungate.

Majoritatea liderilor ruși actuali au o atitudine respectuoasă față de religie mai mult „de ochii lumii", însă în cazul lui Putin, aceasta este una sinceră, deoarece își trage rădăcinile din trecut, atunci când Biserica era un bastion al puterii regale, iar soldații ruși mergeu la luptă „pentru credință, țar și patrie".

Analizând viețile anterioare ale liderilor de astăzi, vom descoperi mereu aceeași imagine: toți s-au reîcarnat în mod repetat în aceeași postură, jucând rolul de rege sau general de armată.

Aminiți-vă de „biografia" bogată a sufletului lui John F. Kennedy, trecutul președintelui Barack Obama, care a venit în această lume în rolul lui Abraham Lincoln. Dacă ar fi să cercetăm un pic mai în profunzime, atunci vom descoperi sufletul lui Obama în persoana unui alt lider – eroul național al poporului ceh, celebrul reformator, comandantul Jan Zizka (1360-1424).

În viața sa anterioară, Napoleon Bonaparte a fost Charles Martell (686-741), duce al francilor (*dux francorum*) cu atribuțiile unui rege, un mare general, care a pus bazele cavaleriei grele medievale. Este cunoscut mai ales pentru victoria sa de la Tours din 732 asupra unei armate invadatoare musulmane. Această victorie este considerată a fi salvarea Europei de la expansionismul Islamic. Martel nu și-a asumat titlul de rege, dar a împărțit Francia precum un rege între fii săi Carloman și Pepin. Înainte de această experiență pământească, Napoleon a mai trăit o viață în trupul marelui comandant cartaginez Hannibal (247-183 î.Hr.), considerat a fi unul dintre cei mai străluciți comandanți militari din istorie, inamicul numărul unu al Imperiului Roman. La sfârșitul secolului al XIX-lea sufletul lui Napoleon a revenit pe Pământ pentru a juca din nou rolul unui mare comandant. De data aceasta, el s-a întrupat în persoana lui Gheorghi Jukov (1896-1974), cel mai faimos mareșal sovietic,unul dintre cei mai mari comandanți militari în războiul dus împotriva Germaniei naziste. În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost șeful Marelui Stat Major și locțiitorul comandantului suprem. La 8 mai 1945 a primit și semnat capitularea Germaniei ca reprezentant al guvernului sovietic. Jukov a câștigat o uriașă popularitate în rândul cadrelor armatei, dar și printre oamenii sovietici de rând și a devenit o posibilă amenințare la adresa lui Stalin și a dictaturii sale. Ca urmare, în 1947, Jukov a fost retrogradat din funcție și acuzat de „bonapartism".

Președintele Viktor Ianukovici a venit pentru prima oară pe Pământ în secolul al XII-lea î.Hr., direct în rolul lui Ramses al VIII-lea, faraon al Egiptului antic. Apoi, el a ocupat „poziții de conducere" în Persia antică și în Roma antică, iar în secolul al XVIII-lea s-a născut ca Antioh Cantemir, fiu al unui domnitor moldovean.

Iulia Timoșenko, rivalul politic a lui Ianukovici, prim-ministru al Ucrainei în 2005 și în perioada 2007-2010, are, de asemenea, un trecut militar bogat, în toate încarnările sale. În secolul al XI-lea î.Hr. ea era unul dintre liderii amazoanelor – un trib neînfricat de femei războinice și iscusite vânătoare, ale căror posesiuni se aflau pe malurile Mării Negre (inclusiv acolo unde în prezent este situată Ucraina). În secolul al IV-lea î.Hr acest suflet și-a continuat „cariera militară" în rolul unuia dintre generalii lui Alexandru cel Mare, iar mai târziu, în secolul al VIII-lea d.Hr., în calitate de comandant naval bizantin.

Mai târziu, soarta a adus-o din nou în Ucraina, mai exact, în Rusia Kieveană a secolului al XIII-lea unde ea a devenit din nou o fire războinică, în calitate de fiu al prințului kievean Mstislav. Șapte sute de ani mai târziu, sufletul ei s-a reîncarnat pe Pământ în persoana lui Nestor Mahno (1888-1934), celebrul Mahno, care a devenit un simbol al anarhismului revoluționar în Rusia secolului al XX-lea.

Mahno a dus o luptă înverșunată împotriva tuturor dușmanilor săi – uneori Guvernul rus, alteori Rada Centrală a Ucrainei, uneori ocupanții germani, alteori comuniștii. În mod repetat, armata lui Mahno, urmându-și liderul, a schimbat direcția atacurilor sale la polul opus – ba acționa în sprijinul Armatei Roșii, ba acționa pentru distrugerea trupelor ei. Mahno a reușit să lupte împotriva tuturor autorităților și regimurilor care s-au perindat pe la putere după revoluția din 1917 în Rusia și Ucraina. În 1921, el a suferit o înfrângere zdrobitoare în fața Armatei Roșii și a fugit în străinătate, unde și-a încheiat viața în sărăcie și boală.

Renumitul politician rus, vice-președinte al Dumei de Stat și lider al LDPR, Vladimir Jirinovski, a avut, de asemenea, un trecut tumultuos. Această personalitate a venit pe Pământ de la civilizația constelației „Lebăda" încă din secolul al XXXI î.Hr. Și a trecut prin mai multe încarnări halucinante. În Babilon, sufletul său s-a întrupat în persoana preotului Marduk (secolul al VIII-lea î.Hr.). În Palestina, acest suflet, reîncarnat la începutul secolului I în persoana lui Simon Bar Giora, a participat activ la răscoala evreilor, fiind liderul grupului radical cu puncte de vedere revoluționare extremiste.

Trupele aflate sub conducerea sa au cauzat pierderi semnificative armatei romane, însă după cucerirea Ierusalimului de către romani (anul 70), Simon (în unele surse Shimon) a fost capturat și executat.

A urmat o altă viață zbuciumată pe care acest suflet, sub numele de Abd ai-Muttalib, a trăit-o în secolul al VI-lea în Arabia, unde a jucat rolul bunicului și îndrumătorului profetului Mohamed, fondatorul Islamului.

În secolul al XIV-lea, acesta s-a reîncarnat în trupul unei femei care îndeplinea rolul soției hanului Tohtamâsh – stăpânul Hoardei de Aur.

După un scurt răgaz, acest suflet neliniștit s-a aruncat din nou în lupte pământești. El s-a reîncarnat în secolul al XIX-lea în persoana revoluționarului italian Giovanni Battista Kune, unul dintre activiștii societății secrete „Tânăra Italie". Anume el l-a implicat în această

organizație pe tânărul marinar Giuseppe Garibaldi, care, mai târziu, a devenit erou național al Italiei și un strălucit comandant.

Astfel, după cum am scris mai sus, cunoașterea încarnărilor anterioare poate elimina traumele fizice și psihice din viața curentă a unui om. Aceste informații ne permit să înțelegem mai bine caracterul și acțiunile unei persoanei care vine pe Pământ pentru a-și continua activitățile anterioare. Fiecare viață nouă este strâns legată de toate încarnările anterioare, așa cum toată viața umană este formată din diferite episoade ale unui mare scenariu.

Neînțelegerea adevăratului mecanism și a cauzelor reale ale proceselor care au loc în lume ca și ale evenimentelor care se produc în soarta anumitor persoane duce la o reacție inadecvată la acestea, care se exprimă prin stres, protest, furie, agresivitate, apatie, crimă și sinucidere.

Este important să ne raportăm la planetă ca la un tot întreg. Astfel, înțelegerea caracterului cosmic al schimbărilor care se produc atât în natură, cât și în societate ne va permite să le abordăm ca pe niște dureri firești și naturale care apar în procesul nostru de creștere. Planeta și toți locuitorii săi trec la un nou nivel de conștiință, realizând astfel o tranziție naturală către următoarea etapă a evoluției. Astfel de tranziții sunt întotdeauna însoțite de scurte perioade de haos (este ceea ce vedem noi astăzi pe planetă). Oamenii care nu înțeleg acest lucru își expun pretențiile față de liderii lor, învinuindu-i pe ei pentru toate relele care li se întâmplă lor. Dar, așa cum am mai spus, pârghiile cosmice nu pot fi cucerite sau controlate nici măcar de cei mai impunători lideri pământeni. Ei au o vastă experiență de conducere, care își trage rădăcinile în mii de ani de multiple reîncarnări, în mâinile lor sunt concentrate puteri enorme și resurse materiale impresionante, dar există forțe care le depășesc cu mult capacitățile lor.

Oamenii trebuie să-și amintească mai des de următoarea rugăciune înțeleaptă:

Doamne, dă-mi puterea de a schimba ceea ce eu pot schimba, dă-mi curajul de a accepta cu liniște și seninătate ceea ce eu nu pot schimba și dă-mi înțelepciunea de a distinge una de cealaltă.

În capitolul următor, vom vorbi despre ceea ce fiecare dintre noi poate schimba în viața sa și chiar în întreaga lume – în prezent coridorul voinței noastre se extinde, iar posibilitățile noastre cresc vertiginos.

Procese inevitabile se produc atât pe planetă, cât și în viețile oamenilor, astfel atunci când analizăm un destin concret trebuie să ne ghidăm după principiul expus în rugăciunea de mai sus. Dar oare este posibil să ne rugăm pentru prelungirea vieții, a noastre sau a altei persoane care este foarte utilă pentru societate? Putem noi oare să modificăm termenul vieții noastre prin comportament neprihănit sau cu ajutorul medicamentelor? Aceste întrebări sunt foarte importante și necesită o abordare mai detaliată.

Prelungirea duratei vieții

Am prezentat deja opinia noastră cu privire la acest subiect: durata vieții este un punct al Programului de reîncarnare, care excede limitele coridorului voinței. Inutile vor fi toate rugăciunile și medicamentele luate în speranța și încercarea de a o prelungi. Dovadă a acestor afirmații sunt sesiunile de hipnoză regresivă, previziunile clarvăzătorilor și poveștile reale despre viața unor personalități publice, pe care le-am prezentat anterior și care confirmă informația privind Lumea Subtila. Cu toate acestea, considerăm că este necesar să focusăm atenția voastră pe această temă, deoarece conștientizarea predestinării duratei vieții creează o platformă interioară de liniște și echilibru absolut, elimină stresul, sentimentele false de vinovăție și angoasă și vă scutește de un consum inutil de efort, bani și timp.

Multe persoane se tem să călătorească cu avionul, cu trenul, cu mașina sau cu vaporul. Știrile cu privire la frecvențele accidentelor de transport nu fac decât să întărească această frică.

Multe persoane trăiesc cu sentimentul de vină pentru moartea unei persoane dragi sau cu ideea că altcineva este vinovat pentru această moarte: nu am prețuit-o, nu am iubit-o pe cât ar fi meritat, nu am îngrijit-o corespunzător, nu am tratat-o corect, etc.

Din cele mai vechi timpuri și până în prezent, oamenii sunt în căutarea unor mijloace de prelungire a duratei vieții: piatra filosofală, elixirul tinereții, pilula longevității. Multe persoane și-au petrecut toată viața căutând modalități care să le confere nemurire sau cel puțin longevitate.

Nu vom exagera, probabil, dacă vom afirma că o mare parte a omenirii este copleșită de dorința de a-și prelungi durata vieții și de teama de a o pierde prematur. Aceste angoase scad calitatea vieții.

Prin urmare, vom sublinia o idee simplă, dar esențială, care exprimă Adevărul: durata de viață a unei persoane este stabilită cu mult înainte de prima sa respirație și o revizuire a acesteia este exclusă cu desăvârșire.

Amintiți-vă din nou de clarvăzătoarea Vanga. Numeroase au fost cazurile în care ea a prevăzut moartea iminentă a vizitatorilor ei. Pentru că știa foarte bine că nimic nu se poate schimba, uneori, Vanga încerca, totuși, să facă acest lucru și avertiza persoanele care veneau la ea în legătură cu ziua și ora fatidică pentru ei. Dar, deși deținea astfel de informații, toate tentativele acestor persoane de a evita moartea au fost sortite eșecului.

Krasimira Stoianova, nepoata celebrei proorocițe, a scris o carte intitulată „Adevărul despre Vanga", în care prezintă următorul dialog:

– Atunci când „vezi" o nenorocire iminentă care urmează să se producă în viața unui om care a venit la tine, sau chiar moartea acestuia, încerci să faci ceva pentru a evita aceste evenimente nefericite?

– Nu, pentru că nici eu, nici altcineva nu poate face nimic.

– Și dacă nenorocirea sau chiar dezastrul amenință un oraș întreg sau un stat, este posibil să se întreprindă măsuri în avans pentru prevenirea acestora.

– Este inutil [114].

Jane Dixon, o clarvăzătoare de origine americană, a prezis cu exactitate data decesului unor figuri proeminente – a președinților Franklin Roosevelt, John F. Kennedy, a lui Mahatma Gandhi, John Dulles (secretar de stat), Robert Kennedy și Martin Luther King, Regele Faisal al Irakului și a Secretarului General Dag Hammarshold, a astronauților navei „Apollo 1" – Virgil Grissom, Edward Iaita și Roger Chaffee (cu șapte zile înainte de moartea lor în timpul testelor), precum și a multor altor personalități mai puțin cunoscute. În unele cazuri, aceasta indica circumstanțele specifice în care urma să se producă moartea. Clarvăzătoarea făcea publice viziunile sale, încerca să îi salveze pe aceștia de la moarte, oferindu-le toate informațiile cu privire la nenorocirea care urma să se producă. Aceste eforturi, însă, au fost în zadar: toți au murit la data și în felul în care le-a fost prezis.

Timp de mulți ani noi am colectat povești despre salvări miraculoase și decese bizare din care astăzi se poate „închega" o carte destul de voluminoasă. Toate acestea confirmă Adevărul: în spatele tuturor evenimentelor aparent imprevizibile sau improbabile se află Planul vieții pământești în care este menționată data încheierii acesteia. Dacă „ceasul a sunat", nimic nu poate opri moartea, iar dacă nu a sunat – nicio circumstanță nu o va putea provoca.

Marele om de știință de origine franceză, Pierre Curie, laureat al Premiului Nobel pentru fizică, a scris la un moment dat în jurnalul său o predicție despre „moartea sa ce urma să fie provocată de un camion". Această predicție era însoțită de următorul comentariu: „Desigur, eu nu am putut să cred în acest lucru. Mintea mea nu-mi permite să cred în astfel de absurdități". Dar, într-o o zi ploioasă de 19 aprilie 1906, „absurditatea" totuși s-a produs: în timp ce traversa strada, Pierre Curie a alunecat pe strada umedă și a căzut, iar camionul ce traversa în acel moment i-a strivit capul cu roata.

La 26 noiembrie 2010 postul TV „Vesti24" a transmis un reportaj cu privire la povestea incredibilă despre salvarea a trei adolescenți, care au plutit aproape două luni de zile pe o barcă în Oceanul Pacific, fără mâncare și apă. Băieții în vârstă de 15 ani participau la competiții sportive, care aveau loc anual pe insulele din Noua Zeelandă. Ei au fost mânați de valuri spre oceanul deschis, unde s-au pomenit cu mici provizii de nuci de cocos, care, însă, s-au terminat în ziua a doua. În timp ce pluteau în derivă, ei au reușit să prindă și să mănânce un pescăruș de mare, iar de băut foloseau apa de ploaie pe care o colectau într-o prelată. Micii călători au fost găsiți de o navă în apropierea insulei Fiji. Un aspect interesant: marinarii, care se întorceau acasă în Noua Zeelandă, au schimbat ruta obișnuită dintr-un motiv oarecare și au trecut prin acea zonă în care pescarii, de regulă, nu apar. Dar acolo plutea în derivă barca adolescenților.

Astfel de povești au devenit atât de frecvente încât Discovery Channel a creat un documentar în douăzeci de episoade intitulat „I shouldn't be alive" (Eu nu trebuia să supraviețuiesc). În fiecare episod sunt prezentate situații concrete în care o persoană sau un grup de persoane s-au aflat la un pas de moarte, dar au supraviețuit în mod miraculos.

Întâmplările din colecția noastră sunt legate de căderea oamenilor de la înălțimi mari, accidente în urma cărora nu există nicio șansă de supraviețuire, dar în care moartea, totuși, s-a retras. Iată câteva dintre ele.

La data de 6 iunie 2009, ziarul „Vzglyad", a prezentat o știre despre o femeie din China, care a decis să se sinucidă, sărind de la etajul 27. Ea a căzut pe o mașină parcată sub geamul ei și a supraviețuit.

La 5 ianuarie 2010, o altă femeie din Beijing a căzut, de data aceasta, de la etajul 18. După ce a zburat aproximativ 60 de metri, ea a aterizat pe un morman de zăpadă și a scăpat doar cu coloana vertebrală ruptă.

Dacă veți spune că înălțimile de la care au căzut cele două femei de origine chineză nu sunt mortale, atunci trebuie să aflați următoarea întâmplare:

În mai 2009, James Bull, celebrul parașutist englez, proprietarul agenției Air 2 Air, a sosit la Moscova pentru a realiza un film despre parașutism. Conform planului, el trebuia să sară dintr-un elicopter de la o altitudine de 1800 de metri cu un aparat de fotografiat și abia cu puțin înainte de aterizare să deschidă parașuta. Dar, un vânt puternic l-a împiedicat să facă acest lucru și Bull, cu parașuta pliată, la o viteză de 160 kilometri pe oră s-a izbit de sol, care, norocul lui, era acoperit cu un strat gros de zăpadă. Desigur, el a rămas în viață, din moment ce povestea sa a intrat în arhiva noastră.

Următorul caz de cădere de la mare înălțime este inclus în „Cartea Recordurilor". Acest record a fost stabilit de o rusoaică, Larisa Savitskaia, care a căzut de la 5220 de metri dintr-un avion implicat într-un accident.

Incidentul a avut loc la 24 august 1981. În acea zi, în spațiul aerian aflat deasupra Siberiei s-au ciocnit două aeronave – AN-24, o aeronavă de pasageri și Tu-16, un bombardier. Ambele echipaje și toți pasagerii au murit, iar Larisa Savitskaia, înfiptă în scaun, a zburat pe o bucată mică din aeronavă peste cinci kilometri, după care a căzut în pădurea Taiga și rămas în viață. Acolo ea avea toate șansele să moară – până la cel mai apropiat adăpost erau sute de kilometri, iar coloana ei vertebrală era ruptă în două locuri. Dar, după prima minune a urmat a doua – la câteva zile după catastrofă, Larissa Savitskaia a fost găsită de către pilotul unui elicopter care era într-o misiune de căutare a victimelor.

„Dacă este să fiu sincer, noi nu o căutam – a recunoscut mai târziu pilotul în cadrul unui interviu televizat. – Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că, după un astfel de accident, cineva ar putea supraviețui. Nu înțeleg, nu concep... a avut loc o coliziune frontală între două aeronave. Cum poți rămâne în viață după un astfel de impact? Dar să cazi de la cinci kilometri înălțime! Imaginați-vă: peretele verde și des al pădurilor din Taiga, iar această bucată de aeronavă a aterizat exact într-o luncă mlăștinoasă de treizeci de metri diametru. De sus aceasta se vedea ca un cerc, trasat cu un compas. După acest incident am zburat din nou deasupra acelui loc și m-a trecut același fior pe care l-am simțit atunci când am văzut-o. Părea că o mână invizibilă a scos-o din acea catastrofă și a așezat-o cu grijă în lunca aceea... [115]".

În ultima frază a pilotului a răsunat o afirmație intuitivă despre adevăratul motiv al acestei supraviețuiri miraculoase. Dacă încă nu a sunat ceasul morții, iar persoana se află în pericol de moarte, vin îngerii păzitori în ajutor și literalmente o scot din catastrofa în care se află. Acest lucru a fost confirmat de către expertul nostru Robert Monroe. În cartea „Far

Journeys", el descrie două cazuri în care a scăpat miraculos de moarte sau de alte vătămări corporale grave:

„În casa noastră Whitfield Farm există o verandă confortabilă, care duce în camera de zi. Pentru a ieși pe verandă, trebuie să treci prin două uși batante și să cobori câteva trepte de piatră, deoarece veranda este situată mai jos. Treptele sunt destul de abrupte, iar distanța totală dintre podeaua din camera de zi și cea din verandă este doar puțin peste un metru.

Într-o dimineață, strângând cu ambele mâini un teanc mare de cărți și documente, m-am îndreptat către verandă și dintr-o dată m-am împiedicat de prag. Piciorul stâng s-a deplasat pe traiectoria celui drept, iar eu am căzut cu capul în față pe podeaua de piatră a verandei, fără să-mi dau seama că trebuie să pun mâinile în față. Îmi amintesc doar că în acel moment m-a străfulgerat gândul: „Ei bine, așa se va termina totul: craniul strivit și gâtul rupt".

Cu 15 centimetri înainte de a ateriza pe podea, căderea mea s-a oprit și eu, incredibil de lent și ușor, m-am atins cu capul și umărul de plăcile de piatră de pe podea – totul s-a întâmplat de parcă eu am lăsat ușor capul pe podea și apoi, precum o pană, au coborât și celelalte părți ale corpului. Eu am rămas un pic înțepenit în acea poziție, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat, apoi mi-am atins umerii și capul: nu aveam nicio durere, nicio vânătaie sau zgârâietură – absolut nimic. M-am ridicat, am adunat de pe jos cărțile și documentele și am inspectat din nou locul în care am căzut, încercând să găsesc o explicație. Ceva a amortizat căderea, dar eu nu am aveam nici cea mai mică idee ce anume ar fi putut face acest lucru".

Câteva luni mai târziu, în mijlocul iernii, el a trecut printr-un alt incident foarte asemănător cu acesta.

„Coboram spre verandă, care se presupunea a fi curățată de zăpadă și dintr-o dată am alunecat și am căzut. De această dată nu m-a mirat deloc faptul că am avut, din nou, o „aterizare ușoară". Acest lucru s-a întâmplat doar de două ori. Nu cred că vreau să experimentez căderi intenționate pentru a-mi testa norocul. Acestea sunt doar două exemple din șirul acelor fenomene pentru care, „deocamdată", nu s-a găsit nicio explicație" [48].

Pe lângă aceste două cazuri, Robert Monroe a trecut și prin alte situații extrem de periculoase și de fiecare dată nu a putut găsi o explicație pentru salvarea sa. Toate aceste dileme s-au clarificat mai târziu, atunci când acesta a însușit tehnica de călătorie astrală și s-a întâlnit cu îngerii săi păzitori. Ei, în calitate de membri ai propriului său suflet colectiv, l-au ajutat în toate aceste situații critice. Mai jos vă prezentăm un dialog pe care Monroe l-a avut odată cu aceștia:

„– Voi m-ați ajutat în copilărie?

– În primii ani noi am menținut o relație strânsă cu tine. Acest lucru se întâmplă aproape cu toți copiii. Influența noastră este destul de puternică până în momentul în care

această sarcină este preluată de părinți și de alte persoane dragi. Cu trecerea timpului, contactul fizic se diminuează rapid.

– Ce s-a întâmplat după?

– În cea mai mare parte a timpului, noi pur și simplu te-am supravegheat. De două ori te-am salvat de la înec și încă odată când erai foarte bolnav. Tu chiar te-ai întors aici, în Lumea noastră, și noi a trebuit să te conducem înapoi.

– Probail acest lucru s-a întâmplat atunci când eu am fost bolnav de scarlatină... A mai fost și altceva?

– Da, când aveai șaptesprezece ani. Era noapte, te aflai la volanul unei mașini și conduceai pe o stradă care se afla de-a lungul unui râu. Intr-o curbă, ai intrat pe contrasens și în fața ta a apărut un camion vechi blocat pe marginea străzii. Tu n-ai înțeles cum ai reușit să-l ocolești fără să intri în el, nu-i așa?

– Mi-aduc aminte! Apoi am meditat foarte mult asupra a ceea ce s-a întâmplat... Acum cred că încep să înțeleg ceva. Voi sunteți îngerii mei păzitori. În tot cazul, așa vă numesc oamenii.

– Nu, nu! Noi și cu tine suntem unul și același lucru. În tot acest timp, de fapt, tu te-ai ajutat pe tine însuți" [49].

Literatura de specialitate prezintă mii de cazuri de salvări miraculoase, care s-au produs în circumstanțe și situații inexplicabile și care sfidează orice logică: persoane care au supraviețuit după ce au fost împușcate în cap, după ce au petrecut zeci de zile sub dărâmăturile unei clădiri prăbușite, persoane care au supraviețuit atunci când șansele de supraviețuire potrivit științei medicale erau nule. Dar, totul este posibil atunci când în scenă intră îngerii păzitori. Ei sunt capabili de a-i salva pe cei pe care îi au în tutelă chiar și în situații extreme. Dar, atunci când termenul expiră, ei pur și simplu veghează în liniște asupra punerii în aplicare a punctelor cheie din Planul vieții. Cel mai adesea, în astfel de cazuri, moartea pare a fi rezultatul unor întâmplări accidentale nefericite.

Probabil, astfel a fost percepută în societate moartea, în decembrie 2007, a americanului Ken Hendricks, în vârstă de 66 de ani, care a decedat după ce a căzut de pe acoperișul garajului său. Această moarte nu ar avea niciun drept de a fi numită absurdă, dacă nu existau o serie de circumstanțe. Prima dintre acestea se referea la poziția lui Hendrix în societate. El era fondatorul și directorul companiei Hendricks Development Group și se afla în topul celor 100 cei mai bogați oameni din Statele Unite. Spuneți-mi, vă rog, care ar fi motivele pentru care un miliardar s-ar urca personal pe acoperișul garajului său pentru a-i verifica fiabilitatea? A doua circumstanță poate fi atribuită umorului negru: Hendricks conducea o companie specializată în fabricarea de acoperișuri. Prin urmare, experți capabili de a evalua rezistența acoperișului de pe garajul șefului lor ar fi fost o mulțime. Nici vârsta lui Hendrix nu era în mod clar cea mai potrivită pentru astfel de aventuri. Sincer, în acest caz se conturează părerea că înșiși îngerii i-au șoptit: „Este timpul, prietene, ora ta a sosit. Nu crezi că ar fi cazul să mergi să testezi rezistența acoperișului de la garajul tău?".

Probabil, deja v-ați convins de faptul că îngerii păzitori joacă un rol important în viețile noastre. Ei ne însoțesc de la naștere și până la moarte, ne trimit o varietate de semne și ne salvează în situațiile critice. Îngerii sunt cei mai buni prieteni ai noștri, nimeni nu este interesat de succesul nostru, așa cum sunt ei. Și acest lucru nu ar trebui să ne mire, dacă este să ne aducem aminte de uimitoarea descoperire al lui Robert Monroe: ei suntem noi! Ei sunt o parte din „Eul" nostru Superior și în acest caz următoarea comparație este adecvată:

Un grup de suflete care compun un suflet colectiv formează echipa unei nave spațiale, care se află pe orbita Pământului. Sarcina echipei este să acumuleze o cantitate mare de „energie propulsabilă" necesară pentru a depăși forța de gravitație și a trece la un nivel superior – o orbită circumsolară. Acolo, conectați la alte suflete colective, ei vor folosi energia totală pentru a depăși forța de atracție a Soarelui și a ajunge la nivelul galactic. Apoi, urmează trecerea către nivelul Universului și în continuare, pe scări, către însuși nivelul Creatorului. Contopirea cu Creatorul semnifică sfârșitul Jocului, a unui Joc concret, care va fi urmat de altul, cu noi termeni și condiții.

„Energia de propulsare" poate fi acumulată doar într-un singur mod: creșterea frecvenței de vibrație a fiecărui membru al echipajului. Potrivit condițiilor Jocului, este imposibil să faci acest lucru în timp ce te afli pe orbita Pământului. Creșterea vibrației la acest nivel de evoluție are loc numai prin călătorii pe Pământ, acolo unde sufletul acumulează o nouă experiență și o conștientizează. Acumularea pur mecanică de experiență reprezintă o extindere a cunoștințelor, însă creșterea vibrației este posibilă doar prin extinderea conștiinței. De aceea, sufletele se reîncarnează pe Pământ. Sarcina lor nu este doar de a acumula experiență, ci de a o înțelege. Sufletul care a coborât pe Pământ și se află în coaja organismului sau fizic, nu trebuie să uite Programul său de călătorie. Memoria lui, potrivit condițiilor Jocului, se ascunde adânc în subconștient. În schimbul memoriei sufletului, omul primește libertatea de a alege.

Rătăcind prin întunericul lumii fizice, sufletul începe să comită erori, să facă mișcări greșite și să ofere estimări false ale persoanelor și evenimentelor care se produc în jurul lui. La final, atunci când termenul călătoriei expiră, sufletul se întoarce la navă cu „valiza goală", – cu același nivel al conștiinței și al vibrațiilor. „Energia de propulsare" nu este alimentată, nava rămâne în orbita Pământului și sufletul este nevoit să meargă într-o nouă misiune – în același loc și cu același Program. Dar „cupa uitării", băută înaintea demarării călătoriei pe Pământ, își face rapid efectul și sufletul se cufundă din nou în „deșertăciunea Pământului".

Ieșirea din acest ciclu de reîncarnări neproductive poate fi posibilă doar într-un singur mod – îndeplinirea integrală a propriului Program. Dar, mai înainte de toate, este necesar să ni-l amintim! O astfel de posibilitate, desigur, există și poate fi realizată cu ajutorul intuiției despre care am menționat la începutul acestui capitol.

Intuiția este, dacă ar fi să continuăm analogia noastră privind nava spațială, un canal permanent de comunicare între echipajul navei și un membru al acesteia, detașat pe Pământ. Echipajul îl monitorizează în permanență, observă fiecare mișcare, aude fiecare

cuvânt și prinde fiecare gând al lui. Astfel, pașii, cuvintele și gândurile unui om se verifică în mod constant, deoarece trebuie să fie în conformiatate cu Planul misiunii sale. În cazul unor abateri de la Plan, echipajul navei transmite pe Pământ diferite semnale. Noi le numim Semne ale Destinului, care ne sunt trimise de către îngerii păzitori. Acestea necesită o prezentare mai detaliată.

Semnele Destinului și îngerii păzitori

Fiecare om, chiar și cel mai înverșunat sceptic, chiar și Toma Necredinciosul, este înzestrat cu intuiție și primește semnale de la îngerii săi păzitori. Nicio persoană nu poate să-și suprime canalul său de comunicare cu Lumea Sufletelor, în schimb, poate să-l lege într-un nod, blocând astfel fluxul de informații. Acest nod apare imediat după ce o persoană declară că toate discuțiile despre îngeri sunt o aberație, iar ea, care este rațională (adică inteligentă) nu crede în existența acestora.

Noi am scris deja că lipsa de credință este tot o credință, doar că are semnul minus în față. În momentul în care o persoană afirmă: „Nu cred!" imediat se produce o evacuare de energie, care răsucește canalul intuiției, legându-l într-un nod.

Vă reamintim că omul este un sistem de energie informațională, care este configurat să transmită și să primească informații în mod permanent. Oamenii ignoranți cred că acest schimb de informații are loc doar la nivelul celor cinci simțuri cunoscute: vederea, simțul tactil, mirosul, gustul și auzul. Oamenii cultivați știu că există și un al șaselea simț – intuiția (canalul de intrare), precum și energia formelor de gândire (canalul de ieșire). Ignoranții care neagă existența intuiției sau care nu acordă acesteia nicio importanță, practic, își suprimă canalul de comunicare cu Lumea Subtilă, prin care se asigură ajutorul informațional de la îngerii păzitori. Este crucial de important să înțelegem că atunci când un om ignorant își deconectează receptorul său spațial, emițătorul său din Lumea Sufletelor continuă să difuzeze mesaje pe frecvența lui. Aceasta înseamnă că fiecare are posibilitatea, în orice moment, să intre în contact cu emițătorul său și să primească semne de avertizare, indicii și toată gama de servicii din partea ajutoarelor sale invizibile.

Conectarea receptorului și setarea frecvenței potrivite sunt ușor de realizat. Este suficient să pronunțați mental următoarea frază: „Îmi exprim dorința mea sinceră și disponibilitatea de a primi informații de la Lumea Subtilă. Eu cred în existența îngerilor mei păzitori și le cer ajutorul". Nu este necesar să precizați în ce mod și în ce formă așteptați acest ajutor, ce semne ar trebui să primiți, la ce oră, etc. De sus, îngerii știu mai bine care sunt nevoile voastre în fiecare moment concret și cum ar trebui să vă ajute. Vă mai rămâne o singură sarcină: recunoașterea semnelor și interpretarea lor. Dar, aici este zona în care apar problemele. Gândirea cu puternice rădăcini materialiste va distorsiona întotdeauna imaginea semnelor și va oferi o explicație falsă a acestora.

De exemplu, avem situația în care o pasăre s-a lovit de geamul vostru – avem un Semn de la Destin sau un semn că echipamentul de navigație al păsării s-a defectat?

O pisică neagră a traversat drumul în fața voastră – cum trebuie să interpretați acest lucru?

Ce trebuie să faceți dacă la fiecare pas vă urmăresc nenorocirile și eșecul? Să luptați? Să schimbați traseul?

Moartea unui copil este o pedeapsă pentru părinți sau propria sa karmă?

Ați câștigat la loterie un milion de dolari. Cum ați cataloga această întâmplare? Un eveniment fericit sau un semn important?

În permanență, noi ne aflăm în diferite situații, iar volumul de informații primite ne acoperă precum o avalanșă de zăpadă. Analizatorii noștri interni fac față cu greu acestui debit. Devine din ce în ce mai dificil să evaluăm în mod corect semnalele recepționate. În acest flux, alcătuit în proporție de 99% din deșeuri informaționale, se ascund Semnele Destinului! Este extrem de ușor să le ratăm! Iar dacă, din cauza fricii de a omite un Semn dezactivăm filtrul care separă spamurile, putem imediat să ne împotmolim în fluxul său.

Pentru această situație, de asemenea, există o soluție: este necesar să reglați fin undele receptorului vostru. Este suficient să vă spuneți: „Eu voi simți mereu primirea unui Semn și voi înțelege imediat sensul acestuia". Această formulare necesită unele explicații.

Oamenii, de regulă, prelucrează informațiile primite cu ajutorul unui program special de căutare, axat pe logica și experiența lor de viață. Din cauza acestui program, în majoritatea cazurilor, semnele trec neobservate. Amintiți-vă despre limbajul prin care noi comunicăm cu Universul (am scris despre acest lucru în Capitolul 6). Este limbajul emoțiilor, al sentimentelor. Prin urmare, Semnele pot fi doar simțite. Forma lor exterioră poate fi uneori văzută și chiar atinsă cu mâinile, dar decriptarea Semnelor poate fi realizată doar prin intermediul simțurilor, primite prin canalul intuiției.

Același principiu se aplică și în ceea ce privește înțelegerea unui Semn. Este inutil să încercați să-l interpretați în mod rațional, apelând la experiența și logica voastră, sau la cunoștințele prietenilor. Semnul poate fi înțeles doar dacă se face apel la aceeași intuiție.

La prima vedere, această tehnică de lucru cu Semnele Destinului pare a fi foarte complicată, dar credeți-ne, nu este deloc așa. Din propria experiență, noi ne-am convins că prin exercițiu zilnic și prin abordarea unei atitudini corecte se pot atinge rezultate excelente într-un timp relativ scurt.

Noi primim semne nonstop. În timpul zilei acestea îmbracă forma unor evenimente, fenomene sau obiecte, iar noaptea acestea se manifestă sub formă de vise. Cel care pretinde că are un somn fără vise se înșeală – știința a demonstrat că toate lumea are vise, chiar mai multe într-o noapte. Unele persoane sunt capabile să și le amintească, în timp ce altele le uită imediat după trezire, și, prin urmare, cred că nu au visat nimic.

Visele sunt cele mai valoroase din punctul de vedere al interpretării semnelor. În timpul zilei toate semnele trec prin filtrele conștiinței, care clasifică cea mai mare parte a lor ca fiind simple întâmplări accidentale fără nicio semnificație. În schimb, noaptea, atunci când conștiința cu filtrele sale adoarme, se deschide canalul intuiției care este direct conectat la îngerii noștri păzitori.

Semnele de noapte sunt arareori rectilinii, situație în care noi primim în formă clară instrucțiuni și avertismente concrete. Un exemplu ilustrativ al unui astfel de vis este legat de numele unuia dintre cei mai mari dramaturgi ai secolului al XVIII-lea, Carlo Goldoni, autorul a 267 de piese de teatru. În copilărie el a avut un vis cu două personaje, care i-au oferit un Semn al Destinului. Oaspeții nocturni erau un bărbat cu mască de Arlechin și o femeie într-o rochie neagră. Ea i-a dat lui Carlo un bilețel, care conținea doar două propoziții: „Vei deveni gloria Veneției. Dar va trebui să servești doar unui singur stăpân". Văzând că băiatul este nedumerit, femeia a arătat către partenerul ei: „Acesta este stăpânul tău".

Părinții îl vedeau pe Carlo fie doctor, fie avocat, dar pasiunea lui pentru teatru a fost mai puternică și Goldoni, deși a obținut o diplomă în drept, a început să scrie comedii, dedicându-le acestora tot timpul său. Piesele sale, în special „Slugă a doi stăpâni", l-au propulsat și i-au adus faimă. Timp de mai multe decenii, Carlo a domnit necontestat peste Olimpul teatrului venețian. Cu toate acestea, așa cum se întâmplă deseori, gloria lui s-a stins brusc – publicul s-a orientat către un nou idol – Carlo Gozzi, un dramaturg la fel de talentat. Goldoni a început o luptă serioasă cu rivalul său (de fapt, cu Soarta lui) până când într-o noapte, în visul său a apărut din nou femeia în negru, de această dată fără bărbatul cu mască de Arlechin. „Stăpânul tău este plecat, – a spus ea. – El a găsit un nou Carlo". Și Goldoni a renunțat la rezistența sa lipsită de sens. În 1762 el a părăsit câmpul de luptă în favoarea lui Gozzi și a plecat la Paris, unde a trăit fericit încă aproape 30 de ani. În Franța el a continuat să scrie piese de teatru și chiar a devenit profesor de limbă italiană al fiicelor lui Ludovic al XV-lea.

Această poveste are un profund caracter instructiv. Îngerii i-au oferit lui Goldoni, încă din copilărie, un semn explicit și concret, care îi indica acestuia direcția în care trebuie să meargă în viață. El l-a urmat chiar și împotriva voinței părinților lui și a fost recompensat: în vise el a început să vadă scenariul pieselor, care i-au adus faimă și avere. Când se trezea, Goldoni nu făcea decât să le transcrie (am menționat deja faptul că astfel s-au născut cele mai mari capodopere ale celor mai renumiți oameni de știință, scriitori și compozitori). Doar într-un singur an, în 1750, el a scris 16 comedii! Atitudinea respectuoasă față de Semne l-a determinat pe Goldoni, atunci când publicul său și-a ales un nou idol, să se oprească la timp și să se reorienteze, dându-și „demisia" din funcția de lider al teatrului venețian. Această execuție precisă a Semnului său i-a oferit o altă recompensă – o viață fericită până la Revoluția Franceză, care l-a lăsat fără pensia sa regală, iar pe rege – fără viață. Acestea s-au produs deja la apusul vieții sale.

Deseori, Semnele apar în vise sub forma unor imagini care necesită a fi decriptate. Vă vom oferi doar un exemplu, referitor la Napoleon Bonaparte.

Evenimentul s-a produs cu câțiva ani înainte de campania lui Napoleon din Rusia.

În timpul unei nopți, gardienii care supravegheau dormitorul regal, au auzit dintr-o dată, din spatele ușilor închise, un geamăt, un mârâit și sunete de luptă. Gândindu-se că în camera împăratului a pătruns un răufăcător, ei s–au năpustit în cameră și au văzut o imagine teribilă: împăratul Franței statea în brânci pe podea, luptând cu un inamic invizibil.

După ce în camera regală s-au aprins lumânări și s-a deschis fereastra, Napoleon a reușit să-și revină din șocul sufletesc de care a fost cuprins și a povestit că a avut un vis cumplit: el a visat că împăratul rus Alexandru, în pielea unui urs, l-a atacat, încercând să-l sufoce.

Bonaparte nu a înțeles atenționările primite în vis – în acea perioadă el avea o relație de prietenie cu Alexandru I. Aproximativ în aceeași perioadă, împăratul rus a primit o profeție de la călugărul Abel cu privire la viitorul atac al francezilor și la arderea de către aceștia a Moscovei în 1812. Alexandru I, la fel, nu a crezut într-o astfel de perspectivă, dar viitorul era deja scris în cronica Akasha. Bonaparte l-a văzut în somn, iar Alexandru I l-a aflat de la profetul Abel. Dar, împărații au înțeles Semnele pe care le-au primit abia mulți ani mai târziu, când armata lui Napoleon a ocupat mai întâi Moscova, iar apoi aproape că a fost complet distrusă de foame, de frig și de trupele rusești.

Oamenii înțelepți obișnuiau să răstălmăcească sensul viselor încă din cele mai vechi timpuri.

„Cine va pătrunde semnificația semnelor care apar în visele noastre, acela va înțelege că acestea au un impact important asupra tuturor evenimentelor" – susținea medicul antic grec Hipocrate încă în secolul al V-lea î.Hr. Arheologii au descoperit tăblițe de lut babiloniene și asiriene, aparținând mileniului al III-lea î.Hr., care conțin diferite tipuri de interpretare a viselor. S-a păstrat, chiar, un papirus egiptean, datând din perioada 2000 – 1700. î.Hr., care conține instrucțiuni cu privire la răstălmăcirea viselor. Noi am moștenit o mulțime de dovezi istorice care demonstrează interesul profund pentru vise al strămoșilor noștri îndepărtați. Visele îi preocupau pe sclavi și pe împărați deopotrivă, o serie de „experți" de diferite profiluri au încercat să le interpreteze – de la ghicitoare stradale până la înalte fețe bisericești. În secolul al XIX-lea a apărut chiar o știință specială – somnologia, care era studiată de către cadre universitare și academicieni renumiți.

Însă, această practică atât de bogată și îndelungată nu a culminat cu apariția unor rezultate serioase care să permită descifrarea naturii și sensului viselor. În schimb, au apărut o groază de cărți despre vise, care oferă o varietate de interpretări a acestora. În ciuda faptului că inepțiile și aberațiile sunt literalmente impregnate în paginile lor, aceste cărți au câștigat o popularitate incredibilă nu doar printre oamenii de rând, dar, de asemenea, și în cercurile academice. Cea mai populară este cartea despre vise a lui Sigmund Freud (1856-1939), un psihiatru austriac, fondatorul școlii de psihanaliză. Cartea sa „Interpretarea viselor", lansată în 1899, a fost retipărită de nenumărate ori și a devenit un best-seller al secolului al XX-lea. Ce le propune Freud cititorilor săi? În timpul visului, el recomandă să observăm, în primul rând, dorințele sexuale perverse ascunse adânc în subconștient.

În cazul în care, de exemplu, ați văzut în vis o banană, care, desigur, nu este nimic altceva decât un simbol al penisului, atunci înseamnă că sunteți chinuit de dorințe nesatisfăcute. Prin urmare, existența unei banane în vis semnifică o viață sexuală dezordonată.

Ei bine, s-ar putea să spuneți că o banană se aseamănă foarte mult cu un penis. Și dacă veți visa ceva complet diferit, care nu seamănă deloc cu acesta? Poate atunci, acel obiect va avea o altă semnificație, alta decât cea sexuală? Vă înșelați! Visele voastre, potrivit lui Freud, nu au nicio altă semnificație, indiferent de ce ați visa: un copac, o pară, o mașină sau orice altceva. În spatele unui vis în care apare chiar și o arbaletă, conform teoriei lui Freud, se află, de asemenea, probleme de natură sexuală:

„Arbaleta, ca și orice altă armă rece, este un simbol al penisului.

Deținerea unui arbalete comunică foarte multe despre despre sănătatea, forma fizică și sex-appeal-ul tău.

Arbaleta agățată pe perete simbolizează anumite probleme sexuale sau dificultăți.

Dacă ții arbaletele cu ambele mâini, atunci sunteți predispus la masturbare.

Aruncarea unei săgeți cu arbaleta simbolizează actul sexual".

Potrivit lui Freud, în cazul în care ați visat un copac obișnuit, puteți deduce următoarele: „copacul, al cărui trunchi poate fi considerat o armă, este un simbol al organelor genitale masculine. Când un bărbat visează un copac, se prezumă că acesta are un interes pentru homosexualitate. În cazul în care copacii sunt mai mulți (dar nu alcătuiesc o pădure), se poate interpreta faptul că visătorul își dorește sex în grup, el fiind interesat de varianta: câțiva bărbați și o singură femeie".

Un bărbat care udă un copac în vis, se pare, nu are o preocupare pentru conservarea mediului, ci pentru masturbare.

Astfel de explicații veți obține indiferent de ce anume veți vedea în vis. Ziarele, potrivit lui Freud, simbolizează organele genitale feminine, iar automobilul „ca mecanism complex reprezintă una dintre cele mai sugestive simboluri falice și masculine". Repararea unei mașini în vis semnifică, desigur, o dorință puternică pentru un contact sexual.

Alte cărți despre somn nu sunt atât de amuzante, dar sunt la fel de aberante. Marelui scriitor brazilian Paulo Coelho îi aparține unul dintre cele mai inteligente proverbe legate de somn, care a fost publicat în celebrul „Alchimistul" și care sună astfel:

„Visele sunt limba în care Dumnezeu vorbește cu noi. Când aceasta este una dintre limbile existente pe Pământ, eu o pot traduce. Însă, dacă Dumnezeu îți vorbește în limba sufletului tău, doar tu singur vei înțelege ceea ce a spus el".

Această frază conține ideea cheie: doar visătorul este capabil să înțeleagă visul său. Informația prezentă în vis se transmite doar acestuia prin intermediul unui limbaj selectat special pentru percepția sa. Prin urmare, nici specialiștii în somnologie, nici autorii cărților despre vise nu sunt în măsură să descifreze semnificația viselor.

O altă concluzie la care am ajuns după ce am studiat acest fenomen poate fi formulată astfel: visele nu trebuie interpretate, ci înțelese. Cel mai bun instrument pentru realizarea acestui demers este intuiția personală.

Vă recomandăm să testați următoarele: imediat după ce v-ați trezit, încercați să nu vă mișcați, să nu deschideți ochii ci să vă amintiți cât mai multe detalii despre visul pe care l-ați avut. Pentru început, rememorați finalul visului, ultimul cadru, iar apoi începeți să derulați visul ca pe un film până ajungeți la primul cadru. Pentru a spori luminozitatea,

este indicat să parcurgeți visul de câteva ori și apoi să vă întrebați: ce vrea să însemne asta? Primul lucru care vă va veni în minte (în cazul în care ceva totuși va veni) acela va fi răspunsul corect. Este inutil, după ce v-ați trezit de-a binelea, să încercați să interpretați un vis în mod logic. Doar înțelegerea intuitivă, care apare imediat după finalizarea unui vis, poate descifra sensul acestuia.

Experiența noastră arată că, dacă atitudinea față de vise este una serioasă și de fiecare dată imediat după ce v-ați trezit veți încerca să le înțelegeți, atunci veți reuși, foarte rapid, să găsiți o lumină călăuzitoare, un fir care să vă ghideze în viața voastră.

Semne ale destinului, desigur, pot fi considerate și coincidențele misterioase. O serie de cercetători au încercat să explice natura lor, fără să reușească să dezlege această enigmă. De ce? În opinia noastră, răspunsul se află în abordarea greșită a oamenilor de știință: ei, ca de obicei, au căutat să identifice motivele pământești ale coincidențelor, au încercat să le descopere misterul într-un mod logic, ceea ce este echivalent cu măsurarea adâncimii gândirii cu o riglă.

Analiza celor mai cunoscute coincidențe fundamentează concluzia: liniile paralele duc la același punct.

Cea mai faimoasă poveste din colecția noastră de coincidențe leagă naufragiul navei „Titanic" de romanul scriitorului Morgan Robertson.

Cu o sută de ani înainte ca James Cameron să fi realizat filmul tragediei navale, obținând 11 premii Oscar pentru Titanic, cu Leonardo DiCaprio și Kate Winslet în rolurile principale, un scriitor american, Morgan Robertson, a scris o carte intitulată „Futility, or the Wreck of Titan" („Zădărnicie, sau naufragiul Titanului") despre scufundarea unei nave de pasageri „nescufundabile" (cum a fost declarat și Titanicul). Povestea Titanicului a fost scrisă și rescrisă de sute de ori și s-au făcut numeroase filme despre naufragiul din 1912, dar cartea lui Robertson a fost prima, publicată în 1898, cu 14 ani înainte de evenimentele tragice de pe mare. Similitudinile dintre opera lui Robertson și dezastrul Titanicului sunt terifiante: Titanul din opera lui Robertson era „cea mai mare navă de pe mare", cu dimensiuni „egale cu un hotel de lux", „nescufundabil". Ambele nave aveau 243,2 metri lungime și s-au scufundat după ce s-au lovit de un aisberg în Atlanticul de Nord, într-o noapte de aprilie. Robertson pare să fi greșit într-un singur loc: Titanicul nu s-a ciocnit de un aisberg la „400 de mile marine distanță de Newfoundland, navigând cu 25 de noduri pe oră", cum scrie el, ci la 400 de mile marine distanță de Newfoundland, la o viteză de 22,5 noduri.

Al doilea exemplu despre coincidențe l-am descris deja în capitolul 6 – este o listă de paralele dintre biografiile președinților Lincoln și Kennedy.

Cel puțin la fel de fantastică este povestea regelui italian Umberto I (1844-1900), a cărui biografie se reflectă ca în oglindă în soarta unui proprietar de restaurant din orașul Monza, pe care, de asemenea, îl chema Umberto.

Ambii s-au născut în aceeași zi, în același an (14 martie 1844), în același oraș, s-au căsătorit în aceeași zi cu câte o femeie pe nume Marguerita, restaurantul lui Umberto a fost

inaugurat în ziua încoronării lui Umberto I ca rege al Italiei, amândoi au avut câte un băiat căruia i-au dat numele Vittorio, ambii au murit în aceeași zi: la data de 29 iulie 1900, regele Umberto a fost informat că „dublura" lui murise după ce a fost impușcată în cap. Tocmai când regele își exprima regretul pentru cele întâmplate, acesta a fost asasinat prin împușcare de către un anarhist din mulțime.

După alegerea lui Barack Obama ca președinte al Statelor Unite ale Americii jurnaliștii americani au descoperit rapid o mulțime de asemănări și paralele între el și al 16-lea președinte al Statelor Unite, Abraham Lincoln.

Ambii sunt juriști, oratori talentați, și-au început cariera politică în Illinois și ambii au activat timp de șapte ani în sistemul de justiție. Într-un articol publicat în revista Time în 2005, Obama a scris că de-a lungul timpului el a avut întotdeauna pe birou un portret al lui Lincoln. Potrivit lui Obama, acest portret l-a alinat în vremuri de grea încercare și cumpănă.

Obama a anunțat pentru prima oară în public intenția sa de a candida la funcția de președinte a Statelor Unite ale Americii în 10 ianuarie 2007 în Springfield, în fața clădirii Capitoliului din statul Illinois. În discursul său, el l-a citat în mod repetat pe Lincoln, care exact în acest loc, în 1858, a prezentat faimosul său discurs „Casa dezbinată".

Ceremonia de inaugurare a lui Barack Obama în 2009 a avut loc sub sloganul „o nouă naștere a libertății", sintagmă luată din discursul lui Lincoln de la Gettysburg. Însuși ceremonia de depunere a jurământului a fost dedicată comemorării a 200 de ani de la nașterea lui Abraham Lincoln, pe care Obama îl consideră idolul său.

La data de 20 ianuarie 2009, Barack Obama a depus jurământul cu mâna pe aceeași Biblie pe care a jurat și Abraham Lincoln, care și-a început mandatul de președinte al Statelor Unite în martie 1861. Această practică nu este o tradiție – până la Obama niciun alt președinte nu a folosit această Biblie după Lincoln. Chiar și serviciul din porțelan alb, folosit la cina de gală de la Casa Albă a fost o copie fidelă a serviciului lui Abraham Lincoln [116].

Având în vedere faptul că Obama este reîncarnarea lui Lincoln putem afirma faptul că nu există nimic surprinzător în paralele enumerate mai sus. Va repeta oare al 44-lea președinte moartea tragică a celui de-al 16-lea președinte?... Doar viitorul știe.

La finalul acestui capitol vom prezenta câteva considerații cu privire la Semne:

• Semnele provin de la îngerii noștri păzitori și numai destinatarii lor le pot înțelege sensul.

• Semnul este sentimentul pe care îl aveți în urma săvârșirii unei acțiuni, a unui gest sau după ce ați luat o decizie. Sentimentele pozitive pronunțate sunt un Semn sigur că vă aflați pe drumul cel bun și trebuie să continuați. Sentimentele de nemulțumire, frustrare, durere sunt, de asemenea, Semne care indică o eroare. Atunci când o voce interioară vă șoptește despre ceva că nu este bine, cel mai înțelept ar fi să renunțați la acel lucru cât mai rapid, indiferent de cât de atractiv, tentant și profitabil ar fi acesta.

• Insistența cu care un anumit obiect (sunet, persoană, nume, eveniment etc.) începe să apară prea des în câmpul vostru vizual (repetat), în diferite situații și conexe, indică prezența unui Semn, menit să vă atragă atenția asupra sa.

• Explozia puternică de energie (a doua respirație) în timpul execuției unei sarcini dificile reprezintă un ajutor oferit de îngerii păzitori și o confirmare a faptului că acea sarcină este una importantă.

• Fiecare coincidență este un Semn, nu există simple coincidențe.

• Apariția Semnelor poate fi inițiată de orice persoană. Într-un moment de îndoială, încercați să vă adresați îngerilor păzitori cu rugămintea de a vă trimite un Semn clar. În cazul în care la prima încercare nu reușiți să descifrați Semnul, este cazul să cereți un alt Semn, de data aceasta într-o formă diferită. Nu ezitați să suprasolicitați îngerii. În primul rând, îngerii nu știu ce e oboseala, ei sunt infinit de blânzi și răbdători. În al doilea rând, amintiți-vă de faptul că ajutându-vă pe voi îngerii lucrează pentru ei înșiși – „energia de lansare" este la fel de necesară pentru toți membrii echipei voastre.

• Nu uitați să le mulțumiți îngerilor pentru sfaturi și ajutor – acest lucru va întări alianța voastră și va facilita contactele ulterioare.

În capitolul următor, vom continua să vorbim despre „Teatrul Vieții", apelând la numeroase recomandări utile și sfaturi practice.

Ce e de făcut?

Fiți pribegi!
Evanghelia după Toma

În Germania există o zicală: „Când Dumnezeu îți dă pâine uscată, el îți dă și dinți puternici". Pe de o parte, acest proverb este echivalentul zicalei românești „Dumnezeu nu îi dă omului mai mult decât acesta poate duce". Pe de altă parte, înțelesul acestui proverb pare a fi constatarea că orice confruntare cu Soarta, este o chestiune inutilă și dăunătore. Firește, asta nu înseamnă că trebuie să ne transformăm în sclavi supuși ai Destinului – culoarele voinței și libertatea de alegere nu ne-au fost oferite în zadar. Întrebările și dilemele de genul „ce ar fi fost dacă?" alungă oamenii într-o fundătură, în care suferința este o normă de viață.

Între timp, în plus față de luptă și supunere față de Soartă există și o a treia opțiune: joaca! Nu vă aruncați cu furie asupra a tot ceea ce vă stă în cale, nici nu vă transformați într-o slugă umilă, ci începeți un Joc. Desigur, pentru a iniția acest demers trebuie să aveți cel puțin o minte deschisă și câteva cunoștințe din setul de informații pe care le-am prezentat și analizat în această carte. O abordare inteligentă a problemei privind pâinea uscată nu presupune să vă distrugeti dinții, ci să umeziți ușor pâinea cu apă și să o încălziți într-o tigaie.

Legile de bază ale Universului sunt iubirea și armonia, nu lupta și supunerea. În mod inevitabil, ele acționează și pe Pământ. Prin urmare, drumul spre fericire începe cu stabilirea armoniei, în special a celei interioare.

Armonia interioară

Această armonie nu există de la început, ea se creează în timp – amintiți-vă de conflictul dintre corp și suflet, despre care am discutat în capitolul anterior. Despre acesta, de altfel, a scris în urmă cu două mii de ani, filosoful roman Lucius Annaeus Seneca: „Sufle-

tul este esența unei scântei, care s-a desprins de la altarele divine, a căzut și a aderat la un element **străin** lui (subliniat de autor)".

După părerea noastră, cea mai mare înțelepciune este atunci cand înțelegi și recunoști conflictele globale dintre suflet și corp, și, în ciuda acestui fapt, reușesti să armonizezi relațiile dintre aceste două entități, transformându-le din dușmani în aliați.

Marele poet rus Alexandr Pușkin scrie în poemul său intitutlat „Poltava":

La un car nu se pot înhăma alături
Un cal și un cerb tremurând

Cu toate acestea, experiența filosofului Seneca și a altor oameni fericiti, încă în viață, ne demonstrează că acest lucru este posibil. Materializarea acestui demers nu este deloc complicată – trebuie doar să încheiați un acord între cal și căprioara tremurândă, între suflet și „elementul străin", intre corpul fizic si rațiunea sa.

Cu toate acestea, experiența filosofului Seneca și a altor gânditori iluștri, contemporani nouă, dar și a multor oameni fericiți atestă faptul că acest lucru este posibil. Atingerea acestui deziderat, de fapt, nu este deloc dificilă – trebuie doar să se încheie un acord între cal și cerbul tremurând, între suflet și „elementul străin" – corpul fizic și rațiunea sa.

Acordul presupune încheierea unei înțelegeri între două părți interesate, doi parteneri egali. În cazul în care una dintre părți își va impune autoritatea (fiecare parte poate prezenta mai multe argumente în favoarea sa), nu va exista niciun acord, cum nu va exista nici armonie. Pe toată perioada vieții pământești, sufletul și trupul sunt egale ca importanță pentru orice persoană – această poziție de egalitate trebuie să fie ca o piatră de temelie a oricărui acord.

Conflictul poate provoca ambelor părți pierderi substanțiale, la fel cum cooperarea le poate oferi beneficii imense. Și, pentru a clarifica acest lucru, este necesar să înțelegem foarte bine în ce constau aceste câștiguri și pierderi și, mai presus de toate, „Cine este cine?" în realitate?

Rațiunea trupului trebuie să admită calitatea de muritor a acestuia (a trupului), să renunțe la iluzia nemuririi și a autodesăvârșirii prin contopirea cu computerul. De asemenea, ea trebuie să accepte capacitatea limitată a creierului atât în cunoașterea problemelor globale ale genezei, cât și în gestionarea eficientă a sarcinilor curente lumești. Genialitatea unor persoane individuale reprezintă o iluzie, pe care, de obicei, o cultivă și o dezvoltă cu mult entuziasm rațiunea. Numeroase studii au arătat faptul că toate descoperirile și invențiile strălucite nu au fost produsul activității cerebrale, ci au fost primite în formă finită prin canalele sufletului din Lumea Subtilă – am scris deja despre acest lucru în detaliu în capitolul 4.

Desigur, pentru Rațiune este destul de neplăcut să recunoască aceste dovezi, pe care este imposibil să le contești, mai ales când sunt multe.

Prin urmare, corpul nostru și rațiunea sa sunt instrumente excelente, care pot și necesită să fie în permanență îmbunătățite și dezvoltate, în scopul de a servi mai bine sufletului în realizarea obiectivelor sale.

Rațiunea, recunoscându-și limitele sale, în același timp, trebuie să recunoască oportunitățile vaste pe care le are sufletul în obținerea de informații diverse și precise, care pot îmbunătăți în mod semnificativ viața unei persoane. Prin conștientizarea și Recunoașterea superiorității sufletului în materie de informații, rațiunea poate obține acces la cunoștințe prețioase de importanță practică, necesare pentru rezolvarea sarcinilor pământești.

Rațiunea trebuie să înțeleagă că materializarea dorințelor (inclusiv a celor materiale), canalele de intuiție, vindecarea, creativitatea – reprezintă prerogative ale sufletului, pe care rațiunea de una singură nu le poate descoperi. Aceasta nu cunoaște limbajul de comunicare cu Lumea Subtilă, astfel încât doar prin împrietenirea cu Sufletul, Rațiunea poate primi informații de acolo, a căror utilitate este capabilă să transforme în bine toată viața acesteia, făcându-o mai sănătoasă și mai bogată, fără vreun efort herculean. Pentru toate acestea, probabil, merită să-și sacrifici ambițiile și să accepți rolul de partener junior (dar nu slujitor!) al Sufletului.

Sufletul, la rândul său, trebuie să recunoască rolul important pe care îl are corpul fizic în punerea în aplicare a planurilor sale; nu doar importanța ci și necesitatea – deoarece, fără trup, acesta poate doar să zboare deasupra Pământului ca un spirit rătăcit.

În plus, este necesar să respecți gazda care te-a adăpostit, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. Sufletul este oaspetele și nu stăpânul corpului. Chiar dacă e mai dezvoltat, mai inteligent, el rămâne, totuși, un oaspete. Și pentru ca gazda să fie una primitoare, trebuie să tratați cu multă înțelegere slăbiciunile, interesele și prioritățile sale. Sufletul este dator să ajute trupul în procesul de întreținere și întărire a sănătății, în crearea unor condiții de trai mai confortabile, să contribuie la realizarea programului său fizic.

Sufletul trebuie să-și amintească întotdeauna că punerea în aplicare a Programului său depinde în mare măsură de corp. Dacă trupul se va îmbolnăvi, atunci și sufletul se va simți incomod, sau uneori chiar neputincios. Prin urmare, sufletul nu trebuie să se gândească numai la lecțiile sale, ci, de asemenea, să aibă grijă de corpul său.

Odată ce toate beneficiile cooperării și dezavantajele dușmăniei sunt evidente, trebuie să ne gândim la forma interacțiunii și a colaborării. Noi vă propunem o soluție nu tocmai obișnuită, dar nu vă grăbiți să trageți concluzii. Acest tip de informații necesită o perioadă de gândire, de meditare, după care să trageți concluzii personale.

Propunerea noastră sună astfel: adoptați o viață dublă. Dar nu una ca cea a doctorului Jekyll din romanul lui Stevenson – „Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde". În acest roman, înțeleptul și nobilul doctor Jekyll se transforma, uneori, cu ajutorul unor preparate speciale în domnul Hyde, prin intermediul căruia elibera și exterioriza toate viciile sale latente. După ce arunca din sine tot ceea ce era josnic, păcătos și dezgustător el revenea la calitatea sa de medic și își continua viața decentă, dar numai până

în momentul în care răul din interiorul său nu se acumula până la o masă critică. Odată, preparatul nu a funcționat și domnul Hyde nu a putut să mai revină în postrura doctorului Jekyll și a murit purtând imaginea unui nemernic.

Jekyll a greșit pentru că a dus alternativ o viață dublă. Noi vă propunem să duceți o viață dublă simultan, cu două cursuri paralele. Imaginați-vă un cocktail stratificat în care componentele sale nu sunt amestecate, deși sunt situate în același vas. Vasul nostru (am putea spune templul nostru) este un trup în care, fără nicio invitație, s-a instalat sufletul. Dar dacă oaspetele, deși neinvitat și neașteptat, vine cu daruri bogate, el are dreptul să se aștepte la o primire călduroasă; iar dacă darurile sunt multiple și curg din abundență, oaspetele poate chiar să se împrietenească cu gazda.

Relația dintre suflet și trup se poate instaura printr-un acord. Acesta nu va fi un contract cu sine însuți, ci o înțelegere între doi parteneri aflați pe poziții egale.

Conform acestui acord, sufletul se angajează:

– să nu disprețuiască corpul și rațiunea pentru limitele lor firești, ci să înțeleagă Programul lor pământesc și să-și activeze toate resursele pentru a le ajuta la punerea sa în aplicare a acestuia;

– să ajute corpul în obținerea unei forme frumoase și sănătoase, a unui statut social și a unei bunăstări materiale care să contribuie la satisfacerea tuturor nevoilor rezonabile ale sale;

– să nu supraîncarce rațiunea cu un surplus de informații, să o învețe atât pe aceasta cât și pe corpul său să perceapă energia cosmică și să se protejeze de radiațiile externe negative;

- să impiedice rațiunea de la săvârșirea unor greșeli pe toate căile disponibile înțelegerii sale;

– să nu surmeneze rațiunea cu practicile sale spirituale, să nu o rupă un timp prea îndelungat de la rezolvarea sarcinilor sale pământești;

– să nu împiedice trupul să-și manifeste bucuriile lumești, dacă trupul vrea să se „joace în nisip", să-i permită acest lucru, indicându-i doar măsura suficientă;

– să ajute rațiunea să conștientizeze fragilitatea existenței corpului, să-i reducă frica față de moarte și să o învețe să se bucure de viață;

– să îi acorde ajutor rațiunii la formarea listei nevoilor acesteia după principiul „suficiență rezonabilă".

Rațiunea, de asemenea, se angajează la o serie de obligații:

– să primească și să trateze sufletul ca pe un oaspete de onoare;

– să renunțe la încercările de a subjuga sufletul;

– să încerce, în măsura capacității sale, să înțeleagă Programul de reîncarnare al sufletului și metodele de punere în aplicare a acestuia;

– să acorde sufletului, în permanență, ajutor în punerea în aplicare a Programului său;

– să nu împiedice sufletul să se ocupe de dezvoltarea și evoluția sa;

– să asculte vocea interioară, să recunoască beneficiile sfaturilor primite de la aceasta; să încerce să înțeleagă că informațiile care se propagă prin canalul intuiției au prioritate față de tot ceea ce este considerat logic și rațional;

– să-și tempereze apetitul său material și să-l regleze folosind principiul de „suficiență rezonabilă";

– să învețe să „digere" informația complexă, să înțeleagă că, treptat, cantitatea se transformă în calitate iar „ascuțirea" constantă a creierului îi va permite acestuia să fie într-o formă bună până la sfârșitul duratei de viață a trupului.

Pentru a pune în aplicare un astfel de acord, trebuie, în permanență, să ne planificăm propria viață, să avem planuri strategice pentru fiecare zi. Atunci când deschideți o agendă pentru a vă planifica activitățile, urmăriți să creați un echilibru între ele – prima este dedicată corpului, a doua este pentru suflet, a treia – pentru corp, iar a patra, din nou, pentru suflet... Controlul asupra echilibrului va conduce în mod sigur la o armonie între emisfera dreaptă și emisfera stângă creierului, între natura feminină și masculină (echilibrul energetic Yin și Yang), între suflet și trup.

Armonia interioară reprezintă o stare minunată, însă până la fericire mai este mult. Oamenii sunt ființe sociale, iar principala lor celulă socială, desigur, este familia; iar în familie, o importanță deosebită i se acordă sexului.

Armonia sexuală

În Capitolul 1 am prezentat deja o statistică impresionantă cu privire la rata divorțurilor, cu mențiunea că neadaptarea sexuală este una dintre cauzele principale ale acestor evenimente nefericite. Iar această neadaptare sexuală este, în primul rând, o dizarmonie în relația dintre un bărbat și o femeie. Subliniem, nu în relațiile sexuale ale acestora, ci în relația dintre cei doi, în atitudinea unuia față de celălat.

În niciun caz, relațiile dintre un bărbat și o femeie nu pot fi separate în relații, în general, și relații sexuale. Cele din urmă sunt o continuare directă și firească a relațiilor în general, iar drumul către o armonie sexuală începe cu întrebarea: cât de mult se respectă reciproc soții?

După ce am studiat timp de mai mulți ani tratatele antice despre sex și arta seducției, am constatat cu uimire gradul înalt de respect pe care pe care îl manifestau unul pentru celălat partenerii sexuali. Toate lucrările despre sex, publicate în India și China Antică cu mii de ani în urmă conțin descrieri detaliate ale tehnicilor sexuale, însă aceste tehnici sunt considerate ca fiind o etapă finală în contactul sexual. În cărțile antice despre sex primul capitol prezenta semnificația cosmică a uniunii sexuale, apoi urma o descriere detaliată a jocurilor amoroase, premergătoare actului sexual și doar apoi erau prezentate tehnicile în sine ale actului.

Ne-am îndepărtat foarte tare de strămoșii noștri în această privință, păcat că am mers nu tocmai în direcția cea bună. Oamenii moderni nu mai consideră actul sexual ca fiind

„temelia vieții Universului, manifestarea, triumful forțelor cosmice Yin și Yang, care perpetuează Universul precum un lanț infinit al schimbării" (cartea «YI JING», secolul V î.Hr.). În prezent, totul este mult mai simplu și, ca rezultat, mult mai rău. Dar, desigur, există o ieșire din acest blocaj, o soluție. Aceasta ne-a fost oferită de celebrul hipnoterapeut american, doctorul John G. Kappas (1925-2002), autor al „Teoriei sexualității emoționale și fizice".

Această teorie ingenioasă a fost dezvoltată de doctorul Kappas încă la mijlocul anului 1950. În ciuda acestui fapt, puțini sunt cei care o cunosc, în afară de un cerc restrâns de specialiști. Între timp, această teorie, aplicată în practică, a demonstrat că poate face minuni. Nu este o exagerare. După ce am inclus o temă cu privire la armonia sexuală în programul Academiei noastre, zeci de cupluri aflate pe punctul de a divorța au obținut o a „doua respirație" în viața lor familială.

Esența teoriei este foarte bine descrisă în articolul discipolei doctorului Kappas pe nume Susan Barber, intitulat „Iubire pasională după luna de miere?". Vom prezenta foarte succint acest articol.

Potrivit teoriei doctorului Kappas, toți oamenii sunt împărțiți în două categorii mari din punctul de vedere al sexualității: „tipul fizic" și „tipul emoțional". Pentru o persoană „fizic sexuală" relația amoroasă/intimă cu partenerul este prioritară și aceasta se referă la ea în termeni de acțiune. Aceste persoane prezintă următoarele caracteristici:

- se îmbracă astfel încât să fie pe placul celor din jur;
- adoră să poarte multe bijuterii;
- stau cu picioarele depărtate;
- vorbesc mult;
- femeile se machiază în exces;
- bărbații poarta lanțuri de aur;
- lasă mai mulți nasturi deschiși decât permit normele de decență;
- se îmbracă astfel încât să ascundă excesul de greutate;
- se îmbracă astfel încât să-și etaleze părțile atractive ale corpului.

Astfel, folosind expresia „sexualitate fizică", doctorul Kappas descrie toate comportamentele individului, nu doar cele care se referă strict la aspecte legate de sex.

Persoanele „fizic sexuale" sunt măcinate constant de următoarele întrebări:

- oare unde este el/ea acum? Oare este acasă/la birou? Trebuie să sun ca să verific...
- de două zile nu mi-a mai spus că mă iubește! De ce? S-o fi întâmplat ceva?
- își amintește el/ea de aniversarea nunții noastre?
- oare a avut ea orgasm?
- de ce el/ea nu mai este cu mine la fel de tandru/ă și afectiv/ă ca înainte?

Persoanele din această categorie căută întotdeauna în exterior dovezi că sunt iubite, iar dacă nu le găsesc sau acestea sunt insuficiente, se simt respinse și suferă. Dar, ei preferă

să nu sufere în tăcere, ci aleg să-și chinuie partenerul cu reproșuri constante și întrebări de genul: „Mă iubești? Cât de mult? Demonstrează-mi!".

În majoritatea cazurilor partenerii persoanelor „fizic sexuale" sunt de tip „emoțional", cărora le sunt caracteristice comportamente și sentimente cu totul diferite. Astfel, de cele mai multe ori, în aceste relații cauzele care generează conflictele sunt exacerbate și multiplicate pentru a genera conflicte și mai mari, cu excepția cazului, desigur, când oamenii se preocupă de aspecte prezentate în această carte.

Tipul „emotional sexual" prezintă următoarele caracteristici:

- se îmbracă astfel încât să se simtă confortabil;
- nu le place să poarte bijuterii;
- adoptă statul picior peste picior;
- se comportă modest;
- femeile nu se machiază;
- bărbații mai degrabă ar muri decât ar purta un lanț de aur;
- își încheie toți nasturii;
- în ținuta pe care o adoptă nu încearcă să-și mascheze kilogramele în plus;
- se îmbracă astfel încât să ascundă părțile atractive ale corpului.

Probabil, v-ați testat deja mental și ați constatat că vă identificați simultan în caracteristicile de la ambele tipuri de personalități prezentate mai sus. Acest lucru este normal, ca și faptul că în fiecare bărbat există o latură feminină și în fiecare femeie – una masculină. Reprezentativ va fi acel tip în care predomină caracteristicile dumneavoastră. Prin urmare, clasificarea doctorului Kappas este relativă, cel mai important, legat de teoria sa, este să înțelegem esența diferențelor care influențează puternic comportamentul sexual al persoanelor și să ținem cont de ele pentru armonizarea relațiilor.

Ceea ce este deosebit de important pentru noi este să înțelegem că tipul „emoțional sexual" reacționează, în primul rând, nu la stimularea fizică, ci la imaginație. El nu agreează în mod clar sexul conform graficului sau la cererea partenerului. De exemplu, pentru femeile „emoțional sexuale", pe o listă de priorități, sexul este inferior unor valori precum cariera, copiii, prietenii, hobby-urile. Dificultatea lor constă în faptul că, având un soț „fizic sexual", ele încep să experimenteze un sentiment exagerat de vinovăție în fața lui. Își reproșează că nu îndeplinesc cerințele unei „soții normale", că nu sunt capabile să asigure fericirea partenerului lor și de multe ori inițiază divorțul. Dacă acesta se produce, femeile „emoțional sexuale" simt o ușurare, deoarece vina dispare!

Marele merit al doctorului Kappas este că a descoperit (sau a descris pentru prima dată în detaliu pe baza a mii de studii realizate) ciclul sexual. Și, de asemenea, a descoperit că acesta este prezent la persoanele „emoțional sexuale" și absent la cele „fizic sexuale"!

Ciclul sexual al persoanelor de tip „emoțional" este de trei zile (uneori durează mai mult, dar niciodată mai puțin), adică aceste persoane sunt deschise pentru sex o dată la trei zile. De partea cealaltă, o persoană de tip „fizic", precum un pionier, este „mereu la datorie", pregătit și disponibil!

Cercetările doctorului Kappas au arătat că o persoană „emoțional sexuală", practic, nu se înțelege deloc cu o altă persoană de același tip, precum nici persoanele „fizic sexuale" nu se înțeleg cu altele „fizic sexuale". În cazul în care două persoane, ambele „emoțional sexuale", conviețuind împreună, au cicluri sexuale diferite, ele vor constata mai devreme sau mai târziu că aproape niciodată nu vor putea să obțină satisfacție simultan, împreună, ci doar vor fi iritați unul de celalat – atunci când unul va avea un vârf de activitate sexuală, celălat va manifesta un apetit sexual scăzut. O situație problematică întâlnim și la persoanele „fizic sexuale", mereu disponibile și deschise pentru sex. În cazul lor, în loc să îi apropie, sexul le cauzează o rutină care în timp duce la răcirea relației. O concluzie paradoxală, dar adevărată, demonstrată de doctorul Kappas: durerea provocată de respingere le atestă persoanelor „fizic sexuale" faptul că ei iubesc. Este doar impresia lor că ar fi fericiți dacă partenerul ar iniția primul actul sexual. În realitate, dacă acest lucru se întâmplă, îndrăgostirea lor dispare repede.

După ce ați săpat adânc în sine și ați determinat cărui tip de personalitate sexuală aparțineți, începeți să elaborați un plan de armonizare a relațiilor dumneavoastră, desigur, dacă vă doriți cu adevărat acest lucru.

Așadar, în cazul în care partenerul vostru este predominant „fizic sexual", nu vă fie lene, mai sunați-l încă o dată și spuneți-i cât de mult îl iubiți. Dacă acesta este predominant „emoțional sexual", învățați să respectați ciclul său și să utilizați la maximum vârfurile sale. Persoanele „emoțional sexuale" vor aprecia și vă vor fi foarte recunoscătoare pentru respectul acordat lor și în ziua de „vârf" vă vor răsplăti din plin.

Planul poate conține zeci de puncte gândite în detaliu, care, după cum vă veți convinge în scurt timp, nu sunt greu de pus în aplicare. Și, după ce vă veți obișnui cu un anumit comportament, care la început ar putea părea artificial, veți reuși foarte repede să vi-l însușiți ca pe unul perfect natural, și chiar să vă bucurați de el. Astfel, oare nu este mai bine, cu ajutorul unor tehnici simple, să obțineți satisfacție sexuală și armonie în relațiile intime, decât să vă plângeți mereu de lipsă de înțelegere și incompatibilitate cu partenerul?

Vă recomandăm insistent să citiți articolul Susanei Barber în întregime. Îl găsiți pe internet [117], sau în paginile cărții „Dragoste. Eros și *cale spirituală*" de Drunvalo Melchizedek [118].

Armonie în familie

Armonia sexuală reprezintă un fundament solid pentru construirea unei relații familiale armonioase. Dar, pentru a avea un cămin confortabil mai este nevoie de pereți și de un acoperiș solid. Acestea constituie relația cu rudele și cu oamenii apropiați, care, de asemenea, reprezintă o problemă delicată pentru mulți oameni. Dar, și în acest caz, un set de cunoștințe specifice poate fi un bun material de construcție a unui cămin fericit. Aceste cunoștinte au fost deja prezentate în capitolele anterioare, astfel încât nu ne rămâne decât să punem câteva accente și să stabilim prioritățile.

Cunoștințele și informațiile despre „cealaltă jumătate" – partenerul ideal pentru o relație de căsătorie – există în subconștientul fiecărui om. Deși acestea nu sunt predate în școli, cumva, toată lumea le cunoaște de undeva și trăiește în așteptarea întâlnirii și reunirii cu ea – cu Dragostea cea mare, unică și incomparabilă.

În fiecare căsătorie, încheiată din iubire, partenerii speră că și-au găsit jumătatea, însă proza dură a vieții și rutina de zi cu zi provoacă rapid dezamăgire. Nu, nu la asta am visat, nu așa am văzut fericirea familială... Unii se resemnează, alții divorțează și pleacă în căutarea unei noi jumătăți, pentru ca în scurt timp să experimenteze din nou dezamăgire.

Problema cu care se confruntă majoritatea oamenilor este tocmai credința falsă cu privire la ceea ce ar trebui să fie jumătatea noastră, precum și la modalitățile de identificare a acesteia.

Multe femei trăiesc cu impresia că soțul, în cazul în care acesta este acea jumătate unică, trebuie să fie, neapărat, inteligent, atent, loial, cinstit în toate privințele, harnic și lista poate continua, iar complexitatea ei depinde de fiecare. Cert este faptul că, de cele mai multe ori, această listă este destul de lungă.

Nici bărbații nu au o listă mai puțin stufoasă de cerințe pentru jumătatea lor. Astfel, vom salva o duzină de pagini, refuzând să descriem reprezentările comune cu privire la soțul ideal și soția perfectă.

Cheia pentru obținerea armoniei în familie poate fi dezvăluită în povestea lui Socrate – cel mai înțelept dintre toți oamenii, conform definiției oracolului din Delphi. Dar, noi știm, de asemenea, că în corpul lui Socrate a trăit un suflet transcendent coborât pe Pământ cu scopul de a îndeplini marea misiune. De aceea, noi am ales exemplul lui Socrate ca fiind cel mai convingător dintre toate câte există. Povestea lui ne-a oferit cea mai mare lecție de înțelepciune.

Soția lui Socrate – Xanthippe – era o femeie care nu avea nicio legătură cu filosofia și, din punctul ei de vedere, Socrate își petrecea timpul său inutil, purtând discuții interminabile și participând la dezbateri plictisitoare. El își dedica tot timpul său aflării adevărului

prin conversații cu ucenicii săi și nu se ocupa deloc de familie, care era constrânsă să trăiască în sărăcie. Această situație nu era deloc pe placul Xanthippei, care își exprima atitudinea sa față de stilul de viață al lui Socrate nu doar prin insulte, ci și prin pumni, ori agresiuni fizice care se petreceau în mod frecvent în public. Ea era pusă întotdeauna pe ceartă, aruncându-i soțului un vas cu apă în față sau răsturnând masa atunci când Socrate invita un prieten la cină.

Prietenii se mirau de atitudinea îngăduitoare și resemnată a lui Socrate față de soție, iar filosoful le spunea că toleranța (și nu răbdarea) este o calitate foarte rară și foarte valoroasă a omului, iar Xanthippe este cel mai bun „antrenor" pentru cultivarea acestei calități.

Căsătoriile se leagă în ceruri. Mulți cunosc această zicală, dar puțini oameni îi conștientizează cu adevărat sensul. Perechea unui om este determinată cu mult înainte de nașterea sa, iar momentul întâlnirii pe Pământ a celor două jumătăți constituie unul din punctele nodale în Planul sufletului.

Acest moment nu poate fi evitat sau recunoscut – în realitate, jumătatea noastră arată foarte diferit față de cum apare în visele noastre. Sensul contopirii cu ea nu constă doar în obținerea de plăceri și bucurii. Ea, jumătatea, la fel ca toți oamenii care trăiesc conform unui Program de reîncarnare oferă lecții partenerului ei și acesta este rolul său principal. De aceea, dacă sunteți deja căsătoriți, fiți siguri că soțul (soția) dumneavoastră este chiar acea jumătate care vă este predestinată. Mai mult decât atât, nu ați cunoscut-o pentru prima oară în această viață, ci în multe alte vieți anterioare, unde aceasta v-a fost frate, tată sau nepoată.

Și această jumătate va manifesta cele mai neplăcute și negative însușiri ale sale până când veți înțelege lecțiile asociate cu ea. Cu ajutorul jumătății voastre, care joacă, concomitent, și rolul de oglindă, voi trebuie să eliminați propriile trăsături negative și să rambursați unele datorii karmice. Odată ce lecțiile, legate de jumătatea voastră, sunt învățate, ea fie părăsește pașnic viața voastră, fie rămâne și se transformă într-o ființă plăcută și agreabilă în toate tipurile de relații.

Este important să înțelegem că nu există căsătorii ocazionale, indiferent de cum evoluează relațiile din cadrul acestora. Fiecare căsătorie, chiar și cea mai tristă, are un scop. Fiecare poartă lecția sa și este predestinată să se repete până când este învățată. Amintiți-vă de povestea Annei Campbell, descrisă în capitolul 6 – jumătatea ei, în diferite vieți, a jucat întotdeauna rolul unei persoane dure – torționar, tată sever sau șef amenințător.

„Dragostea trece prin multe încercări. Viețile în care trăim fericiți alături de sufletul nostru pereche alternează cu vieți în care relația noastră se prăbușește sau se golește ca urmare a unor acțiuni greșite manifestate în relația cu celălalt. În viețile noastre comune

dificile este ceva care împiedică dragostea noastră. Relația cu un suflet pereche poate aduce atât bucurie, cât și durere, dar cert este faptul că în toate cazurile avem ceva de învățat. În spatele evenimentelor marcante din relațiile noastre stau întotdeauna tot felul de motive karmice", afirmă doctorul Newton [60].

De aceea, nu este necesar ca soțul și soția să fie creaturi iubitoare reciproc, iar prietenele să fie sincere și să nu încerce să vă fure soțul sau să vă otrăvească viața cu bârfe.

„În ceea ce privește aspectele pozitive sau negative, favorabile sau nefavorabile ale acestor roluri, este cert că toate deciziile sunt convenite în prealabil între toți participanții și Mentorii lor [60]."

Planurile sufletului pot fi diverse: căsătorie, apoi moarte rapidă a soțului după care o viață lungă de singuratic. În cazul în care căsătoria se încheie printr-un divorț, cursul vieții poate fi refăcut alături de o altă persoană – Planul de reîncarnare poate conține mai multe astfel de puncte nodale, adică mai multe căsătorii. În unele cazuri, reunirea „jumătăților" este planificată pentru amurgul vieții lor.

Michael Newton dă exemplul a două suflete care au fost despărțite în viața lor actuală timp de cincizeci de ani. Scopul acestui test a devenit clar după o ședință de hipnoză, pe care acești oameni (pe nume Maureen și Dale în reîncarnarea curentă) au avut-o succesiv într-o singură zi.

S-a dovedit că aceștia au fost iubiți în mai multe vieți anterioare, dintre care multe erau în mod aleatoriu. Ambii și-au încheiat ultima viață în anul 1923, la o vârstă fragedă, murind într-un accident de mașină, pentru care era vinovat Dale (în acea încarnare – Rick), care conducea în stare de ebrietate. Deși accidentul avusese loc într-o viață anterioară, în viața curentă atât Dale, cât și Maureen simțeau mereu o stare de nervozitate și frică în momentul în care traversau autostrada aflată la sud de San Francisco – anume în acel loc s-a produs tragedia.

În viața nouă ei s-au reîncarnat concomitent în același loc unde au trăit și în 1920, dar de data aceasta nu le-a fost predestinat să se cunoască în tinerețe. Până la prima lor întâlnire, amândoi au trebuit să treacă prin căsătorii nereușite și dezamăgiri amoroase, trăind unul fără altul – acesta a fost Programul lor de viață.

După ce au căpătat maturitatea necesară, ei s-au întâlnit „accidental" prin intermediul unui site matrimonial. La prima întâlnire față în față Maureen și Dale s-au recunoscut reciproc. Maureen a descris astfel această întâlnire: „Modul în care ne-am zâmbit unul altuia, expresia ochilor noștri, sunetul râsului nostru, vibrațiile pe care le-am simțit atunci când ne-am luat de mână – toate acestea au dat naștere unei stări de euforie, care era atât de puternică, încât am uitat imediat de tot ce era în jurul nostru" [60].

În capitolul 7, am scris despre faptul că sufletele pereche, în procesul de pregătire pentru viața pământească, elaborează un scenariu detaliat al reîncarnării, precum și interacțiunile și gradele de implicare ale tuturor participanților. De asemenea, aceștia stabilesc și se pun de acord asupra semnalelor pe care le vor aplica pentru a se Recunoaște reciproc. Despre astfel de semnale a povestit Maureen, descriind prima sa întâlnire cu Dale.

Semnalele care vă pot ajuta să identificați sufletul vostru pereche nu se aud niciodată precum un clopot. De regulă, în calitate de pârghii ale memoriei se utilizează detalii minore: un râs specific, o anumită aromă de parfum, o anumită paletă de culori de îmbrăcăminte... Confirmarea semnalului se va manifesta prin apariția unei senzații instantanee și neobișnuite, a unei palpitații, a unor bătăi puternice de inimă.

Povestea despre cum și-a găsit jumătatea Michael Newton este descrisă în cartea sa „Călătoriile sufletului". Sufletul ei, de asemenea, a participat la o „ședință de identificare", unde a primit semnele sale speciale, după care va putea să-și recunoască pe Pământ sufletul ei pereche. Această poveste este deosebit de interesantă, în sensul că relevă foarte clar cât de variate și neobișnuite pot fi semnele și cât de important este să le remarci dincolo de eventuale coincidențe banale. Citiți cu atenție povestea lui Newton și încercați să vă amintiți (în cazul în care aveți un soț sau un partener de viață) ce evenimente, care au dus la prima voastră întâlnire, pot fi considerate ca fiind semnale. În continuare, îi oferim cuvântul lui Michael Newton:

„Eu am aflat despre semnale de identificare din proprie experiență, deoarece mie, din fericire, mi-au fost oferite trei semnale speciale, care ar fi trebuit să mă ajute să o găsesc pe soția mea. În adolescență, am răsfoit odată revista „Look" și am văzut o reclamă de Crăciun la un ceas de mână marca Hamilton, care era prezentat de o femeie frumoasă, cu părul negru, îmbrăcată în alb. Textul care însoțea imaginea conținea o inscripție: „Pentru Peggy", pentru că ea (modelul) a primit acest ceas cadou de la un soț imaginar. Un sentiment ciudat m-a cuprins atunci, astfel încât fața acelei femei și numele ei mi s-au întipărit în minte pentru totdeauna. Când am împlinit 21 de ani, am primit de la mătușa mea preferată cadou un ceas de aceeași marcă.

Într-o sâmbătă după-amiază, câțiva ani mai târziu – atunci eram la facultate în Phoenix – sortam hainele la spălătorie. Dintr-o dată, în mintea mea s-a activat prima „pârghie a memoriei" prin mesajul imperativ: „Este timpul să o întâlnești pe femeia în alb". Am încercat să ignor acest mesaj, dar, dintr-o dată, fața femeii din reclama care a reapărut în memoria mea a înghesuit toate celelalte gânduri. M-am oprit, m-am uitat la ceasul meu marca Hamilton și am auzit comanda: „Du-te acum". Am început să mă gândesc cine ar putea purta alb, și apoi, de parcă aș fi fost posedat, am mers la cel mai mare spital din oraș și am întrebat la triaj de o asistentă care să aibă înfățișarea și numele femeii din reclamă.

Mi s-a spus că la ei lucrează o asistentă medicală care se potrivește caracteristicilor date de mine și care tocmai își terminase tura. Văzând-o, am rămas uimit de similitudinea dintre ea și imaginea pe care o avem în mintea mea. Întâlnirea noastră a fost destul de incomodă și a cauzat amândurora un soi de jenă, dar apoi ne-am așezat în hol și am vorbit non-stop timp de patru ore ca niște vechi prieteni care nu s-au văzut de multă vreme – așa s-a întâmplat în realitate.

După ce ne-am căsătorit, i-am spus soției mele despre motivul pentru care am venit la ea la spital și despre semnele pe care le-am primit ca să o găsesc. În niciun caz nu voiam să o fac să creadă că sunt un nebun. Abia după căsătorie, am aflat că în ziua în care a avut loc prima noastră întâlnire, ea le-a spus prietenilor ei, care au rămas uimiți: „Astăzi am întâlnit o persoană cu care mă voi căsători".

În ceea ce privește întâlnirile importante, eu v-aș sfătui să nu interpretați cu prea multă logică evenimentele care se produc în viața voastră. Unele dintre cele mai bune decizii ale noastre vin grație a ceea ce numim noi instinct, intuiție. Urmați-vă instinctul. Când ceva special trebuie să se întâmple în viață voastră, fiți siguri, acel ceva se întâmplă neapărat!" [59].

Probabil, este dificil să ne imaginăm că adolescentul, care a văzut reclama unui ceas de mână într-o revistă, a început imediat să se gândească la viitoarea lui căsătorie și s-a uitat cu atenție ca să rețină semnele speciale: costumul alb al modelului de sex feminin, numele Peggy, ceasul marca „Hamilton". Desigur, astfel s-a întâmplat acest lucru, dar îngerii noștri păzitori își fac foarte bine treaba și ei au semănat din timp în conștiința persoanei (și nu a sufletului) un set de semne speciale și au trezit acel „sentiment ciudat". Acest sentiment a devenit pentru Newton un fel de ancoră pentru flash-urile memoriei.

Cadoul mătușii care a venit câțiva ani mai târziu este o repetare a semnalului, o avertizare asupra faptului că termenul de producere a evenimentului se apropie. Și atunci când acesta a expirat, indiciile s-au transformat deja în mesaje directe care erau transmise de o voce interioară. Desigur, ideea de a căuta o anumită femeie îmbrăcată în alb la spital nu s-a născut de la sine, ci i-a fost trimisă lui Newton „de sus".

Al doilea motiv pentru care am expus aici această poveste (în afară de natura interesantă a acestor semne) constă în lecția importantă pe care aceasta o conține: este important să se ia în serios ideea de semne, de indicii, este necesar să se aibă în permanență o deschidere mentală pentru a le recepționa, fără a considera vocea interioară un delir. Este foarte simplu să percepi această voce astfel având în vedere circumstanțele existente (sortarea hainelor la spălătorie) și sfaturile incerte auzite („A venit momentul", „Mergi acum").

Noi ne imaginăm cât de greu le este oamenilor care nu sunt familiarizași cu lucrările lui Michael Newton, cu „lecturile" lui Edgar Cayce și cu alte studii similare, să înțeleagă și să accepte constatările și tezele prezentate în această carte. Conștientizarea importanței și a utilității lor are capacitatea de a schimba fundamental natura relației maritale în orice familie, în care viața este departe de a fi o idilă. Dacă vom accepta aceste lucruri, expuse

mai sus, vom realiza că trebuie să ne străduim să schimbăm nu partenerii, ci atitudinea noastră față de ei! Este crucial să înțelegem exact de ce acesta ne-a fost dat nouă, de ce se află lângă noi, ce calități personale pozitive ne putem dezvolta cu ajutorul acestuia și ce trăsături negative putem combate.

Cunoscând metodele de schimbare a realității și impactul acesteia asupra celor dragi, la nivel cuantic, este posibil să accelerați și să facilitați în mod semnificativ parcurgerea unei astfel de lecții. Aceste metode au fost prezentate deja în capitolul 4:

„Nu căutați să schimbați lumea sau anumite persoane concrete, este suficient să vă schimbați voi înșivă pentru a se produce în cei din jur schimbările dorite și urmărite de voi, mai exact, în relația lor cu voi, în atitudinea lor față de voi. Ei se vor schimba cu siguranță, ei înșiși, fără să vă suspecteze pe voi de vreo implicare în acest proces de schimbare a lor. Acest lucru este valabil pentru orice tip de relație – amicală, familială sau profesională. În acest fel, fizica cuantică ne oferă cel mai puternic instrument de influențare a oamenilor și chiar a obiectelor din jurul nostru – o modalitate de impact ușoară și accesibilă pentru absolut toți cei care au înțeles despre ce este vorba".

Încă o dată, vom explica despre ce este vorba.

Dacă vouă nu vă plac sau nu vă convin unele trăsături existente în caracterul sau comportamentul partenerului vostru, cea mai mare greșeală (pe care o și fac majoritatea oamenilor) este să îi indicați această trăsătură sau acțiune prin critici, reproșuri și insulte. Orice încercare declarată de influențare sau schimbare a unei persoane va stârni întotdeauna opoziție din partea sa și nu va provoca decât conflicte.

Ce e de făcut? Să acceptați, să vă resemnați și să continuați să trăiți ca o „pisică pe un acoperiș"? Bineînțeles că nu! După conștientizarea legăturii deloc întâmplătoare cu partenerul vostru, puteți începe un proces ascuns de transformare a acestuia, acționând concomitent prin două modalități:

Prima modalitate constă într-o schimbare produsă în voi înșivă: obiceiuri, maniere, atitudine comportament, forme de exprimare în raport cu oamenii și evenimentele din jurul vostru și în cele din urmă îmbrăcăminte.

A doua modalitate: creați-vă în minte o imagine atractivă cu privire la partenerul vostru. Nu uitați că actul de observare este în același timp și un act de creare, astfel încât gândurile noastre modelează realitatea care ne înconjoară.

Știm cât de neobișnuit și dificil este să vă gândiți de bine la un om care vă provoacă supărări și dureri. Însă, dacă este să vă uitați la el, ridicându-vă deasupra realității, dincolo de coaja aspră a acestuia, veți putea vedea lumina sufletului său, iar apoi lucrurile vor merge mai repede și mai ușor. Știm, de asemenea, că această modalitate este una reală și eficientă, deoarece avem o mulțime de dovezi de la discipolii noștri (mai ales femei) cu privire la producerea unor schimbări cu adevărat miraculoase în comportamentul soților după câteva luni de astfel de exerciții.

Acum, ținând cont de informațiile primite, ați putea să răspundeți la întrebarea care v-a fost adresată în capitolul 1: „Cum credeți, avea Napoleon vreo șansă de a-și găsi fericirea în căsătoria cu Josephine?". Dacă considerați că nu a avut, argumentând că pe vremea lui Napoleon nu existau cunoștințele pe care ni le-a oferit recent fizica cuantică și contactul cu Lumea Sufletului, atunci permiteți-ne să nu fim de acord. Da, într-adevăr, fizica cuantică nu era descoperită atunci, dar intuiția exista, cunoștințele despre Dumnezeu și suflet existau, iar fericirea lui Napoleon s-a înecat în ignoranța lui și în programul lui fals, pe care el însuși și l-a stabilit. Am oferit deja citate din declarația sa: „Nu am crezut niciodată în fericire", „Au scris aberații imense despre suflet...". Dacă este să adăugăm la acestea gelozia arzătoare a lui Napoleon pentru Josephine, vom obține o anamneză completă a căsătoriei sale nefericite. Noi credem că milioane de oameni trăiesc povești similare de „boală" a căsătoriei și cu toate acestea ei au puterea de schimba totul. Dacă ar mai fi deschidere, dorință și răbdare....

Armonie cu lumea vieții pământești

Sinucideri, stres, boli mintale – aceasta este o listă nici pe departe completă a consecințelor acestei lipse de armonie.

Dacă este să privim lumea vieții pământești din punctul de vedere al rațiunii umane, aceasta va apărea, într-adevăr, într-o imagine negativă, care alimentează stresul.

Conflictele armate, revoluțiile, războaiele acaparează tot mai mult din această planetă. Criza economică constrânge milioane de oameni de pe toate continentele să-și strângă din ce în ce mai mult cureaua. Schimbările climatice radicale îi fac pe oameni să-și amintească tot mai des de profeția privind Sfârșitul Lumii și Judecata de Apoi. Se poate oare ca, în aceste condiții, să vorbim despre orice fel de armonie cu lumea?

Se poate, dar doar dacă ne vom ridica mental deasupra acestei lumi și o vom privi dintr-o altă dimensiune, cu „ochii" sufletului nostru. Pentru a ne focaliza mai bine mintea, vom adăuga câteva informații noi.

În Evanghelia lui Toma, găsim cuvântul lui Iisus, care deschide calea spre armonie cu lumea: „Fiți efemeri" (într-o altă traducere – „Fiți pribegi") [101].

O mare înțelepciune este ascunsă în acest îndemn. Ascunsă pentru că, aparent, acesta pare a fi un apel la negarea lumii și la îndepărtarea, părăsirea acesteia. De fapt, Iisus nu vorbea despre un still de viață, ci despre o atitudine față de viață.

Omul trebuie să joace rolul său în această lume, nu să călătorească prin lume fără niciun rost, precum un hoinar. Punerea în aplicare a Programului de reîncarnare implică o viață activă – amintiți-vă cum au apreciat planificatorii vieților pământești experiența

Emiliei, care timp de 500 de ani s-a reîncarnat în mod repetat în persoana unei călugărițe! Ca pe o stagnare în dezvoltare, care blochează linia generală a evoluției.

A fi efemer înseamnă a avea o atitudine liniștită față de lume, a juca rolul care îți aparține, fără a te contopi și a te confunda sau a te substitui cu acesta. A trăi în această lume, fără a uita că ea este doar o școală, un episod scurt dar important în viața sufletului.

Și religia musulmană încurajează această atitudine efemeră. Pe porțile unei moschei, construită în 1601, lângă Delhi, este inscripționat mesajul: „Această lume este un pod. Traversați-l, dar nu vă construiți case aici".

Potrivit budismului, viața perfectă constă în a depăși reprezentările false și atașamentele pământești, în primul rând, de natură materială.

În filosofia indiană, Maya e un concept cu destul de multe semnificații dar care întotdeauna are legătură cu ideea de iluzie. Astfel, Maya este conceptul care exprimă iluzia lumii percepute, a lumii fizice. Prin contrast, dincolo de ea ar fi adevărata realitate, esența supremă a trăirii.

„Tot ceea se întâmplă în lume este doar o palidă reflecție a marii realități originare", scrie în manuscrisele de la Marea Moartă, care conțin unele dintre cele mai vechi texte biblice cunoscute.

Tot ceea ce se întâmplă în lume este firesc – vom adăuga noi.

Firești sunt toate dezastrele naturale și schimbările climatice – planeta se află într-un proces de tranziție către o treaptă superioară de dezvoltare.

Firești sunt toate evenimentele care au loc în societate – acestea sunt boli ale vârstei și au legătură, de asemenea, cu procesul de evoluție al civilizației.

Marele filosof, împăratul roman Marcus Aurelius a scris în „Reflecțiile" sale următoarele:

„Natura Întregului nu ar fi putut să dea greș în acest mod nici din ignoranță, nici din incapacitatea de a preveni sau corecta, în cazul în care este atotștiutoare sau atotcunoscătoare; de asemenea, ea nu ar fi putut, din neputință sau din neștiință să permită o astfel de greșeală, precum este distribuția binelui și a răului în rândul tuturor oamenilor, fără a face nicio distincție între ei, buni sau răi. Moarte și viață, onoare și dezonoare, durere și plăcere, bogăție și sărăcie – toate acestea se abat în mod egal asupra tuturor oamenilor, și buni și răi. Toate acestea nu sunt nici perfecte, nici rușinoase, și, prin urmare, nici bune, nici rele.

Cine se retrage și se îndepărtează de la esența generală a existenței și își exprimă nemulțumirea față de ceea ce se întâmplă este un apostat de la lume, deoarece tot ceea ce se întâmplă este generat de aceeași natură, care i-a dat naștere și lui" [10].

Nemulțumire nu ar trebui să provoace lumea și evenimentele firești ce se produc în cadrul acesteia, ci propria ignoranță și limitare a rațiunii – principalele obstacole în obținerea armoniei cu lumea. În loc să luptați cu lumea, mai bine meditați mai des asupra sensului propriei voastre vieți ca să nu pățiți ca turiștii dintr-o parabolă celebră.

Parabolă despre sensul vieții

Un grup de turiști occidentali au fost aduși într-o excursie la un cimitir vechi dintr-o țară estică. Unul dintre turiști, după ce a examinat inscripțiile de pe pietrele funerare, a întrebat cu uimire ghidul:

– Care este ideea acestor calcule ciudate? De exemplu, aici este scris: s-a născut în 1500 și a murit în 1590, a trăit 5 ani. Sau alături: născut în 1650, a murit în 1683, a trăit 3 ani.

– Explicația – răspunde ghidul – este că strămoșii noștri au tratat viața diferit față de oamenii moderni. Ei știau foarte bine că omul nu este doar un ambalaj fizic, iar lumea nu este construită așa cum o percepem noi cu organele noastre de simț. Ei susțineau că doar acele momente în care suntem pe deplin conștienți de noi înșine și percepem lumea în toată diversitatea sa, sunt momente în care trăim cu adevărat. Ei au numit această stare satori, ceea ce înseamnă luminare, iar pe oamenii care au atins **satori** – luminați. În tot restul timpului, susțineau strămoșii, noi nu trăim, ci doar existăm. Asta reflectă numerele de pe pietrele funerare.

Turiștii au avut un moment de tăcere, iar cel care a pus întrebarea, după ce a făcut niște calcule în capul lui, a spus cu tristețe: „Se pare că eu până acum nu am trăit deloc".

Când se lasă cortina...

La finalul unui joc de șah,
regele și pionul merg în aceeași cutie.
Proverb italian
În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt.
Evanghelia după Ioan (14: 2)

Astăzi putem afirma, fără nicio urmă de îndoială, că adâncurile Lumii Oceanelor și anume spațiul acvatic ascunde mai multe taine decât cel terestru. El a fost deja studiat în mod atât de atent și detaliat, încât ne mirăm de frica pe care aceasta o provoacă și concepțiile greșite ale unora.

Potrivit estimărilor cercetătorilor, frica de moarte deține primul loc pe lista lungă de temeri inerente oamenilor. În același timp, psihologii au descoperit că majoritatea oamenilor nu au temeri cu privire la moartea propriu zisă, ci cu privire la ce se întâmplă după ce acesta se produce. Noi am aprofundat studiul cu privire la cauzele aceastei probleme și în scurt timp am găsit răspunsul la frământările noastre: ignoranța. Majoritatea oamenilor au o reprezentare fie vagă, fie falsă asupra a ceea ce se întâmplă după moarte.

Deși aceste percepții le provoacă o frică puternică, oamenii sunt reticenți și nu manifestă nicio dorință de a aprofunda sursele de cunoștințe disponibile în prezent la scară largă și de a afla Adevărul. Aceste cunoștințe, după cum au aflat ulterior le provoacă frică. De aceea, oamenii le evită. Ca urmare, toată viața aceștia trăiesc cu frică și mor cu aceasta. Soarta lor este tristă, pentru că viața de după moarte nu este doar o continuare a celei pământești, ci o transformare într – o variantă mult mai avansată a acesteia.

Toți cei care și-au exprimat curiozitatea și s-au obosit să analizeze sursele de cunoștințe despre Lumea Sufletelor, au eliminat, pentru totdeauna, frica de moarte. Grație cunoștințelor acumulate, oamenii au dobândit și un al doilea avantaj: ei au înțeles mai bine provocările vieții pământești și au umplut-o cu un nou sens, asigurându-și, din timp, un loc vrednic în viața veșnică.

„A plecat pe la Domnul" sau „A trecut la cele veșnice" – se spune despre oamenii care au decedat, deși mult mai logic, din punctul de vedere al opiniilor predominante, ar fi să se refere la acest moment total invers: „A plecat în întuneric" sau „în calvar".... Într-adevăr,

viața de dincolo ar putea părea luminoasă sau s-ar putea transforma într-o oroare – totul depinde de sistemul de convingeri al persoanei și de nivelul de dezvoltare al conștiinței sale.

Oamenii ignoranți, copleșiți de temeri false și cu vibrații scăzute, se pomenesc pe cealaltă lume într-o situație foarte neplăcută. În schimb, pentru oamenii cultivați și dezvoltați spiritual, viața de dincolo este presărată cu lumină și iubire.

„V-ați scufundat vreodată în străfundurile unui golf adânc? Acolo unde domnește bezna – un întuneric de nepătruns? În cazul în care ați făcut astfel de scufundări, probabil știți că pe măsură ce urcați, lumina devine din ce în ce mai vizibilă. Iar atunci când ieșiți la suprafață, vă izbiți de lumina puternică a soarelui. Aproximativ așa arată și moartea". Astfel a descris experiența sa de moarte acumulată într-o viață anterioară unul dintre pacienții expertului nostru Dolores Cannon [65].

Există oameni care se tem de moarte, precum există și mulți oameni care se tem de viață și consideră moartea o eliberarea de suferința pământească.

„S-a chinuit mult" – se zice frecvent la înmormântarea unui om care a suferit o mulțime de necazuri.

Aceasta este, din nou, o eroare caracteristică persoanelor care au o viziune materialistă. Ele cred că după moarte nu mai există viață și, prin urmare, moartea pune capăt suferințelor. Această concepție greșită este împărtășită și de unii credincioși, care consideră că sufletul unui om bun merge după moarte direct în Rai.

Și cei care decid să se sinucidă privesc moartea ca pe o modalitate de a pune capăt tuturor agoniilor lumești. Ce greșeală! Toți cei care au supraviețuit după o tentativă eșuată de sinucidere știu foarte bine acest lucru.

Mulți oameni nici măcar nu se gândesc la ceea ce îi așteaptă dincolo de acest prag. „Vom muri și atunci vom vedea, dacă vom mai avea ce să vedem" – spun ei, trăind după principiul struțului, care își ascunde capul în nisip când dă de belea.

Majoritatea oamenilor au călătorit cel puțin o dată în viața lor. Dacă aparțineți acestei majorități, amintiți-vă ce anume precede, de obicei, acest eveniment? Cum vă pregătiți, de exemplu, pentru o călătorie într-o altă țară, care durează doar două săptămâni? Probabil, încercați să planificați totul până la cel mai mic detaliu, pentru a vă simți într-o țară străină cât se poate de confortabil. În cazul în care mergeți în vacanță, pe lângă împachetatul bagajului, încercați să găsiți informații diverse despre zona în care vă veți petrece timpul: cum va fi vremea acolo, care sunt obiceiurile locale, recomandate pentru turiști, ce specialități culiniare există acolo, cursul de schimb, distanța de la hotelul selectat la plajă...

Și cât de tare vă înstristați atunci când ajungeți la destinație și realizați că ați uitat nistre lucruri neînsemnate sau că v-au scăpat niște informații importante! Până la urmă, aceste lucruri mici provoacă inconveniente mari. Iar o informație insuficientă sau chiar falsă vă poate, în genere, strica vacanța.

Pentru a reduce la minimum eventualele inconveniente, specialiștii din comunitatea World Traveller Matador au dezvoltat o listă de „80 de lucruri pe care nu trebuie să le

uităm atunci când plecăm în călătorie" [119]. Credeți că sunt prea multe? Categoric, nu. Noi înșine, turiști cu mare experiență, am avut perioade în viața noastră când, pe parcursul unui an am avut mai mult de treizeci de deplasări în diferite orașe și țări, în care s-au desfășurat cursurile și seminariile noastre. Dar, chiar și cu o astfel de experiență, cu o zi înainte de plecare, obligatoriu verificam bagajele astfel încât să bifăm toate cele 80 de puncte menționate pe listă. Și de multe ori, după o altă călătorie, la această listă se adaugă noi puncte.

Dar, toate deplasările, călătoriile, permutările noastre pământești în spațiu, de regulă, se termină foarte repede. Disconfortul temporar dispare, iar noi ne întoarcem la confortul familiar de acasă. În cazuri extreme, dacă în timpul călătoriei survin momente neplăcute, în orice clipă, noi o putem întrerupe.

În acest context, ce să mai spunem despre persoanele care călătoresc spre Lumea Cealaltă și cu bilet doar dus, fără să aibă grijă să colecteze măcar informații minime despre viitoarea călătorie? De ce acționează ei cu atâta lipsa de logică?

Există două motive:

Primul – ideea falsă că „de acolo încă nimeni nu s-a întors" și de aceea informații obiective și veridice, pur și simplu, nu există.

Al doilea – frica de a afla necunoscutul, care este mai puternică decât curiozitatea și orice raționament.

Noi sperăm că am elucidat și am îndepărtat cu succes erorile legate de primul motiv în capitolele anterioare și același lucru îl vom face în acest capitol și cu al doilea motiv.

În primul rând trebuie să clarificăm ce reprezintă cu adevărat orice tip de frică, de unde apare aceasta și cum putem scăpa de ea. Răspunsurile la aceste întrebări sunt bine cunoscute:

Frica este o stare emoțională negativă cauzată de un pericol real sau imaginar.

Vă atragem atenția asupra faptului că frica nu este în sine o circumstanță externă, ci atitudinea noastră față de ea, și că amenințarea poate fi nu doar reală, ci și imaginară. Această atitudine este formată dintr-un sistem de reprezentări, a căror origine am prezentat-o deja în detaliu în primele capitole ale acestei cărți.

O altă notă importantă: frica nu poate fi ucisă, ea poate fi doar minimalizată. Deoarece frica nu este o amenințare în sine, ci doar o reprezentare cu privire la aceasta, minimalizarea ei se poate realiza doar prin înlocuirea acestei reprezentări cu o alta, adică prin dobândirea de noi cunoștințe.

De unde au căpătat majoritatea oamenilor reprezentări cu privire la viața de apoi? Desigur, este vorba doar despre cei care cred în existența unei astfel de vieți. Cei care o neagă nu vor ajunge până la acest capitol niciodată, chiar dacă această carte le va cădea în mâini. De aceea vom pleca de la premisa că există „viață după viață".

Dogmele religioase rămân principala sursă de reprezentări cu privire la viața sufletului în Lumea Subtilă pentru miliarde de oameni. În fiecare religie acestea sunt diferite, însă conceptele care stau la baza lor sunt similare: sufletele oamenilor drepți merg în Rai, sufletele păcătoților merg în Iad, către chinuri veșnice.

În catolicismul secolului al XV-lea a mai fost introdusă încă o dogmă legată de purgatoriu, deoarece era necesar să se „depoziteze" undeva și sufletele creștinilor drepți care comiteau păcate minore. Special pentru ei, Părinții Bisericii au inventat un purgatoriu în care aceste suflete se puteau curăța de păcat, fără a fi expuse la pedeapse foarte chinuitoare și dureroase. Această curățare le permitea să meargă în Rai.

Mărturie a faptului că toate reprezentările religioase cu privire la viață sunt simple născociri ale liderilor bisericii este dezbaterea care continuă de secole întregi despre așa-numitul limb.

Limbul (din lat. limbus – linie, margine exterioară și, în general, gradată a unui cerc sau a altui instrument matematic) – este o zonă specială din Lumea Subtilă, inventată de teologii catolici, separată de Rai, Iad și Purgatoriu. Astfel, în acest loc ajungeau sufletele celor drepți înainte de venirea lui Hristos și sufletele copiilor nebotezați. Nevoia de a inventa un astfel de loc a apărut ca răspuns la întrebările credincioșilor cu privire la locul unde se aflau sufletele sugarilor nebotezați și ale celor neprihăniți care au murit înainte de Înălțarea lui Hristos.

Această întrebare a creat, într-adevăr, o problemă foarte mare pentru Părinții Bisericii, care pentru o lungă perioadă de timp nu știau unde să „localizeze" aceste suflete nevinovate? În Rai aceștia nu aveau ce căuta din cauza păcatului originar, care nu a fost îndepărtat și spălat prin botez. Condamnarea acestora la chinuri veșnice în Iad, asupra căreia a insistat Sf. Augustin (354-430), părea ilogică și contrară chipului milostiv al lui Dumnezeu. Într-adevăr, cum li se putea imputa faptul că nu sunt botezați unor copii sau unor păgâni vrednici, care au părăsit lumea pământească în epoca pre-creștină? A lăsa această întrebare fără răspuns, de asemenea, nu se cuvenea. De aceea au inventat **limbul**, plasându-l la granița iadului. În „Comedia Divină" a lui Dante Alighieri, **limbul** este primul cerc al iadului populat de reprezentanți de seamă ai culturii antice.

Conceptul de **limb**, care a existat în reprezentările romano-catolicilor timp de secole, a fost revizuit radical în 2007. Prin decizia Vaticanului, aprobată de Papa Benedict al XVI-lea, copiii nebotezați au fost „mutați" în rai.

Creștinii ortodocși nu au recunoscut **limbul** niciodată, nici cu „mutarea" copiilor nebotezați în Rai nu au fost de acord, cum nici nu a putut înainta vreodată propria lor teorie cu privire la această chestiune.

„Unde se duc aceștia și unde se stabilesc"? Nimeni nu poate să răspundă la această întrebare. Acest mister este atât de mare încât nu a putut fi pătruns nici chiar de sfinții părinți" – a scris Ieromonahul Iov (Gumerov) pe pagina „Pravoslavie.ru" [120].

Un alt preot ortodox, părintele Oleg (Molenko) a recunoscut, de asemenea, că „ipoteza privind traseul post mortem al copiilor nebotezați nu a fost clarificată de Biserica Ortodoxă Răsăriteană, bazându-se exclusiv pe afirmațiile particulare ale unor preoți și pe mărturiile unor persoane care au fost, cu voia lui Dumnezeu, în lumea cealaltă...Atenție, la fel cum privim printr-o sticlă întunecată, putem doar să ghicim, să presupunem pe baza adevărurilor cunoscute și a ipotezelor privind existența multor altor adevăruri încă necunoscute care este soarta post mortem a copiilor nebotezași..." [121].

Și așa s-au născut multe dogme bisericești „prin metoda ghicitului", analizând subiectul prin „sticla întunecată" a propriilor lor reprezentări, de cele mai multe ori false. Ca rezultat, noi avem în prezent un număr foarte mare de diverse descrieri SF ale vieții de apoi într-o varietate de surse religioase și laice. Acestea au fost minunat surprinse de Jorge Luis Borges și Adolfo Boy Casares în celebra „Carte a Raiului și a Iadului", extrase din care vă oferim în continuare:

„În Iad desfrânații sunt aruncați în brațele statuii unei femei mistuite de foc".

„Marele Alah a creat în Iad focul cu șapte straturi, unul deasupra celuilalt, iar între fiecare strat a lăsat o distanță de o mie de ani. Și primul strat l-a numit Jahannam și l-a pregătit pentru credincioșii îndărătnici care au murit fără pocăință (...) pe cel de-al șaselea strat l-a numit Alhutam și l-a pregătit pentru evrei și creștini (...) Și în fiecare încăpere sunt șaptezeci de mii de loje de foc, și în fiecare lojă câte șaptezeci de mii de modalități de tortură".

„... Pentru fiecare musulman există în paradis un cort, decorat cu perle, având în interior un spațiu gol de șaizeci de *koc* (o măsură antică de lungime egală cu 3,6 de kilometri – aut.) și în fiecare colț, credinciosul va fi așteptat de soțiile sale, care nu se vor cunoaște între ele și nu va ști una de existența celeilalte, iar musulmanul le va iubi pe rând".

„În Rai, vor avea grijă de noi fecioare cu ochii precum stelele; castitatea lor perenă va renaște sub sărutări..."

„În lumea cerească vei avea o armată întreagă de femei, iar focul nu îți va afecta membrii".

„În Iad sunt prevăzute torturi pentru fiecare infracțiune, fiecare organ, fiecare simț: fier, foc, șerpi veninoși, fiare feroce. Unii sunt târâți pe topoare ascuțite, alții sunt trași prin urechea unui ac, unora le sunt scoși ochii de către vulturi, iar altora le este ciupită carnea trupului de către ciori flămânde."

„Chinezii susțin că există un munte care se numește Gardul Mic de Fier, care este înconjurat de alt munte – Gardul Mare. În spațiul dintre acești munți domnește bezna, acolo sunt dispuse una deasupra celeilalte, opt Iaduri mari, fiecare dintre ele este înconjurat de șaisprezece Iaduri mai mici, și ele, la rândul lor – de alte zece milioane. În ele, fiecărui păcat îi corespunde o anumită pedeapsă: cei mândri sunt aruncați într-un râu sângeros, cei răzvrătiți sunt torturați cu foc, cei avari – cu gheață, cei furioși – cu pumnale, cei mândri sunt scufundați în lături".

„În acest loc, durerea nu este pedepsită cu foc: oare cum poți osândi pe cineva care a păcătuit prin elementul milostiv, care întruchipează imaginea reală a Celui Prea Înalt? Locuitorii din Duzaka sunt mâncați de șerpi veninoși, sunt striviți de pumnale, sunt sufocați de fum și duhoare; femeile guralive, care și-au enervat soții, stau atârnate de limbă."

„În lăcașurile celor binecuvântați nu există durere. Acolo inima va găsi tot ce își va dori, iar ochii – tot ceea ce este fermecat; acolo se îndeplinesc toate dorințele; iar plăcerile sunt nelimitate. Cei drepți se odihnesc pe paturi de bunătățuri și delicii dulci, înconjurați

de fete frumoase cu sânii albi, precum alabastrul, cu ochii mari și negri și privirea timidă și umilă.... Acolo, îndrăgostiții se bucură de tinerețe veșnică."

„Pentru ultimul dintre credincioși vor fi numite șaptezeci și două de hurii (fecioară deosebit de frumoasă promisă de Mahomed credincioșilor în paradis – aut.), sau fecioare cu ochii negri, înzestrate cu o frumusețe orbitoare, cu tinerețe înfloritoare, precum și cu cea mai fină sensibilitate; momentul de plăcere va fi prelungit timp de o mie de ani, iar potența celor norocoși va crește de o sută de ori, pentru ca ei să fie vrednici de fericirea lor."

„Și pentru tot ceea ce au îndurat ei, Allah le va oferi ca recompensă grădini paradisiace și haine de mătase. Ei vor sta întinși pe canapele, fără a simți vreodată arșiță sau friguri."

„Grădina Edenului este de șaizeci de ori mai mare decât Egiptul. Aceasta este situată pe a șaptea sferă a cerului, se deschide cu două porți din diamant și conține șase sute de mii îngeri cu fețe radioase. Atunci când un neprihănit intră pe aceste porți, îngerii îl dezbracă de giulgiu și îl îmbracă în opt straturi de „nori de glorie", iar pe capul lui așează o coroană dublă de aur și diamante, oferindu-i în mâini opt ramuri de mirt, apoi dansează în jurul lui, cântând neîncetat cu voci suave: „mușcă din pâinea ta și bucură-te" [122].

De la înălțimile cunoștințelor actuale nu am putea decât să ne amuzăm de invențiile strămoșilor noștri, dacă nu ar fi un „dar": aceste invenții propagate timp de sute de ani sunt atât de înrădăcinate în conștiința a milioane de oameni, încât au devenit o parte a sistemului lor de credințe și valori. Mai mult decât atât, tema „chinurilor din Iad" continuă să se dezvolte în mod activ grație reprezentanților a diverselor biserici, despre care a scris cu tristețe expertul nostru Arthur Ford în paginile cărții sale „Viața de după moarte":

„Uneori este chiar greu de imaginat cât de departe pot ajunge, și protestanții și catolicii, în predicile lor care induc teamă față de focul Iadului. De exemplu, recent, aflându-mă într-o Biserică Catolică am dat peste un pamflet, care era dedicat credincioșilor care îi pășesc pragul, unde am găsit aceste cuvinte: „Copile, dacă vei ajunge în, acolo, lângă tine va fi mereu Diavolul care te va bate. Acesta te va bate mereu, în fiecare minut, încontinuu. De la prima lovitură corpul tău se va acoperi de furunculi și răni, ca și al lui Iov. După a doua îți va fi de două ori mai rău decât lui Iov. Iar de la a treia lovitură îți va fi de trei ori mai rău decât lui Iov. Deci, cum va arăta atunci corpul tău, dacă Diavolul te va bate timp de o sută de milioane de ani, încontinuu, fără nicio pauză? Întreabă mâine la ora șapte seara, ce se întâmplă acolo cu un astfel de copil rău? Diavolul îți va răspunde: „Acest copil arde în foc". Și indiferent de cât de multe ori vei întreba, vei primi întotdeauna același răspuns: „El în continuare arde în Iad".

Protestantismul nu cedează cu nimic în fața acestor născoceli oripilante. Această religie și-a inventat propria ficțiune. Reproducem în continuare un pasaj dintr-o carte de predici protestante: „Când vei muri, doar sufletul tău va suferi în chinuri groaznice. Acesta va fi iadul pentru el. Dar, în Ziua Judecății sufletul tău se va reuni cu trupul și tu vei nimeri de două ori în Iad; sufletul tău va transpira cu sudoare de sânge, iar trupul va suferi în agonii cumplite. Într-o flacără, asemeni celei existente pe Pământ, corpul tău va arde pentru

totdeauna fără a se consuma, iar prin toate venele tale pentru totdeauna va curge doar durere, și fiecare nerv al tău va deveni o strună pe care Diavolul va juca pentru totdeauna melodia infernală a unei dureri de nedescris".

În acest context, cum ar putea oamenii, care sunt în mod constant expuși la astfel de manifestări de sadism și megalomanie, generate de frustrări și temeri ale unor minți bolnave, să privească înainte, spre viața viitoare, altfel decât cu anxietate?" [58].

Frica de moarte și teama de a privi dincolo de pragul vieții pământești se naște din astfel de predici, iar sistemul de reprezentări al omului determină nu doar întreaga noastră viață pământească, ci, de asemenea, și pe cea de Dincolo. Ideea constă în faptul că Iadul fictiv, imaginar, indus, în lumea cealaltă se transformă în unul real! și miliarde de suflete se scufundă în abisul suferinței exclusiv din cauza acelor lideri religioși care au inventat iadul și l-au inoculat cu succes în mintea credincioșilor. Dar, să nu mergem mai departe, fără să analizăm ce se întâmplă, de fapt, cu sufletul unei persoane decedate.

În studierea acestei probleme, noi ne-am ghidat după principiul evaluării probelor, care este folosit în procesele de judecată: o singură dovadă, indiferent cât de importantă ar părea, nu este recunoscută ca fiind adevărată și probatorie, dacă nu este confirmată de alte dovezi, independente de aceasta.

În cazul nostru, noi am urmărit coincidența completă a informațiilor primite de la Lumea Subtilă în diferite moduri. Informații despre viața de apoi sunt prezentate în lucrările unor călători astrali, care au trăit în diferite timpuri și în diferite țări, și în fișele de observație ale mediumilor, completate la ședințele de transcomunicare instrumentală și hipnoză regresivă. Coincidența dintre aceste informații vorbește despre un singur lucru: acestea sunt adevărate deoarece sunt primite de la o singură sursă. Aici nu se mai pune problema „ghicitului" sau a privitului „printr-o sticlă întunecată", metode atât de răspândite în cercurile bisericești. Aici vorbim doar de fapte concrete, confirmate de martori independenți. Informațiile colectate de noi, pe scurt, arată astfel:

După moartea corpului fizic, sufletul îl părăsește, rămânând în ambalajul său eteric, dar nu pleacă departe – timp de nouă zile între ei se păstrează o legătură energetică. Aceasta este extrem de strânsă în primele trei zile după moarte – de aceea s-a păstrat tradiția de a îngropa morții abia în ziua a treia, iar pomenirea – în ziua a noua.

În ziua a patruzecea, ambalajul eteric se descompune și sufletul își continuă viața într-un corp mai subtil.

Nu vom analiza aici în detaliu toate ambalajele sufletului, caracteristicile și menirea lor, deoarece scopul nostru este altul: de a vă oferi informații concise și exacte cu privire la esența vieții de apoi. Această informație vă va ajuta nu doar să vă învingeți frica de moarte, dar, de asemenea, să vă pregătiți cum se cuvine și în cunoștință de cauză pentru trecerea inevitabilă, asigurându-vă o viață confortabilă, interesantă și frumoasă în Lumea Subtilă. Aceasta este importantă și pentru cei care și-au pierdut pe cineva drag și suferă foarte mult din această cauză. Dacă oamenii ar ști unde pleacă sufletele celor morți și ce le-ar

putea împiedica pe acestea în drumul lor spre lumină, atunci ei s-ar comporta și s-ar simți cu totul diferit.

Oricât de ciudat ar suna, un impediment serios pentru trecerea reușită a sufletului către lumea luminoasă sunt suferințele celor dragi, rămași pe Pământ.

Deoarece 90% dintre oameni trăiesc și mor în ignoranță și teamă, după moartea sufletelor lor, aceștia experimentează o puternică confuzie, adică emoții care îi împiedică să avanseze în „sus". Suspinul pentru defunct este, de asemenea, o emoție puternică, care poate fi comparată cu niște frânghii energetice puternice care leagă sufletul de lumea pământească. Aceste suferințe și suspine ale celor apropiați sunt de înțeles din poziția noastră pământească, însă, ele nu corespund interesului sufletului, care trebuie să-și „taie cablurile" și să fie lăsat liber. Mai mult decât atât, stă în puterea noastră să îi adăugăm „forță de propulsare", prin rugăciunile noastre și amintirile frumoase pe care le comemorăm. Acestea sunt, de asemenea, o energie care este orientată în direcția opusă energiei disperării și durerii.

Natalia Leskov, o jurnalistă din Moscova, a relatat următoarea poveste:

„Autorul acestor rânduri s-a întâlnit la Moscova cu o femeie care a lucrat timp de 40 ani în calitate de specialist în tehnologie în cadrul unei fabrici. După pensionare ea s-a angajat ca portar. Muncitoarea modestă, înzestrată cu o minte chibzuită, practică și realistă, care nu avea predispoziție pentru idei fanteziste și imaginare, mi-a spus într-o zi că ea „comunică" cu soțul decedat. Femeia m-a asigurat că nu crede categoric în „farfurii zburătoare" și în alte astfel de baliverne; iar fenomenul apariției imaginii soțului ei a devenit o chestiune frecventă cu care ea deja s-a obișnuit.

„În primele șase luni după plecarea lui, am plâns încontinuu – a mărturisit ea cu sinceritate. – Dar, într-o zi, el a venit la mine, s-a așezat pe fotoliul din fața mea și mi-a zis: „Calmează-te, eu sunt bine. Dar cu durerea și lacrimile tale, tu mă ții legat, astfel încât eu nu pot să-mi găsesc pacea și liniștea. Lasă-mă să plec și nu uita: Eu voi avea mereu grijă de voi – de tine și de fiicele noastre...".

De atunci, a devenit o tradiție: „fantoma" soțului ei iubit îi dă sfaturi, o avertizează cu privire la posibile situații periculoase, o felicită de sărbători și o consolează când are necazuri. Curând, soarta mi le-a adus în cale pe fiicele ei. Cea mai mică – absolventă a Universității de Stat din Moscova, cea mai mare – angajată în una din universitățile din capitală. Și ambele mi-au spus că vorbesc cu tatăl lor destul de des. Pe cea mică el chiar a „binecuvântat-o" să se căsătorească...

Astfel de povești sunt o mulțime" [123].

Potrivit Institutului de Sănătate Mintală a Academiei Ruse de Științe Medicale, 65% dintre văduve văd fantome ale soților morți. Printre aceste văduve se numără și Natalia Behtereva, academician de renume mondial, despre care am scris în capitolul 5. Ea s-a întâlnit de nenumărate ori cu fantoma soțului ei mort: ea discută cu acesta, dezbate și rezolvă diferite probleme cotidiene. Despre acest lucru ea a povestit în cartea sa „Magia creierului și labirinturile vieții" [55]. Dar, din punctul nostru de vedere, cea mai bună carte despre

fantome a scris-o celebrul astronom francez Camille Flammarion (1842-1925), care a studiat nu doar stelele, ci și viața după moarte (am menționat despre el în capitolul 6).

Cu mult înainte de Raymond A. Moody, el a adunat de peste tot în lume, mai mult de 5.000 de cazuri de fenomene de fantome, care au fost demonstrate prin acte. Flammarion și-a prezentat cercetările sale în cartea „Secretele morții", care a fost publicată în trei volume între anii 1920-1922. Vom expune în continuare doar o istorioară din această carte, care confirmă importanța rugăciunii pentru cei morți. Aceasta este descrisă într-o scrisoare primită de Flammarion pe 12 iunie 1899 din Rusia:

„În 1877, am plecat împreună cu soțul la vărul meu, care și-a cumpărat o moșie. Deoarece în acea zi o mulțime de rude au venit să-l felicite pentru noua achiziție, toate dormitoarele fuseseră ocupate, astfel încât eu și cu soțul meu ne-am văzut nevoiți să ne culcăm în sufragerie. În jurul orei trei dimineața m-am trezit și am văzut în fața mea, în mijlocul camerei, un om. El părea să aibă puțin peste patruzeci de ani, iar eu îi vedeam fața foarte clar! și acest străin mi-a spus: „știți, eu am murit în această cameră și am atât de multă nevoie de rugăciunile Voastre. Rugați-vă pentru odihna în pace a sufletului meu la Preasfânta Fecioară Maria. Numele meu este Ivan."

Cel mai uimitor lucru este că eu nu am simțit nicio teamă la apariția acestei fantome. Am îngenuncheat imediat și m-am rugat pentru el. Soțul meu, care dormea lângă mine în aceeași cameră, nu a văzut și nici nu a auzit nimic, dar s-a trezit în timp ce eu stăteam în genunchi și mă rugam. După rugăciune, eu am adormit adânc.

În dimineața următoare i-am cerut vărului meu o explicație, iar el a spus că, într-adevăr, în urmă cu câteva luni, un bărbat pe nume Ivan a murit în această cameră.

Două zile mai târziu, văduva celui decedat, care locuia la o distanță de douăsprezece mile, a venit la noi și ne-a spus că în noaptea în care bărbatul fantomă m-a rugat să mă rog pentru el, acesta a venit și la soția sa și rugat-o să vină la noi și să-mi mulțumească din toată inima pentru rugăciunile înălțate pentru el. Trebuie să recunosc că eu nu o cunoșteam pe această femeie și nu o mai văzusem niciodată până atunci.

Am șaizeci și doi de ani și la vârsta mea trebuie să spun doar adevărul, fără să-l ocolesc. Eu nu aș fi îndrăznit niciodată să vă scriu, dacă nu s-ar fi întâmplat totul exact așa cum v-am povestit, și dacă nu s-ar fi întipărit în memoria mea. Elena Danitovich, Tiraspol, Rusia" [70].

Flammarion a subliniat că fantomele, de multe ori, le solicită celor dragi să se roage pentru ei, invocând suferințele lor în Viața de Dincolo.

Aici vom face o digresiune scurtă, dar interesantă.

Așa s-a întâmplat încât anume Camille Flammarion este persoana care ne-a dat un impuls puternic de a cerceta Lumea Subtilă. Până atunci noi știam câte ceva despre acest subiect, însă nu îi acordasem prea multă atenție – activitățile noastre didactice ne ocupau aproape tot timpul. Dar, într-o zi, totul s-a schimbat radical. În acea zi am mers împreună la magazin să cumpărăm un DVD cu un film care ne interesa. În acest magazin se vindeau nu doar filme, ci și cărți, dar noi am trecut repede printre rafturile cu cărți pentru a ajunge la cele cu filme.

Deoarece nu găsisem filmul pe care îl căutam, ne-am îndreptat spre ieșire – din nou am trecut pe lângă rafturile cu cărți, fără a le acorda vreo atenție. Dintr-o dată, de pe raftul de sus pe lângă care treceam a căzut în mod neașteptat o carte, chiar în fața noastră. Am fost surprinși – nu era nicio persoană prin apropiere, ne întrebam uimiți ce Foță a aruncat acea carte pe podea, nu înțelegeam nimic. Am ridicat-o și ambii am tresărit: De pe copertă se uita la noi un schelet înfiorător! Inscripția de pe carte spunea: „C. Flammarion. Misterul morții".

În acea vreme numele autorului era necunoscut pentru noi, însă faptul că acea carte a căzut într-un mod misterios aproape în mâinile noastre, a fost pentru noi un semnal să o cumpărăm. Abia acasă am deschis-o și pe prima pagină, în prefața traducătorului, ne-a sărit în ochi fraza: „Este interesant de observat că ziua nașterii sale (a lui Flammarion -aut.) – 26 februarie 1842 – coincide cu ziua de naștere a trei oameni celebri....". Ne-am uitat unul la altul în tăcere – calendarul nostru arăta data de 26 februarie 2006!

Este inutil să mai spun că noi amândoi literalmente am „înghițit" cartea lui Flammarion, apreciind apariția ei în casa noastră drept un semn pentru intensificarea cercetărilor noastre în acest domeniu. Ulterior, aceste minuni au început să se producă din ce în ce mai des: de îndată ce reflectam la o anumită întrebare, imediat primeam cadou o carte care să răspundă dilemelor noastre, sau „accidental" se deschidea în calculator un document cu informația necesară. Curând, a devenit clar faptul că ajutoarele invizibile (îngerii noștri păzitori) s-au angajat activ să ne sprijine, încurajând eforturile noastre de a colecta informații de acest gen. De-a lungul întregii perioade în care am lucrat și am scris la această carte, am primit sute de Semne mai mari și mai mici care confirmă nu doar corectitudinea direcției alese, ci și corectitudinea abordării adoptate în selectarea materialelor pentru carte.

Dar, să ne întoarcem la sufletele noastre, mai exact la sufletele celor morți, și să vedem în ce lăcașe pleacă acestea, după ce părăsesc trupul. Este trist să constatăm acest lucru, dar cele mai multe suflete merg direct în Iad.

Sunteți surprinși? șocați? Nedumeriți?

Ați putea spune că noi, câteva pagini mai devreme, am afirmat categoric că Iadul este o invenție a Părinților Bisericii!

Cu toate acestea, nu există nicio contradicție în raționamentul nostru.

Principiul de bază al „distribuției" sufletelor pe diferite „niveluri" ale Lumii Subtile constă în concordanța nivelului de vibrații ale sufletului cu nivelul de vibrații existent la un anumit „etaj". Aici guvernează o regulă: lucrurile care se aseamănă se atrag.

Vă reamintim ceea ce am prezentat în Capitolul 7: În Lumea Subtilă nu există „niveluri", „planuri" și „etaje", care să fie situate mai sus sau mai jos în raport cu celelalte. Însă, noi vom folosi aceste repere pentru a fi mai inteligibili, fără să uităm că nivelurile diferă doar prin frecvența vibrațiilor.

Fiecare suflet are o frecvență de vibrație proprie. Cu cât sufletul este mai trivial și mai întunecat cu atât nivelul de vibrații este mai scăzut. Sufletele dezvoltate, libere de orice prejudecăți și dogme, pătrunse de iubire și lumină, au un nivel ridicat de vibrații.

Fiecare suflet ajunge în acea zonă a Lumii Subtile care corespunde nivelului său de dezvoltare. Acestă departajare este întotdeauna precisă și corectă. Nimeni nu va „cântări" sufletul după moarte, evaluându-l conform meritelor sale. Totul se petrece automat: sufletul este atras, precum un magnet puternic, exact „la locul lui".

Apoi intră în acțiune o altă regulă: sufletele de la etajele superioare, fie aleg să rămână la locul lor, printre alte suflete de același fel, fie aleg să călătorească la un etaj inferior, vizitând locuitorii săi. Dar, niciun suflet nu are dreptul să se ridice la un etaj superior. El poate doar arunca o privire acolo – acest lucru este permis pentru motivare – dar nu mai mult de atât.

În Lumea Subtilă totul se aseamănă foarte mult cu felul în care este aranjată societatea pe Pământ: există zone de cazare și recreere, diferite pentru clasa superioară, pentru cea medie și pentru cea care este reprezentată de oamenii de rând. În fiecare clasă există multe subclase. Dar, față de Pământ, unde criteriul de diferențiere între locuitorii din diferite clase și subclase sunt banii, în Lumea Subtilă departajarea se face numai pe baza nivelului de vibrație, care se determină prin nivelul de dezvoltare al conștiinței.

În Biblie acest lucru este prezentat astfel: „Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea acului, decât pentru un om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu" (Matei 19 v 24).

Persoanele care posedă bogății pământești, cu rare excepții, au suflete cu vibrații foarte scăzute. Acest lucru este firesc: metodele de îmbogățire masivă în lumea noastră presupun trăsături de personalitate specifice ale celor care caută bogăția și o obțin. Împărăția lui Dumnezeu – este etajul al treilea al Lumii Subtile, unde ajung doar sufletele cu vibrații înalte. Persoanele cu astfel de suflete nu tind să-și facă averi pe Pământ, ele trăiesc după principiul suficienței rezonabile.

În cazul în care o persoană s-a preocupat doar de latura fizică a vieții sale, a fost interesată doar de îmbogățire, putere, sex și plăceri trupești, sufletul său, în mod firesc, după moartea trupului, ajunge într-un nivel inferior al Lumii Subtile.

Acolo merg, de asemenea, și sufletele oamenilor care cred într-un Iad inventat – această situație este, de asemenea, în conformitate cu Legile Lumii Subtile. Potrivit acestor Legi, realitatea se compune acolo prin forme de gândire, absolut instantaneu: gândurile, fricile, toate capătă formă și se materializează în același moment.

Noi credem că pe lumea aceasta nu există oameni fără păcate. Desigur, păcatul este o noțiune relativă, dar există șapte păcate de moarte pentru care, din convingeri religioase, o persoană care le săvârșește trebuie, categoric, să ardă în Iad. Acestea sunt:

- mândria (aroganța);
- invidia,
- lăcomia;
- desfrâul (curvia);

- mânia (furia);
- avariția (zgârcenia);
- lenea (trândăvia).

Noi credem că, prin intermediul acestei liste, orice persoană poate fi evaluată cu ușurință. Și poate mulți sunt cei care s-ar regăsi cel puțin la un punct din această listă, însă diferența constă în ce cantitate sunt dozate. Încercați să găsiți printre cunoscuții voștri cel puțin o persoană care să nu fi păcătuit niciodată la niciunul dintre punctele enumerate mai sus! Dacă este să avem în vedere faptul că oamenii profund religioși tind să aibă față de ei o atitudine deosebit de exigentă, este ușor de imaginat cu ce sentimente, legate de păcatele lor, ei părăsesc această lume și unde ajung ulterior.

„După moartea corpului fizic... se pot întâmpla cele mai incredibile lucruri. În majoritatea cazurilor, se aplică principiul: la asta m-am așteptat, asta mi s-a întâmplat. Dacă o persoană s-a împotmolit în superstiții, dacă aceasta crede în pedeapsa veșnică și în focul Iadului și consideră că le merită, atunci ea va ajunge acolo. Foarte mult depinde de modul în care sufletul este pregătit pentru moarte" – aceasta este o declarație a unei paciente care a participat la sesiunile de hipnoză regresivă a lui Dolores Cannon [65].

„Locul în care ajungeți este determinat în întregime de motivațiile, emoțiile și dorințele puternice ale voastre. Conștient, voi puteți să nu doriți să „mergeți" acolo, însă nu aveți de ales. Supraconștiința voastră (sufletul) este mai puternică și, de obicei, face alegerile în locul vostru. Lucrurile care se aseamănă se atrag" – a afirmat clarvăzătorul Robert Monroe [47].

Noi insistăm asupra faptului că Iadul, ca un loc de tortură complexă a sufletului, creat de Dumnezeu pentru o veșnicie drept pedeapsă pentru păcatele de moarte este, într-adevăr, o aberație. Deoarece nu există oameni care să nu fi săvârșit niciun păcat, în Iad ar trebui să ajungă sufletele tuturor oamenilor care au locuit vreodată pe Pământ.

Posibilitatea de „dezlegare" a păcatelor sau de mărturisire înainte de moarte este, de asemenea, o absurditate. Amintiți-vă de cuvintele lui Arthur Conan Doyle, prezentate de noi în capitolul 5: „Evaluarea noastră se face în mod automat, ca și cum s-ar lua în calcul anumite unități de măsură spiritiste, și la final se determină rezultatul total al vieții noastre. Astfel, în acest caz, puține sunt beneficiile iertării păcatelor sau pocăința pe patul de moarte" [68].

Karma câștigată de om nu poate fi „dezlegată" și nici iertată de nimeni – aceasta se dobândește prin muncă, realizată conform unui program complet. Karma, vă reamintim, este legea cauzei și efectului, stabilită de Creator. Deci, vă recomandăm să nu vă lăsați păcăliți de „capacitatea" unui preot de a abroga Legile Creatorului.

Prin urmare, Iadul promovat de Biserică nu există în realitate. Dar, aceasta este o consolare slabă pentru persoanele cu vibrații scăzute. Acele zone ale Lumii Subtile, la care se îndreaptă în mod automat sufletele nedezvoltate și speriate, nu arată mai bine decât în poveștile religioase de groază. În continuare, cu ajutorul experților noștri vă vom prezenta

câteva „peisaje", iar voi veți decide cum să le denumiți. Nouă, de exemplu, noțiunea de „Iad" ni s-a părut destul de adecvată.

Vom începe prezentarea etajului de jos al Lumii Sufletelor cu descrierea făcută de Robert Monroe (Monroe numește această Lume „Zona a Doua" – aut.):

„În Zona a Doua realitatea constă din dorințele cele mai ascunse și temerile cele mai cumplite... Impulsurile emoționale brute, reprimate cu grijă de civilizația noastră fizică, explodează cu putere. Dacă aș spune că la început acest lucru funcționează năucitor, ar însemna să mă exprim prea **blând**. În viața fizică conștientă o astfel de stare ar fi considerată psihopatatie... Aceasta înseamnă că ținuturile Zonei a Doua, cele mai „apropiate" de lumea fizică (după frecvența vibrațiior), sunt populate, în principal, de creaturi nebune sau aproape nebune, copleșite de emoții... Nici nu mai este nevoie să explicăm că aceste ținuturi nu sunt cele mai plăcute locuri... De îndată ce părăsiți corpul fizic... vă pomeniți la marginea celei mai apropiate de Pământ părți a Zonei a Doua. Anume aici se întâlnesc toate felurile posibile de personalități dezechilibrate..." [47].

„După cum s-a menționat deja, în timpul deplasărilor extracorporale (OBE – Out of Body Experiences) în Zona a Doua, adesea, este necesar să se treacă de un „strat" sau o porțiune care constituie acea parte din Zona a Doua, care se învecinează și este cea mai apropiată de lumea obișnuită „aici și acum" și, într-un anume sens, care are legătura cea mai strânsă cu ea. Aceasta este un ocean negru-gri, unde la cea mai mică mișcare se năpustesc peste tine creaturi înfometate, care încep să te tortureze.

Odată ajuns acolo, te afli în postura de momeală, care plutește într-o mare infinită. Dacă reușești să te deplasezi încet și să nu reacționezi la „peștii" ciudați, care te studiază cu multă curiozitate, atunci ai șanse să treci de această zonă fără prea multe incidente. Dacă, însă, vei parcurge acest traseu ca un fulger, bruscând tot ceea ce vei întâlni în calea ta, vei fi imediat vizat de locuitorii excitați ai oceanului care te vor mușca, te vor împinge, te vor ghionti și te vor necăji.

Poate că, aceasta este limita Iadului? Admit, întru totul, faptul că o persoană, care pentru un scurt timp s-a aflat într-o astfel de zonă, poate asocia pe locuitorii acesteia cu niște „demoni" sau cu niște „diavoli". Deși aceste creaturi sunt subumane, ele au în mod clar capacitatea de a gândi și de a acționa în mod independent.

Cine și ce anume sunt acestea? Nu știu. Nici nu am avut dorința de a sta acolo prea mult timp pentru a afla. Numai prin metoda probelor și erorilor, după ce am îndurat o groază de orori, am reușit să găsesc o cale de a ocoli această zonă mai mult sau mai puțin pașnică.

În aceste lumi în care gândurile nu sunt doar elemente individuale, sunt totul, tu ești cel care creează bunăstarea ta, sau pierzania ta. Un ucigaș nemilos își poate sfârși drumul său în acea parte a Zonei a Doua, unde toți sunt asemeni lui. Pentru astfel de persoane, acesta va fi Iadul, deoarece acolo nu se pot întâlni victime slabe, lipsite de apărare.

Prin extinderea acestei abordări, putem găsi o varietate de opțiuni nenumărate. Stația finală, locul definitiv în Raiul sau în Iadul din Zona a Doua, se pare, este determinată în întregime de cele mai profunde (probabil inconștiente) motivații, emoții și instincte. Cele

mai stabile și mai puternice dintre acestea, acționează ca un dispozitiv de navigare atunci când o persoană ajunge în această lume.

Într-o serie de cazuri, eu m-am aflat în astfel de locuri, care, din toate punctele de vedere deveneau pentru mine un Iad. Altele, probabil, pot fi comparate cu Raiul. Dar mai exista o serie de locuri, care prin natura ocupațiilor pe care le îndeplineam nu diferă cu nimic de lumea obișnuită „aici și acum" [47]."

Odată, trecând printre vibrațiile dense și scăzute ale nivelului inferior, Robert Monroe a surprins o imagine hidoasă, care l-a șocat:

„... Am constatat că mă aflu la un metru distanța de o grămadă gigantică de corpuri care se clătinau. Aceasta se ridica precum o piramidă, muchiile abrupte se pierdeau în înălțime, astfel încât eu nu puteam să îi văd vârful. Această grămadă se întindea în ambele direcții și se ascundea în depărtare. Această imagine amintea de încolăceala uriașă a unor viermi de ploaie aflați la fundul unei cutii de aluminiu pregătite pentru o dimineață de pescuit. Corpurile se aflau într-o continuă mișcare și erau mii, milioane. Figurile cu un aspect umed și alunecos se târau printre altele asemeni lor, căutau ceva, încearcau să facă ceva... Și nu se puteau opri.

Deodată, m-au lovit simultan trei percepții incredibile. În primul rând, aceștia nu erau viermi, ci oameni! În al doilea rând, această masă clocotindă radia o dorință sexuală de neimaginat – atât de la bărbați, cât și de la femei. În al treilea rând, toate aceste persoane erau moarte din punct de vedere fizic. Am vrut să mă întorc și să fug de acolo, însă o parte din sufletul meu mă ținea pe loc. În cele din urmă, m-am calmat și mi-am recăpătat capacitatea de a gândi clar. Oare eu chiar vreau să ajung ca ei? Doar gândul la această posibilitate m-a cutremurat și mi-a provocat un dezgust profund. Acest libidou, care cu doar câteva secunde în urmă mi se părea atât de important, și-a pierdut toată atractivitatea. Am căpătat convingerea fermă că el va continua să apară, dar nu va mai primi întreaga putere peste gândurile și acțiunile mele.

Imediat după acest bliț m-a străfulgerat un alt sentiment puternic: o compasiune profundă pentru toți cei care s-au adus pe sine în această masă încolăcită, care s-au axat exclusiv pe obținerea satisfacției sexuale, fără a se mai preocupa de orice altceva. În mine a început să crească o furie acerbă, concentrată pe interdicții totale, față de o lume limitată și distorsionată, care a făcut posibil ceea ce vedeam eu atunci. Cine sunt acești oameni?

Gunoaie ale evoluției umane, cărora le este predestinat să rămână pentru totdeauna în această grămadă?

Am pășit cu grijă în față și m-am oprit la marginea acestei grămezi. Aceasta consta din corpuri feminine și masculine, de toate formele și mărimile, care luceau de umezeală. Pentru o clipă, din acea grămadă a ieșit afară un picior gol acoperit cu mult păr, iar eu l-am apucat și l-am tras spre mine.... Piciorul se zbătea necontenit, întrucât proprietarul acestuia încerca din toate puterile să pătrundă mai adânc în masa de trupuri încolăcite. Eu am insistat și l-am tras cu putere de glezna alunecoasă plină de transpirație. Curând, am reușit să scot din grămadă întregul corp. Acesta era un bărbat de vârstă mijlocie, brunet, cu trăsături faciale echilibrate și un fizic destul de firav. Imediat, el a căzut pe burtă și,

întorcându-și membrele ca un crab, a încercat din nou să se scufunde în grămadă. Aparent, el nici măcar nu și-a dat seama că fost prins de picior...

Am așteptat câteva secunde o reacție, dar aceasta nu a apărut. Eu nu eram în stare să-i ofer acel imbold, care ar fi putut să-i atragă atenția. Am dat drumul piciorului, iar omul s-a târât repede spre grămadă. Aceasta l-a înghițit, răsucindu-l în acel talmeș-balmeș de corpuri...

De atunci, am căpătat un nou remediu, care să mă ajute să fac față valurilor de excitare sexuală. Pentru a scăpa de aceasta, era suficient să-mi aduc aminte de masa aceea de trupuri, care se zvârcoleau în acea grămadă.

Remediul s-a dovedit infailibil.

Acest episod este un pic diferit față de scenele tipice, care pot fi văzute în imediata apropiere a planului fizic" [48].

După ce ne-am imaginat această scenă cutremurătoare, care ne-a provocat o repulsie profundă, imediat ne-am pus întrebarea: oare cât de mulți candidați la acea grămadă sexuală există printre contemporanii noștri? S-a dovedit a fi un lot impresionat – un sfert din populație, care utilizează Internetul! și numărul iubitorilor de „căpșuni" crește cu fiecare an. Recunoaștem că am fost surprinși de faptul că cei mai preocupați de sex sunt germanii, urmați de britanici.

În 2001, imaginea arăta astfel:

„Fiecare al patrulea britanic care folosește internetul la domiciliu, vizitează site-uri porno. Această statistică a fost raportată de Serviciul de Informații BBC. Potrivit acesteia, compania NetValue, care monitorizează internetul, susține că aproape 4 milioane de utilizatori s-au autentificat pe site-urile porno doar în luna iunie.

Din cele 9411 de site-uri care au fost vizitate de britanici luna trecută, 3879 conțin materiale cu caracter pornografic. În medie, ei petrec pe aceste pagini 45 de minute. Cel mai frecvent, pe site-urile pentru adulți, intră studenți (aproximativ fiecare al patrulea utilizator).

Dacă ne referim la întreaga Europă, atunci doar germanii vizitează mai des decât britanicii site-urile porno. În luna iunie, ei erau mai mult de 5,3 milioane.

„Pornografia este una dintre sferele Internetului cu cea mai mare viteză de dezvoltare. Multe companii au realizat că acest sector poate aduce venituri importante – afirma Alki Manias, angajat în cadrul companiei NetValue. – În plus, aceasta este unul dintre segmentele cel mai stabile de pe Internet. Popularitatea site-urilor cu pornografie infantilă continuă să crească" [124].

În anul 2006, jurnaliștii au constatat: „Popularitatea site-urilor porno din Marea Britanie a ajuns la un nivel critic.

Potrivit unui studiu, Marea Britanie este țara cu cea mai rapidă creștere a pieței industriei porno din lume, în care unul din patru adulți, inclusiv 1,6 milioane de femei, vizitează lunar site-uri porno.

Raportul, elaborat de agenția NetRatings pentru ediția de duminică a ziarului **Independent**, a publicat date care anunțau că în 2005 mai mult de 9 milioane de oameni (aproape 40% din populația de sex masculin a țării) au vizitat site-urile porno, în contextul în care în 2000 această cifră abia atingea 2 milioane.

În prezent, capitalul investit în industria porno britanică este de aproximativ un miliard de lire sterline. La britanici, cuvântul „porno" este cel mai popular în motoare de căutare" [125].

În 2011, interesul pentru site-urile porno a continuat să crească în Regatul Unit:

„În sondajul online, realizat de Heather Wood și colegii ei de la clinica Portman, au participat 1057 de persoane cu vârste cuprinse între 18 și 24 de ani. Opt din zece dintre bărbații intervievați au recunoscut că se uită la firme porno pe internet, iar în rândul femeilor, această cifră a depășit cu puțin o treime" [126]. Și dacă ar fi să adăugăm la aceste cifre și persoanele care nu și-au recunoscut predilecția pentru pornografie?

În SUA, situația nu este mai bună. Jurnalistul Yuri Habarov, care a studiat acest domeniu, a declarat: „În 2010, rata de vizitare a site-urilor pornografice a crescut în întreaga lume. America s-a aflat atunci pe o poziție fruntașă – 75 de milioane de vizite lunare pe portaluri XXX. Au apărut din ce în ce mai multe voci care avertizau asupra pericolului pe care îl prezintă acest interes crescut pentru pornografie, manifestat la nivelul maselor. Redactorul ziarului New York Daily News, Rachel Henesy scrie că abrevierea uzuală XXX este un semn de lipsă de integritate, inferioritate, desfrâu și mai mult – un semn al necazului.

În ochii noștri, gândirea și comportamentul marginal devin o normă de zi cu zi. Elevii nu ezită să răspândească în rețelele de socializare propriile experiențe sexuale, inclusiv cele care implică sex oral, consumate direct în interiorul instituțiilor de învățământ. Această orgie este alimentată de unele celebrități iresponsabile, care pozează în pictoriale și clipuri video aproape goale" [127].

În lumina acestor cifre, oare mai putem să ne mirăm de acea grămadă sexuală gigantică? Monroe a început să o studieze cu mai bine de un sfert de secol în urmă, atunci când nu era nici vorbă de internet. Nu este greu să ne imaginăm la ce dimensiune a crescut aceasta acum!

„Dumnezeu nu aruncă pe nimeni în Iad, fiecare se aruncă acolo singur" – a remarcat corect în 1758 marele om de știință suedez și clarvăzător Emanuel Swedenborg (1688-1772), în tratatul său *„Heaven and its Wonders and Hell"* [128].

În încheierea prezentării cu privire la această zonă neplăcută a Lumii Subtile, vom aborda o altă categorie arzătoare – sinucigașii. Biserica consideră că suprimarea propriei vieți este cel mai grav păcat, autorul este plasat în Iad.

În Iad, sinucigașii, desigur, pot ajunge în cazul în care au propriul sistem de credințe (religios) sau un nivel scăzut de vibrații. Dacă, însă, aceștia au fost liberi de credințe false și, în general, au fost oameni cumsecade, care pur și simplu nu au mai putut să suporte

suferința, atunci ei nu vor ajunge în Iad, ci într-o zonă specială în care se aplică tratament de corecție.

„Sinucigașii, în funcție de starea în care se află, uneori, sunt trimiși la „spital", iar alterori într-un „adăpost" în care să mediteze asupra acțiunilor săvârșite. Și, în cele mai multe cazuri, unei astfel de persoane îi sunt atribuite una sau două entități din planurile superioare ale lumii spirituale, care îi explică faptul că privarea proprie de viață este un act profund nedrept și păgân. Acesta este, probabil, singurul act care acolo sus este considerat, pe bună dreptate, un păcat mare, pentru că viața este un dar de neprețuit oferit de Dumnezeu. Dar, uneori, viața aruncă oamenii în diverse confuzii și pare a fi pentru ei atât de haotică și lipsită de sens, încât ei își pierd orice reprezentare cu privire la obiectivele și sarcinile personale, stipulate în karma lor. De aceea, în perioada dintre două încarnări lor li se oferă posibilitatea de a-și lărgi orizonturile. Ei învață să privească lucrurile într-o perspectivă mai largă, pentru a învăța în viitor să facă față problemelor cu care se confruntă, nu să cedeze în fața lor.

De obicei, sinucigașii nu se întorc imediat pe Pământ. Pentru ei, acesta ar putea fi un test prea traumatizant. Ei nu sunt încă pregătiți să înfunte problemele care i-au împins să se sinucidă, și, prin urmare, nu se pot întoarce prea curând pe Pământ. Cu ei se discută în mod constant, ei sunt învățați și ajutați să conștientizeze ceea ce i-a determinat să ia această decizie și i-a împins către un astfel de act. De regulă, trece o lungă perioadă de timp până când aceștia se simt pregătiți din nou să se confrunte cu aceleași probleme. În cazul în care situația este foarte sumbră, ei sunt trimiși într-un loc de odihnă, ca să scape de experiențe traumatizante și de amintirile evenimentelor care i-au dus la marginea prăpastiei și ca să fie în stare să analizeze toate aspectele legate de privarea de viață" [65].

Sinuciderea nu este niciodată un punct în Programul de reîncarnare. Zicala „Dumnezeu nu îi dă niciodată omului mai mult decât acesta poate duce" este cât se poate de adevărată, deoarece Programul este construit de însuși sufletul împreună cu mentorul său și include doar acele puncte care pot fi îndeplinite în mod real. Acestea devin imposibile doar în percepția unei persoane care nu înțelege sensul vieții sale și al dificultăților care survin.

Prin urmare, sufletele sinucigașilor nu sunt „trase pe sub topoare ascuțite", nu sunt „sufocate cu fum și duhoare" ci sunt „ajutate să conștientizeze gestul făcut și să se pregătească pentru o nouă încarnare". Aici intervine ceea ce mulți ar considera a fi o pedeapsă, iar noi – o acțiune a legii karmei. În acest caz, legea funcționează astfel: în Planul vieții noi sunt incluse aceleași situațiii și circumstanțe care au condus la sinucidere, dar într-o variantă mult mai complexă, cu un grad de dificultate mult mai mare. Acest lucru se întâmplă deoarece, înainte de sinucidere, o persoană a suferit deja destul de mult și ajunge, în opinia sa, la marginea prăpastiei, astfel încât toată agonia sa a fost în zadar!

În cazul în care într-o nouă viață, uitând de Programul său, o persoană comite din nou o sinucidere, istoria se va repeta la infinit.

Soarta sinucigașului ne-a amintit de mitul antic grecesc despre Sisif, regele din Corint, care pentru păcatele sale, după moarte, a fost condamnat de zei să care o piatră grea pe un munte înalt. Sisif depunea eforturi mari, dar chiar înainte de a ajunge în vârf, piatra se rupea din lanțuri și se rostogolea în jos. Și el trebuia să o ia de la capăt.

Într-o astfel de „sarcină sisifică" se transformă viața multor sinucigași, până când, realizând sensul dificultății, aceștia nu-și vor depăși slăbiciunile.

Cunoștințele despre o astfel de perspectivă, care într-adevăr reflectă realitatea comunicată de însăși sufletele în cadrul sesiunilor de „comunicare", ar putea fi o profilaxie mult mai eficientă împotriva sinuciderii decât orice alte orori religioase. Această idee este confirmată pe deplin de statisticile oficiale cu privire la sinucideri al căror număr, este într-o continuă creștere, depășind deja un milion de cazuri pe an. Potrivit experților, cele mai multe așa-numite „morți accidentale cauzate de un incident nefericit" (supradoze de droguri, cădere de la mare înălțime, etc.) sunt în fapt sinucideri, astfel încât numărul real al acestora este mai mult de patru milioane anual! Dacă aceștia ar ști despre viitoarea „muncă de Sisif"...!

În cartea lui Dolores Cannon „Între viață și moarte" există un dialog pe această temă („D" – este Dolores și „C" este Subiectul, un pacient într-o stare de hipnoză regresivă):

„D.: Dar mulți se sinucid, crezând cu naivitate că prin acest gest vor scăpa de toate problemele.

S.: Astfel ei nu fac decât să-și amplifice problemele cu care, într-un fel sau altul, vor trebui să se confrunte în una din viitoarele vieți. În acest fel ei nu vor scăpa de problemele lor, ci doar le vor complica și mai mult. Sinuciderea nu este o rezolvare, ci o modalitate de a crea probleme și mai mari în viitor. Nu, sinuciderea nu este o cale de ieșire dintr-o situație dificilă...

Sinuciderea nu este niciodată, în niciun caz, parte componentă a karmei. Este exclusiv un aspect ce ține de libertatea de voință". [65]

Nimeni nu a reușit încă să evadeze de la viață. Și nu putem decât să compătimim milioanele de oameni care în viața curentă își îndeplinesc o astfel de karmă de neinvidiat. Dar, cel mai bine ar fi să le povestiți conținutul acestui capitol celor din anturajul vostru care în prezent se află într-o stare de stres și se plâng de viață „intolerabilă".

Referitor la primul „etaj" al lumii de dincolo a rămas să clarificăm o ultimă întrebare de o importanță fundamentală: Cât de mult se prelungesc acolo chinurile sufletului? Răspunsul este simplu: până când conștientizează propriile erori și declară că este pregătit să meargă mai departe. Durata acestui proces depinde doar de un singur factor – adâncimea și rezistența credințelor false.

Dar sufletul de unul singur nu este capabil să facă acest lucru – amintiți-vă cum a reacționat bărbatul pe care Robert Monroe l-a scos din grămada obsedată de sex? „El a căzut pe burtă și cu degetele membrelor, ca un crab, a încercat din nou să se scufunde în grămadă" și, în curând, „grămada l-a înghițit, încolăcindu-l într-un talmeș-balmeș de trupuri".

Pe de altă parte, lăsarea sufletului în acest iad pentru totdeauna, contrazice logica. Desigur, nu putem să judecăm pentru Creator, mai ales, să aplicăm logica noastră asupra Planului Său, dar gândiți-vă singuri: care ar fi atunci sensul existenței noastre? Având în vedere faptul că cel puțin 90% dintre oameni ajung, cu certitudine, la primul nivel al Lumii Subtile și nu pot, de unii singuri, să depășească acest nivel, Pământul s-ar transforma într-o fabrică pentru producție de deșeuri. Atunci cum s-ar mai putea realiza dezvoltarea graduală, pe etape, a sufletului, trecerea de la o vârstă la alta, de la un nivel al Lumii Subtile către altul mai înalt? Prin urmare, salvarea celor nefericiți este o chestiune de timp și se realizează de către sufletele ajutoare de la nivelele superioare. Acești salvatori joacă un rol important, ajutând sufletele suferinde să conștientizeze situația.

Luând în considerare faptul că acolo nu există noțiunea de timp, durata de ședere în Iad nu poate fi calculată în ani nici după alte standarde și măsurători pământești, însă poate fi aproximată pe baza perioadelor dintre reîncarnări. Potrivit informațiilor primite de la Lumea Sufletelor, aceste perioade sunt, în mod constant, micșorate – la început, între două încarnări treceau milenii, apoi secole, iar în prezent doar ani. Evoluția planetei noastre și a umanității în sine accelerează toate procesele curente și reduce ciclurile acestora.

Și acum vă invităm la al doilea nivel al Lumii Sufletelor, ai cărui locuitori se bucură de armonie și pace. Acesta poate fi numit, pe bună dreptate, Rai.

Sufletele, al căror nivel de vibrație permite depășirea straturilor întunecate al primului nivel, ajung într-o atmosferă plină de lumină, bucurie și iubire. Însă, și aceste suflete au nevoie de ajutor pentru a se adapta la noile condiții.

„Într-una din vizite am nimerit într-un fel de grădină cu flori atent îngrijite, copaci și iarbă, foarte asemănătoare cu un parc mare de odihnă, străbătut de alei de-a lungul cărora erau amplasate bănci – scrie Robert Monroe. – Sute de bărbați și femei se plimbau de-a lungul aleilor sau stăteau pe bănci. Unii erau absolut liniștiți, alții un pic îngrijorați, însă majoritatea arătau complet fascinați, uimiți și abătuți. Părea că erau nesiguri că nu înțelegeau ce să facă în continuare și nu știau ce se va întâmpla cu ei.

Cumva, eu am înțeles că acolo este un loc de întâlnire unde nou veniții își așteaptă prietenii sau rudele. Din acel loc, prietenii trebuie să îi preia pe acei nou-veniți și să îi conducă acolo unde „le este locul" [47].

Acesta este un aspect foarte important – niciun suflet nu rămâne fără ajutor și sprijin în cea mai dificilă perioadă de tranziție.

În această perioadă de ședere în viața de dincolo, sufletele, încă, mai pot fi considerate pe deplin oameni – ei au un corp, pe care ei înșiși îl consideră destul de material. În realitate, ei sunt mai subtili decât oamenii pământești, deoarece trei dintre cojile cele mai dense au fost deja îndepărtate. De aceea, noi, de la nivelul nostru, nu le putem vedea. Excepții fac extrasenzorialii, capabili să le urmărească sub formă de fantome în momentele lor de manifestare în planul terestru.

O astfel de hipersensibilitate au, de asemenea, copiii foarte mici care într-adevăr pot vedea spiritele și pot comunica cu acestea.

Elicea este un exemplu foarte bun prin care poate fi ilustrată pierderea vizibilității obiectului prin creșterea vitezei vibrației sale. Cu cât aceasta se învârte mai repede, cu atât devine mai puțin vizibilă, până la pierderea totală a vizibilității sale la turații mari.

Deoarece la nivelul al doilea, toți locuitorii săi au aceeași stare de vibrație, ei se văd foarte bine unii pe alții și se percep ca oameni cu corpuri.

Unde sunt totuși conduși începătorii de către rudele grijului? Ce faceți voi atunci când ajungeți la destinație după un drum lung și foarte obositor? Desigur, vă odihniți și vă relaxați. Același lucru este valabil pentru suflete. Acestea se scufundă într-o stare de semisomn, dar cu păstrarea conștienței. Și vine odihna, dar nu la fel de lipsită de griji ca aceea de pe Pământ. După ce sufletul se calmează și se liniștește, începe acea Judecată de Apoi, de care le este atât de frică oamenilor religioși. Aceasta este într-adevăr cumplită, pentru că la proces nu există altcineva în fața căruia să te justifici, sufletul este și judecător și pârât în același timp, fără niciun avocat! În conștiința acestuia se perindă toate viețile pământești anterioare și conținutul Programului ultimei încarnări. Și dintr-o dată devine clar cât de multe erori au fost săvârșite, cum pot fi acestea planificate pentru a fi îndreptate și ce s-a făcut de fapt. Balanța este întotdeauna negativă pentru suflet – în caz contrar acesta ar fi nimerit imediat la un nivel superior, de unde nu se mai revine pe Pământ.

Sufletul înțelege în mod clar câte semne a primit de la Îngerii păzitori, ce posibilități și oportunități avea pentru a-și pune în aplicare Programul, precum și modul greșit în care le-a gestionat. Imposibilitatea de a schimba ceva le conferă acuitate emoțiilor și sufletul simte un chin adevărat, trecând printr-un proces de purificare. Astfel arată acest purgatoriu creștin.

Dacă sufletul nu se descurcă de unul singur ca să analizeze experiența sa negativă, în ajutor vin Mentorii săi. După restabilirea echilibrului, sufletul se contopește în comunitatea celor asemeni lui. Începe o viață plină de armonie și bucurie care este umbrită doar de un singur gând – inevitabilitatea unei noi încarnări. Această viață este foarte similară cu cea pământească, în cea mai bună formă a sa.

„La nivelul său primar și ordinar, viața de apoi, potrivit lui Swedenborg, are multe în comun cu viața noastră. El a găsit un spațiu solid și natural, centre de populație, locuite de bărbați și femei, care manifestau toate obiceiurile și aspirațiile umane atât de familiare nouă. Fiecare este ocupat cu ceva, care are ca scop atingerea binelui comun, toți învață și în același timp învață pe alții. Ei învață de la sufletele care au obținut o înțelepciune vastă, învățându-i pe cei confuzi și dezorientați dintre noii veniți.

Swedenborg consideră că teama universală a omului față de moarte este complet nejustificată. Pentru persoanele iluminate tranziția de la un tip de existență la altul poate fi destul de naturală și nedureroasă" – scrie Arthur Ford [58].

Toate diferențele dintre acest nivel și lumea vieții pământești sunt numai în favoarea lui:

- dacă o persoană a murit bătrână și bolnavă, pe Lumea Cealaltă, ea va fi tânără și sănătoasă, chiar și organele pierdute se vor recupera; toate persoanele cu handicap își lasă toate bolile și neputința pe pământ;

• copiii morți cresc până la maturitate – vârsta medie a persoanelor din această lume este de 30-35 de ani;

• se impune realizarea anumitor sarcini, dar, doar cele interesante și plăcute;

• toate problemele binecunoscute: financiare, politice, ecologice, precum și cele legate de locuință și hrană, lipsesc cu desăvârșire;

• oamenii locuiesc în case confortabile, cu toate facilitățile necesare. Aceștia sunt înconjurați doar de cei care au opinii și valori similare:

• peisajele sunt extraordinar de frumoase; clima este precum cea existentă în cele mai bune stațiuni de odihnă din lume în perioada cea mai favorabilă;

• există o mare varietate de școli care permit dezvoltarea abilităților existente și obținerea de noi competențe și cunoștințe;

În acea lume nu există nici „șase sute de îngeri cu fețe radiante", nici „fecioare cu ochii ca stelele cu o înțelepciune nemaivăzută". Dar chiar și fără aceste atribute, imaginea conturată din descrierea de mai sus nu ar putea, oare, să fie asociată cu Raiul? Anume astfel este perceput acest nivel de către locuitorii săi. Unii dintre ei stabilesc și mențin contacte strânse cu pământenii, realizând dictări pentru diferite creații artistice, insuflând și sugerând idei pentru diverse descoperiri științifice, transmițând informații prin intermediul mediumilor. Alții, după o pregătire specială, devin salvatori, ajutându-i pe cei blocați în Iad sau întâmpinându-i pe cei ajunși la etajul al doilea.

Dar, într-o bună zi, fiecare dintre ei primește un semnal de revenire pe Pământ. Și mai departe totul are loc așa cum deja am descris în capitolul 7.

Speranța de viață în Rai nu este foarte mare – sufletele sunt create de Creator nu pentru a se relaxa, ci pentru a realiza Planul Său. Unele suflete, plicitisite rapid de viața cerească, solicită să se întoarcă cât mai repede pe Pământ pentru a acumula un set de noi experiențe și a-și crește nivelul de vibrații. Pentru că numai atunci acestea se vor putea ridica la următorul etaj al Lumii Subtile... Cei care doresc să rămână o perioadă mai îndelungată în Rai, sunt ajutați să înțeleagă situația reală de către Mentori, care le permit acestor suflete să arunce o privire la etajul al treilea, unde condițiile de viață sunt incomparabil mai interesante decât în Rai.

La acest nivel, superior, locuiesc sufletele bătrâne, care și-au încheiat ciclul lor de reîncarnări. Viața aici este plină de astfel de senzații, culori și sunete pe care limbajul uman nu le poate descrie – în lexiconul nostru pur și simplu nu există cuvinte care să descrie și să reflecte obiecte și concepte inexistente în percepția noastră. Încercările de a descrie în mod adecvat lumea de la acest nivel amintesc de eforturile Pătratului de a explica regelui Lainlandiei diferențele dintre un segment și un punct. Dar există, totuși, ceva ce cunoaștem.

Nivelul de energie și gradul de libertate acolo sunt mult mai mari, ceea ce necesită și o nouă formă de existență. Această energie creează un nou corp, capabil să preia orice formă de voință a sufletului, cea mai potrivită pentru fiecare caz în parte. De exemplu, pentru călătoriile în alte lumi și comunicarea cu locuitorii acestora, de regulă, se alege forma universală a unui cerc, a unei mingi.

Formele gândurilor dobândesc instantaneu caracteristici și contururi reale, transformarea se realizează imediat, trebuie doar să se imagineze obiectul de interes. În școli se predau tehnici de lucru cu energia, pregătindu-se pentru trecerea la un nivel superior.

Despre ceea ce se întâmplă la etajele superioare ale Lumii Subtile, sursele noastre oferă puține informații. În general, ele se reduc la faptul că sufletele care se află la aceste niveluri obțin statutul de „asistenși ai Creatorului" și pun în aplicare Planul Lui General.

Desigur, descrierea Lumii Subtile în viziunea noastră are un caracter foarte schematic și sumar. Dar noi considerăm că pentru a ne îndeplini misiunea am oferit informații generale, dar suficiente pentru ca cititorii noștri să-și facă o idee clară cu privire la ceea ce ne așteaptă după moartea fizică. Celor care sunt interesați să afle mai multe detalii, le recomandăm să consulte lucrările care sunt menționate în bibliografia de la sfârșitul acestei cărți. În continuare, trecem la partea finală a prezentării noastre.

Efectul fluturelui

Doar prin grijă față de fericirea altora,
vom obține propria fericire.
Platon (428-348 î.Hr.)
filosof grec, elev al lui Socrate

Trăim într-o perioadă unică, care nu a mai existat în întreaga istorie a civilizației noastre – se încheie concomitent cele mai importante cicluri cosmice ale planetei. Era Peștilor, asa zisa Epocă a Ignoranței, care a durat 2160 ani este înlocuită cu Era Vărsătorului – Epoca armoniei, a prosperității, spiritualității și a cunoștințelor utile. Totodată, se încheie ciclul de precesie a axei Pământului, care a durat 25920 ani. Unii cercetători spun că se apropie de sfârșit și anul Galactic – este durata unei revoluții complete a Soarelui în jurul Centrului Galactic. Potrivit diverselor estimări, această perioadă este de 176-250 milioane de ani. Apar modificări semnificative în câmpul magnetic al Pământului, care pierde masiv din intensitatea sa. A crescut în mod dramatic viteza de deplasare a Polului Magnetic de Nord, s-a accelerat pulsul (vibrația) planetei. În interiorul Soarelui au început unele procese inexplicabile pentru teoriile științifice cunoscute.

Amploarea și viteza schimbărilor au Forțat unii oameni de știință să vorbească despre o nouă epocă geologică, iar pe alții – despre mișcarea galactică și schimbările viitoare legate de spațiu-timp. Majore sunt și schimbările care au început în mințile oamenilor – altfel nici nu putea fi, deoarece noi toți suntem particule ale matricei Divine. Omul de știință de renume mondial, academicianul Vladimir Vernadski (1863-1945), încă din secolul al XX-lea a subliniat în mod repetat relația strânsă a omului cu mediul înconjurător. Și, ca răspuns la schimbările produse în natură și în cosmos, la sfârșitul secolului trecut, pe Pământ a apărut și a început să se dezvolte rapid o nouă generație de oameni – copiii indigo, care posedă o inteligență și o imunitate incredibil de mari.

Conform observațiilor noastre, Marile schimbări au provocat divizarea omenirii în două părți inegale.

Partea cea mai mare, cufundată în ignoranță, s-a dovedit a fi incapabilă să recepționeze și să se adapteze în mod adecvat la schimbările tumultuoase și rapide de debit. Mulți

oameni au început să capete o stare de excitație, care ușor s-a transformat în agresiune în masă. Alții au simțit asuprire și frică, care au intesificat starea de depresie. A treia categorie s-a cufundat în băutură și sex fără limite.

Partea cea mică, care combină oameni dezvoltați și instruiți, a manifestat capacitatea de a absorbi noile curente masive de energie, ceea ce a condus la o evoluție bruscă a conștiinței și creșterea propriilor vibrații.

Unii au început să se electrocuteze de la tensiunea înaltă, alții – să-și crească luminozitatea și strălucirea.

În prezent, nu trebuie să fim clarvăzători ca să vedem schimbările care au loc și să prezicem consecințele lor. Aceste perspective sunt previzibile și, la prima vedere, desigur superficială, nu inspiră optimism. Îngrijorați de posibilitatea evoluției catastrofice a evenimentelor, laureații Premiul Nobel, reuniți în mai 2011 în Stockholm, la conferința lor anuală, au făcut un apel către ONU cu privire la salvarea omenirii. Potrivit laureaților premiului Nobel, Pământul a intrat într-o nouă eră geologică – Anthropocene, în care activitatea umană este un factor major în schimbările negative globale.

Însăși ideea de salvare, desigur, merită un suport deplin, dar cum este văzută aceasta de emeriții oameni de știință? La fel – prin prisma concepțiilor greșite, deja respinse, cu privire la vina pe care o poartă omul pentru încălzirea globală. În opinia lor, principalul lucru care trebuie făcut pentru salvare este de a menține încălzirea globală și a nu permite creșterea acesteia cu mai mult de 2 °C.

Nu vom repeta argumentele cu privire la neimplicarea omului în încălzirea globală – am prezentat deja lămuriri cu privire la această temă în Capitolul 2. Am amintit despre Conferința de la Stockholm din două motive:

Primul: însăși abordarea unei astfel de probleme (despre salvarea umanității) la cel mai înalt for științific al planetei este o dovadă cât se poate de serioasă și puternică a gravității situației actuale și a perspectivelor viitoare.

Al doilea: știința tradițională materialistă, rareori, oferă propuneri concrete pentru soluționarea problemelor presante și urgente de natură globală.

În opinia noastră, imaginea este cu totul alta.

Împărtășind îngrijorarea cu privire la viitorul imediat al omenirii, noi ne setăm să fim mai optimiști cu privire la perspectivele sale și să vedem o posibilitate reală de schimbare pozitivă a acestora prin acțiunile oamenilor obișnuiți de a crește vibrația omenirii.

Amintiți-vă de formula influenței, remarcabilă prin simplitatea ei unică și prin forța ei! Un grup de oameni, al căror număr constituie rădăcina pătrată dintr-un procent din populație este capabil să schimbe radical conștiința întregii populații. Mai mult decât atât, o astfel de posibilitate există chiar dacă această populație, în sine, nici nu tinde spre acest deziderat.

Amintiți-vă de modelul holografic al Universului, reflectat în Vedele vechi printr-o întrebare frumoasă: dacă rupem un fir de iarbă, freamătă Universul?

Amintiți-vă de efectul fluturelui, ale cărui bătăi de aripi deasupra Atlanticului sunt în stare să provoace un uragan în Oceanul Pacific?

Așa că am decis să „lucrăm" ca un astfel de fluture și să scriem această carte. Iar Vouă vă propunem să ne țineți companie și să bateți din aripi alături de noi. Dar, spre deosebire de fluturele din proverb, să nu provocați un uragan, ci un fenomen exact opus – armonie socială.

Mecanismul acestei acțiuni utile din punct de vedere social este destul de simplu: primul pas –dezvoltarea intensivă a sinelui prin absorbția și asimilarea de noi cunoștințe; al doilea pas, și ultimul – difuzarea și răspândirea informațiilor primite în mediul propriu. Subliniem ultimul punct: este suficient ca educația să se limiteze la cercul propriu de contacte. În niciun caz nu este necesar să „turnați perle înaintea porcilor" sau să luptați cu cei mai înrăiți sceptici. Amintiți-vă de vârsta sufletelor oamenilor care locuiesc pe Pământ în acest moment. Persoanele cu suflet de copil sau tânăr sunt pur și simplu în imposibilitatea de a percepe conștient informațiile grave și serioase. Dar, la nivel de subconștient, ele vor percepe, în mod sigur, vibrațiile voastre și, inconștient, vor reacționa la ele prin creșterea vibrațiilor lor.

Dacă într-un pahar cu apă normală se adaugă doar o picătură de oțet de mere, toată apa din el își va schimba culoarea și gustul.

Însuși faptul că voi ați citit această carte, indică în mod clar un grad ridicat al maturității voastre. De asemenea, acest lucru arată și faptul că în cercul vostru sunt predominant oameni de același nivel de dezvoltare cu voi – cei ce se aseamănă se adună. Și, cel mai probabil, și ei la fel ca și voi, sunt dornici să obțină o sursă de noi cunoștințe, care să facă lumină asupra preocupărilor lor. Deveniți pentru cei dragi o astfel de sursă.

Principiul holografic al construirii Universului fundamentează afirmația: ajutându-i pe alții ne ajutăm pe noi înșine. Prin creșterea nivelului de vibrații al vecinului, noi creștem vibrația întregii Matrice și, prin urmare, și propriile vibrații. Iar pentru efectul de scară planetară sunt suficiente doar 144 000 de persoane cu vibrații înalte! Cu toate acestea, ele nu trebuie să facă nimic deosebit – vibrația lor în sine, este capabilă să producă un impact pozitiv asupra stării întregului câmp energetic-informațional al Pământului.

De unde această cifră?

Despre cei 144.000 de aleși, care vor fi alături de Iisus la Sfârșitul Lumii, vorbesc reprezentanții unor confesiuni creștine. Această informație este inspirată din Apocalipsa Sfântului Ioan Evanghelistul: „Am auzit numărul celor inscripționați: inscripționați erau o sută patruzeci și patru de mii din toate semințiile fiilor lui Israel" (Apocalipsa 7: 4).

Departe de orice religie, spiritul Kryon, care transmite oamenilor informații prin intermediul a diverși mediumi, a relatat:

„După anul 2012, Iubirea va fi singura cale. Energie negativă a furiei, a tristeții și durerii nu va mai intra în joc. La început, acest lucru nu va fi pentru toată lumea; în primul rând va trece un val de 144 000 de persoane, care vor merge înainte într-o Energia Nouă și ei vor crea o lume nouă. Și ei vor începe să aducă oameni în noile energii" [129].

Kryon a transmis același lucru în timpul unei alte sesiuni de comunicare:

„și acum noi ne adresăm vouă și vă spunem: Din rândul vostru avem nevoie de 144.000 de oameni care ar deveni imediat în întreaga planetă maeștri înălțați..." [130].

În literatura ezoterică se întâlnește frecvent o afirmație despre o ascensiune iminentă (salt cuantic evolutiv) al planetei noastre și a intregii omeniri la un alt nivel de energie existențială. Această afirmație se prezintă astfel:

„Ascensiunea fizică a omului este transferul spiritului împreună cu corpul fizic la dimensiuni mai înalte, fără a trece prin experiența morții fizice. Acest lucru se datorează creșterii frecvenței de vibrație a tuturor celulelor din organism și este însoțită de o stare de iluminare spirituală.

Pentru ascensiunea cu succes a întregii omeniri se impune ca cel puțin 144.000 de oameni de pe Pământ să devină iluminați, să întruchipeze în sine conștiința lui Hristos și să-și activeze Lumina corpului lor.

Când se va atinge „masa critică" de 144.000 de persoane sau mai multe, valul vibrațional de energie de iluminare va străbate întreaga noastră planetă și oamenii săi, distrugând formele astrale inferioare de gândire și dizolvând voalul care separă oamenii de propria lor experiență interioară a esenței divine și adevărului. Influența fiecăruia dintre iluminați asupra celorlalți oameni va fi atât de puternică, încât fiecare dintre ei va fi capabil să atragă încă 144.000 de persoane către niveluri mai ridicate de conștiință. Cu alte cuvinte, 144.000 de iluminați vor crea un salt cuantic pentru 20 736 000 000 de oameni." [131].

Noi nu vom evalua aici probabilitatea de ascensiune planetară, dar recunoaștem că este mai plăcut să meditățm la acest aspect, decât să citim argumentările triste și pline de pesimism ale laureaților Premiului Nobel cu privire la dezastrele viitoare și vina oamenilor în producerea acestora.

Informația cu privire la posibilitatea celor 144.000 de iluminați de a schimba lumea, este absolut adevărată. Aceasta se mulează perfect pe formula de influență, prezentată mai sus, și chiar oferă un triplu factor de siguranță – populația Pământului nu este de 20 ci de 7 miliarde de oameni.

Despre ce altceva util ne mai vorbesc ezotericii menționați mai sus?

„Tranziția cu succes este asigurată de 144 000 de oameni iluminați. Celelalte persoane pot chiar să nu facă nimic, ci doar să trăiască așa cum au trăit și mai înainte și să nu creeze

impedimente în producerea acestui proces. Singurul lucru necesar este crearea condițiilor pentru apariția unei „mase critice" de iluminați [131].

Știm deja că unii oameni tratează cu neîncredere perspectiva de a deveni „iluminat". Ei presupun că „iluminații" sunt reprezentanți speciali al umanității, care sunt marcați cu pecetea Bunăvoinței lui Dumnezeu. De fapt, orice om simplu, poate deveni un iluminat Mcare este deschis la noi cunoștințe și dornic să și le însușească.

Noi știm că în prezent, pe Pământ, pe toate continentele se duce o muncă activă pentru crearea acestei „mase critice" de iluminați. Ce ar fi să deveniți unul dintre ei? Nu există nicio modalitate mai bună de a crește propria vibrație decât ajutorul oferit oamenilor pentru a scăpa de ignoranță.

ÎNAINTE ȘI DUPĂ 21 DECEMBRIE 2012

Pe 21 decembrie 2012 întreaga omenire a intrat într-o Nouă Eră. Și, așa cum au arătat evenimentele ulterioare, s-a dovedit a fi complet nepregătită. Unii s-au bucurat în acea zi, simțind o creștere puternică a spiritului și o explozie de energie, alții s-au speriat și s-au ascuns în diferite adăposturi, iar scepticii au considerat Marea Trecere o altă minciună. Însă, în mintea tuturor celor care așteptau schimbări, după cele „trei zile de întuneric" care nu au mai avut loc, au apărut multe întrebări. De ce nu s-a întâmplat nimic – nici Apocalipsa, niciun Semn evident sau luminos care să marcheze începutul Epocii de aur? Într-adevăr am intrat într-o Nouă Eră, pe care au așteptat-o cu nerăbdare și speranță milioane de oameni? Ce ne așteaptă în 2013 și în anii următori?

În primul rând, trebuie să subliniem faptul că, pe lângă renumitul calendar Maya, au existat multe alte surse, care avertizau asupra situației tragice, care s-a creat pe Pământ la sfârșitul anului 2012. Multe dintre acestea sunt descrise în detaliu în cartea lui Joseph Lawrence „Apocalipsa 2012: O Investigare a sfârșitului lumii". Autorul ei – un geofizician, șef al Aerospace Corporation din SUA, care de mai bine de 30 de ani cercetează natura plasmei și a câmpurilor magnetice, a ajuns la o concluzie deloc încurajatoare cu privire probabilitatea de a se produce Sfârșitul Lumii. Singurul lui sfat, oferit la sfârșitul cărții, se poate rezuma astfel: pregătiți-vă pentru scenariul cel mai rău și rugați-vă Domnului să vă protejeze de suferințele teribile ale Apocalipsei care vine [132].

În lucrarea sa voluminoasă, Joseph Lawrence a făcut trimiteri la propriile cercetări, precum și la concluziile savantului american Terence McKenna, care a petrecut mulți ani încercând să descifreze celebra lucrare antică de origine chineză – „Cartea Schimbărilor" sau „I Ching", scrisă în urmă cu 3000 de ani. Terence McKenna a descoperit în ea un fractal complex (un termen matematic complex), pe care l-a numit „valul timpului". Potrivit calculelor sale strict matematice, acest val urma să se consume exact pe 21.12.2012. McKenna nu a legat cercetarea sa de calendarul maya. Mai mult decât atât, el a publicat cartea sa cu prezentarea teoriei legate de valul timpului cu zece ani înainte ca Jose Argules să publice lucrarea sa intitulată „Factorul Maya. Misterul 2012" (1987), în care a indicat data de 21.12.12., în jurul căreia au început imediat dezbateri ale oamenilor de știință.

Cercetătorii au descoperit, de asemenea, că și textele antice egiptene vorbesc despre sfârșitul lumii și indică data de 21.12.12. Există studii similare și în sursele antice indiene.

La fel de multe ecouri au creat și studiile matematicienilor israelieni, care au descoperit și au descifrat „Codul Bibliei". Ei au descoperit că Vechiul Testament conține predicții ale întregii istorii și au subliniat faptul că toate acestea s-au îndeplinit 100%, iar profețiile pentru viitor indică al Treilea Război Mondial și Apocalipsa, la începutul secolului al XXI-lea.

Prin urmare, totul era extrem de serios, iar calendarul Maya nu a fost, nici pe departe, singura sursă care indica Sfârșitul lumii în decembrie 2012. Iar faptul că nu a existat nicio Apocalipsă, poate fi considerat, pe bună dreptate, un Miracol. Chiar și pe 20 decembrie 2012 au continuat să apara diferite versiuni ale scenariului evoluției evenimentelor în următoarele trei zile, inclusiv în ziua cea tragică.

Deci, care sunt cauzele producerii Minuni?

În primul rând, noi, oamenii de pe Pământ, suntem unici în toată Galaxia, și noi suntem protejați atât de catastrofele cosmice, cât și de cele terestre, atât de dezastrele naturale, cât și de cele artificiale, provocate de om. Acest lucru este stabilit și confirmat de știința Pământului. Descrierea detaliată a acestor descoperiri ne-ar fi luat încă cel puțin o sută de pagini, în contextul în care ele se află dincolo de sfera de aplicare a acestei cărți. Astfel, pe toți cei interesați de o informație științifică specifică menită să demonstreze statutul special al planetei Pământ în Univers, îi invităm să urmărească videoclipul nostru „În pragul unei Noi Ere" [133].

Știinta nu ne mai poate fi de ajutor în găsirea de răspunsuri la întrebările noastre. Oamenii de știință au reușit să ne arate doar acele părți ale imaginii, care pot fi studiate și explorate prin metode comune, familiare cercetătorilor: să analizeze cu ajutorul telescopului, să calculeze folosind teoreme, să observe și să captureze dovezi pe camera foto. Dar, chiar și acest lucru este suficient pentru a trage concluzii cu privire la unicitatea umanității și a planetei noastre și pentru a înțelege unde și la cine să căutăm răspunsuri pentru principalele întrebări. Unde? Desigur, în alte dimensiuni, invizibile pentru dispozitivele oamenilor de știință. De la cine? De la cei care sunt cu ochii pe noi, ne veghează și ne protejează.

În ultimii ani, informațiile primite de la „Lumea Cealaltă" nu prezintă nici o dificultate – vălul dintre lumile noastre a devenit atât de subțire încât mii de oameni de pe întreaga planetă au reușit să intre, cu ușurință, în contact cu reprezentanți ai Conștiinței Supreme. Mai mult decât atât, fluxul acestor informații extraterestre a devenit atât de învolburat încât există un pericol real de a ne îneca în el. Și, așa cum se întâmplă întotdeauna în vremurile tulburi, pe scenă au apărut mii de speculatori, de toate culorile, care s-au autoproclamat a fi profeți, clarvăzători și mediumi. De aceea, a trebuit să muncim din

greu ca să cernem tone de roci sterile pentru a obține boabe de cunoaștere reală. Și iată ce am aflat:

Pământul a fost, într-adevăr, creat de Constiința Supremă ca o planetă unică și ei, conform planului Creatorului, i-a fost atribuit un rol special, nu doar pentru propria noastră Galaxie, dar și pentru întregul Univers – rolul de a extinde conștiința tuturor creaturilor care locuiesc în ea. Pentru a realiza acest lucru, pe Pământ au fost trimise o varietate de ființe cu diferite frecvențe vibraționale, care să producă energia necesară Universului prin acumularea de experiență în condiții de existență fizică. Această experiență, care nu poate fi obținută nicăieri în Univers conduce la extinderea necesară conștiinței ființelor, care locuiesc pe Pământ. Cu alte cuvinte, misiunea civilizației Pământului constă nu doar în propria sa dezvoltare, ci a întregului Univers. Acesta este motivul pentru care nouă ne-au fost create astfel de condiții unice și confortabile, pentru care suntem atât de atent protejați.

Dar, în cazuri speciale, atunci când opțiunile Programului, cum ar fi „Libertatea de alegere" și „Dreptul la greșeală", pun în pericol realizarea Planului Creatorului, salvatorii și ajutoarele noastre trebuie să recurgă la măsuri drastice pentru a elimina amenințarea, curățând planeta de supra-abundență de energie negativă.

Anume din acest motiv au fost distruse civilizațiile precedente, în special, Lemuria și Atlantida, care au atins cel mai înalt nivel de dezvoltare tehnică, dar care și-au pierdut vibrațiile ridicate de dezvoltare spirituală.

Atragem atenția asupra faptului că: în toate cazurile în care s-au recurs la sancțiuni de epurare, nu a pierit întreaga omenire, ci doar acea bucată avansată din punct de vedere tehnologic, care și-a pierdut armonia cu planeta, adică locuitorii din Lemuria, iar apoi din Atlantida. În același timp, cealaltă parte a populației care a existat în paralel cu societățile înalt tehnologizate, s-a conservat mereu. Acești oameni nu au avut cunoștințe științifice și dispozitive tehnice, dar au fost în strânsă legătură cu natura Pământului, cu spiritul ei și purtau vibrații necesare pentru a continua „Proiectul Pământului".

După Marele Potop, pe Pământ au rămas totuși câțiva supraviețuitori din rândul reprezentanților Atlantidei, care s-au implicat activ în construirea unei vieți noi printre popoarele primitive. Și, din nou, au început să joace rolul precedent – dezvoltarea tehnologică și obținerea de bunuri materiale. Și de această dată, s-a păstrat libertatea de a alege și dreptul la greșeală, iar oamenii au început să le folosească în mod activ; ca urmare, societatea a început din nou să se cufunde într-o mlaștină necruțătoare de materialism.

Atunci, pentru a remedia situația, care încă nu atinsese un nivel critic, pe Pământ au fost trimise ființe din cele mai înalte dimensiuni – Hristos, Buddha, Mohamed și alții, care au devenit fondatori ai unui număr mare de religii și școli spirituale. Cu toate acestea, după ce acești Mari Învățători au părăsit Pământul dominat de materialism, spirituali-

tatea omenirii a căzut din nou aproape de nivelul anterior, ceea ce nu este surprinzător dacă este să ne amintim de precesia axei Pământului și perioada de somn. Adepții învățătorilor au răspândit concepte bazate pe propriile lor interese egoiste, care trădau o înțelegere eronată a doctrinei acestor ființe sfinte. Energia Pământului a devenit din nou contaminată de astfel de emoții negative, precum furia, ura, tristețea, lăcomia. Educarea populației prin cunoaștere a fost limitată, în societate s-a instalat o cenzură rigidă a cunoștințelor adevărate. În plus, a existat o perdea energetică densă între lumea fizică și cea subtilă, care a îngreunat contactul cu mentorii și salvatorii noștri.

În general, din nou, totul se îndrepta către o nouă Apocalipsă. Dar, Forțele de Sus ne-au întins, iarăși, o mână de ajutor. Modificând setările câmpului magnetic al Pământului, ei ne-au deschis accesul la informație, care vine din Lumea Subtilă. La început a existat o scobitură, apoi s-a deschis un geam mic, apoi o fereastră, iar în a doua jumătate a secolului al XIX-lea s-au deschis larg ușile casei noastre pământești. Și a început trezirea în masă a oamenilor. Oamenii de știință au descoperit unicitatea planetei noastre și a întregului sistem solar, au găsit manuscrise vechi autentice cu texte sacre, care fuseseră ascunse și ținute sub lacăt timp de două mii de ani, s-au învățat să descifreze textele antice și mesajele Constiinței Supreme... Cunoașterea, literalmente, a inundat Pământul, și nici o cenzură nu mai putea opri acest flux puternic. Cu atât mai mult cu cât pentru desăvârșirea sa oamenilor li s-a oferit Internetul, cu capacitatea sa de a găsi rapid și a face schimb de informații.

Și atunci când Pământul împreună cu întregul său sistem solar a intrat în zona Galaxiei cu vibrații înalte, procesul de trezire a oamenilor a decurs și mai repede. Pe toată planeta au început să apară comunități fizice și virtuale, orientate către iluminarea oamenilor și evoluția spirituală a acestora. În 1987, pe Pământ s-au răspândit valuri universale de Convergență Armonică, care fuseseră deja asimilate de mii de oameni luminați. În anii următori, au avut loc frecvent acțiuni locale și planetare, care promovau pacea și armonia. Una dintre ele este uimitoare prin amploarea și forța sa. Pentru derularea ei, pe 11 decembrie 2010 în Thailanda s-au adunat mai mult de un milion de copii din toate colțurile lumii! Această priveliște poate fi cu greu descrisă în cuvinte, de aceea vă propunem să vedeți acest eveniment uimitor, care poate fi găsit pe YouTube [134].

Vă anunțăm cu mândrie că a noastră comunitate online „Creează Destinul", care reunește peste 6.000 de membri (conform datelor din iunie 2013), a participat de mai multe ori la acțiuni pe scară largă, inclusiv la una organizată pe 12 decembrie 2012, atunci când toți oamenii de bună credință de pe Pământ au generat forme de gândire care exprimau dragoste și recunoștință, ridicând astfel nivelul de vibrații al întregii omeniri.

Ca urmare, balanța a înclinat în favoarea scenariului unei tranziții line și ușoare a întregii omeniri către o Nouă Eră, care a început pe 21 decembrie 2012. Anume eforturile tuturor acestor oameni de bună credință, care la acea dată erau destui pe Pământ pentru a inversa situația, au condus la acest miracol – anularea Sfârșitului Lumii.

Acum, că este clară (sperăm) imaginea evenimentelor care au avut loc pe Pământ până la 21 decembrie 2012 a venit timpul să înțelegem și viitorul nostru.

Cel mai important lucru acum este să nu ne relaxăm.

Noua Eră a început, însă din moment ce nouă ne-a fost oferit scenariul unei tranziții line, evenimentele viitoare vor avea loc treptat, înlocuindu-se sistemul vechi de convingeri și moduri de acțiune cu altul mai modern, care corespunde unui nivel mai inalt de vibrații. Cu toate acestea, fiecare persoană își păstrează dreptul de a-și alege linia de gândire și de comportament. Puteți merge înainte, adaptându-vă rapid la noul nivel de vibrații și savurând din plin toate bucuriile vieții sau puteți încerca să întreprindeți o tentativă de mișcare contra fluxului puternic general. Un lucru este cert, în acest flux este imposibil să stați pe loc – fie vă lăsați purtați de curent, și atunci fiecare efort al vostru este intensificat de forța și energia fluxului, fie înotați contra curentului, confruntându-vă cu rezistența enormă a aceleiași energii.

Forța de Sus, acționând prin reprezentanții săi pământești și multitudinea de mediumi, ne-a oferit caracteristici, suficient de detaliate, ale Erei în care ne aflăm, pentru ca noi să vedem cât se poate de clar ce se va întâmpla în continuare și, prin urmare, cum să ne pregătim și cum să acționăm.

Era Nouă poartă în sine, în primul rând, noile posibilități și oportunități ale umanității. Orice informație este acum accesibilă. Dar importantă nu este disponibilitatea ei, ci necesitatea utilizării acesteia.

Oamenii obțin experiență prin comunicare directă cu Forțele Superioare, prin intermediul mentorilor lor. Focusul minții se modifică. Ea se orientează de la lumea exterioară spre cea interioară.

Omul descoperă în interiorul său un spațiu sigur, propriul său centru, izvorul său interior de resurse. Ca rezultat, se naște un sentiment de securitate și siguranță. Devine posibilă cunoașterea propriei adâncimi și a naturii nemuritoare. Prin configurare internă omul se conectează la fluxul cosmic al conștiinței. Toți oamenii pot descoperi în ei înșiși cunoștința lor Subtilă și extrem de personală.

Calea spirituală încetează a mai fi o alternativă la stilul de viață lumesc, așa cum a fost în epoca trecută. Pentru înțelegerea propriei naturi spirituale și experimentarea Infinității nu mai este necesară o plecare de la „efemeritatea vieții". **Materialul încetează să se opună spiritualului. Spiritualitatea se trăiește prin plinătatea vieții fizice. Prosperitatea în corpul fizic este o expresie a conectării spirituale**. Satisfacția vine prin iubire de sine și auto-realizare.

Se dezvoltă la maximum creativitatea. Viața în corpul fizic, realizată ca un proiect creativ, se umple de bucurie și prosperitate. Sunt apreciate în egală măsură atât calitățile masculine, cât și cele feminine. Conștiința chakrelor inferioare încetează să mai fie percepută ca fiind secundară, subordonată. Corpul fizic și fizicalitatea sunt percepute ca un instrument de manifestare a genezei spirituale. Omul începe să trăiască în armonie cu natura, cu Universul și cu sine.

Ca urmare a schimbării de focus și a stabilirii legăturii cu Infinitul prin intermediul lumii interioare se îmbunătățește sistemul senzorial uman, are loc dezvoltarea abilităților mentale. Prin autocunoaștere se extinde conștiința, se trezește și se dezvoltă intuiția. Viața se consumă nu în trecut sau în viitor, ci în prezent. Omul devine deschis, curajos și autosuficient.

Era veche a ieșit din paradigma bazată pe nevoie și a dat naștere unei strategii axate pe obținere, concurență și luptă. Noua Epocă creează o paradigmă a prosperității. Viața se bazează pe legea atracției, pe parteneriatul egal, promovând individualitatea și capacitatea fiecăruia de a servi pentru Marele Întreg. Adoptarea de către fiecare a unei căi care duce la Adevăr este un semn al unei noi Ere. Toți oamenii orientați spre interior servesc dezvoltării societății în ansamblu.

Astfel, acesta este scenariul evoluției.

Dorim să vă avertizăm cu privire la pericolul cu care mulți dintre noi se vor întâlni cu siguranță. Pe Pământ, încă sunt multe persoane cu o minte limitată, închisă, care nu au văzut nimic și nu au înțeles nimic. Ei vor vocifera că nu există o Nouă Eră, că pur și simplu s-a încheiat un an și a început altul. Că toate discuțiile despre spiritualitate și saltul cuantic al planetei noastre sunt o minciună, o plăsmuire. Că este necesar să le abandonăm, să ne suflecăm mânecile și să trecem la treabă. Prin „treabă", desigur, ei înțeleg goana nestăvilită după bani și plăceri trupești.

Este foarte important să nu cedați acestor provocări și să urmați ferm calea aleasă. Această cale garantează nu doar o dezvoltare spirituală puternică, dar, de asemenea, și o bunăstare fizică și materială solidă. Nu uitați că Noua Eră este una a armoniei spirituale și materiale. Amintiți-vă de cele menționate câteva rânduri mai sus! Spiritualitatea se experimentează prin plinătatea vieții fizice.

De asemenea, este foarte important să se renunțe la ideile preconcepute potrivit cărora evoluția spirituală este în mod necesar asociată cu o anumită practică spirituală specială și că pentru dezvoltarea conștiinței trebuie să vă așezați în poziția lotus pentru o meditație îndelungată sau să mergeți în Tibet și acolo să vă târâți pe burtă în jurul muntelui sacru Kailash. Nu este necesar să faceți aceste lucruri. Viața de zi cu zi, în sine, este o formă excelentă de practică spirituală. Fiecare eveniment care i se întâmplă unui om îi oferă acestuia posibilitatea de a-și extinde conștiința.

Este important să fim conștienți de acest lucru, iar noua perspectivă asupra lumii și intuiția crescută vă vor permite să reacționați prompt și eficient la orice semnale externe. Desigur, noua viziune asupra lumii nu va cădea din cer ca un dar divin, aceasta trebuie să fie obținută prin conectarea propriei conștiințe la fluxul de noi informații, care le va înlocui pe cele învechite și false. De aceea, în prezent, educația și auto-instruirea devin mult mai prioritare și actuale decât erau în trecut.

Practica primelor luni, după decembrie 2012, arată, în mod convingător, că oamenii care și-au ridicat nivelul de vibrație prin dezvoltarea conștiinței, au început să obțină rapid îmbunătățiri în toate domeniile vieții lor – în relațiile de familie, sănătate și afaceri. Cei care au rămas la un nivel scăzut de vibrații au început să se îmbolnăvească mai frecvent, să intre în conflict cu cei din jur și să suporte pierderi semnificative în afaceri.

Din moment ce noi vorbim atât de mult despre vibrații, ar fi oportun să vă prezentăm caracteristicile lor numerice.

În primul rând trebuie să subliniem faptul că fiecare obiect emite o energie. Astfel, fiecare celulă din organismul nostru vibrează la o anumită frecvență. Toate gândurile noastre, emoțiile, sentimentele sunt fascicule de energie care, de asemenea, au propriile lor frecvențe de vibrație.

- Suferința morală oferă vibrații de la 0,1 până la 2 Hz;
- Frica – 0.2-2.2 Hz;
- Supărarea – 0.6-3.3 Hz;
- Iritația – 0.9-3.8 Hz;
- Indignarea – 0.6-1.9 Hz;
- Irascibilitatea – 0,9 Hz;
- Furia – 1,4 Hz;
- Aroganța – 0,8 Hz;
- Neglijarea – 1,5 Hz;
- Senzația de superioritate – 1,9 Hz.

În cazul în care o persoană trăiește sentimente pozitive, are o vibrație cu totul diferită:

- Acceptarea lumii așa cum este aceasta, fără mânie, resentimente și alte emoții negative, – 46 Hz;
- Generozitate – 95 Hz;
- Recunoștință sinceră – de la 140 Hz și mai sus;
- Unitate cu alte persoane – 144 Hz și mai sus;
- Compasiune – de la 150 Hz și mai sus,
- Iubire, care este numită așa de către creier, adică atunci când o persoană își dă seama că iubirea este un sentiment bun, luminos cu o mare putere, dar încă nu reușește să iubească cu inima – 50 Hz;

• Iubirea, pe care o persoană o generează cu inima sa asupra tuturor oamenilor, fără excepție, și asupra tuturor lucrurilor vii – de la 150 Hz și mai sus.

Prin urmare, pentru a ne plasa într-o stare de armonie cu lumea înconjurătoare, noi, de asemenea, trebuie să ne ridicăm nivelul de vibrații. Astfel, noi ne schimbăm destinul nostru, îl creăm la propriu și îmbunătățim întreaga lume.

Frecvența cumulată a vibrațiilor depinde de mai mulți factori:

În primul rând, de starea corpului și a organismului, de calitatea produselor alimentare, de viciile și obiceiurile rele, de igienă, de comunicarea cu mediul, de climă, sau de un anumit moment al anului, precum și de calitatea sentimentelor, puritatea gândurilor și de mulți alți factori.

Frecvența de vibrație a unei persoane se reduce foarte mult sub influența sentimentelor negative pe care aceasta le trăiește: frica, invidia, mânia, lăcomia... Orice acțiune răuvoitoare, gândurile și sentimentele meschine poluează corpurile fine corespunzătoare aurei, le îngreunează, iar persoana începe să vibreze la frecvențe mai mici. Destinul celor care practică „sunete joase" este să se confrunte în mod constant în viață cu situații și evenimente negative. Iată o corelație directă dintre calitatea vieții și nivelul propriilor vibrații!

O persoană cu vibrații înalte are o stare bună de sănătate, relații armonioase cu oamenii, situație materială favorabilă și multă creativitate. Starea sa se răspândește în mediile înconjurătoare, rude, prieteni, iluminând viețile lor, dar și în întreaga lume.

Când survin vibrațiile distructive? Se pare că ele apar la om ca urmare a manifestării trăsăturilor sale de personalitate sau emoțiilor negative.

Toate acestea sunt consecințe ale tranziției planetei Pământ și a întregii omeniri la o nouă „bobină" în spirala evoluției. Fluxul de energie cosmică de înaltă vibratie, pătrunsă pe Pământ prin câmpul magnetic slăbit, a accelerat pulsul planetei și a avut un impact puternic asupra omenirii. Altfel, nici nu putea fi. La urma urmei, oamenii sunt niște sisteme energo – informaționale, iar conștiința lor are o natură electromagnetică astfel încât fiecare gând, fiecare emoție vibrează la o frecvență diferită.

Furia, lăcomia, mândria, invidia vibrează la frecvențe între 0.5 și 3 Hz, iar iubirea, generozitatea, recunoștința și toate aspirațiile spirituale – de la 50 Hz și mai sus. Aceasta este cheia pentru a schimba prioritățile oamenilor, pentru a trezi curiozitatea cu privire la viața spirituală și a îndepărta interesul crescut pentru nevoile pur materiale. Aceasta este, apropo, și cheia pentru dezvoltarea afacerilor în Noua Eră. Bussinesul trebuie să fie orientat cu precizie către noile nevoi reale ale oamenilor.

Trebuie remarcat faptul că persoanele care s-au angajat ferm să adopte această cale de dezvoltare, nu au întâmpinat ziua de 21 decembrie 2012 în adăposturi speciale, tremurând de frică față de judecata de apoi. Pe ei, această zi i-a găsit cu alte emoții și în alte circumstanțe. Acest lucru ne este indicat în numeroasele scrisori primite de la prietenii și studenții noștri:

„În acea zi, predomina o stare extraordinară de bucurie și euforie a sufletului, care persistă și în prezent..."

„Trecerea la o Nouă Eră s-a podus în familia noastră și în mediul nostru cât se poate de liniștit. Cu încredere concepem planuri și fructificăm fiecare zi. Toți sunt sănătoși și fericiți. Oferim și primim Dragoste și Recunoștință!"

„Am căpătat un sentiment de ușurare și încredere. A venit timpul meu. În acea zi, aveam o stare de spirit ca cea care apare de regulă la 1 ianuarie când ai puteri noi, ești energic și preocupat de planuri măreție. Și cât de frumoasă și solemnă arăta natura! Ca și cum ar fi fost ziua de naștere a Pământului! Grație reflexiei și refracției luminii în cristalele de gheață, în jurul Soarelui s-au format niște inele luminoase de tip halo. Pe 22 decembrie am văzut un curcubeu. Sufletul se bucura."

„Pe 21 și 22 am simțit o pace și o liniște absolută. Mental, făceam planuri și eram conștient de ceea ce voi face în următorii 2-3 ani. Am primit o altfel de inspirație... Am simțit o ușurare."

„Ultima săptămână a fost foarte relaxantă și fericită! Iar după ziua de 21 decembrie totul a devenit și mai luminos, mai plin de bucurii!! În suflet – multă armonie și calm! La noi a nins frumos, am căpătat sentimentul că a sosit Anul Nou, deși corect ar fi fost să spunem – că a sosit o Nouă Eră."

„Întreaga zi am avut o stare de spirit minunată, de ușurare, de fericire, de bunăstare și echilibru."

„Am căpătat un sentiment de siguranță și claritate. Am început să văd ceea se întâmplă cu mine și în jurul meu ca și cum aș fi privit dintr-o parte. Am început să aud și să ascult mai bine oamenii din jur și să comunic cu ei prin expresia ochilor. Starea generală era una de liniște și pace."

„S-a ascuțit memoria. Mi-am amintit de niște lucruri la care nu mă gândisem niciodată până în acel moment. Dintr-o dată m-au copleșit. Asociativ apăreau o groază de gânduri. Am început să înțeleg mai bine oamenii. Acest lucru se manifestă prin faptul că eu știam deja ce o să-mi zică interlocutorul meu înainte ca acesta să-mi adreseze vreun cuvânt."

„Sufletul cântă și se bucură de noua lumină!"

„Pe 20 și 21 decembrie inima mea era plină de emoție (ultima dată am trăit un astfel de sentiment atunci când m-am căsătorit). Acesta este începutul frumosului!"

În căsuța noastră poștală există o mulțime de e-mailuri și scrisori care conțin dovezi practice asupra faptului că în afaceri a sosit timpul ca oamenii avansați spiritual să-și culeagă roadele.

Anterior, în epoca trecută, atunci când materialul și spiritualul se aflau într-o permanentă confruntare, oamenii spirituali nu se bucurau de prea mult succes în afaceri, iar oamenii de bussines de succes erau foarte străini de spiritualitate. Și acest lucru era firesc, deoarece pe Planetă dominau vibrațiile joase (până la 7,8 Hz), care intrau în rezonanță cu aceleași vibrații ale oamenilor de afaceri lacomi.

Timpul lor a expirat iremediabil, Planeta își crește în mod constant vibrațiile sale, schimbând însuși mediul de existență al acestor persoane și, în consecință, și Regulamentul Jocului numit Viață. De aceea, nu dau și nici nu pot da rezultate toate încercările elitei vechi de a depăși criza globală, prin pomparea economiilor țărilor lor cu bani neacoperiți. Metodele vechi nu se mai încadrează în normele ce guvernează în Noua Eră, ale cărei principii de bază sunt Iubirea și Recunoștința – energii cu vibrații foarte înalte. Celor care vor tinde să le obțină, le va merge bine în toate privințele și acest lucru este foarte clar. Dar ce se va întâmpla cu cei care continuă să se opună vibrațiilor din Noua Eră? Cu privire la soarta lor, de asemenea, există informații de la Lumea Subtilă:

În consecință, pe Pământ vor rămâne doar acele ființe care sunt capabile să se adapteze la frecvențele dimensiunii a cincea, iar toate celelalte ființe vor fi mutate la stele corespunzătoare frecvenței lor.

Acest lucru înseamnă că, după suferința și eșecurile pe care ei le vor experimenta în restul vieții lor pământești și după moartea fizică, nu vor mai avea o cale de întoarcere pentru revenire pe Pământul, care va căpăta o versiune nouă și armonioasă. Ei vor trebui să-și petreacă toate viețile lor viitoare în lumi, familiare lor, cu vibrații mici. Acolo, ei își vor continua dezvoltarea, vor continua suferința și lupta pentru o bucată de pâine și un loc sub soare.

Aceasta va fi alegerea lor liberă, iar respectul pentru această alegere este una din legile Universului.

În concluzie, vom răspunde la alte două întrebări care ne sunt frecvent adresate în scrisori sau în prelegerile de la Academia noastră: de ce Noua Eră, în prezent, poartă în sine mai multe dezastre și cataclisme naturale decât era anterioră și când se vor termina toate acestea? Și asta pentru că ne dorim atât de mult sosirea Epocii de Aur!

Vă propunem să călătorim un pic în istorie și să ne amintim de evenimentele care întotdeauna însoțesc orice schimbări radicale? De exemplu, atunci când o formare socio-economică era înlocuită de alta, sau atunci când în orice stat era schimbat sistemul politic. În toate cazurile, trecerea de la vechi la nou s-a produs dupa un interval de timp, care se numește de regulă, perioadă de haos. Știm, de asemenea, că vindecarea bolii survine adesea după o scurtă perioadă de agravare a acesteia. Cu o astfel de perioadă de criză în toate sferele vieții noastre, precum și în climatul global, ne confruntăm în acest moment. Și trebuie să tratăm acest lucru cu mult calm și înțelegere.

Această atitudine este încurajată și de Kryon – o entitate extraterestră, care se ocupă de setarea câmpului magnetic al planetei noastre în această perioadă de tranziție. Prin intermediul scriitorului Lee Caroll, Kryon, deja de mulți ani, transmite locuitorilor Pământului informații diverse cu privire la Marea Tranziție a omenirii în Noua Eră. Până în prezent, au văzut lumina tiparului zeci de cărți despre Kryon și într-una dintre ele se menționează următoarele informații cu privire la schimbările curente care au loc în lume:

„Este puțin probabil că există vreo persoană care să aștepte cu entuziasm schimbările care pot aduce cu ele cataclisme planetare. Așa cum am mai spus, planeta și oamenii nu sunt doar interconectate, dar, de asemenea, interacționează și se influențează reciproc, fiind tratate ca o singură entitate. Atunci când toate entitățile universului vorbesc despre „Pământ", ele se referă și la pietrele fizice ale planetei, și la persoanele care trăiesc aici, precum și la alte ființe care susțin existența întregului. Toate acestea sunt percepute ca un sistem unic, ca un tot întreg, astfel încât evaluarea nivelului de vibrație al Planetei include vibrația tuturor acestor „împărății". Nu se poate ridica vibrația oamenilor, fără a crește vibrația Pământului!

Înainte obișnuiam să spun că voi trebuie să considerați Pământul ca parte a vieții voastre. Anticii știau acest lucru și cinsteau și venerau planeta, arătându-și permament respectul față de aceasta. De asemenea, ei se preocupau să mențină un echilibru, iar atunci când exploatau anumite resurse naturale, încercau, pe cât posibil, să le restabilească... Acum, nu voi vorbi despre acest lucru (pe care l-am tratat în detaliu în paginile anterioare), dar vă voi reaminti de ce planeta trebuie să se schimbe din punct de vedere fizic.

Rețeaua magnetică a Pământului este un sistem care afectează dualitatea voastră. Aceasta a fost creată ținând cont de măsura în care voi sunteți capabili să vă Recunoașteți puterea spirituală și și să vă vedeți „eul adevărat". Noile setări ale grilei sunt orientate spre influențarea dualității voastre, fiind, de asemenea, parametrii fizici ai planetei. Din nou, vă rog să înțelegeți logica care stă la baza acestei mecanici. De ce eu am nevoie să schimb parametrii fizici ai Pământului ca să vă schimb pe voi? Răspunsul este evident: deoarece Pământul este planeta voastră și partenerul vostru; călătoriți împreună prin Galaxie într-o uniune simbiotică și, prin urmare, trebuie să vă respectați reciproc.

Modificările produse în rețea vor provoca schimbări în corpul fizic al Planetei, am menționat deja că rețeaua magnetică a Pământului se modifică. Am menționat, de asemenea, că celula voastră din rețea este activată de Soare. În prezent, acest fapt nu este luat în considerare la modul serios, deoarece nu este recunoscut de știința voastră pământească. Abia mai târziu, când veți regla comunicarea intergalactică, rolul Soarelui va deveni, într-un final, clar pentru voi...deoarece toată comunicarea va fi realizată prin el și apoi transferată în rețea, iar apoi – printr-un portal nou, creat cu acest scop.

Pe măsură ce se va schimba Planeta vă veți schimba și voi. Cutremurele, schimbările bruște de vreme și erupțiile vulcanice pot influența direct schimbările de personalitate ale fiecăruia dintre voi. „Chiar așa – ați putea spune – pentru că mi-e frică să mor!" Cu toate acestea, eu vorbesc despre un alt tip de schimbare de personalitate. Cutremurele produse pe partea opusă a planetei vă vor face să vă schimbați acolo unde vă aflați. Nu vă veți putea explica de ce și veți avea un sentiment ciudat. Acest sentiment nu se va constitui într-o teamă pentru propria voastră siguranță, ci mai degrabă într-o preocupare pentru Planeta în sine (pentru că veți „deveni cu aceasta pe aceeași lungime de undă").

Unii dintre voi, pentru prima dată în viață, vor trăi o conștientizare a proceselor planetare. Mulți nici nu s-au gândit niciodată la acest lucru până anul trecut, iar acum sunt interesați foarte tare de ceea ce se întâmplă în natură. Ce ați putea face cu aceste schimbări?... Asumați-vă responsabilitatea pentru cursul evenimentelor, relevant pentru o nouă cale de dezvoltare a Planetei. Acest lucru nu înseamnă că trebui să vă asumați responsabilitatea pentru moarte, distrugere și durere. Aceasta înseamnă acceptarea faptului că ești parte a întregului, iar întregul se confruntă cu o perioadă de creștere. De aceea, acest lucru este necesar, trebuie să se întâmple, și nu reprezintă sfârșitul. Strămoșii voștri antici știau cum să abordeze acest lucru.

Chiar și uraganele distrugătoare, după care era extrem de greu să obții hrană, erau considerate de ei ca o altă rundă de creștere în contextul mai larg al ordinii lumești. Cât de înțeleaptă era această gândire! Ironia este că știința voastră se află acum foarte aproape de adevăr și ea este cea care v-a înstrăinat și v-a îndepărtat de Pământ. Explicați-le acest lucru tuturor celor din jurul vostru: ei nu trebuie să urască planeta pentru tot ceea ce se va întâmpla atunci când se va zdruncina rețeaua.

Nu vă simțiți victime, indiferent de ce vi s-ar întâmpla! Ați putea, oare, voi, aflându-vă în mijlocul unor evenimente teribile, să conștientizați că voi înșivă ați contribuit la planificarea acestora? Unele din Pildele lui Kryon, pe care le veți cunoaște în această carte, prezintă tocmai acest lucru. Atunci când sunteți puși în fața unei lecții, alegerea vă aparține. Puteți fi victimă sau învingător. Totul depinde de voi. Oamenii din Noua Eră înțeleg pe deplin această diferență și au o atitudine pozitivă față de orice. Dumnezeu (sau

Planeta) nu atacă oamenii pentru a îi transforma în victime. Atunci (m-ați putea contrazice), cum să ne simțim în siguranță?

Comunicarea voastră cu Duhul nu trebuie să se rotească în jurul întrebărilor „Cum mă pot simți eu în siguranță?" sau „Cum să fac astfel încât copiii mei să fie în siguranță?". Energia creativă de care dispuneți în prezent trebuie să spună: „Eu voi crea în numele Duhului capacitatea de a materializa și a îndeplini în cel mai bun mod posibil contractul meu". Nu există pentru voi un loc mai bun decât acesta. Țineți minte: noi nu ne dorim mai puțin decât voi ca să rămâneți și să vă îndepliniți misiunea. Acest lucru înseamnă că pentru voi cel mai bine este să rămâneti aici și să continuați să vă îndepliniți munca voastră luminoasă și spirituală decât să fiți nimiciți, să vă întrupați din nou și să pierdeți încă douăzeci de ani pentru a deveni din nou adulți. Acestea au un sens pentru voi?

În ciuda faptului că voi nu puteți cunoaște viitorul, puteți crea o oportunitate de a fi în locul potrivit, la momentul potrivit (chiar dacă nu știți unde se află exact acest loc). Acest lucru poate suna ciudat... Este ca și cum ai dezvolta un plan de călătorie, neștiind care este destinația. Astfel stau lucrurile. Dacă veți renunța la punctul de vedere liniar și obișnuit asupra vieții („trebuie să fiți întotdeauna pregătiți pentru ceea ce ar putea să vă aștepte în viitor"), atunci în noua energie, în viața „aici și acum" nu veți întâmpina nicio contradicție. Cu alte cuvinte, locul vostru este locul unde veți fi în siguranță. Îndeplinindu-vă condițiile contractului, voi veți fi într-un acord perfect cu ceea ce se întâmplă.

Dragii noștri, cel mai bun lucru pe care îl puteți face pentru Pământ este să îi liniștiți pe cei din jurul vostru în timpul schimbărilor care au loc pe Planetă. Rănile sufletești sunt cele mai cumplite dintre toate rănile, iar teama – cel mai rău dușman al Noii Ere. Atunci când veți conștientiza că puteți să vă păstrați calmul și liniștea în timpul turbulențelor de orice fel și veți dovedi în practică acest lucru, vă rugăm să îi învățați și pe alții această tehnică. În situații dificile, în casa voastră se vor aduna mulți oameni pe care nici nu v-ați așteptat să-i vedeți acolo. Ei vor veni cu fețele încleștate de frică și vor vrea să știe secretul stării voastre de spirit care emană calm și liniște. Ei vor căuta răspunsuri la întrebările pe care voi credeți că nu le știți. Transmiteți-le mesajul Iubirii pentru planetă. Împărtășiți-le cunoștințele voastre despre aceste vremuri și despre cât de mult sunt ei apreciați de către Duh. Oferiți-le speranța în viitor, pe care Kryon v-o oferă. Nu există o acțiune mai minunată pe care să o puteți săvârși, decât aceasta. Mulți dintre voi își vor îndeplini în cel mai bun mod posibil contractul pe care îl au, realizând acest lucru.

Și pentru prima dată ei își vor da seama că drumul vostru este să împărtășiți dragoste. Simplu, dar eficient [130]".

Prin urmare, toate dezastrele observate în prezent și revoltele sociale sunt atributele firești ale Marii Tranziții. Să protestezi împotriva lor este ca și cum ai protesta față de

înghețurile care au loc iarna sau caniculele existente pe timp de vară. Trebuie doar să vă înarmați cu răbdare și să participați activ la apropierea de Epoca de Aur, ridicându-vă nivelul personal de vibrații. Dar care este „dimensiunea" răbdării cu care trebuie să ne înarmăm? Probabil, dacă vi s-ar spune (și voi ați crede) că Haosul se va opri după un an, voi ați răsufla ușurați chiar astăzi, nu-i așa? și dacă v-aș spune că se va termina nu peste un an, ci peste doi ani și jumătate? Cum v-ați simți acum, primind această informație? Noi personal, aflând despre termenul de doi ani și jumătate ne-am umplut de bucurie! Doi ani și jumătate – dacă este să numărăm de la data actuală, care este iunie 2013. Astfel, sfârșitul Haosului se va produce cel mai probabil în noiembrie-decembrie 2015! De unde avem această informație și cât de multă încredere putem avea în ea? Sursa – o vom prezenta în continuare, iar referitor la încredere, decideți singuri.

Informația a venit chiar de la civilizația Maya, al cărei calendar (sau, mai degrabă, interpretarea lui greșită) a insuflat groază în milioane de oameni care așteptau Apocalipsa – Sfârșitul Lumii – până pe 21 decembrie 2012. Această informație a fost dezvăluită de Drunvalo Melchizedek, despre care am menționat în Capitolul al II-lea, autor al celebrei cărți „Secretul Antic al Florii Vieții". În noua sa carte „The Mayan Ouroboros – Finalizarea ciclurilor cosmice. Adevărata semnificație a profețiilor Maya", el prezintă sensul autentic și pozitiv al Marii Tranziții a anului 2012 și îi indică termenele.

„Omenirea se asemănă acum cu un fluture cu câteva momente înainte de a părăsi coconul. Toate reprezentările ei despre viață sunt pe cale să se schimbe, și în jurul ei se înfățișează o lume cu totul nouă...

Maya a prezis că în 2012 omenirea se va scufunda adânc în haos. Însă, nu aveți de ce să vă fie teamă. Acesta nu este sfârșitul, acesta este începutul. Este sfârșitul ciclului timpului și sfârșitul lumii? Sau este începutul unui nou ciclu, plin de frumusețe și speranță? Noi va trebui să aflăm și să înțelegem acest lucru...

Trăim în vremuri periculoase. Maya ne spune că tot acest haos a fost prezis demult. Noi ne apropiem de sfârșitul unui ciclu foarte lung, iar haosul apare întotdeauna la sfârșitul unui ciclu.

A sosit timpul să ascultați și să vă pregătiți la nivel intern pentru ceea ce urmează. Acum nu mai putem trăi și nu ne mai putem comporta ca și cum totul este în ordine, pentru că nu este adevărat. Ceea ce va înlocui realitatea obișnuită va fi o variantă mult, mult mai bună a ceea ce avem acum...

Iată ceea ce mi-a povestit Don Alejandro (Președinte al Consiliului Seniorilor Maya – aut.) despre profeția Maya pentru anul 2012. În primul rând, el a menționat informații despre existența unui segment de timp în centrul căruia este această dată (21 decembrie 2012), pe care strămoșii Maya o numesc Sfârșitul Timpurilor. El se întinde pe o durată de

7-8 ani. Din câte am înțeles, acest segment a început la 24 octombrie 2007, însă nu cunoaștem data exactă a finalizării sale. În cazul în care va dura opt ani, acesta se va încheia în jurul lunii noiembrie 2015. Însă, noi știm cu precizie că, în prezent, noi trăim în perioada aferentă sfârșitului Timpurilor" [135].

Nu vom relata prea mult conținut din această carte uimitoare și extrem de instructivă scrisă de Drunvalo Melchizedek în 2012, deoarece ea este disponibilă la scară largă în mai multe limbi pentru orice cititor interesat să o studieze. Vom menționa doar că unele informații importante din profețiile Maya (cele referitoare la Semnele cosmice ale Sfârșitului Timpurilor, vizibile cu ochiul liber), au fost confirmate în întregime de oameni astronomi.

Prin urmare, există toate motivele să asistăm în curând la finalul Perioadei de Haos. În acest context, este oportună celebra pildă despre Ucenicul care l-a întrebat pe Învățător: „Spune-mi, preaînțeleptule, cât timp să mai așteptăm schimbări?" La care Învățatorul a răspuns scurt: „Dacă este să așteptați, atunci mai este mult".

Revenim, în continuare, la teza conform căreia toate profețiile, chiar și cele mai autoritare pot constitui cel mai probabil un scenariu al evoluției evenimentelor. Da, probabilitatea încheierii haosului în doi ani și jumătate este foarte mare, poate, că aceasta este de 99%. Dar, chiar și un procent este suficient pentru ca evenimentele să decurgă cu totul, sau doar un pic diferit, adoptând un alt scenariu, mai puțin favorabil! Prin urmare, dacă voi, după ce ați lecturat această carte, ați devenit un suporter al acesteia, vă rugăm, nu regretați eforturile de a-i ilumina pe prietenii voștri și pe alte persoane dragi vouă, mai ales dacă acestea traversează o stare de pesimism sau revoltă față de evenimentele ce au loc în prezent. Nu există, în vremurile de astăzi, misiune mai importantă decât cea de izbăvire a oamenilor de ignoranță, care, potrivit lui Socrate, este rădăcina răului și a tuturor suferințelor omenești. Cultivarea și dezvoltarea intelectuală, desigur, au fost întotdeauna utile pentru evoluția materiei, dar în aceste vremuri dificile ale Marii Tranziții, ele au căpătat o semnificație specială, sacră, și de fiecare dintre noi depinde în mod real și durata, și scenariul finalizării acesteia.

CREATORII DESTINULUI

Noi, oamenii obișnuiți, într-adevăr, putem schimba Lumea! Această idee ne-a inspirat atât de mult pe noi, autorii acestei cărți, încât am decis să trecem de la cuvinte la fapte și am creat o platformă online „Creatorii destinului".

Acum, oamenii care împărtășesc ideile cărții „Nectar pentru suflet" se pot uni cu adevărat pentru materializarea și punerea lor în aplicare. În **comunitate,** noi discutăm diverse subiecte – atât cele legate de conținutul acestei cărți, cât și altele care exced preocupările și limitele ei. Noi publicăm și diseminăm în această comunitate materiale foarte interesante, care nu au fost incluse în această carte din cauza constrângerilor legate de

volumul ei. Mulți membri ai comunității se implică activ în comentarea lor și, la rândul lor, propun o varietate de materiale pentru discuții. Astfel, noi toți urcăm treptele evoluției, ridicându-ne nivelul de vibrații. Acesta este primul obiectiv al comunității.

După lecturarea capitolului 11 este simplu să ghiciți cel de-al doilea obiectiv: ajutorul oferit unor persoane distincte în extinderea limitelor conștiintei lor, lucru care va conduce în mod sigur, conform legilor Matricei, la ridicarea nivelului de vibrații al întregii omeniri. Zi de zi, în toate colțurile Pământului se duce o muncă activă îndreptată în această direcție, iar pâraiele subțiri de energie pozitivă care curg de peste tot, în fiecare moment, umplu potențialul energetic al omenirii.

Comunitatea noastră a devenit, de asemenea, una dintre aceste pâraie și se poate transforma oricând într-un râu – totul depinde de gradul nostru de implicare. Sub ce formă se poate manifesta acesta? În cele mai diverse.

Spuneți-le despre existența comunității „„Creatorii destinului" și prietenilor voștri, colegilor, postați informații cu privire la aceasta pe site-urile, blog-urile și rețele sociale în cadrul cărora sunteți membru. Amintiți-vă de experiența lui Iisus – el a avut nevoie doar de doisprezece ucenici cu ajutorul cărora creștinismul a devenit ulterior religia a o treime din populația globului! Desigur, pentru acest lucru a fost nevoie de două mii de ani, dar pe parcursul acestora nu a existat Internetul! Acum, când miliarde de oameni sunt doar la un click distanță unul de celălalt, ideile se răspândesc cu viteza gândului. Cu toate acestea, noi nu am stabilit față de comunitate obiective ambițioase.

Noi nu tindem și nici cu avem nevoie să recrutăm în rândurile noastre miliarde – sunt suficiente câteva mii de oameni integri, cărora nu le este indiferentă propria lor soartă și viitorul omenirii. Amintiți-vă de formula influenței, despre care a scris Gregg Braden: rădăcină pătrată dintr-un procent din populație are un impact semnificativ asupra întregii populații! Acest lucru înseamnă că numai o mie de membri ai comunității, uniți printr-un scop comun, în timpul unei meditații colective, poate ridica nivelul de vibrații a sute de milioane de oameni! Acesta nu mai este un pârâu ci un fluviu puternic de energie pozitivă, care are capaciatatea de a schimba realitatea la nivel planetar. Și dacă la o astfel de acțiune se vor uni nu o mie, ci zece mii de oameni? Vă rezervăm vouă plăcerea de a face calculele impresionante ale unui astfel de nivel al influenței.

Comunitatea „Creatorii Destinului" poate fi găsită în rețeaua de socializare Facebook, unde aceasta acționează ca un grup deschis, la adresa:

http://www.facebook.com/groups/destinycreators/

Înregistrări video cu comentarii ale autorilor „Nectar pentru Suflet", mărturii ale cititorilor, seminarii on-line, precum și alte tipuri de materiale cu conținut video sunt disponibile pe YouTube, canal „vladimir0653", playlist „Nectar".

Bibliografie

1. Maximes et Pensees du Prisonnier de Sainte-Helene. Manuscrit Trouve dans les Papiers de Las Casas.

2. Dragostea în scrisorile personalităților din secolele XVIII și XIX (Scrisori de dragoste) // Anastasia Ceboterevskaia – editura Moscova, 1913.

Vezi și: *Http://www.celuu.ru/letters/136.html*

Vezi și: Ursula Doyle. „Love Letters of Great Men and Women". Pan Books, 2010.

3. Dale Carnegie. „Cum să câștigi prieteni și să influențezi oameni", Potpourri, 2009.

4. Claudia Schiffer într-un interviu „Fivetonine" *http://www.americaru.com/blog/post/5322*

5. Mihail Zoscenko. „Înainte de răsăritul soarelui". Editura „Timpul", Moscova, 2008.

6. Mesajul patriarhilor Bisericii Catolice de Est cu privire la credința ortodoxă, 1723 *http://azbyka.ru/hristianstvo/dogmaty/poslanie_patriarhov_kafolicheskoy_tserkvi.shtml*

7. Abraham Maslow. „Motivație și personalitate". Editura Trei, 2008.

8. Serghei Mazurkiewici. „Erori enciclopedice". Editura „Eksmo", 2004.

9. Stephen Fry. „The book of general ignorance" (The Noticeably Stouter Edition) Paperback, 2008

10. Marcus Aurelius Antoninus. „Reflecții". Editura „Eksmo", 2008.

11. Drunvalo Melchizedek. „Secretul străvechi al Florii Vieții", Editura Sofia, 2005.

12. Alexander Belov. „Detectiv antropologic". Eitura „FIA-Print", 2002.

13. Victor Rogozkin. „Eniology". Editura „Enio", Rostov-pe-Don, 2003.

14. Victor Niuhtilin. „Melhisedec". Editura „Krilov", Sankt Petersburg, 2007.

15. Drunvalo Melchizedek. „Feminitatea sacră. Noua energie feminină. Interviu cu Gloria Taylor Brown". Editura „Sofia", Moscova, 2005.

16. Jean-Charles Condo & N.Condo Dinucci. „Enquête sur Le Secret". AMERIK MEDIA, 2008.

17. Gennody Șipov. „Știu că Dumnezeu există". *http://www.soznanie.info/st_shipun.html*

18. Știința și Lumea Subtilă/ / *http://www.angelfire.com/psy/alterp/Science/Science-1.shtml*

19. Amit Goswami. „Universul conștient de sine. Conștiința creează lumea materială". Editura Orfeu, 2000

20. Magia contemporană de materializare a dorințelor. Ediția 28 // *http://subscribe.ru/archive/rest.esoteric.magiahongoma/200709/24205344html*

21. Percepția primară. Viața secretă a plantelor *http://www.epochtimes.ru/content/view/34269/5/*

22. Georgi Sytin. „Gânduri care asigură tinerețea unui bărbat". Editura „Vesi", 2006.

23. Fred Hoyle. „Natura Universului" – o serie de lecturi difuzate la postul de radio BBC, Basil Blackwell, Oxford, 1950.

24. Edwin Abbot. „Flatland: Un roman despre multiple dimensiuni" *http://www.rus-lib.com/book/183982*

25. Hugh Ross. „Creatorul și cosmosul". NavPress Publishing Group, 1993.

26. Jose Arguelles. „The Mayan Factor: Path Beyond Technology". Bear & Company, 1987.

27. Stephen Hawking a declarat că Dumnezeu nu există. Serviciul rus de presă BBC *http://www.bbc.co.uk/Russian/science/2010/09/100902_ hawking_no_god.shtml*

28. Stephen Hawking. „Scurtă istorie a timpului". *http://bookspot.ro/file.axd?file=2011%2F10%2FStephen+Hawking+-+Scurta+istorie+a+timpului.pdf*

29. Stanley Krippner și Joseph Dillard. „Dreamworking: How to Use Your Dreams for Creative Problem Solving". Bearly Ltd, 1988.

30. Joseph Murphy. „The power of your subconscious mind". http:// *www.koob.ru/murphy_joseph/power_of_your_subconscious_mind*

31. Jacques Hadamard. „The Psychology of Invention in the Mathematical Field". Princeton University Press, 1945.

32. Viktor Niuhtilin. „Melchizedek", Editura „Krilov", 2007.

33. Oamenii ca zeii. Conversații stiintifice. // Nezavisimaia Moldova, 09.02.2007.

34. Ghenadi Șipov. „Teoria vidului fizic. Teorie, experimente și tehnologii". Editura „Nauka", 1997.

35. Gregg Braden. „Matricea Divină". Editura For You, 2008.

36. Masaru Emoto. „Miracolul Apei". Editura „Adevăr Divin", 2007.

37. Stanislav Smirnov. „Lumile Subtile ale lui Albert Victor Veinik. Viața și moartea unui eretic". Editura „Astrel", Moscova, 2007.

38. Albert Veinik. „De ce cred eu în Dumnezeu. Studiul manifestării lumii spirituale". Editura Exarhatului Belarus, Minsk 1998.

39. Albert Veinik. „Termodinamica proceselor reale". Editura „știință și Tehnologie", Minsk 1991.

40. Noi ca parte a unei realitășisi Superioare. Interviu cu Academicianul Gennody Șipov // știință și Religie, 1999, ?8.

41. Vitali Tikhoplav, Tatiana Tikhoplav. „Marea Tranziție". Editura „Vesi", 2005.

42. Edward Kastrubin. „Stările de transă și câmpul sensului", 1995.

43. Hugh Lynn & Edgar Cayce. „No death. God's othe door", Editura Are Press, 1999.

44. Kevin J. Todeschi. „Edgar Cayce on the Akashic Records". Are Pr, 1998.

45. Alexei Prima. Edgar Cayce. Seria „Marii profeți". Editura „Olymp", 1998.

46. Peter Gariaev. „Wave genetics code". Editura „Izdattsentr" 1997.

47. Robert Monroe. „Călătorii în afara corpului". Eitura For You, 2008

48. Robert Monroe. „Călătorii îndepărtate". Editura For You, 2011.

49. Robert Moroe. „Călătoria supremă". Editura For You, 2011.

50. Anton Sazhnev. „Vanga: darul misterios". Ediție specială a ziarului „Oracolul", 2004.

51. Vanga. Date biografice *http://vanga.ru/biographi_vanga.html*

52. Valentina Bogomolova. Vanga – viața ei, previziuni și profeții *http://a-nomalia.narod.ru/vang.htm*

53. Svetlana Kudriavtseva. „Fenomenul clarvăzătoarei Vanga. Divinație, profeție, conspirații". Editura"Ripol Klassik", 2009.

54. Kirsan Iliumjinov: „Prin Vanga eu am ajuns la Buddha" // „Mozaic de stepă" – site-ul oficial al a ziarului public săptămânal al Republicii Kalmâkia *http://smozaika.ru/?p=341*

55. Natalia Behtereva. „Magia creierului și labirintul vieții", Editura Nota Bene, 1999.

56. Velichko Dobrianov. „Fenomenul Vanga. Experiment privind comunicarea telepatică". Sofia, 1995.

57. Arthur Ford. „Omul nu poate muri". Editura „Astrel", Moscova, 2007.

58. Arthur Ford. „Viața după moarte în prezentarea lui Jerome Ellison". Editura „Astrel", Moscova, 2007.

59. Michael Newton. „Călătoria sufletelor. Studiu de caz asupra vieții dintre vieți". Editura Cartea Daath, 2005.

60. Michael Newton. „Destinul sufletelor. Noi studii de caz asupra vieții dintre vieți". Editura Cartea Daath, 2006.

61. http://zhizn.ru/articles/show/538

62. http://kravchuk.wordpress.com

63. Charles Leadbeater. „Hidden Side of Things". Theosophical Publishing House, 1994.

64. Charles Leadbeater. „Viața după moarte". Kessinger Publishing, LLC, 1992.

65. Dolores Cannon. „Între viață și moarte. Conversatii cu un spirit", Ozark Mountain Publishing, Inc., 2013.

66. Dolores Cannon. „Iisus și Esenienii. Conversații după milenii". Ozark Mountain Publishing Inc., 1999 –

67. Yog Ramanantata. „Misterul vieții și al morții. Reflecții ale lui Arthur Conan Doyle". Editura „Iris – press", Moscova, 2004.

68. Arthur Conan Doyle. „Istoria spiritismului". Cambridge Scholars Publishing Classics Texts, 2009.

69. Arthur Conan Doyle. „Lecțiile vieții". Editura „Agraf". Moscova, 2003.

70. Camille Flammarion. „Moartea și misterele sale". Global Grey, 2013.

71. Natalia Ivanova. „Genialitate sau posedare". Revista „Secretele secolului XX", ?49, decembrie 2009.

72. Mark Macy. „Comunicare instrumentală: Istorie și viitor". *http://www.rait.airclima.ru*

73. Oscar D'Argonnel. „Vozez Do Além Pelo Telephone". Rio de Janeiro, Pap.e Typ. Marques, Araujo & C., 1925.

74. Maia Kulikova. „și în Rai trăiesc oameni". Revista „Ogonek", ?52, 1998.

75. Vsevolod Zaporoje?. „Contururile universului". Moscova, 1994.

76. Victor Zammit. „Avocatul Lumii Subtile". Avocatul demonstreaza că există viață după moarte! Editura „Krilov", Sank Petersburg, 2007.

77. Artem Mikeev. Aici, în legătură directă – lumea cealaltă *http://www.rait.airclima.ru*

78. http://www.newsplaneta.com/2008/07/

79. http://www.marcellobacci.it/

80. Marcello Bacci. „Il Mistero Delle Voci Dall'Aldilà". Mediterranee Edizioni, 1985.

81. Iuri Kravciuk. „Cosmosul. Cine suntem noi acolo?". Sankt. Petersburg, 1997.

82. Raymond Moody. „Viața înainte de viață". Pan Books, 1991.

83. Raymond Moody. „Viața după viață". Mockingbird Books, 1975.

84. Adrian Finkelstein. „Marilyn Monroe Returns: The Healing of a Soul" – published by Hampton Roads Publishing Company in June 30, 2006.

85. Încă o viață a lui Marilyn? *http://www.rol.ru/news/hobby/gossip/06/08/03_003.htm*

86. Experimentele Dr. Finkelstein, înregistrate video
http://www.youtube.com/watch?v=EAC3r81cVLU&feature=related

87. Documentar, produs de BBC, despre reîncarnarea lui Marilyn Monroe http: / / *www.youtube.com/watch?v=Ruh9H7NjybQ&feature=related*

88. Filmul lui Peter Ramster despre reîncarnare http:// *www.opednews.com/Diary/Reincarnation-Claims-Verif-by-Mystic – Wizard-090422-946.html*

89. Jan Stevenson. „Twenty Cases Suggestive of Reincarnation", published by the University Press of Virginia.

90. Jan Stevenson. „Where Reincarnation and Biology Intersect". published by the University Press of Virginia.

91. Alexander Cannon. „The Power Within". Rider, 1952.

92. Arthur Guirdham. „A Foot in Both Worlds: A Doctor's Autobiography of Psychic Experience". C.W. Daniel in Saffron Walden, 1991.

93. The Reincarnation of Abraham Lincoln and John Kennedy. History Repeating Itself *http://www.near-death.com/experiences/reincarnation08.html*

94. Richard Salva. „Soul Journey: From Lincoln to Lindbergh. Revealing the Mysteries of Karma and Rebirth". Crystar Press, Nevada City, 2005.

95. Joe Berger. „I was JFK in a past life" // Weekly World News, 18/10/94.

96. Steven Rosen. „The Reincarnation Controversy: Uncovering the Truth in the World Religions". Torchlight Publishing, 1997

97. M.K.Trofimova. „Religiile lumii". Editura „Nauka", Moscova, 1993.

Traducere din coptă realizată pentru editura Schmidt □. Gnostische Schriften in koptischer Sprache aus dem Codex Brucianus. Lpz, 1892.

Vezi ?i: Apocrifele creștinilor antici. (Traducere și cercetare realizată de I.S. Sventsitsky și M.K. Trofimova). Editura „Sfera", Moscova, 2004. (Fragmentul – „Pistis Sophia": pag. 210-269; 298-300).

98. Literatură pentru cei care sunt interesași de profunzimea memoriei *http://www.dream-art.ru/biblrt.htm*

99. Elizabeth Clare Prophet. „Reincarnation: The Missing Link In Christianity". Summit University Press.

100. Sylvia Cranston, Carey Williams. „Reincarnation: A New Horizon in Science, Religion, and Society". Julian Press, 1984.

101. Henri Charles Puech. „Evanghelia dupa Toma". Traducere: Radu Duma. Editura Herald, 2008.

102. Evanghelii apocrifice. Traducere, studiu introductiv, note și prezentări de Cristian Badiliță. Ediția a IVa adăugită. Polirom, 2007.

103. Mary Magdalene: Saint or Sinner // film documentar regizat de Martin Kemp, Marea Britanie, 2009.

104. Radio Vatican despre cel mai important astronom al Vaticanului *http://portalostranah.ru/view.php?id=51*

105. Gregg Braden. „The Divine Matrix: Bridging Time, Space, Miracles, and Belief". Hay House, 2008.

106. Gregg Braden. „The Isaiah Effect: Decoding the Lost Science of Prayer and Prophecy". Harmony, 2001.

107. N.E.Pestov. „Cum să înfruntăm doliul și suferința". Editura „Satis Derjaba", Sankt Petersburg, 2008.

108. Doctrina lui Michael. Revista online PSI-Journal. *http://psi-journal.ru/473-chenneling-znaniya-k-kotorym-chelovek-stremitsya.html*

109. Charles Leadbeater. „The inner life". Quest Books, 1978.

110. Robert Schwartz. „Your Soul's Plan: Discovering the Real Meaning of the Life You Planned Before You Were Born". Frog Ltd, 2009.

111. Bernard Werber. „Le Mystere DES Dieux". Librairie generale francaise, 2009.

112. Vasile Avchenko. Teoria și practica manipulării politice în Rusia modernă *http://psyfactor.org/polman.htm*

113. Natalia Gevorkian, Andrei Kolesnikov, Natalia Timakova. La persoana întâi. Conversații cu Vladimir Putin. Editura „Vagrius", Moscova, 2000.

114. Krasimira Stoianova. Adevărul despre Vanga *http://drhr.ucoz.ru/news/2007-12-01-78*

115. Lydia Grafova. Pentru o misiune specială, ea a supraviețuit unei catastrofe aviatice *http://7days.belta.by/7days.nsf/last/CBE0D120C01E688342256D7800298FB9?OpenDocument*

116. In ways great and small, Obama parallels Lincoln / / The Washington Post, 17/01/2009

117. Susan Barber. „Passionate Love After the Honey moon?" / / *http://www.spiritofmaat.com/archive/apr1/pnesex.htm*

118. Drunvalo Melchizedek. „Dragoste, eros si cale spirituală". Editura Sofia, 2007.

119. *http://matadornetwork.com/*

120. *www.pravoslavie.ru/answers/6896.htm*

121. *http://www.omolenko.com/2455.html*

122. H.L.Borhes, A.Boy Casares. „Cartea raiului și a iadului". Editura „Amphora", Sankt Petersburg, 2005.

123. Vieți avem multe, însă suflete – doar unul http: / / *www.newsplaneta.com/2007/02/14/zhiznei-u-nas-mnogo-a-vot-dusha-odna.html*

124. Popularitatea site-urilor porno – creștere fulminantă *http://www.newsru.com/world/11aug2001/porno.html*

125. Popularitatea site-urilor porno din Marea Britanie a ajuns la un punct critic *http://imho.net.ua/2006/05/31/populjarnost_pornosajjtov_v_velikobritanii_dostigla_kriticheskojj_otmetki*

126. În Marea Britanie a crescut brusc popularitatea site-urilor porno *http://restoranclub.ru/2011/04/25/v_britanii_rezko_vyrosla_populjarnost_pornosajjtov.html*

127. Numărul lunar de vizite la site-uri porno din SUA a ajuns la 75 de milioane *http://cultur-avrn.ru/page/3229.shtml*

128. Emanuel Swedenborg. „Heaven and its Wonders and Hell". CreateSpace Independent Publishing Platform, 2010.

129. Kryon prin David Brown. „Sesiune de comunicare". Munchen, 15 iunie 2010 *http://www.krayon.su/?paged=2*

130. Lee Carroll. „Kryon. Alchemy of the Human Spirit: A Guide to Human Transition into the New Age". The Kryon Writings, 2014.

131. In 2012 – Dacă încă cineva nu știe – Vânturi electrice" 04/10/06/ / *http://www.lovehate.ru/blog/36909*

132. Joseph Lawrence. „Apocalypse 2012: An Investigation Into Civilization's End". Broadway Books, 2008

133. „În pragul unei noi ere". Film realizat de Vladimir și Valeria Dubkovski *http://youtu.be/dQ_RVuDeEYM//*

134. *http://www.youtube.com/watch?v=UftP0XmNKcg&list=FLSj1h1g86B41wJuyjlddG_g&index=27*

135. Drunvalo Melchizedek. „The Mayan Ouroboros: The Cosmic Cycles Come Full Circle". Weiser Books, 2012